minnettar

ÖNGÖRÜ SERİSİ
3. KİTAP

AMY
A. BARTOL



YABANCI

mathematics

Minnettar

Özgün Adı | *Indebted*

Amy. A. Bartol



Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Mart 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-77-7

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Amy. A. Bartol, 2012

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Amy A. Bartol

MİNNETTAR

Öngörü Serisi

3. Kitap

Çeviren

Merve Özcan

Çocukluk arkadaşım Molly'ye
Ve var olma sebebim olan Max ile Jack'e...

Evie

BÖLÜM 1

jade dragon dağı

Benden saklanamazdı. Denediği falan yoktu ama yine de bu imkânsızdı. Her daim nerede olduğunu biliyordum. Sesine, kokusuna... ve kalp atışlarına odaklanmıştım. Bu aralar en sevdiğim hobim Reed'i takip etmekti. Çoğu zaman bilmeden oynadığım bir oyundu bu. Onu avlıyordum ve o da bana izin veriyordu.

Zen bahçesindeki taş duvarlarla çevrili avludan geçerken, çıplak ayaklarım sakin havuzun üstündeki taş köprüde hiç ses çıkarmadı. Suya bir galaksi dolusu yıldız yansıyordu ama dikkatimi çekmediler bile. Reed önümde, Naxi'den esinlenmiş pagodadaki* yatak odamızın içindeydi. Yaşadığımız alanın haritalarını inceliyordu. Haritalara sık sık bakıyordu. Geçen hafta Çin'e gelmiştik ve o zamandan beri operasyon üssümüz olan Jade Dragon Dağı ve Lijiang hakkında edinebileceği her bilgiyi öğreniyordu. Çok yoğundu... Fazlasıyla.

Gözlerim pagodanın geniş girişinin hemen dışında, avlunun içinde duran banyan ağaçlarına kaydı. Yere uzanan dallarına kırmızı kâğıttan yapılmış fenerler asılmıştı. Kıvrılan ağaç gövdesinin arkasından gizlice geçerken fenerlerden yayılan ışık tenimi soluk pembe gösteriyordu. Sarkan dalların arasından taş avluyu inceledim. Kapılar

* Budist tapınaklarına verilen ad.

açık bırakılarak odanın bir tarafından diğerine rüzgârın özgürce esmesine izin verilmişti. Reed başını oturduğu masasından kaldırmamıştı ama bu, burada olduğumu bilmediği anlamına gelmiyordu. Onu takip ettiğimi hissedip hissetmediğini bilmiyordum, zaten asla tepkilerini ele vermezdi.

Bir an için onu inceledim. Koyu kahverengi saçı Crestwood'da olduğundan daha uzundu. Ama hoşlanmıştım. Seksi görünüyordu. Bedeninin seksi hatları, ona dokunup teninin altındaki saf gücü hissetmek istememe neden oluyordu. Kanatları içeride olduğundan tamamen insan gibi görünüyordu. Eh, Reed ne kadar insan gibi görünebilirse. Gözümde bütünüyle ilahi olduğundan artık onu melekten başka şekilde göremiyordum.

Pagodanın göğe uzanan gri kiremitli çatısına bakıp içeri girmek için başka bir yol var mı diye görmeyi denedim. Sinsice içeri girip onu şaşırtmak ve onu taktik planlarından koparmak istiyordum. Buraya geldiğimizden beri tüm dikkatini Brennus'un ordusuna eş değer güçte bir melek ordusu oluşturmaya vermişti.

Brennus aklıma gelince titredim. Eğer biraz şansımız varsa Brennus liderliğindeki Gancanagh ordusu dünyanın diğer ucunda olurdu. Reed beni Brennus'tan korumak için elinden geleni ardına koymamıştı. Kelimenin tam anlamıyla dünyanın diğer ucuna giderek beni Çin'e, zirvesinde kar olan ıssız bir dağ üssüne getirmişti. Reed ve Zephyr beni kraliçesi, vampir sevgilisi yapmak isteyen Gancanagh liderinden korumak dışında pek bir şeye kafa yormuyorlardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Eğer Brennus yine beni ele geçirir ve ısırırsa, zehrinin etkisinde kalıp onlardan biri olmam yüksek ihtimaldi. Reed'e zaten yeni kavuştuğumdan ne olursa olsun onunla kalmaya kararlıydım.

Karşımdaki odadan gelen derin ve vahşi bir gürleme beni olduğum yere çiviledi. Başımı çevirip odaya baktığımda kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Nazik esinti kestane rengi saçlarımı yüzüme getirdiğinde başka bir alçak gürleme bana ulaştı. Sesin yoğunluğu korkutucuydu ve gözlerim sesi çıkaran hayvanla buluştuğunda içgüdülerim beni ondan kaçmaya itiyordu. İri kedinin vahşi ve yeşil gözleri oda girişinden bana bakıyordu. İstemeden kocaman, kara katilden bir adım uzaklaşırken saf korku içimi titretmişti.

"Güzel kedicik..." diye ona fısıldayıp bir adım geri kaçtım ve sırtımda kaçışımı engelleyen sert ağaç kabuğunu hissettim. "Reed!" diye telaşla fısıldarken odaya kaçamak bir bakış attım ama artık masada oturmuyordu. Önümdeki, beni leziz bir lokmaymışım gibi takip eden saldırgan hayvana yine baktım. Panterin kasları gerildi ve her an bana saldıracakmış gibi göründü. Kaçış planı için çaresizce etrafa bakınırken aklıma birkaç tane öldürme senaryosu geldi ama mücadele etmektense kaçmayı tercih ederdim.

"Orada kal!" diye emrettim pantere, kuyruğu hareket ederken bacak kasları gerilmişti. Beni dinlememişti. Çok eğleniyor gibi görünüyordu; kuyruğu bir fareyle oynarmış gibi sağa sola gidip geliyordu. *Saklan,* diye düşündüm parlak, kara kürkünde tüyleri diken diken olduğunda.

"Reed!" diyerek çığlık attım kedinin zıplayıp bana doğru sıçramasını seyrederken. Gözlerimi sımsıkı kapatıp nefesimi tuttum ve ağaca biraz daha yaslandım; sivri dişlerinin tenime batışını hissetmeyi bekliyordum.

"Evie!" dedi Reed hemen önümden. Gözlerimi açtığımda Reed'in yüzümden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm, gözlerinden panik okunuyordu. Güçlü kömür karası kanatları iki yanında yükselerek bizi koruyordu. Elini uzatıp yanağımı avuçladı.

Ona cevap vermeye çalıştım ama bütün bedenim kaskatı kesilmişti, adını söylemek için ağzımı bile oynatamıyordum. Reed ellerini omuzlarıma koyup kollarımı ovaladı, sanki beni göremiyordu. "Evie?" dedi yine ama bu sefer bana doğru eğilerek yüzümün önündeki havayı kokladı. Yine konuşmayı denedim ancak kaskatı kesilmiştim.

Kollarımdaki katılığın yumuşaması birkaç saniye sürdü ve nefes almayı başardığımda dünyada en sevdiğim yüze baktım. "Büyük kedi!" dedim sırtımı dayadığım ağaçtan çekilmeye çalışarak ama ince dallara dolandığımı ve dalların beni ağacın gövdesine hapsettiğini gördüm. Kollarıma baktığımda ağaç kabuğunun yosunlu hatlarını almışlardı. Ellerimi gözlerimin hizasına kaldırdım, parmaklarım ince dallar gibi görünüyorlardı; dehşet ve hayret içinde onları salladım. "Neler..." dedim iç çekerek. Reed yüzünde hayranlık ve memnuniyet ifadesiyle beni gözlemliyordu.

"Rahatla Evie, kalıcı değil," dedi Reed bana güven vererek. "Evrim geçiriyorsun. Görünüşe göre artık şeklini değiştirebiliyorsun," dedi gülümseyip ve tek kaşını kaldırdı.

"Ama... bir ağaç oldum," dedim, şeklimden dolayı şaşkındım. Yanında durduğum banyan ağacının yosunlu yüzeyini kopyalamıştım.

"Evet ama gerçekten bir ağaç değilsin. Daha çok bir bukalemunsun." Kulağıma eğilip yanağını yanağıma koydu. Yumuşak yanağını ağaç kabuğu tenimde hissettiğimde korkum biraz eriyip gitti.

"Buns bana, evrimleştiğimde onun gibi kelebeklere ya da benzer şeylere dönüşebileceğimi söylemişti," diyerek yanıtladım ve Buns'ın melek yeteneğini göstermek için nasıl gözlerimin önünde kelebek sürüsüne dönüştüğünü hatırladım. Orman perisi gibi görünmeme neden olan şu anki durumuma üzülmeye başlıyordum. Evrimleştiğimde melek arkadaşlarıma benzeyeceğimi umuyordum, onlar-

dan farklı olacağımı değil. Zaten onlardan çok başkaydım. Bir yarım melek ve diğer yarım da insandı. Bu evrim beni onlardan daha da ayırıyordu sadece.

"Bu ondan çok daha iyi, göremiyor musun?" diye sordu bana sırıtarak.

"Hayır, buradan çok berbat görünüyor Reed," diyerek yanıtladım, bacaklarım onları bükebileceğim kadar açıldığında öne bir adım attım ve saniyeler önce bir parçası olduğum ağaçtan uzaklaştım. Reed kollarını etrafıma doladı ve beni göğsüne yaslayarak dengede tuttu.

"Hayır, bu çok daha iyi. Biz canlı şeylere dönüşebiliriz; kelebekler ya da panter gibi ama sen etrafındaki şekillere bürünüp kendini gizleyebilirsin. Bu çok değerli bir yetenek..." dedi heyecan içinde ama lafını kestim.

"Sendin o!" diye onu suçlarken tenim normal tonlarına ve bedenim de özüne dönmeye başlamıştı. "Pantere dönüştün!"

Reed hafifçe kahkaha attıktan sonra bana sıkıca sarıldı. "Ben olduğumu bildiğinden emindim ama bilmiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Bilmem gerekirdi. Gözlerinin rengi kedininkiyle aynıydı. Zaten hep kedi gibi hareket ettiğini düşünmüşümdür." Başımı kaldırıp yüzümden biraz uzaktaki mükemmel yüzüne baktım. "Dönüşebildiğin tek şey bu mu, yoksa bir dahaki sefere bir ayıdan mı kaçmam gerekecek?"

"Ah, bir sürü şekle girebilirim ama senin yapabildiğini yapamam. Dönüşeceğim şeyler canlı olmalı. Bir hayvana dönüşmeliyim ama sen... Başka şekillere girebilir misin sence?" diye sordu heyecan içince. "Katı olması gerektiğini düşünüyor musun? Yoksa sıvı olabilir misin ya da hava?"

"Bilmem," dediğimde dürüsttüm.

"Değişmeden hemen önce ne düşünüyordun?" diye sordu. "Ağacı mı düşünüyordun?"

"Hayır... Saklanmam gerektiğini düşünüyordum," diyerek yanıtladım.

"Elbette!" diye bağırdı Reed. "Biriyle tanışmanı istiyorum. Adı Wook ve Phaedrus gibi bir Erdem meleği. Birkaç yüzyıldır Naxi yakınlarında yaşıyor. Tibet rahiplerini ve Naxi gizemlerini inceleyip yeteneklerine şahit oldu. Belki de insan yeteneklerin konusunda seni eğitebilir. Benim bu konuda sana pek yardımım dokunmaz, insan olan tarafın hakkında fazla bilgim yok."

"Bunun bir insan özelliği olduğunu mu düşünüyorsun?" diye şüpheci bakışlarla Reed'e sordum. "Çünkü kendini bir ağaca dönüştürebilen bir insan olduğunu hiç sanmıyorum."

Reed kurnazca kaşını kaldırdı. "Bilmem, belki de melez özelliğidir. Tanıdığım hiçbir melek senin biraz önce yaptığını yapamaz. Çok eşsiz bir şey." Sesinde yine hayranlık vardı.

"Tekrar yapabileceğimden kuşkuluyum Reed," diyerek yanıtladığımda biraz önce olanlar yüzünden tuhaf hissediyordum. *Daha güçlü bir varlığa evrimleşmek gerçekten huzur kaçırıcı. Ergenlik sorunlarını yeni bir boyuta taşıyor,* diye düşündüm. "Belki de bunu kimseye anlatmamalıyız."

"Neden ki?" diye sordu Reed, yüzümü incelerken kaşlarını çatmıştı.

"Çünkü doğal değil ve... acayip," diyerek elimden geldiğince sıradan biçimde yanıtlamaya çalıştım ancak hâlâ biraz katı olduğumdan omuz silkememiştim.

"Evie, anlamıyorsun. Senin deyişinle, *bu çok havalı.* Seni daha tehlikeli yapıyor!" dedi Reed ve bu konuda gerçekten heyecanlandığını görebiliyordum. Yüzünü incelediğimde tiksinti bulamamıştım. Artık başka bir şeye dönüşebildiğim için sevinçten havalara uçuyordu. Kendimi savunamayacağım için endişeleniyor olmalıydı. Bunu büyük ihtimalle bir kaçış tekniği olarak görüyordu.

"Ağacın harika olduğunu mu sanıyorsun? Sen bir de çığa dönüşüp dağdan düştüğümde gör beni." Gülümserken kollarımı boynuna dolayıp yüzünü yaklaştırdım.

"Evet... Bu muhteşem olurdu," diyerek kulağıma soluduğunda tüm bedenimin titremesine neden oldu.

"Yani bunun garip olduğunu düşünmüyor musun?" Benden iğrenmediği için rahatlamıştım.

"Artık varlığını sorgulamıyorum. Sadece burada olduğun için minnettarım, ne şekilde olursan ol," dedi ve sonra beni kucağına alarak yatak odamıza taşıdı.

Yatak odamız batı kültürünün standartlarıyla kıyaslandığında boş sayılırdı. İçinde sadece geniş bir yatak ve çalışma masası vardı. İpek nevresim geçirilmiş yatak, odanın ortasındaki tahta bir kürsünün üzerindeydi. Kapılar açıldığında oda bahçelere ve avluya bakıyordu. Diğer pagodalardaki, gözlerden uzak kalmamıza yarayan yüksek taş duvarlar bizim odamızı da koruyordu.

"Senin işin varlığımı sorgulamak değil mi?" diyerek ona sataştım.

"Hayır, benim tek işim sürgün melekleri yok etmek ve onlardan biri olmadığına göre, görevlerimden biri değilsin," dedi boynumu koklayıp beni yatağın ortasına bırakırken. Ardından yanıma gelip gözlerimin içine baktı ve uzun parmaklarıyla alnımdaki saçları geriye ittirdi. "Artık birbirimize bağlandığımıza göre, yeni bir işim var."

"Öyle mi? Ne peki?" diye sordum, dudaklarındaki seksi kıvrılmaya hayran kalmıştım. Artık normal olan parmak ucumla dudaklarını takip ettim.

"Evie'yi sevmek..." dedi Reed, parmaklarımı dudağına götürüp teker teker öptü. "Onun adını anmaya cesaret edecek her kötülükten cesur kızımı korumak..." diye devam etti ve ardından avucumun içinden bileğime doğru bir çizgi çizdi. "Düşmanlarının, önünde diz çökmesini sağlamak..."

diye mırıldadıktan sonra dudaklarımız kavuştu. Kelimelerini hatırladım. Reed, Melek lisanında bana yemin ettikten sonra Buns söylediklerini benim için çevirmişti. Sadece bir Güç meleğinin yerine getirebileceği şekilde beni koruyacağına detaylıca söz vermişti. Kelimeleri duymak biraz aklımı başımdan almıştı, hele beni korumak için bütün o şeyleri gerçekten yapmaya mecbur kalabilecekken.

"Reed," diye fısıldadım dudaklarına, "bu biraz ürkütücü..."

"Teşekkür ederim," diyerek kibirle yanıtladıktan sonra öpüşmeyi derinleştirdi, dediklerimi tamamen yanlış anlayıp iltifat olarak almıştı. O anda hatayı düzeltecek halde değildim. Öpüşüne karşılık verip kanadını nazikçe okşamak için uzandım. Dokunuşumla beraber Reed'in ağzından hafif bir inleme kaçtı. *Buna bayılıyorum.*

Reed'in elleri yavaşça vücudumda dolandı ve ellerini çıplak tenimde hissetmek harikaydı ama hayrete kapılmıştım, çünkü üzerimde kıyafetlerim yoktu. Şaşkınlıkla çığlık attığımda Reed biraz çekilip merakla gözlerimin içine baktı.

"Kıyafetlerim?" diye sordum.

"Ağaçlar giysi giymez," diyerek yanıtladı. "O giydiğin güzel yazlık elbise artık ağacın altında paramparça halde."

"Ya... Peki senin giysilerin nerede?" diye sordum dudaklarım gülümsemeyle kıvrılırken. Gözlerimin mükemmel hatlarında gezinmesine izin verdim.

"Panterler de kıyafet giymez," deyip omuz silkti.

"Ne kadar da uygun," diye iç çekip yine kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Tam da o anda Reed'in telefonu arkamızdaki masada sinir eden bir sesle çalmaya başladı. Gerilmiştim, Reed'e daha sıkı sarıldım. "O telefona yanıt vermen kesinlikle yasak," diye dudaklarına doğru fısıldadım.

"Hangi telefondan bahsediyorsun aşkım?" dedi, başını

öne eğip köprücük kemiğimi dudaklarıyla takip ettiğinde tüm vücudum titremiş ve içimde tutku alevlenmişti. Telefon çalmayı kestiğinde rahatlayarak ellerimi uzattım ve saçlarını geriye tarayarak yumuşaklığını hissettim.

Boynundan başlayarak kalbinin tam üstündeki yere bir çizgi çizdim, kanatlarımın sembolik olarak tenine damgalandığı yere. Reed'in hayatını benimkine bağlayan bağlanma töreni gerçekleştikten sonra nasıl ortaya çıktığına şaşırıyordum hâlâ. Üzerindeki bu izin bana hissettirdiklerini saklayamayıp memnuniyetle gülümsedim. Kelimenin tam anlamıyla, "Benim!" diye bağırıyordu. Reed benimdi ve artık kimse onu benden alamazdı. Kaderlerimiz birleşmişti ve onu kendime böyle bağladığım için suçlu hissetmem gerektiğini biliyordum. Kaderim her an seyrini değiştirebilirdi. Meleklerin çoğu, beni ilk gördüklerinde kötü olduğuma inanıyorlardı, çünkü benden başka hiçbir meleğin bir ruhu yoktu. Ama şu anda, birlikte olduğumuz için mutluluktan başka bir şey hissedemiyordum.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu Reed yüzümü incelerken.

"Mmm, şimdi mi?" diye sorup yanıt vermekten kaçmaya çalıştım, çünkü Reed benim olduğu için sevinirken yakalanmıştım. "Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum, bunun yüzünden," dedim ve göğsüne mühürlenmiş kanatlarımın şekline dokunduğumda yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Bu seni mutlu mu ediyor?" dedi ve başımla onayladığımda benimle Melek lisanında konuştu, ardından kalbimin hemen üzerindeki tene işlenmiş kendi kanatlarının şeklini şefkatle öptü.

"Ne dedin?" diye fısıldadım, çünkü henüz dili konuşmayı öğrenememiştim. Hâlâ bana müzik, hipnotize eden bir ninni gibi geliyordu.

"Ben de," diye yanıtladığında kocaman gülümsüyordu.

"Kulağa 'ben de'den daha fazlaymış gibi geldi," diye karşılık verdim ama Reed'in gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Ve sadece bunu düşünmüyordum, ayrıca sana nasıl sesleneceğimi düşünüyordum." Aklı karışmış gibi gözükünce devam ettim. "Şöyle ki, benim kocam değilsin, çünkü sen bundan çok ama çok daha ötesin..." Konuşmayı keserek birbirimizin neyi olduğunu ifade eden bir kelime söylemesini bekledim. İkimiz de ebediyete dek bağlanmak için yemin etmiştik.

Hemen Melek lisanında yanıt verdi ve gülümsedim, çünkü İngilizce olmayacağını bilmem gerekirdi. Bana *aspire** demiş gibi gelmişti ama öyle güzeldi ki gözlerim yaşarmıştı. Konuştuğumda sesim boğuktu. "Anlamı nedir?"

İnlemiş ve ardından kaşlarını çatmıştı Reed. İnsan dilinin sınırlarıyla mücadele ediyordu, bu yüzden sabırla bana yanıt vermesini bekledim. "Herkesten daha çok sevilen, saygı değer, saygı gösterilen demek ama bundan daha fazlası da var. Anlamı, benim için vazgeçilmez ve bir parçam."

Gözlerimden yaşların akmasını engelleyemedim. "Aspire," diye ona fısıldarken yanağını avucuma aldım. Gözlerini bir süreliğine kapatıp dokunuşun tadını çıkardı.

Reed'in gerildiğini hissettim ve gözlerini açıp kaşlarını çattıktan sonra konuştu. "Meşgulüz Zephyr. Sonra gel." Telaş içinde Reed üstümü ipek çarşafla örttü.

"Olmaz. Önemli," diyerek yanıtladı Zephyr odamızın dışında bir yerden. Sesi uzaktan geliyordu, sanki avludaki yeşim taşıyla döşenmiş havuzun üzerindeki köprünün kenarında dikiliyordu. "Telefonunu açmalıydın."

"İşi vardı Zee. Hâlâ var, ne kadar önemli bu şey?" diye sorarken sinirimi sesimden uzak tutmaya çalışıyordum.

* İng. Arzulamak.

"Çok." Sesindeki ciddiyet yüzünden dehşete kapılmıştım. Reed'e daha sıkı sarılıp kendime çekmeme neden olmuştu.

"Sorun ne?" diye sorduğumda sesimdeki endişeyi duydum.

Reed hırlayıp alnını benimkine yasladı. "Evie, tamam. Her neyse halledeceğim," dedi nazikçe, beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama son zamanlarda sözleriyle rahatlayamayacak kadar çok şey görmüş geçirmiştim.

"Dominion mu?" diye sordum Zephyr'e, kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Reed'e baktığımda üstünü zaten giydiğini gördüm. Hareket ettiğini görmediğim için korkmuştum, geniş yatakta oturup çarşafı beraberimde çektim ve etrafıma sıkıca doladım. O anda Zephyr odamıza girdi, gözlerini benden yana çevirmeyip Reed'e hitap etti ama anlayamadığım Melek lisanını kullanmıştı. Daha çok endişelenmiştim. Zephyr bunu hiç yapmazdı. Benim yanımdayken İngilizce dışında bir dilde konuşmazdı, çünkü anlayamadığımı biliyordu. Sorun vardı, büyük bir sorundu bu ve öğrenmemi istemiyordu.

"Neler oluyor Zee? Neler dönüyor?" diye sordum, ikisi önemli bir şey tartışırken yüzlerine bakıyordum. Eğer Dominion'la alakalıysa, benim için iyi olamazdı. Birkaç gün önce, askeri merkez üssü görevi de gören, Güç meleklerinin yüce mahkemesi beni ölümüm için yargılamıştı. Onlara göre tek hakkımın ölüm için dua etmek olduğunu söylemeselerdi, şimdi bu kadar kötü hissetmezdim.

Aklıma gelen düşünceyle yüzümdeki tüm kan çekildi. "Brennus..." diye fısıldadım.

"Hayır, Dominion ya da Gancanagh değil," dedi Zephyr telaş içinde, beni rahatlatmaya çalışıyordu ama yine de yüzü ciddiydi.

Zephyr'in böyle bakmasına neden olabilecek tek bir şey vardı ve beynimin bir dua gibi sayıkladığı ismi söyleyemiyordum. *Russell.* Yüreğim acı içinde sıkıştı.

"Brownie ve Russell nerede?" diye onlara sorup yüzlerini dikkatlice inceledim. İkisinin de yüzü ifadesizdi, sanki ikisi de bilerek benden bir şey saklıyorlardı.

"Hâlâ Ukrayna'dalar," diye yanıtladı Zephyr sakin ve güven veren bir sesle. "Çok dikkatli davranıp yavaş yavaş ilerliyorlar. Dünyanın o bölümünde krallıklar yükselip parçalandı. Bir sürü varlık hâlâ orayı evi olarak görüyor," diyerek sabırla açıkladı.

Söylediklerini anladığımda tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi verdim. İkisi yanımızda, güvende olunca ya dek tamamen rahatlayamayacaktım. Hâlâ Russell'a, Reed'le aramızda geçenleri nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Buns ve Zephyr'den bağlanma yemini hakkında tek kelime etmeyeceklerine dair söz almıştım. Bunu Russell'a benim yüz yüze anlatmam gerekiyordu. Ona ne dersem diyeyim, paylaştığımız onca ömürden sonra ruh eşinin hayatını başka birine bağladığını anlamakta güçlük çekecekti. Ona Reed'e olan ihtiyacımı açıklayabileceğimi sanmıyordum. Ben bile anlayamıyordum ki. Tek bildiğim Reed olmadan yaşamayı denediğim ve bunun imkânsız olduğuydu. Her geçen gün biraz daha ölmüştüm.

"Belki de biz onların yanına gitmeliyiz. Onları alıp buraya getiririz," dedim, çünkü onlar için çok endişeleniyordum. Brownie bir Ölüm meleğiydi ve bir insandan daha kuvvetli olsa da bir Güç meleğinin akıl almaz kuvvetine sahip değildi. Russell'ın bir parçası Serafim meleğiyken diğeri insandı, yani aynı benim gibiydi. Yakında gücü Reed ile Zephyr'e ve diğer tüm güç meleklerine rakip olacaktı ama henüz tamamen evrimleşmemişti, bu yüzden Sürgün meleklere ya da Brennus'a rastlarsa zor duruma düşecekti.

Reed, "Zee ve Buns Ukrayna'ya gidecekler. Bir saat içinde ayrılıyorlar," dedi nazikçe ve ben büyük yataktan hızla kalkıp çarşafa sarılı halde banyoya gittim. İlerlerken kıyafet almıştım ve üstümü değiştirip odaya yeniden girmem saniyeler sürdü, ardından kıyafetlerimi koymak için bir çanta aradım.

Başımı kaldırıp baktığımda Zephyr ve Reed'in beni izlediklerini gördüm. "Oraya varmamız ne kadar sürecek?" diye sordum, yolculuk için ne almam gerektiğini kestirmeye çalışıyordum. Buns bizim için biraz alışveriş yapmıştı ama Zephyr onu buraya kapatmaya çalışıyordu. Ona, arkadaşım olduğu için bir Gancanagh hedefi olduğunu anlatmayı denemişti ama Buns kulak asmamıştı. Daha önce bunları göz önünde bulundurması gerekmemişti, çünkü ilahi bir Ölüm meleğiydi. İşi insan ruhları için pazarlık yapmak olduğundan, ilahi Güç melekleriyle Sürgün melekler arasındaki savaşta dokunulmazlığı vardı. Diğer varlıklar da ilahi melek olduğu için ona bulaşmamışlardı. Fakat Gancanagh beni ele geçirmek için yemin etmişti. Hatta beni "kurtarmak" için Dominion'un merkezine saldıracak kadar ileri gitmişlerdi. Beni geri almak için Buns'ı kullanmak onlar için sorun olmazdı ve bunu kabul edemezdim.

"Şimdilik burada daha güvendesin aşkım," dedi Reed ve konuşurken seksi sesini kullandı.

Gözlerim kısıldı, çünkü beni rahatlatmaya çalıştığını yakalamıştım. "Ben de gelmek istiyorum. Sorun çıkarsa yardım edebilirim," dedim.

"Hayır, edemezsin, şimdi olmaz Evie," diyerek yanıtladı Zephyr, bir çocuğa anlatır gibi tane tane konuşmuştu. "Şu anda çok duygusalsın."

"Olacaklarla baş edebilirim Zee, söz veriyorum. İyi olacağım, güven bana," diye yanıtlayıp ona bakmadan giysilerimi çantanın içine koymaya devam ettim.

"Evie, beni dinle," diyerek Zephyr ısrar etti, ona bakmam için bana yaklaştı. "Buna inandığını görebiliyorum ama şu an sana kendini duygularından soyutlayamadığını kanıtlayabilirim."

"Zee, ben iyiyim... Gerçekten. Hadi gidelim," diye ısrar ettim, inat ederek kollarımı önümde çapraz yaptım.

"Russell, Brennus'un elinde," dedi Zephyr alçak sesle.

Paniğe kapıldım ve nefes almak için çabalamam gerekti. Yüreğim sıkışırken düşmemek için Zephyr'in koluna elimi uzattım. Aklıma Russell'ın gülümsemesi, yüzü, odaya girdiğimde bana bakışı geldi. "Nasıl?" diyerek fısıldadığımda yüzünü inceliyordum. "Hemen gitmemiz gerek! Brennus'la konuşmalıyım. Beni dinler."

"Şşş... Evie, sakin ol. Russell, Gancanaghların elinde değil," dedi Zephyr nazik bir ses tonuyla, beni rahatlatmak için sıcak elini elimin üstüne koydu. "Durumunu kanıtlamak için söyledim. Şu anda sevdiklerini güvende tutmak için her şeyi yapıp her şeye evet diyebilirsin. *Bunu kabul edemeyiz.*"

"Bu acımasızcaydı Zee," diye yüzümü ekşitip onu suçladım, tuttuğu elim titriyordu. Reed yakınımda duruyordu ve yüzündeki ifadeden araya girip beni rahatlatmak istediğini görebiliyordum ama yapmamak için kendini güç tutuyordu.

"Böyle düşündüğüne üzüldüm," diyerek yanıtladı Zephyr normal bir tonda, harika mavi gözleri üzüntüsünü yansıtıyordu. "Bundan sonra sana karşı farklı bir tavır takınmam gerektiğine karar verdim."

"Ya, öyle mi? Beni korkudan öldürme tavrını takınmaya mı karar verdin?" diye laf dokunduran bir seste sorarken ona bakıyordum.

"Hayır. Tavrım senin için en iyi olanı gösterecek. Senin hocan olacağım ve öğreneceğin ilk şey, bundan sonra

seni *bizim* koruyacağımız olacak, sen bizi korumayacaksın. Artık sır değilsin Evie ve varlığın artık en düşük rütbeli iblislere kadar ulaştı. Senin için gelecekler ve ölecekler. Organize olduk, onlarla başa çıkabiliriz. Fakat bizi dinlemen ve senin için en iyisini düşündüğümüze inanman gerek."

"Zaten bunu biliyorum Zee," diyerek hemen yanıtladım. "Ama benim de *sizin* iyiliğinizi düşündüğümü anlamanız gerek."

Reed'e ve ardından bana bakarken yüzü biraz yumuşamıştı. "Evie, sen bir Serafimsin. Koruyup güvende tutmak senin doğanda var ama bizler kadim savaşçılarız, sen hâlâ çok gençsin ve çok az eğitimin var. Dövüşemeyeceğin bir savaşın içinde doğdun. Yanımda savaşabilesin diye seni eğiteceğim. Sana söz veriyorum, aynı benim gibi güçlü olabilesin diye sana bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Zephyr'in sözlerindeki kibir tebessüm etmeme neden oldu. Öne atılıp kollarımı beline doladım ve ona sımsıkı sarıldım. "Ürkütecek kadar yaşlı olduğunu hatırlamak zor Zee, benim kadar genç görünüyorsun."

"O kadar yaşlıyım ve artık sözümü dinleyeceksin," diyerek yanıtladı Zephyr, beni havaya kaldırıp kemiklerimi kıracak kadar sıkıca sarıldı.

"Brownie ve Russell'ı almaya giderken beni de yanına alırsan, her sözüne harfi harfine uyarım," diye fısıldadım, çünkü bu kadar sıkı sarılırken nefes alıp konuşmak zordu. "Beni korumak için yaptığın planların hepsini bana açıklayabilirsin."

"Güzel deneme," diyerek yanıtladı Zephyr ve beni yere bıraktı, "ama Ukrayna'ya giderken seni yanıma almam çok düşük bir olasılık. Burada Reed'le kalıyorsun. Biz yokken yapacak bir şeyler bulacağınıza eminim."

"Buns giderken ben neden kalıyorum?" diye sorup ondan uzaklaştım.

"Reed'in eli zaten seninle dolu olacak. Kontrol etmesi gereken başka bir fevri kadına ihtiyacı yok."

"Asıl nedenin bu olduğundan emin misin Zee, yoksa Buns'tan ayrılamıyor musun?" diye sorup onu yakından izledim.

"İkinizin de otoriteye saygı duymamasının suçlusu ben miyim yani?" diye huysuz huysuz yanıtladı ama Buns için endişelendiği ve onu uzun süre gözünün önünden ayırmaya gönüllü olmadığı belliydi. Buraya geldiğimizden beri ikisini ayrı görmek zordu. Zephyr, Buns'ı aşırı koruyordu. Russell'ı almaya giderken Zephyr'in beni de yanında götürmesi için birkaç tane plan aklımda belirdi.

Aklımı okuyan Zephyr konuştu. "Reed burada tek başına kalacak. Ya senin yardımına ihtiyaç duyarsa?"

"Zee!" diye haykırdım, sanki üzerime buzlu su dökmüştü. Reed'den uzun süre ayrı kalamayacağımı bilecek kadar beni iyi tanıyordu. Sürekli onu gözlüyordum. Beynimin bir parçası hep onu takip ediyordu. Reed, Serafimlerin kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyleri korumasının içgüdüsel olduğunu söylemişti. İsteseydim bile bunu durdurabileceğimi sanmıyordum. Bilinçsizce Reed'e uzanıp onu kendime çektim. Kolları hemen etrafıma dolanıp beni güven hissiyle sardı.

Zephyr memnuniyetle homurdandı. O da ben de, biraz önce beni köşeye sıkıştırdığını biliyorduk. "Fazla kalmayacağız Reed. Gitmeden önce seninle bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum."

"Bir dakika içinde seninle odanda buluşuruz," dedi Reed, Zephyr'e omzumun üzerinden. Beni kendine bastırdı. Zephyr başıyla onayladıktan sonra bir anda ortadan kayboldu.

"Her şey yoluna girecek," diye saçımın üzerine fısıldadı Reed.

Sessiz kaldım, çünkü gerçeği biliyordum. Rüyalarım korkunç bir şeyin geldiğini bana açık açık göstermişti. Öyle büyük ve korkunçtu ki uyandığımda hatırlamakta zorlanıyordum. Bilincim bunu bastırıp geleceğin bana ne getireceğini inkâr etmeye çalışıyordu. Bir kelime aklımda gezinip duruyordu: *kazic... kazic... mer.* "Kazic'in ne demek olduğunu biliyor musun?" diye sordum Reed'e, yanağımı omuzuna bastırmıştım.

Reed kasıldıktan sonra yanıtladı. "Yok et demek. Kelimeyi nereden biliyorsun?" diye kısık sesle sordu bana.

Sorusunu göz ardı ettim. "Peki mer'in anlamı ne?"

"Büyük demek," diye hemen yanıtladı. "Ne için bunlar?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım, bana bakmak için çekilip başını eğdiğinde ona gülümsedim. Gözlerini kıstığında yanıtlarının anlamlarının beni korkuttuğunu saklamaya çalışmamı yutmadığını gördüm.

"Yine soruyorum, bunları nerede duydun?" diye ısrarla devam etti. Bu konuda beni sorguya çekmek istiyordu ama ona verecek kesin yanıtlarım yoktu.

"Sanırım onları rüyamda gördüm," dedim yine yanağımı omuzuna bastırıp.

"Başka ne gördün?" diye sordu alçak bir ses tonuyla, elleri nazikçe sırtımı ovalıyordu.

"Hatırlayamıyorum."

"Dene," dedi ve dudaklarını saçlarımın üstüne bastırdı.

Gözlerine bakmak için başımı geri eğdim. "Deneyeceğim, söz," diye dudaklarına doğru fısıldayıp onu öptüm. Reed'in masanın üzerindeki telefonu yine çaldı.

Reed alnını alnıma bastırıp gözlerimin içine baktı. "Zee arıyor. Onunla konuşmama izin ver. Hemen dönerim, sonra ikimiz yalnız kalacağız."

Reed'le rahatsız edilmeden yalnız kalabilme düşüncesi harikaydı. "Peki," diye hemen kabul ettiğimde Reed'in yüzü hemen güldü. Son kez beni öptükten sonra gözlerimin önünden kayboldu.

Odada tek başıma kaldığım için yapacak bir şey aradım. Yan odada televizyon vardı ama Çin kanalları çok garipti. Dillerini konuşamadığımdan pek bir şey anlayamıyordum ve reklamlar da çılgıncaydı. Her zaman kocaman bir hayvan maskot, reklam ürününü elinde tutarak etrafta neşeli neşeli zıplıyordu. Bana "Yo Gabba Gabba!"yı* hatırlatıyordu.

Çalışma masasının üzerinde Reed'in yeni dizüstü bilgisayarını görünce açıp internete bağlandım. Bu bilgisayara bayılıyordum, inanılmaz hızlıydı. Biraz internette gezindikten sonra Leander Duncan adı altında Facebook'u kontrol ettim. Russell, ailesiyle ve benimle haberleşmek için bu hesabı kullanıyordu. Geçen hafta, Avrupa'yı gezerlerken Brownie'yle beraber resimlerini paylaşmış ve neler gördüğünü anlatmıştı. Özellikle Fransa'daki üzüm bağlarında, geçerken çektikleri fotoğrafa bayılmıştım. Çok mutlu görünüyordu.

Duvarına onu çok özlediğimi ve yakında görüşeceğimizi söyleyen bir yazı bıraktım. Onu özlemiştim. En iyi arkadaşımdı ama ona ne yaptığımı söyledikten sonra bana karşı nasıl tavır takınacağını bilemiyordum. Bunu düşünmemeye çalışıp diğer sitelerde gezindim. Dominion'un şatosundayken Reed'le aramızda olanları Russell'a nasıl anlatacağım hakkında biriyle gerçekten konuşmak istedim. Biraz tavsiyeye ihtiyacım vardı. Keşke Jim dayıma ne yapmam gerektiğini sorabilseydim. Bu düşünce yüzünden keder içimde dalga dalga yayıldı, onu özlüyordum. Bu konuda konuşabileceğim birisi olmalıydı.

* Amerikan çocuk şovu.

Molly, diye düşündüm aklıma lise arkadaşım gelince. Yaz bitmişti ve yakında ikinci yılı için Notre Dame Üniversitesi'ne gidecekti. Russell'la beraber Crestwood'u terk ettiğimden beri onunla konuşmamıştım. Onunla iletişim kurmaya korkmuştum, çünkü ona nereye gittiğimi söyleseydim, Reed öğrenmek için onu sesiyle etkileyebilirdi. İnsanları sesiyle ikna edebilme yeteneği yüzünden Molly sorduğu her soruya cevap vermek zorunda kalırdı. Eğer tüm yaz boyunca nerede olduğuma dair bir fikri olsaydı, Reed beni hemen bulup evine geri götürürdü.

O zamanlar bunun olmasına izin veremezdim. Reed'i, kendi ırkına karşı bir hain olmaktan korumanın tek yolunun bu olduğuna emindim. Dominion beni yakaladığında ilahi melekler onu rahat bırakacaklardı ve bana yardım ettiği için idam edilmeyecekti. Dominion'un yine de Reed ile Zephyr'i tutuklayıp benim hakkımda bildiklerini öğrenmek için onlara işkence edeceğini düşünememiştim. Bir de Reed işkence görürken, vampir benzeri ırk Gancanaghların beni hedef aldığından ve ruhumu çalarak onlar gibi olmamı istediğinden de habersizdim. *Belki de Molly'ye yaz tatilimi nasıl geçirdiğimi anlatmasam daha iyi olur*, diye düşünüp onu tüm bunlardan korumak için uydurmam gereken yalanlar yüzünden irkildim.

Molly'nin bana en azından bir zilyon tane e-posta attığını biliyordum ama onları kontrol etmemiştim, çünkü hesabıma giriş yapsaydım Reed'in beni bulabileceğinden korkmuştum. Şimdi ise Brennus'un kaynakları yüzünden onunla iletişime geçemiyordum, çünkü hem Reed'in evini hem de bütün eşyalarımı toplamak için depoyu yağmalamıştı. Sanırım bütün e-posta hesaplarımın takip edildiğini varsaymak epey mantıklıydı. *Ucube vampir*, diye düşündüm Brennus'un yüzü aklımda belirdiğinde.

Tüm hesaplarımı gözlüyor olabilirdi ama bu, Molly'ye başka bir hesaptan e-posta gönderemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Sahte bir isimle yeni bir hesap yaratıp ona kısa bir mesaj gönderdim; ona yaşadığımı ve konuşmamız gerektiğini söyledim. Mesajı gönderdikten sonra bana yanıt verdiğinde ona ne anlatacağımı düşündüm. Belki de ona geri çeviremeyeceğim bir seyahat fırsatı yakaladığımı söylerdim. Çeşitli bahaneler düşünürken bilgisayar ekranında yeni e-posta uyarısı veren bir pencere açıldı. *Molly çevrimiçi olmalı*, diye heyecanla düşündüm. Mesajda, "Seni özlüyorum," yazıyordu.

Hemen mesajı açtım ama boştu. Bir eki olduğundan tıklayıp videonun yüklenmesini ve ardından merak içinde karanlık, puslu odanın odaklanmasını bekledim. Videonun arka planında gümbür gümbür müzik çalıyordu ve kamera dolaşarak renkli görünen birkaç kişiyi gösterdi. Müdavimleriyle dolu bir gece kulübü gibi görünüyordu. Kamera grafitilerle süslenmiş kasvetli bir koridordan aşağıya indi. Etrafta döndüğünde, kulüp sahnesinin arkasında çalan bir grubu izleyen birkaç emo göründü. Kamera yine bara döndüğünde, görüntü barmenin dikkatini çekmeye çalışan insanlarla doluydu.

Birkaç kere odak kaybettikten sonra kameraman, ağlak bir şarkı çalmaya başlayan grubun oradaki kalabalığı almak için lensleri kullandı. Kolonların gümbürtüsü ve elektronik flaş, videoyu kâbus gibi yaparken bunların amacını anlamaya çalıştım. Kamera yavaş yavaş odaklanıp arkadaşlarının arasında dolaşan bir kişiye odaklandığında Molly'yi hemen tanımıştım. Neşe içinde içkisini yudumlarken ona doğru eğilen birisi bir şey dediğinde kahkaha attı. Arkadaşını iyi görememiştim, çünkü adam kameraya sırtını dönmüştü.

Ekranda Molly'nin görüntüsü belirdiğinde uzattığım el titriyordu. Aynı görünüyordu, sanki hiç değişmemişti. Yanındaki adamın söylediğine gülerken uzun bir adam ona yaklaşıp nazikçe yanağına dokundu, sonra parmaklarıyla aşağıya doğru okşadı. Molly'nin yüz ifadesi yavaş yavaş değişti; flört eden gülümsemesi düştü. Boğazım kasıldığında sonraki nefesimi almakta zorlandım.

O anda adam arkasını dönüp kameraya baktı. Doğaüstü bir yırtıcının kendinden emin zarifliğiyle yürürken gözlerini kameradan hiç ayırmamıştı. Yüzü aklımdakiyle aynıydı. Yoğunluğuyla insanın içine işleyen su yeşili gözlerinde yanardöner bir ışık vardı. Kapkara saçları, kavisli kaşlarına estetik biçimde düşüyordu ve yüz hatları her zamanki gibi güzeldi. Gancanagh efendisi Aodh'un onu periden parazit bir yaratığa çevirdiği günkü kadar muhteşem ve gençti. Kameraya yaklaşıp lenslerin önünde durdu ve bana baktı. "*Mo chroi...*" diyerek nefesini verdi Brennus. Onun bana kalbim diye seslenmesi, kanımdaki zehrinin hemen yanmasına neden oldu.

BÖLÜM 2

Kayıp parçalar

Brennus konuşmaya devam ederken bende bıraktığı tüm yara izlerini hissettim. "Seni şatoda elimden kaçırdım, yaptığım hata için üzgünüm. Sana kendim gelmeli, adamlarımı göndermemeliydim," dedi Brennus üzüntüyle, kameradan gözlerini ayırmamıştı. "Finn dikkatli olmamız gerektiğini düşündü. Sana bir elçi göndermem gerekebileceğini söyledi. Seni değiştirmeye çalıştığımda, seni biraz fazla incitmiş olabileceğimi düşünüyor. Sanırım bu konuda haklı ama yine de sana kendim gelmeliydim. Sadece sana benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için bile olsa."

"Sensiz, yere düşen bir gölgeyim Genevieve," diye mırıldadı Brennus, sesi kulübün gürültüsü yüzünden güçlükle anlaşılabiliyordu. "Seni bulmak dışında tüm gayelerimi kaybettim. Sana bu kadar yakın olup seni kaybetmek, dayanabileceğimden daha fazlaydı neredeyse." Brennus o anda konuşmayı kesti ve loş ışık yüzünden kamera teninin gerçek solgunluğunu gösterdi. İnanılmaz derecede güzel olması dışında, neredeyse normal görünüyordu. Kulübün buğulu havasında kimse ölmeyen bir peri olduğundan haberdar olamazdı. Süpermodel gibi görünüyordu ve kimse Gancanaghların teninden sızan zehirli ve boğucu o tatlı kokuyu bilemezdi. Her genç kız için mükemmel bir yemdi; nihai bir katildi.

Brennus elini kara saçlarından geçirip ensesinde tutarken yüzünden acılı bir ifade geçti. "Buna inanmayacaksın, biliyorum ama bu sefer işleri farklı ele alacağım. Seni değiştirmeye çalışmayacağım. Bizden biri olmaya ne zaman hazır hissettiğine kendin karar verebilirsin," dedi ve bilgisayara kaşlarımı çattım, bir an için bile olsa ona inanmamıştım. Hâlâ ısırıklarının acısını hissedebiliyordum. Aklımda içimi kemiren açlık ve ıstırap canlandı. "Şimdilik yanımda olmana ihtiyacım var sadece. Bana geri döndüğünde her şeyi yapabilirim. Bize gelebilirsin ya da seni bulabiliriz. Bu senin seçimin ama beni, seni eve götürmeye zorlarsan, olacaklardan hoşlanmayabilirsin. Seni seviyorum, *mo chroi*, sen bana aitsin... Fakat zaten bunu biliyorsun, değil mi," dedi ve son kısım soru değildi, üstelik bir parçam ona inanmıştı. Nedenini bilmiyordum, belki de Stockholm sendromuydu ve alınmayı bekleyen eşyalarından biriymişim gibi hissediyordum.

"Halimizi düşünüyordum," diyerek devam etti Brennus, sıradan bir tavırla omzunun üstünden Molly'nin dikildiği yere baktı. Uyuşmuş görünüyordu, sanki bir şey kullanmıştı ama durumun bu olmadığını biliyordum. Onun böyle davranmasına Brennus'un dokunuşu neden olmuştu. Zehirli teninde Molly'yi kölesi yapan epey güçlü bir uyuşturucu vardı. Ona bir kez dokunmuş bulunduğu için artık istediği her şeyi yapacaktı... Her şeyi. Brennus yine kameraya bakıp konuştu. "Bize geldiğinde yalnız hissetmeni istemiyorum, bu yüzden arkadaşını buldum. Onu değiştirdikten sonra sonsuza kadar senin olabilir. Görüyorsun ya... Sana istediğin her şeyi vermeyi planlıyorum... Yüreğinin arzuladığı her şey senin olacak. Bana nerede olduğunu söyle ve seni eve getireyim. Zamanı geldi Genevieve. Bu senin kaderin." Ekran kararıktan bir an sonra yine e-posta penceresi ortaya çıktı. Boş ekrana bakarken şoka girmişim gibi hissediyordum.

Kendime yalan söylemiştim. Hayır, daha çok bu olmayacakmış gibi davranıp bunu engellemeyi ummuştum. Eğer her şeyi basitleştirip sevdiğim birkaç insanı yanımda tutarsam onları koruyabileceğimi düşünmüştüm. Ama Brennus'un cephesinde sonsuzluk vardı. Koruyacak kimse kalmayana dek onları teker teker alabilirdi. O zaman beni öldürüp sevdiğim herkesi kaybetmenin acısını dindirmesi için ona yalvaracak mıydım?

Bu videonun ne zaman çekildiğini bilmiyorum. Molly'yi kurtarmak için geç mi kaldım? diye düşünürken paniğe kapıldım. Kafamın içindeki mantıklı bir ses bana yanıtın "evet" olduğunu söyledi. Ona dokunduğu saniye zaten her şey için geç kalınmıştı. Artık Molly onu arzulayacaktı ve eğer Brennus onu dönüştürmez ya da kanını içip onu öldürmezse onu takip edecekti. Bir şekilde tedavi edilmezse, tenindeki zehri arayan bir bağımlı olacaktı ama bunun bir insan için mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Gancanagh ısırığındaki zehirden Russell beni geyik kanıyla beslediği için hayatta kalmıştım, Brennus'un kanını içme arzumu yatıştırmıştı ama Gancanagh teni beni etkilemiyordu. Brennus bana dokunduğunda melekler ve insanlar gibi ona kapılmıyordum.

Brennus durmayacaktı. Benim için gelecekti ama zaten bunu biliyordum. Ölümüne bir oyundu bu; ya benim ya da onun ölümüne. Bu, ya Brennus öldüğünde ya da onun ölümsüz Gancanagh kraliçesi olduğumda son bulacaktı. Tek soru ise bu bitmeden önce kaç tane arkadaşımı öldüreceğiydi. Belki de savunma pozisyonu ona karşı kullanılacak yanlış bir taktikti. Belki de başka kimseyi ele geçiremeden onu şimdi bulup öldürmeliydim. Gancanagh güçten başka bir şeye saygı duymuyordu. Belki de sevdiğim insanları ya da beni takip etmelerinin onların yararına olmayacağını göstermem gerekiyordu. Bu düşünceyle yeni bir

e-posta yazmak için yanıtlama düğmesine basıp bir cevap oluşturdum.

Brennus,

Benim diğerleri gibi olmadığımı unutmuş gibi görünüyorsun; cazibenin benim üzerimde etkisi yok. Ruhum satılık değil ve onu asla vermeyeceğim. Eğer gerçekten bana en derin arzularımı verme niyetindeysen, o zaman Molly'yi dönüştürme. Eğer bu elindeyse, o zaman gitmesine izin ver. Molly'nin, en iyi arkadaşımın Gancanagh olması beni mutlu ETMEYECEK. Beni mutlu EDECEK şey gitmen ve bir daha asla beni rahatsız etmemen. Eğer bunu yapmazsan, ben sana yaptıracağım ve sana bu dünyada ne kadar geçici olabileceğini gösterdiğimde, olacaklardan hoşlanmayabilirsin. Eğer beni dinlemeyip peşimden gelmeyi seçersen, bunu bir savaş ilanı olarak görüp seni öldürmekte tereddüt etmeyeceğim. Beni bunu yapmaya mecbur bırakma. Benim kaderim değilsin. Ben senin düşmanınım.

ASLA SENİN OLMAYACAK OLAN
Evie.

Not: Eşyalarımı geri istiyorum seni pis sapık.

Hareketlerimin sonuçlarını düşünmeden gönder tuşuna basıp e-postayı Molly'nin hesabına gönderdim. Ekrana bakarken boğazım düğümlendi. Bunların anlamı bana çarptığında gözlerim yaşardı. Büyük ihtimalle Molly şimdiye ölmüştü. Ölü değil, ölümsüz, diye düşünürken aklımda Brennus'un sığınağının altındaki ıssız hücreler canlandı. Artık Houghton'da değillerdi, yani Molly'yi bana yaptığı

gibi oraya tutsak edemezdi. Dominion, Gancanaghların yaşadığı bakır madeninden haberdardı, yani büyük ihtimalle bölgeyi terk etmişlerdi. Zaten madende kalamazlardı, çünkü Russell beni Gancanaghlardan kurtardığında el bombaları orayı darmaduman etmişti.

Russell'ın beni kurtarmak için madene girdiğini hatırlayınca gözyaşlarım dindi. *Muhteşemdi,* diye düşünürken elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. Benim için Brennus'la yüzleşmiş ve ona boyun eğmeme izin vermemişti. Ona hayatımı borçluydum ve kendi başının çaresine bakması için onu yalnız bırakmıştım. Aynı Molly'yi bıraktığım gibi. Büyük bir keder beni ele geçirdiğinde göğsümde bir şey sıkıştı. Bunların hiçbirine alışkın değildim; aptal ve saftım ama cahil olduğumu söyleyemezdim. Brennus'un neler yapabileceğini bilsem de bana geldiğini söyleyen aklımdaki sesi dinlemeyi reddetmiştim.

İleriye bakarken yine bir uyarı penceresi ekranda belirdi. Işıl ışıl pencereyi gördüğümde, içimden bir irkilme geçerek kollarımdaki tüyleri diken diken etti. İmleci gelen kutusuna götürüp klavyenin yanındaki tuşa baktım. Gelen kutumda bir mesaj vardı. Yine Molly'nin hesabından gelmişti ama konuda bir şey yazmıyordu. Etkin biçimde Molly'nin e-posta adresini kontrol ediyorlardı. *Programlanmış bir yanıt değil bu,* diye fikir yürüttüm. Brennus onunla iletişime geçmemi bekliyordu. Aniden örümcek ağına yakalanmış bir kelebek gibi hissederek e-postayı açtım.

Sevgili kalbim,

Eğer benim için mükemmel olduğunu bilmeseydim bile, harika yazılmış notun benim için bunu kanıtlardı. Umarım sorun etmezsin, yazını adamlarıma gösterdim ve hepsi kraliçelerini geri almak için çok sabırsızlar. Eve geldiğinde birazcık şakaya katlanmak

zorunda kalabilirsin, çünkü adamlarım kendilerine engel olamayabilirler. Çok baştan çıkarıcısın.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm mo chroi ama arkadaşın Molly'yi birkaç gün önce dönüştürdük. Gancanagh olmaya çok istekli olduğu için pek uzun sürmedi. Epey mutlu ama gerçekte ne olduğunu ona anlatmadığın için sana biraz sinirli. Büyük ihtimalle senin onu korumaya çalıştığını ona anlattım. Serafimlerin bunu hep yaptığını bilemez tabii.

Benim geçici oluşuma gelirsek, seni temin ederim ki kalıcıyım ve senin kaderinim. Seni tattığımı unutuyorsun. En derin arzularını biliyorum. Yüreğinin en derinlerinde sakladığın ihtiyaçları, hepsini biliyorum. En çok bir aile istiyorsun. Sana o aileyi vereceğim. Başka şeyler de istiyorsun, diğerlerine anlatmadığın şeyler. Asla. Sana söz veriyorum, senin babanı bulacağım. Baban hakkında araştırma yapıp onu arıyorum. Eğer buradaysa, onu bulacağım.

Senden korkmuyorum. Senin için korkuyorum. Yanlış tarafı seçtin. Meleklere güvenemezsin. Seni terk edecekler. Şeytani olabileceğine dair en ufak şüphe sonunu getirir. Her zaman seni korumak için hazırız.

Beni duymayı reddeden sensin. Senden istemeyi bıraktım Genevieve, artık sana söylüyorum. Ben sana gelmeden önce bana gel. Ben senin düşmanın değilim. Seni seviyorum ve zamanla sen de beni seveceksin.

Tamamen senin,
Brennus

Not: Tüm eşyaların dönmeni bekliyor benim güzel meleğim.

Molly'nin ölümü aklıma işlediğinde öfke beni ele geçirdi. Alfred'in dayıma yaptığını düşündüğümde hissettiğim öfke gibiydi. Alfred dayımı acımasızca öldürmüştü ve onu durduramamıştım. O öfkenin kendisini saklı tutuyordum, çünkü açığa çıkmasına izin verdiğimde, midemin kenarları birbirine sürtüyormuş gibi hissediyordum. Parmaklarım dizüstü bilgisayarın tuşları üzerinde uçarken titriyordu ve o anda hissettiğim nefretle yanıtladım.

Sevgili yürüyen ceset,
Seni Molly'ye yaptıkların yüzünden asla affetmeyeceğim. Bana adamlarını gönderdiğinde onları senin için gömeceğim. Mantığına hitap etmeye çalışmaktan bıktım ve artık seninle yüzleşmeye hazırım. Gel ve öl.

Senden nefret eden,
Evie

Birkaç dakika bekledikten sonra uyarı penceresi ortaya çıktığında Brennus'un yanıtı gelmişti.

Sevgili karanlık gecem,
Ben zaten ölüyüm ama seni görmek için sabırsızım... Çin'de. Yakında orada olurum.

Seni seviyorum,
Brennus

Dizüstü bilgisayarı alıp odanın karşı tarafına fırlattım. Duvara çarptığında parçaları yere saçıldı. Masadan kalkıp yumruklarımı kalın, eski ahşabın içinden geçirdiğimde kırılarak paramparça olup ayaklarımın üzerine döküldü.

Etrafa baktığımda tek görebildiğim Brennus dokunduktan sonra Molly'nin düşen yüzüydü, onu korumayı düşünememiştim. Elbette bir hedef olmuştu. Brennus tüm resimlerimi almıştı ve Molly büyük ihtimalle o resimlerin yarısında vardı.

Molly'nin ölümünün görüntülerini engellemeye çalışıp yumruklarımı gözlerime kaldırdığımda oda etrafımda dönmeye başladı. Korkunç olmuş olmalıydı. İlk önce onun kanından beslenip ardından onun beslenmesine izin vermiş olmalıydılar. *Hangisi onu dönüştürdü?* diye merak ettim. Brennus ya da Finn miydi? Herhangi biri olabilirdi. Belki de Declan ya da Lachlan'dı. Onu bulup yavaşça, canını yaka yaka öldürecektim. Birkaç tane öldürme planı aklımda canlanırken başım biri beni blendera koymuş ve son hızı açmış gibi dönüyordu.

Başım döndüğü için ayaklarımın üzerinde sallandım. Ellerimi gözlerime kaldırdığımda hareket etmem gerekiyormuş gibi hissettim; gidip Molly'ye yardım etmeliydim. Ama ona yardım etmek için geç kalmıştım. Brownie ve Russell'a gitmem gerekiyordu. Brennus'un Çin'e gelmek için yola çıktığından haberdar olmaları gerekiyordu. Benim e-postamı takip etmişti. En azından POP'u*, maili gönderdiğim yeri biliyordu. Beni bulacaktı. *Eğer yeterince yaklaşırsa, kokumu takip edebilir,* diye düşündüğümde midem kalktı. Zephyr, Buns ve Phaedrus'u uyarmam gerekiyordu. Eğer onlara dokunursa, Brennus'un kölesi olurlardı.

Reed, diye düşündüğümde yine oda döndü. Dönen bir sonsuzluk içindeymişim gibi hissediyordum. Dönüşü kontrol edemediğimden, bir dizimin üzerine çöküp diğerinin üzerine başımı yasladım. Kendimi desteklemek için ellerimi yere koydum.

---

* İng. *Point of presence*: Bulunma noktası.

Reed, Russell ve Zee'yi uyarmam gerek, diye düşündüm. Hiç doğal olmayan bir hafiflik hissi şok dalgası gibi çakıp içimden yükseldi. Başımı kaldırıp baktığımda, kendi görüntümü gördüm ve karnım buruldu. Birkaç saniye için yanımda şeffaf bir hayalet gibi hava durdu. Kendi görüntüme gözlerimi kırptıktan sonra onun olduğu yerde dönmesini izledim. Yüzünde kederli bir ifadeyle kendisini ileri öyle hızlı fırlattı ki odadan çıkarken onu zor takip edebildim. İçimde başka bir şok dalgası daha patladığında dişlerimi gıcırdattım. Yükselen bir ruh gibi içimden ikinci holografik görüntü çıktı ve hemen odadan dışarı fırladı. Üçüncü hayalet *ben,* fiziksel bir yankı gibi vücudumdan dışarı fırlayıp odayı terk ettiğinde, beni ele geçiren baş dönmesinin çoğu gitti. Titrek bacaklar üzerinde dikilirken biraz önce ne yaşadığımı anlamaya çalıştım. Yatağa sendeleyerek yürüyüp çerçeveye yaslandım ve üzerine düşmemek için kendimi zorladım.

Derin nefesler alıp titreyen elimi alnıma kaldırıyordum ki kapıdaki bir hareket dikkatimi dağıttığı için durdum. Reed odamızın girişinden bana bakıyordu. Yüzü ifadesizdi ancak gözlerinin içinde acı vardı. Öne ilerleyip beni kollarının arasına aldı. Üzerinde tişörtü yoktu ve kömür grisi kanatları tehditkârca arkasında uzanıyordu. Beni göğsüne bastırdığında seksi ve erkeksi kokusunu içime çektim.

"Hayattasın," diye kulağımın yanına fısıldarken kolları beni nazik bir çiçekmişim gibi tutmuştu. Elindeki silahı bıraktığında arkamdan bir şangırtı geldi. Metalin yere düşerken çıkardığı sesten dolayı bir çeşit kılıç olduğunu varsaydım.

"Ne?" sorusunu zorla ağzımdan çıkarabildikten sonra yüzünü görebilmek için onu ittirdim.

"Seni gördüm. İçimden geçtin. Geçerken çok yoğun bir acı ile ıstırap vardı ve sonra yok oldun," dedi Reed kısık

ve telaşlı bir tonda. Beni sıkıca kendine çekip bırakmayı reddetti.

"Beni ne zaman gördün?" diye sordum yüzüne bakmayı denemekten vazgeçerek. Bunun yerine ona sarıldım.

"Saniyeler önce... Sandım ki..." Sesi çatallaştığında konuşmayı kesti.

"Öldüğümü mü düşündün?" diye sorduğumda sadece tiz bir ses çıkarana kadar beni sıktı, ardından nefes alabilmem için kollarını gevşetti ama beni bırakmadı.

"Nasıl yaptın bunu? Bir parçanı, duygunu bana nasıl gönderdin?"

"Du-duygumu mu?" diye aklım karışarak sordum.

"İlk başta, bana yaklaşırken ruhunu gördüğümü sandım ama bana doğru koşup içimden geçtiğinde, ne olduğunu anlayamadım; çünkü ruh gibi gelmemişti. Saf duyguydu: dehşet ve ıstırap. Fakat koku... Senin kokunu aldım, kıyafetlerimde senin kokunu bıraktı," dedi ve gözlerini görebilmem için, en sonunda beni kendinden uzaklaştırdı. "Bunu nasıl yapabildin?"

Boş boş başımı salladım. "Bilmiyorum," dedim, ben o güzel yüzüne bakarken onun gözleri de benimkileri inceliyordu. "Seni uyarmak istedim. Sorun Molly. Onu dönüştürdüler ve şimdi de buraya geliyorlar," dedim telaş içinde. "Onu koruyamadım ve artık o ellerinde. Onu bir kulüpten almışlar. Çoktan dönüştürdüğünü söyledi. Onu bir canavara çevirdiler ve ben de onlara izin verdim..." Daha fazla konuşamadığım için başımı Reed'in göğsüne bastırdım.

"Brennus mu?" diye sordu Reed ürkütücü bir tonda, yanağını başımın üstüne koymuştu. "Seninle nasıl iletişime geçti?"

Başımla onaylamayı becerdim ancak birkaç saniye geçtikten sonra konuşabildim. "Molly'ye hayatta olduğumu söylemek için e-posta attım ve onun hayatta olmadığını

öğrendim." Gözyaşları gözlerimden akıp yanaklarımdan aşağıya döküldü. "Brennus onu Gancanagh'a dönüştürmüş. Çin'de olduğumuzu biliyor. Buraya geliyor. Özür dilerim, yerimizi açığa çıkardım."

"Şşş..." Reed beni birkaç dakika daha tuttuktan sonra kısık bir sesle sordu. "Molly'nin dönüştürüldüğünü öğrendiğinde dehşet ve acı mı hissettin?"

"Hı hı," deyip başımla onayladım.

"İnsani duyguların çok şiddetli," dedi yumuşak bir tonda. "Bu kadar yoğun hissettiğini bilmiyordum. Senin görüntün böylesine saf bir duyguyla bana vurduğunda, seni bulmaktan başka bir şey düşünemedim."

"Sen böyle derinden hissetmiyor musun?" diye sorduğumda burnumu çekip gözyaşlarımı tuttum.

"Hissediyorum ama senin de hissettiğini bilmiyordum. Gittiğini düşündüğümde bu neredeyse katlanılmazdı." Gözlerimi sımsıkı kapatıp ona daha içten sarıldım.

"İsteyerek olmadı, yaptığımı bile bilmiyordum. Neler olduğunu sana söylemem gerektiğini düşünüyordum ve sonra aniden içimden görüntülerim çıktı."

"Bu senin ışık versiyonun mu? Aynı 7-Eleven'daki gibi? Tek fark, sen bizi olacaklara karşı uyarmak için kendi görüntünü ışık olarak yollayabiliyorsun?" diye ciddi bir tonda sordu.

Kolları arasında put kesildim. *Bunu mu yaptım*? Onları içimden mi gönderdim? diye merak ettim. Bana olanlar yüzünden hayrete düşüyordum. "Bilemiyorum Reed. Keşke kullanım kılavuzuyla falan gelseydim."

Saçımı okşayıp konuştu. "Severek okuyacağım bir kitap olurdu bu Evie. Zaman çizelgemiz daraldı. Buraya geldiğimizden beri Gancanagh için hazırlanıyorduk. Üstün pozisyonda olan biziz. Her açı analiz edildi. Geldiklerinde ölecekler." Gözlerimi kapattım, çünkü korku yüzünden

bana söylediklerini anlamam güçleşiyordu. "Bu her şeyi değiştiriyor, Zephyr'i aramam ve buraya geri dönmesini istemem gerek. Bir de destek güç getirmeliyiz. Dominion'a nerede olduğumuzu söyleyeceğiz, seni korumak için bir takım göndermeyi talep ediyorlardı..."

"Ne?" diye sorduğumda gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Reed'in yüz ifadesi karardı. "Korumalar. Dominion seni onların korumasını talep ediyordu," dediğinde sesi huysuzdu. Sanki başka birinin beni koruması onu hasta etmişti.

"Onlara güveniyor musun?" diye sordum Brennus'un sözleri aklımda yankılanırken.

"Hayır. Seni korumak için bazıları hayatlarını feda edecektir ama başka gayeleri olanlar da olacaktır."

"Hangi başka gayeler?"

Yanıt verirken gözlerini benden kaçırdı. "Birkaç tane var. Seni bir silah olarak görüyorlar. Kötülüğü çekmek için mükemmel bir yemsin. Sürgün melekleri tuzağa düşürmek için seni kullanmaktan mutluluk duyarlar. Dominion'un sana ulaşmasına izin vermediğim için onların önünü kesiyorum. Bazılarının, rızan olsa da olmasa da seni Dominion'a geri götürmeyi istediklerine inanıyorum."

"Ya." Dominion beni geri istiyordu ve içlerinden bazılarının görevi, bu fırsattan yararlanıp bu amacı gerçekleştirmek olacaktı. "Eğer doğru koşullar sağlanırsa, korumalarım gardiyanlarıma dönüşebilir yani?"

"Evet." Bana söylediklerini anladığım için benimle gurur duymuştu sanki. "Bu nedenden ötürü sana yaklaşmalarına izin vermedik ama zamanımız azaldığı için artık onlara ihtiyacımız olabilir."

Başımla onayladım. "Peki ya Brownie ve Russell'a ne olacak?" diye sorup ondan uzaklaştım ve önünde bir ileri bir geri yürürken konuştum. "Brennus geliyorsa, buraya

gelmemeliler. Ultan ve Driscoll'a yaptıklarından sonra Russell'ı kesinlikle öldürür." Russell beni kurtardığında birkaç tane Gancanagh öldürdüğü için onu bulursa işkence edecekti. Ve elbette Russell ruh eşim olduğu için. Bu Brennus'u gerçekten rahatsız ediyordu.

"Buraya geldiklerinde onları koruyabiliriz," diyerek kendinden emin bir tavırla yanıtladı Reed ama paranoyaklık üzerime çökmeye başlamıştı. Zayıf ve incinebilir hissediyordum.

"Şimdi gidelim Reed. Burayı terk edelim. Sadece ikimiz. Brennus'u buradan uzaklara götürebiliriz," diye mantık yürüttüm. "Böylece bizi takip etmeye mecbur kalacak, ardından izimizi kaybettirebiliriz. Bunu yapabileceğimizi biliyorum." *O zaman en azından Zephyr, Buns, Brownie ve Russell güvende olacak,* dedim kendi kendime.

"Hayır. Bizim için en iyi pozisyon bu. Burada savaşacağız ve sen, Russell'la beraber güvende olacaksın. Onu koruyacağız," dedi aklımı okuyarak.

"Buna inanmak istiyorum Reed. Buna ne kadar inanmak istediğimi bilemezsin ama neler yapabildiklerini gördüm. Güç meleklerinden birinin bile haberi olmadan Dominion'un şatosundaki odama geldiler. Brennus saplantılı. O istediği her oyuncağa kavuşmuş şımarık bir çocuk gibi ve aksi bir duruma katlanamıyor," diye açıklayıp ellerimi ovuşturdum.

"Sen oyuncak değilsin," diye bağırdığında irkildim.

"Hayır, değilim," diye katılıp ona bakmak için yürümeyi kestim.

Pagodamızı diğerleriyle birleştiren tahta kapıdan gelen bir sesten sonra Zephyr'in uzun vücudu birkaç santim önümde belirdi. Uzanıp kollarımın omuzlarımla birleştiği yeri tuttuktan sonra ayaklarımı yerden kesti. Kahverengi

kanatları açılmıştı ve sırtına bağlanmış ürkütücü, geniş kılıcın kabzası dışında her şeyi kapatıyordu.

"Hayattasın," dedi kesik nefeslerinin arasında, gözleri her santimimi baştan aşağıya süzüp her şey yerinde mi diye kontrol ediyordu.

"Evet," dedim yumuşak bir tonda, başımla onayladım. Zee'nin buz mavisi gözlerine bakarken mahcup mahcup gülümsüyordum. "Mesajı mı aldın?" diye ekledim ve gözlerini kıstığında, alt dudağımı ısırdım.

"Açıkla," diye bağırdı ama Reed aramıza girerek beni nazikçe Zephry'in ellerinin arasından çekip aldı.

"Evie'nin beklenmeyen yeni bir gücü var. Kendi kopyalarını gönderebiliyor," dedi Reed, Zephyr'le aramda duruyordu. "Eğer senin mesajın benimki gibiyse, o zaman..."

"Sen ona böyle mi diyorsun? Mesajmış. Bana daha çok duygusal terör saldırısı gibi geldi," diyerek yanıtladı Zephyr, bakışlarıyla beni iğneliyordu.

"Özür dilerim. Olay gerçekleştiğinde böyle hissediyordum," diyerek cevap verdiğimde Molly'nin yüzünü hatırladım. Midem bulanmıştı. Olanları Zephyr'e anlattım. Beni Brennus'la birbirimize gönderdiğimiz e-postaların en ufak detayı kadar sorguladı. Brennus'a "yürüyen ceset" dediğim kısmı yinelememi istediğinde ağzının kenarlarının kıvrılmasını seyrettim.

Bitirdiğimde Zephyr homurdandı. Reed'e bakarak konuştu. "Buns her an buraya gelebilir. Evie'nin kopyası bana koştuğunda onu beklemedim. Buns bunun Evie'nin ruhu olmadığını bana söylemeyi denedi ama sen de hissettin, değil mi?" diye Zephyr ona sorduğunda, Reed başıyla onayladı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hoşuma gitmedi."

"Özür dilerim Zee, ödüm patlamıştı," dedim ayaklarıma bakarak.

Zephyr parmağını kullanarak çenemi kaldırdıktan sonra gözlerime baktı. "Evet. Artık 'ödüm patladı' ne demek biliyorum. Sandığımdan daha yüreklisin."

"Tatlım!" diye seslendi Buns odamızın kapısının önüne inmeden hemen önce. Altın rengi kelebek kanatları doğal zarafetiyle arkasında dururken odaya girdi. Bana doğru gelerek sarıldı ve kısa bir süre sıktı. "Feci, yeni bir yetenek bulmuşsun!"

"Teşekkürler, Buns," diye yanıtladım, kendimi biraz daha az tuhaf hissettirmeye çalıştığını fark etmiştim. "Öylece oluverdi, uğraşmıyordum bile."

"Ya, gerçekten harika bir parti oyunu. Sen kendini kopyalarsın ve sonra insanlara hangisinin gerçek Evie olduğunu sorarız," dedi Buns, mavi peygamber çiçeği rengindeki gözleriyle gözlerime gülümserken. Yüzüme düşmüş bir tutam saçı arkaya taradı. "Şu an yine yapabilir misin? Bana bir tane gönderebilir misin?"

"Bilmem." Tereddüt edip alt dudağımı ısırdım ve beni seyreden Reed'e tedirgince baktım. Başıyla onaylayarak bana cesaret verdi.

"Denesene," dedi Reed.

Yavaşça başımla onaylayıp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Brennus geldiğine göre bu, her birine onlar hakkında neler hissettiğimi söylemek için son şansım olabilirdi. Brennus hakkındaki düşüncelerimin içimde bir telaş yaratmasına izin verdiğim için kalp atışlarım hızlandı, bunu ilk yaptığımda olduğu gibiydi. Buns'ı, ona olan sevgimi düşündüğümde, merkezkaça yakalanmış gibi dönmeye başladığımı hissettim. Gözlerimi açtığımda yine sallanıyordum. Dengemi sağlamaya çalıştım ama bunun imkânsız olduğunu gördüm ve düşmemek için bir dizimin üzerine çöktüm. Sarsılan vücudumun içinden bir hafiflik hissi yükseldi. Kopyamı önümde gördüm ve arkasını dö-

nüp Buns'a doğru fırladı, içinden geçtikten sonra hemen kayboldu.

Tepkisini görmeye zamanım olmadı, çünkü başka bir şok dalgası beni ele geçirip başka bir görüntüyü daha içimden dışarı çıkardı. Bu, Zee'ye doğru koşup içinde yok oldu. Bu sefer Reed'e duyduğum tüm aşka ve arzuya odaklandım. Ateş gibi atan bir ısı içimden patladığında, ışık daha da güçlendi. Parlak bir görüntüm vücudumdan dışarı fırlayıp hemen Reed'e döndü. Beni dizime düşüren sersemlik gittiği için kopyamın Reed'e ilerleyip onu vahşi bir ışığa boğduktan sonra içinde yok oluşunu seyrettim. Gözlerini kapattığında endişeli yüz ifadesi hazza dönüştü. Yavaş yavaş gözlerini açtığında, koyu yeşil derinliklerindeki yoğun arzu alev alevdi.

"Tatlım, hatam varmış... Bu bir parti oyunu değil," dedi Buns, oturmak için yatağa doğru sendeledi. "Bu... Seni koklayabiliyorum!" derken gözleri fal taşı gibi açıldı ve bal rengi saçlarını burnuna götürerek kokladı. Bana ahenkli diliyle bir şeyler söyledikten sonra gülümseyip konuştu. "Bu başka birinin gözlerinden sevgiyi görmek gibiydi. Unutmayacağım."

"Dominion," dedi Zephyr gözlerini benden ayırmadan. Yüzündeki bu hayranlık dolu ifadeyi yalnızca bir kez, onunla dövüşürken kolunu hançerimle kesmeyi başardığımda görmüştüm.

"Hemen onları buraya getirmeliyiz," diye bitirdi Reed. Zee yerine, bana yüzündeki haz ifadesiyle bakıyordu. "Ben gerekli düzenlemeleri yaparken, sen de Russell ve Brownie'yi buraya daha çabuk getirmeye bak."

"Şu anda burayı terk edemem. Kendi başlarına gelmek zorundalar. Henüz Russell'a Dominion'u açıklamadım. Buraya geldiğinde onu koruyabiliriz ama onlara Russell'ı anlattığımda, onu buraya getireceklerine güvenmiyorum.

Eğer onu korumalarını istersem, onu esir almaları büyük bir olasılık," diyerek bitirdi Zephyr.

Ne yaptığımı anladığımda korku yüzünden ellerim terledi. Özenle yapılmış planlarını mahvetmiştim. Ne Brennus'u buraya kendi istedikleri koşullarda getirebileceklerdi be de Russell'la Brownie'yi buraya güvenli şekilde sokabileceklerdi. Yine her şeyi mahvettiğim için artık buraya sinsice girmek zorunda kalacaklardı. "Hayır Zee, gidip senin onları alman gerek!" diye direttim.

"Endişelenme. Brownie çetin ceviz bir Ölüm meleği. Baş edecektir," dedi Buns güven vererek ama omzumun üstünden Zephyr'e fırlattığı bakışı gördüm. O da güvence arıyordu.

Zephyr'i incelediğimde, duruşundaki bir şey içimi dondurdu. O da emin değildi, bu yüzden gidip onları getirecekti. "Lütfen Zee, onları almaya git," diye donuk bir ses tonuyla fısıldadım.

"Gidemez Evie. Artık bizimle kalmalı," dedi Reed pay vermeyerek. "Buraya yardımımız olmadan gelmeleri için Brownie ve Russell'a güvenmemiz gerekecek." Onunla tartışmak istiyordum ama çenesini sıkışından fikrini değiştirmeyeceğini anlamıştım. "Evie'yi koru" moduna tam giriş yapmıştı ve ne kadar dil dökersem dökeyim, görevinden şaşmayacaktı.

Ellerimi sıktım, bir şey kırmak istiyordum. Bunun kendi hatam olduğunu düşünüp duruyordum. Telefonumu alarak odadan dışarı çıktım ve bahçedeki sonsuz görünen karanlık göğün altında yürüdüm. Russell'ın numarasını tuşladığımda doğrudan sesli mesaja yönlendirdi. Kısa girişi mesaj bırakmamı söylediğinde, "Benim. Bunu aldığında beni ara," dedim. Kapattığımda, Brennus'un beni etkilediği gibi Russell'ı etkiliyor muyum diye merak ettim. Sesim onda bıraktığım tüm yaraları yeniden kanatıyor mu diye...

BÖLÜM 3

ordu

Phaedrus'un bana gösterdiği gibi sessiz sessiz oturup aklımı temizlemek neredeyse imkânsızdı. Aklımdan binlerce düşünce geçiyor ve düşünce katmanları neredeyse her gün artıyordu. *Bunları nasıl tek bir bilinç akışına aktarabilirim ki?* diye merak ettim. Birkaç "Ya şu olsaydı?" sorusu aklımda dolaşıp vicdansızca bana işkence ediyordu. Bu olasılıkların çoğu Brennus ya da Russell hakkındaydı ve en kötüsünde ikisi de vardı.

"Bu işe yaramıyor," dedikten sonra Phaedrus yanımda iç çekti. Gözlerimi açıp başımı çevirdim ve yanımda oturan Phaedrus'a baktım. Benim gibi bağdaş kurmuştu ve sırtı dimdik, mükemmel meditasyon pozisyonunu uyguluyordu. Kapkara gözlerle bana dik dik baktı. Eğer bir Erdem meleği olduğunu bilmeseydim, gözleri beni ürkütürdü, çünkü göz bebekleriyle, irisi ve göz akı arasında renk farkı yoktu; hepsi siyahtı ve bu şeytani görünmesine neden oluyordu. Ama onu tanıyordum ve kötülükten çok uzak olduğunun ayırdındaydım. Mucizeler gerçekleştirmek için merhamet görevlerine gönderiliyordu ve şu anda benimle vakit geçirmeyi seçtiği için son derece minnettardım. Saatlerdir uğraşıyorduk ve mola vermenin zamanı geldiğini ona söylemek istedim ama onu hayal kırıklığına uğratmaya gönüllü değildim.

"Özür dilerim," dedim tuttuğum nefesimi vererek.

"Gitmesine izin vermiyorsun," diyerek durumu açıkladı. "Üstelik nefes de almıyorsun."

"Daha fazla nefes al," diye kendime hatırlatıp yine gözlerimi kapattım.

"Elde etmek istediğine odaklan; huzur, dinginlik. Eğer bunları elinde tutabilirsen ve bir anlığına mantıklı düşünce seyrinin üzerine yükselebilirsen, yeni yeteneğini keşfedebilirsin," dedi heveslendiren bir tonda.

"Herkes bana daha mantıklı olmamı söylüyor Phaedrus. Şimdi de sen bana mantıklı düşünce seyrinin üzerine yükselmemi söylüyorsun. Epey tutarsızsınız," deyip iç çektim.

"İyi gidiyorsun Evie. Rahatla... En sevdiğin şiiri düşün... ya da müziği... Ritmik bir şarkı biliyor musun?"

"Düşüneyim..." Dalarak uygun şarkı düşünmeyi denedim, odaklanabileceğim bir tane. Aklıma gelen tek şarkı ise *Doksan Dokuz Yeşil Şişe Bir Rafın Üstünde* oldu.

"Bunu bildiğimi sanmıyorum," dedi Phaedrus, rahatsız edici biçimde aklımı okumuştu.

Böylesine kolayca aklımı okuyabildiği için sinir olduğumdan aklımdan yüksek sesle söylemeye başladım. *Doksan dokuz yeşil şişe bir rafın üstünde, doksan dokuz yeşil şişe bir rafın üstünde, şişelerden bir tanesi yere düşerse, kalır doksan sekiz yeşil şişe rafın üstünde...*

"Mmm, harika..." diye mırıldandı. "Bach falan biliyorsundur diye umutlanmıştım, belki Handel ya da Wagner. Bu ninniyle göz kapaklarım uykuyla ağırlaşmaz benim."

İnce alayına gülümsedikten sonra şarkıyı aklımda söyleyip dışımdan mırıldanarak eşlik ettim. On ikinci ya da on üçüncü tekrarda daha sakin hissetmeye başladım. Birkaç kez daha yineledikten sonra uzaklaşma hissi içime işledi ve şarkı söyleme arzusu gitti.

Yavaş yavaş burgaç hissini kontrol edip beni ele geçirmesini engelledim ve onu yönlendirdim. Enerji birikerek beni parçalayacak olan şok dalgasına yükseliyordu. İçimden patlayan titrek ışığa odaklandım ve kopyam çıkarken gözlerimi kapalı tuttum. Duyguyla yüklü boş bir şekil olmak yerine, kendi görüntümü kontrol etmeyi deneyip onunla beraber bir bilinç, bir bağ tutmaya çalıştım. Gördüğümüz iç içe geçmiş görüntüler aklıma sızdı. Su altında gözlerimi açık tutmaya benziyordu; şekilleri ve hatları görebiliyordum ama canlı ya da net değildiler.

"Onu yönlendirebilir misin?" diye sordu Phaedrus.

Yanıtlamadan kalkıp Reed'i bulma isteğime odaklandım. Anında, kopyam bahçeye çıkan kapıya hareket etti. Işıl ışıl parlayan güneş onun gözlerinden gördüğüm şekilleri netleştirdi. Bir grup melek bahçe hizasında aralıklarla dikilmişti. Dün akşam melekler gelmeye başlamıştı. Çoğu Dominion'un emri altında olmayan Güç melekleriydi. Reed ve Zephyr'in şahsen tanıdığı becerikli katillerdiler.

Bahçede ilerlerken meleklerden hangisinin benim meleğim olduğunu ayırt etmekte güçlük çektim. Yüz hatları pek net görünmüyordu ve renkler birbirine karışıyordu. Kopyam birkaç kişinin yanından geçerken onlara yaklaşıyor ve yüzlerine bakıp mükemmel olanı arıyordu. Elbette hayalete benzeyen görüntüm dikkat çekmişti. Aslında onun etrafındaki her şey donmuş, tüm konuşmalar kesilmişti. Zaten onları anlamıyordum, çünkü İngilizce konuşmuyorlardı. Derin bir nefes aldığımda, ortağımın zayıf duyusuyla Reed'in tanıdık kokusunu aldım.

Reed'in hoş kokusunu takip edip dikkatlice görüntümü bahçenin ortasında duran, etrafında rüzgârın hafif hafif estiği ihtiyar ağaca giden taş yolda ilerlettim. Ağaca yaslanmış tembel tembel duran bir melek şekli sessiz sessiz kopyamı izliyordu. Etrafındaki havayı koklayıp yakınlaştım,

yapacağı bir hareket için dinliyordum. Biraz daha yaklaşıp hayaletsi dudaklarımı kulağının yanına götürdüm. Çok fazla odaklandıktan sonra dudaklarımı hareket ettirip zorla fısıldamayı başardım. "Böö."

Reed'in kolları sıkıca etrafıma dolanmayı denedi ama bunu yaptığında, kopyam sis gibi yok oldu ve bilincim hemen Phaedrus'un yanında hâlâ hareketsiz duran vücuduma geri döndü. Hızlı ve derin bir nefes alıp ışıldayan kara gözleriyle bana sırıtan Phaedrus'a baktım.

"Aferin!" dedi, ayağa kalkıp bana elini uzattı. Elini tutup beni kaldırmasına izin verdim.

İltifatı ve heyecanı yüzünden biraz kızarıp yanıt verdim. "Yardımın için teşekkürler Phaedrus."

"Ne demek. Yine denemek ister misin?"

"Şimdi değil, belki sonra." Yeni yeteneğimi kontrol etmek için harcadığım enerji yüzünden yorgunluktan ölüyordum. Ama bunu dediğimde Phaedrus'un yüzündeki ifade yüzünden sordum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece burada ne kadar daha kalıp sana yardım edebilirim bilmiyorum," diyerek yüzünde düşünceli bir ifadeyle yanıtladı.

Kaşlarım çatıldı. "Gidiyor musun?" diye sordum üzgün bir ses tonuyla, ardından elini sıktım. Phaedrus'un bizimle kalmak isteyeceğini ummuştum. Çabucak grubumuzun bir parçası olmuştu, diğerleriyle çok samimi olduğumuz için başka birinden daha hızlı uyum sağlamıştı.

"Bilmem," dedi sinirli bir tonda. "Tuhaf işaretler alıyorum. Ne yapmam gerektiğinden habersizim ve bu sinir edici, çünkü daha önce bunu yaşamamıştım."

"Ne demek istiyorsun?" Elini bıraktığımda alnının kırıştığını gördüm.

"Sana zihnimde yardım edeceğim kişilerin görüntülerini gördüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun?" Başımla

onayladığımda devam etti. "İşte, görüntüleri aldıktan sonra hedefimi bulmak için harekete geçiyorum. Hedefe yaklaştıkça sıcak, uzaklaştıkça o kadar soğuk hissediyorum."

"Evet, daha önce dediğin gibi bu senin için 'sıcak mı soğuk mu' oyunu."

"Öyle. Yardımıma muhtaç yeni bir hedefin görüntülerini alıyorum."

"Ya," dedim üzülerek. Hedefi, yardım edeceği kişi olarak kalacağımı umuyordum. Merhamet, yani bir Erdem meleği olduğu, hedeflerine mucizeler yarattığı için etrafta olmasından hoşlanıyordum.

"Ama garip bir ayrıntı var. Senden ne kadar uzaklaşırsam, o kadar soğuk hissediyorum," dedi aklı karışmış halde.

"Yani, bana çekilip durduğun için aklında gördüğün kişiye gidemiyor musun?"

"Evet. Neden böyle olduğuna dair birkaç fikrim var ama henüz kesin bir yanıt bulamadım," diyerek kabul etti.

Aklım Phaedrus'un bana verdiği bilmeceye hunharca saldırdı. Diğer hedeften daha büyük tehlike altında olabilirdim ve bu yüzden Phaedrus'un yardımına daha çok ihtiyacım olabilirdi. Ya da bana doğam yüzünden çekildiği için diğer hedefi engelliyor olabilirdim. Aklım yine çalıştı. *Belki de bu görevinde Phaedrus'la beraber gitmem gerek,* diye düşündüm. Belki de onunla gidip yardım etmem gerektiği için beni bırakamıyordu.

"Bunu düşünmemiştim Evie," diye mırıldadı Phaedrus, sanki yüksek sesle söylemişim gibi tüm düşüncelerimi okumuştu. "Daha önce bir ortağım olmamıştı. Eğer durum buysa, bu yeni bir şey."

"Hedefin kim?" diye meraktan sordum.

"İsimleri bilmiyorum, sadece yüzler var." Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Her şey çok tuhaf. Eğer onları bulmak için

hislerimi takip edemezsem, onları nasıl bulurum bilemiyorum."

"Onlar mı? Bir hedeften fazla mı var?"

"Öyle," diye derin derin düşünerek yanıtladı. Görevine dair ona daha fazla soru soracakken dışarıdan gelen bir hırlama duydum. Beynimin bir parçası, sürekli etrafımda olanları takip ediyordu. Bahçede geçen konuşmaları anlayamasam bile yine de dinliyordum. *Bu hırlamayı tanıyorum,* diye düşünüp Reed'i bulmak için kapıya koştum. Kopyamın onu bıraktığı ağacın orada onu görmem birkaç saniye sürdü ama artık tek değildi. Etrafını bir sürü Güç meleği sardığı için gerilmiştim. Öyle sessiz gelmişlerdi ki duymamıştım bile.

Dominion'un Güçleri arasında Reed'in yalnız olduğunu fark ettiğimde kanatlarım aniden sırtımdan çıktı. Kapının yanındaki duvardan çok keskin bir kılıcı alıp döndüm ve bahçeye doğru emin adımlarla yürüdüm. Omzumun üstünden Phaedrus'a seslenerek, "Zee'yi getir," dedim. Ağacın yanındaki melek alayına yaklaşırken tüm gözler bana döndü. Kalabalığı incelediğimde, şatoda kaldığım zamandan tanıdığım birkaç yüz gördüm. Aralarındaki en önemli melek, şatodayken benden sorumlu olan Güç meleği Preben'di. Gümüş saçlarını ve renk olarak Zephyr'e benzeyen açık kahverengi kanatlarını tanımıştım.

Preben'i gördüğümde, bu meleklerle ilişkilendirdiğim korkunun birazını yitirdim. Şatodayken şeytani olabileceğimi düşünse de bana yardım etmeyi denemişti. Adımlarımı yavaşlatıp Reed'e karşı tehdit oluşturdukları için beni onlarla dövüşmeye teşvik eden saldırgan duygularımı kontrol altına almayı denedim. Onu koruma dürtüm kontrolümü neredeyse elimden alarak durumu açıkça değerlendirmemi zorlaştırıyordu. Sakin bir havaya bürünüp Reed'e yaklaşırken elimi ona uzattım. Hemen elimi tuttu.

"Korumalar geldi aşkım," dedi Reed normal bir ses tonuyla ama gergin olduğunu hissetmiştim. Elime uzanarak boştaki eliyle kılıcı alıp gözdağı vermeden yanında tuttu.

Rahat tavrına ayak uydurmaya çalışarak yanıt verdim. "Hepsi benim korumam değildir herhalde."

"Bizim için çok önemlisin," dedi Preben, onu şüpheyle gözlemlerken bana hemen gülümsedi. Öyle uzundu ki neredeyse bir adım geri gidecektim. Yargılanırken söylediklerimi savaş konseyine tercüme edişini ve ardından Reed'le beraber kalmamıza yardım ettiğini hatırladığımda, duyduğum düşmanlık hissi biraz yok oldu ve ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Hmmm," diye yanıtlayıp kaşımı kaldırdım. "Ölmek için dua etmeyi kesebilirim yani?"

Preben'in gülümsemesi büyüdü. "Başladığını bile sanmıyorum Serafim," diye şakayla karşılık verdi Preben ve benim gülümsemem de biraz büyüdü.

Arkasında dikilen kırk kadar savaşçıyı değerlendirdikten sonra sordum. "Bu kadar melek sadece beni korumak için mi geldi? Kendimi hiç savunamayacağımı sanıyorsunuz herhalde?"

"Daha çok gençsin. Gancanagh gibi eski bir kötülüğe karşı nasıl karşı durabilirsin ki?"

"Beni öldürmek istemiyorlar Preben. Kraliçeleri olmamı istiyorlar. Konu onlara gelince şansımın herkesten daha çok olduğunu düşünüyorum. Daha sonra dönüştürebilmek için beni canlı istiyorlar ama sizin için aynı şeyi istediklerinden şüpheliyim," dedim dürüstçe. Her kelimemizi dinleyen melek kalabalığına baktım. "Buna dahil olmak istediğinizden emin misiniz?"

Sanki şaka yapmışım gibi tüm alay kahkaha attı. Herkesin neden güldüğünü bana açıklayacak mı diye Reed'e baktım, dikkatlice beni izlediğini ama düşüncelerini ele

vermediğini gördüm. Onun gibi davranmayı öğrenmem gerekiyordu; o kimseye zayıf yönlerini göstermezken ben hepsini üzerimde taşıyordum.

Preben hemen başıyla onayladı. "Dahil olmak istediğimden eminim," diyerek yanıtladı. "Senin nasıl korunacağını tartışıyorduk. Kişisel korumanın kim olacağına ben karar vereceğim ve ardından geri kalanlar ordundaki diğer görevlere atanacak."

"Ya," diyerek yanıtlayıp bu yeni bilgiyi düşündüm. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama bu benim değil, Reed'in ordusu. Eğer katılıyorsan, ona katılıyorsun. Kimin korumam olacağı konusuna gelirsek, bunu Reed'e bırakıyorum. Burada komuta onda."

Preben'in gözleri kısıldı. Kararları vermeye alışıktı. Dominion tüm bu meleklerin yönetimini ona vermişti ama rütbesi bize işlemiyordu, çünkü artık Reed buradaki herkesten daha kıdemliydi. Serafim kanatlarım göğsüne, kalbinin tam üstüne mühürlendiği için bu onu Serafim yapıyordu. Bütün Güçlerden daha kıdemliydi ve bu onu komuta zincirinin zirvesine yerleştiriyordu. Onunla bağlandığımda, bunun olacağını bilmiyordum ama sonsuza dek benimle sıkışıp kalmanın en azından bir faydası olduğu için mutluydum.

"Bunlar detay Serafim," diyerek açıkladı Preben. "Ona bağlandığın için artık birsiniz, yani senin için savaşıyorum. Bu onun olduğu kadar senin de ordun. Eğer ölürse, o zaman bu senin ordun olur."

Saldırgan bir hırlamayla karşılık verdim. Preben'in sözleri bana tehdit gibi gelmişti ve tepkim tamamen içgüdüseldi. Reed'in benimle bağlanarak girdiği risklere attığım ilk bakıştı bu. *Beni geri almak için Dominion ne kadar ileri gidebilir?* Reed'in öldüğü her konuşmayı çok ciddiye alıyordum.

Reed elimi biraz sıktı ama bir şey demedi. Sanırım bu sakin olmamı söyleme şekliydi. Ben de elini sıkarak karşılık verdim ve sonra bıraktım. "Preben, seni yeniden görmek güzeldi," dedim buz gibi bir tavırla, sıkması için elimi uzattım. Bir saniye baktı, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Tereddüt ederek elimi tuttu ve bu süre boyunca omzumun üzerinden Reed'i seyretti. Elini sıktım ama çekmeye çalıştığımda hemen bırakmadı.

Preben bana doğru eğilerek kısık bir seste konuştu. "Ben senin düşmanın değilim."

"Bana bunu söyleyip aksi davranan ilk kişi de değilsin. Göreceğiz, değil mi Preben?" diyerek yanıtladıktan sonra elimi çektim. Diğerlerine hitap ettim. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen söyleyin. Elimizden geleni yapacağız."

"Bilgiye ihtiyacımız var," dedi Preben hemen. "Houghton'daki ve keşfedilen sığınaklardan toplanan bilgiler bize aktarıldı ama sizde daha kişisel bilgiler var. Savaş konseyine verdiğin beyanı dinledim. Onların üzerinden yine geçmemiz gerek."

"Ayarlayacağım," dedi Reed sesinde otoriteyle. "Keşfettiğimiz bilgiyi size aktaracağız ve tüm sorularınızı sorabilirsiniz. Bunu ikimiz Evie'nin kişisel koruması hakkında konuştuktan sonra yapabiliriz. Zee, ne diyorsun?"

"Hadi," diyerek yanıtladı Zephyr, yakın bir yerden aniden gelmişti ve yaşıtlarımın konuşması gerektiği gibi konuşuyordu. Buns'la takıldığı için ona benzemeye başlamıştı. Neredeyse birkaç milyar yaşında değil de on dokuz-yirmi civarlarında olduğunu düşünebilirdim. "Müzakere yaparken buna ihtiyacın olmayacak," dedi Zee, bir kolunu Preben'in omzuna atarak kılıcı sırtındaki kılıftan çekti. Lakaytça Reed'e fırlatıp candan bir tonda Preben'le konuşmaya devam etti. "Beni konferans alanına doğru

takip edebilirsiniz," dedi Dominion meleklerine. Sonra yine Preben'e döndü. "Golf oynuyor musun?" diye sorup onu en büyük ve merkezdeki pagodaya doğru sürükledi.

Reed yine elimi tutup konuştu. "Yürüyelim." Diğer meleklerden sakin sakin uzaklaştık. Bahçenin yarısını geçtikten sonra Reed kısık bir sesle konuştu. "Sana aksini diyene kadar yanımda kal."

Kabul ederek başımla onayladım. O anda kalp atışlarım hızlanıp göğüs duvarıma vurdu, beni gözünün önünden ayırmak istememesine sebep olan bütün nedenleri düşündüm. Reed aniden durarak beni kollarının arasına aldı. Dudakları benimkilere dokunduğunda, tüm o düşünceler yok oldu. Ellerimi göğsüne dayayıp ona doğru eğilirken öpüşüne karşılık verdim ve alt dudağını dudaklarımla çektim. Eli kanadımı okşayıp aşağıya doğru uyuşturarak indiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Korkma," diyerek Reed kulağımın yanına fısıldadı. "Bana güven."

Gözlerimi kapatıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklandım. Reed kalp atışlarımın hızını duyduğunda diğer meleklere bu kadar hızlı atması için bir sebep göstermek istemiş olmalıydı. "Sana güveniyorum," diyerek fısıldadım ve başımı omzuna yasladım. Onu bıraktığımda pagodamıza doğru ilerlemeye devam ettik. "Sadece kimin rol yapıp kimin samimi olduğunu bilmiyorum."

"Bunun için benim endişelenmeme izin ver aşkım," diyerek hemen yanıtladı Reed.

"Orada ne kadar çok saçmaladım?" diye ciddi bir tonda sordum. Hafifçe omuz silkti. "O kadar çok, öyle mi?" dedim yüzümü ekşiterek.

"Saçmalamak demezdim. Sadece onlara bilmelerinde sakınca görmediğim birkaç bilgi verdin," diye yanıtlayıp elimi dudaklarına götürdü ve öptü.

Yürüyüşümü kesip ona döndüm. "Peki onlara ne söyledim?

Saçımı yüzümden arkaya taradı. "Eh, onlarla tek başıma kaldığımı düşündüğünde tehditkâr bir silahla aralarına girdin; onlara güvenmediğini ve eğer gerekirse, onlarla dövüşeceğini bilmelerini sağladın," diye açıklayıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ya," dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. Kollarımı çapraz yaptım.

"Sonra yavrusunu koruyan dişi bir aslan gibi liderleriyle arama girdin ve bana kendi güvenliğinden daha çok değer verdiğini gösterdin. Ayrıca sana ulaşmalarının yolunun benden geçtiğini de söyledin."

Kaskatı kesilip endişeyle altdudağımı kemirdim. "Yani, seni korumak yerine daha çok tehlikeye mi attım?" diye sorup kollarımı indirdim ve önünde biraz ileri geri yürürken arkamdaki meleklere baktım.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Reed, gülümseyip bundan sonra yapacakları her planın merkezi olmanın tadına varıyordu. "Senin iş birliği yapmanı sağlamak için bana saldıracaklar."

"NE?" diye bağırdım, beni kimin duyduğu umurumda değildi, artık kalbim göğüs duvarımı yırtıp geçecek kadar hızla atıyordu.

Bizi diğer meleklerin gözünden saklayacak bir ağacın arkasına çekerek yoğun bir tutkuyla öptü. Kollarım boynuna dolanırken vücudumu onunkine bastırdım. Dudakları dudaklarımda hareket ederken elleri başımın bitimindeki saçlarda gezinerek yüzümü kendisine göre ayarladı. Ellerimi boynundan göğsüne indirdiğimde hafifçe hırladı ve ardından gönülsüzce öpüşmemizi bitirdi. Çekildikten sonra konuştu. "Zaten beni bir hedef olarak göreceklerdi Evie. Sen benimsin ve gitmene asla izin vermeyeceğimi biliyorlar.

Dominion'da beni kurtarmak için hayatını tehlikeye atışından dolayı boyun eğmende anahtar olduğumu biliyorlar. Sadece hiçbir şeyin değişmediğini kanıtladın."

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye onu suçlarken ellerimi sırtındaki sert kaslarda gezindirdim.

"Evet." Gülümseyip boynumu kokladı. "Sana ulaşmayı istiyorlarsa beni geçmeleri gerek ve bu epey tatmin edici bir düşünce."

"Onlar buradayken asla uyuyamayacağım," diye mırıldayıp Reed'e saldırabilecekleri yolları düşündüm. O kadar çoktular ki onu koruyamazdım.

"Hayır, uyuyacaksın. Etkili biçimde dikkatinin dağıldığından emin olacağım ve onları kafana takmayacaksın." Aklımdan hemen uygulamasını sorun etmeyeceğim etkili birkaç yol geçti. Reed'in gözleri sevgiyle yumuşadı. "Hadi gidelim, korumaların hakkında Preben'le konuşmam gerek," dedikten sonra beni ileri götürdü.

"Ona korumaya ihtiyacım olmadığını söyleyebilir misin? Beni ürkütüyorlar. Bana hep son sürüm teknolojiymişim de nasıl çalıştığımı görmek için parçalara ayırmak istiyorlarmış gibi bakıyorlar," dedim içimi açarak. Dominion'un şatosundaki duruşmadan sonra bana karşı nasıl davrandıklarını hatırladım.

"Sana alışacaklardır. Epey ilgi çekicisin. Bağlanmamaları için vardiyalarını sık sık değiştirmek zorunda kalabiliriz."

"Ne demek istedin?" diye şüpheyle sordum.

"Bizi kendi lehine çevirmeyi başarıp parmağında oynatıyorsun. Bu senin özel yeteneğin ama konu güvenliğin olduğunda bu hep yararına olmuyor."

"Sözümü dinlemeleri hoşuna gider sanıyordum," diye yanıt verdikten sonra kolumdan hayali tozu somurtarak temizledim.

"Hayır, ben seni korumayı istiyorum ve ne yazık ki bu, seni kendinden de korumak demek," dedi beni yakından izleyerek.

"Beni kendimden korumak mı? Saçmalık bu! Kendime ne yapacağım ki?" diye sertçe tepki verdim.

"Herkesi korumak için kendini düşmanın önüne atıyorsun," diye hemen cevabı yapıştırdı.

"Ben bundan daha zekiyim," diye mırıldanıp düşmanca ona baktım. Reed şüpheyle bana baktığında konuyu kesip pagodaya doğru ilerledim. Reed'in kolları etrafıma dolanıp beni göğsüne çekti.

"Sen tanıdığım en harika on sekizliksin. Bin yaşındaki birinin algı yeteneğine sahipsin ama kendini hiç düşünmüyorsun. Sanki kendi güvenliğin ikinci planda."

"Bu doğru değil Reed. Sadece ne olmadan yaşayabileceğimi bildiğimden, ölüm olasılığı sevdiklerimi kaybetme olasılığı kadar vahim değil," diye yanıtlayıp ona bakmak için döndüm.

"Ve ben de sevdiklerini koruyarak seni hayatta tutacağım," dediğinde aklında Russell'ın olduğunu biliyordum.

Ve ben de seni koruyacağım, dedim kendime ama dile getirmedim, çünkü her daim korumaya ihtiyacı olmadığı konusunda inatçıydı.

Korumalar hakkında onunla tartışmak istiyordum ama burası yeri değildi. Açık bir alandaydık ve herkes bizi duyabilirdi. Brennus geldiğinde etrafta bu meleklerin olmasının faydalarını düşündüğümde, nihayet biraz rahatladım. "Evie, ne düşünüyorsun?" diye sordu Reed.

"Seçeceğin meleklerin son korumalarım kadar kaba olamayacağını düşünüyordum. Ama onlara koruma diyebilir miyim emin değilim, çünkü sadece gitmemi önlemek için vardılar. En azından melekler Declan, Lachlan, Faolan ve Eion kadar pis kokmayacaklar," dedim Gancanagh

alayının tatlı ve yapış yapış kokusunu hatırlayıp. Isırılmadan önce kokuları o kadar yoğundu ki burnumu yakmıştı. Korkutucu kısım, ısırıldıktan sonra o kokunun bana hoş gelmeye başlamasıydı. *Onları yine gördüğümde, nasıl kokacaklarını merak ediyorum,* diye düşündüm.

"Buraya geldiğinden beri Gancanaghların yanındaki tutsaklığın hakkında ilk kez konuştuğunun farkında mısın?" diye sordu Reed nazik bir tonda. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini gördüğünde, bana sıkıca sarılıp dudaklarını şakağıma bastırdı. Brennus'un adını söylememeye dikkat etmişti ama ne demek istediğini biliyordum.

"Gerçekten mi?" diye mırıldayıp ilgisiz davranmayı denedim ama titrediğim için onu kandıramadığım açıktı.

"Gerçekten," dedi saçımı okşarken. Gözlerim yaşardı. "Anlattıklarından başka bir şey söylemedin."

"Zaten sana olanları anlattım, başka diyecek bir şey yok," diye kısık bir sesle yanıtladım, sanki biri sıkıyormuşçasına boğazım daralmıştı.

"Bana her şeyi anlatmadın. Çoğunu söyledin ama bahsetmediğin ayrıntılar var..." dedikten sonra Brennus'un en sevdiği kölesiyken yaşadıklarım hakkında daha fazla konuşacak mıyım diye görmek için sustu. "Olayları genel olarak anlamamı sağladın. Bana yaşananları anlattın ama detayları ya da başından bunlar geçerken nasıl hissettiğini söylemedin."

"Daha fazla konuşmak istemiyorum," diye yanıtlayıp ona minik bir gülümseme fırlattım. Aklımda süslü şöminelerde yakılmayı bekleyen, birbiri üzerine yığılmış kadın cesetlerini görüyordum. "Onun hakkında konuşarak vaktini boşa harcamak istemiyorum."

"Neden?" diye bana sordu kibarca. "Öğrenmek istiyorum."

"Öyle işte, sana anlatmak istemiyorum," diye yanıtladığımda uyuşuk hissediyordum.

"Preben ve diğerleri sana Gancanagh hakkında sorular soracaklar," diye durumu açıkladığında gerildim. "Tüm olanların üzerinden geçip onlara her şeyi anlatmanı isteyecekler. Oradayken ettiğin her kelimeyi, duyduğun her konuşmayı, nasıl işlediklerini, Brennus'un sağ kolunu, ondan sonra komutanın kimde olduğunu..."

"Yapamam," diye fısıldadım. Put kesilip Finn'i düşündüm. Daha önce hiç Brennus'un kardeşinden ve sağ kolundan bahsetmemiştim. Kimse bana yardım etmediğinde Finn etmişti ve bunu unutmamıştım.

"Neden?" diyerek kurcaladı.

"Onlara zaten bilmeleri gereken her şeyi anlattım," diye fısıldayıp gözlerine bakmaktan kaçındım.

"Evie," dedi Reed ve ona baktım, "neden bu konuda konuşmuyorsun?"

"Russell'ı ne yapacağız?" diye sorduğumda ona bakmamıştım.

"Artık onlara Russell'ı anlatmamız şart. Yakında burada olur ve onu saklamak imkânsız. Ama Gancanagh hakkında benimle konuşmamanın nedeni bu değil."

Ona bakmadığım için parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendisine çevirdi. Çok üzgün görünüyordu, sanki bu konuda konuşmayarak onu incitiyordum. Çenemi elinden kurtarıp aniden konuştum. "Çünkü bu ihanet olur."

"İhanet mi?" diyerek kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi yineledi.

"Hain davranış," diye kabul edip dudağımı ısırırken gözlerinde şaşkınlık gördüm.

"Kime ihanet ediyor olacaksın?" diye kısık bir sesle sordu.

Ellerimi burdum. "Aileye..."

"Onlar senin ailen değil," diyerek karşılık verdi.

"Biliyorum," dedim güçsüz güçsüz. "O ailem olduğunu sanıyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" Başını yana eğerek vücut dilimdeki her detayı okuyordu.

"İhtilalimin cezasını beni ele geçirdiğinde çekeceğimi düşünüyorum," dedim, sanki kendime engel olamıyordum, sanki istesem de içimde tutamıyordum.

"İhtilal mi? Bunun anlamı hükümete isyan etmek..."

"Ya da krala," diyerek üzgün bir tonda yanıtladım. "Brennus bir kral."

"Onların kralı ama senin değil ve seni ele geçiremeyecek."

"Haklısın, beni ele geçiremeyecek," diye ona katıldım. Gözyaşlarımı yutup omuzlarımı geri ittirdim ama boğazım yine de yanıyordu, sanki saatlerce ağlamıştım.

Ondan sakladığım tüm sırlar için Reed'in beni soru yağmuruna tutmak istediğini görebiliyordum. Ona anlatmayı istiyordum, buna ihtiyacım vardı ama yapamazdım. Utanç ve suçluluk duygusu buna izin vermiyordu. O ufak parçamın Brennus'u sevdiğinden ve varlığı için minnettar olduğumdan habersizdi. Brennus benim için Alfred'i öldürmüştü. Hapishanemin zemininde bir hayvan gibi onu parçalatmıştı. Alfred'in, Jim dayıma yaptığı gibi ıstırap çığlıkları atmasını sağlamıştı. Brennus beni ısırdıktan sonra içimdeki karanlığın birazını hissediyordum hâlâ ama bunu Reed'e anlatamazdım; aşırı dürüstlük bazen acımasız olabilirdi.

"Olan her şeyi anlatmaya hazır olduğunda, dinlemek için bekliyor olacağım," dedi Reed. "Aklına girdiğini biliyorum. Sana acı çektirip ardından çok güçlü bir şey verdi. Jim dayının intikamını aldı. Fakat bu sana yaptıklarını affettirmiyor, sana işkence edişini..."

Konuşmadığım için Reed iç çekip devam etti. "Artık Preben'le konuşmamız gerek. Hazır hissediyor musun?"

Başımla onaylayıp elini tuttum ve onu ses çıkarmadan merkezdeki pagodaya takip ettim. Dar bir koridordan geçerek içinde birkaç tane alçak ahşap masa olan yemek salonuna gittik. Etrafına büyük minderlerin dizildiği masaların üzerine Zephyr ve Reed'in incelediği haritalar serilmişti, neredeyse masaların tamamını kaplıyorlardı. Zephyr, Preben'in Houghton ve Marquette'teki birkaç mülkünü anlatmasını dinliyordu. Preben yanında teğmenlerinin birkaçını getirmişti ama meleklerin çoğu orada değildi.

Masaya giderek onlara katıldım ve dinledim. Dominion'un Gancanagh'a ait ufak birkaç daire keşfettiğini öğrendim. Bu daireler, adamlar teknik okula giderken normal görünmelerinde rol oynuyordu. Pek bir şeye varmamıştı ama Dominion, Gancanaghların beslendiği kadınları taşımak için kullandığı gemiyi bulmayı başarmıştı.

Bunları işitmek karnımın ağrımasına neden oldu. *Neye mal olursa olsun, durdurulmaları gerek,* dedim kendime. Zarar verdikleri tüm o kadınları düşünüyordum. Molly'nin yüzü aklıma geldi. *O da artık onlardan biri. Diğerleri gibi onu da öldürecek miydiler?*

"Bir Gancanagh kurtarılabilir mi?" diye aniden sorarak Preben'in sözünü kestim.

Preben araya girişime kızmış görünmüyordu. Odaya girdiğimden beri beni izliyor, sanki Reed ve Zephyr yerine benimle konuşuyordu. Durdu, aklmdaki soru yüzünden açık sarı kaşları çatılmıştı. "Yani dönüştürülmeden önceki hallerine geri döndürülebilir mi diye mi soruyorsun?" dedi. Başımla onayladığımda yanıt verdi. "Hayır."

"Peki ya davranışlarını değiştirirlerse? Bu onları daha az sakıncalı yapar mı?" diye yeniden sorguladım, özellikle birine bakmıyordum.

"Özür dilerim, anlamadım," diyerek yanıtladı Preben.

"Eğer bir Gancanagh insanlardan beslenmeyi reddedip kanı başka kaynaktan, bağışlanmış insan kanı ya da bir hayvandan, kan bankasından falan alabilir mi diye merak ediyordum sadece. Eğer doğasını değiştirirse, yine de onu avlar mısınız?"

"Evet," dedi Preben nefes almadan.

Gözlerimi kapattım. "Neden?"

"Çünkü şeytaniler," dedi tereddüt etmeden.

Yüzümü ekşittim. "Tüm bu kötü ya da iyi olayı aklımı karıştırıyor Preben. Davranışların iyi ya da kötü olabileceğini, varlıkların kendi kaderlerini seçme yetenekleri olduğunu sanıyordum. Yani onların iyi ya da kötü olmayı seçme yetenekleri var," dedim biraz düşmanlık hissederek.

"Gerçek kötülük var Serafim," dedi Preben. "Doğası gereği kötü olan şeyler. Suistimal edemeyeceklerinin onlara bir faydası yok. Dokundukları her şeyi yok ediyorlar."

"Bu bana siyah ve beyaz geliyor Güç meleği. Doğru egemenlikte yaratılmış olmak hoş olmalı."

"Öyle," diyerek onayladı. "Epey hoş, katılmıyor musun? Sen ruhu olan bir Serafimsin, egemenliğin neredeyse sınırsız."

"Eğer bu kadar güçlüysem, neden Dominion'un korumalarına ihtiyacım var?"

"Senin doğanın kusurları var," diyerek yanıtladığında bana gülümseyecek cesareti vardı. "Şu anda büyük bir dezavantajın var. Henüz bizim gücümüze sahip değilsin. İnsan söylentileri dışında cennet hakkında hiç bilgin yok. Bizim dilimizi konuşmuyorsun. Senin önünde istediğim her şeyi söyleyebilirim ve sen akşam yemeği mi sipariş ediyorum, yoksa ölümünü mü planlıyorum bilemezsin. Kötülükten bahsettiğinde, neden bahsettiğini bilmediğini görebiliyorum. Beni yanlış anlama, başından kötü olaylar

geçtiğini, cinayet, kargaşa gördüğünü biliyorum. Peki ya Sheol'da bulunan gerçek kötülük? Sanmıyorum, yoksa benimle burada Gancanaghlar hakkında tartışıyor olmazdın. Onları nasıl yeryüzünden silebileceğimize bakardın."

"Sen biraz önce bana zayıf ve cahil mi dedin?" diye Preben'e sakin bir tonda sordum, yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Hayır, zayıf değil ve asla sana cahil demem. Sana genç ve saf kalpli yarım insan dedim. Sen bize geldin. Hatırladın mı? Sen bizim yardımımızı istedin."

"Elinizde istediğim bir şey vardı," diyerek yanıtlayıp Reed'e baktım.

"Öyle ama bir şey değişti. Daha önce bize Gancanaghları anlatmaya gönüllüydün ama şimdi kurtarılabilirler mi diye soruyorsun," diyerek kurcaladı.

"İnsan bir arkadaşımı alıp onu dönüştürdüler. Onu kurtarmak için ne yapılabilir bilmek istiyorum." Molly'yi kurtarmak için gereken bilgiyi almak için düşmanca davranmayı kestim.

"Arkadaşın ruhunu verdi, onu kurtaramayız," diyerek yanıtladığında durmamıştı bile, sanki başına gelenleri hak etmişti.

"Hayır, ruhunu vermedi. Onu aldılar. Dokunuşlarından etkilendiğinden adil bir karar veremedi."

"Adil mi dedin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Gancanaghların adil olmasını beklemiyorsun, değil mi? Onlar işlerine yaramayacaksa kıllarını bile kıpırdatmayan şeytani katiller. Onlarda adalet yok. Onlarla geçirdiğin zaman sürecinde bunu öğrendiğini sanıyordum. Sana Gancanagh olmak isteyip istemediğini sordular mı?" diye güzel bir noktaya parmak basarak sordu. Başımı eğip sağa sola salladım. "Hayır, seni onlardan biri olmaya zorladılar. Onlardan biri olmadığın gerçeği, senin hakkında çok

şey söylüyor. Büyük ihtimalle bu yüzden hâlâ hayattasın. Onların elinde çektiklerine ve hâlâ ruhuna tutunduğuna tanık olduktan sonra kimse şeytani olduğunu söyleyemez. Arkadaşına seçim hakkı verildi..."

"Yani ölmeyi seçebileceğini söylüyorsun, çünkü bu onun diğer seçeneğiydi," dedim zayıf bir sesle.

"Evet ama ölseydi, cennete giderdi. Neden seçmeyeceğini anlayamıyoruz," diyerek yanıtladı Preben.

"Öyle. Gerçekten anlayamıyorsun, değil mi?" dedim iğneli bir tonda. "Tüm o görüp geçirdiklerine rağmen insan olmak, şüphe duymak ne demek hiçbir fikrin yok. O yüce dağlardan bizi yargılamak kolay, melek. Sıçan deliğinden bakmak biraz daha zordur."

"Hadi aşkım, Buns ne yapıyor bir baksan iyi olur," dedi Reed hemen önüme geçerek. "Ben bildiklerimizi Preben'e aktarırım." Reed'in gözlerine baktığımda, yeşil derinliklerindeki endişeyi gördüm. Benim için kaygılanıyordu. Beni bunların hepsinden korumak istiyordu ama her şeyin ortasında olduğum için bu imkânsızdı.

Kırılgan hissettim, sanki camdan yapılmıştım ve tüm çatlaklarım gözükmeye başlamıştı. Yavaşça başımla onayladım, çünkü her şeyden uzaklaşıp bir süreliğine Buns'la konuşmaktan başka bir şey istemiyordum. "Peki," dedim nefesimi vererek. Durup Preben'e baktım. "Yardım etmeye geldiğiniz için minnettarım." Sözlerimi kabul ederek Preben başıyla onayladı. Başka bir şey demek istiyormuş gibi gözüktü ama kendini tuttu.

Reed konuştuğunda yine ona döndüm. "Sana eşlik edeyim, işimiz bittiğinde gelip seni alırım."

"Olur," diyerek yanıtlayıp uzattığı elini tuttum.

Reed omzumun üzerinden baktığında kaşları çatıldı. Bir anda beni arkasına çekerek gördüğü şeyden korumaya çalıştı. Omuzunun üstünden baktığımda, Russell'm bize

kurşun hızıyla geldiğini gördüm. Russell, Reed'e çarptığında kendimi darbe için hazırladım ama Reed düşmemişti, çünkü Russell bir hayalet gibi onun içinden geçmişti. Russell'm görüntüsü son hız bana çarpıp ortadan kaybolurken hayalet ışığını vücuduma aldım. Derken daha önce hissetmediğim kadar kuvvetli bir acı içimi parçalarken ıstırapla haykırdım.


Russell

BÖLÜM 4

işkence

"Bana nerede olduğunu söyle... Alya'm nerede?" diye sorduktan sonra daha önce kullandığı keskin uçlu aletlerden bir tane daha aldı.

"Alya değil, onun adı Kızıl. Asla..." diye fısıldayıp gözlerimi kapattım ve Evie'nin güzel yüzünü düşündüm.

Boynunun kıvrımını, omuzlarından kurnazca yukarı çıkışını. Saçının inanılmaz kokusunu... Kokusunu hâlâ üzerimde duyabiliyorum.

Küt, parlak ışık. Şiddetli acı.

İnleme.

Çıplak omuzlarını, yumuşak teninin altındaki köprücük kemiklerini.

Kırılma sesi, baş döndüren mide bulantısı.

Öğürme.

Kesik. Karanlık noktalar.

Titreyiş.

Siluetinin baştan çıkarıcı hatlarını, tanrıçalara has fiziğini, ellerimi teninde dolaştırırken bıraktığı hissi. Benimle buluşmak için bedeninin yukarı yükselişini.

Kırılma sesi. Boğulma.

Baş dönmesi... Havada süzülme... Düşme.

Kızıl... Seni seviyorum... Artık eve dönüyorum.

Karanlık.

Evie

BÖLÜM 5

yankılar

Göz kapaklarım titreyerek açılırken buz gibiydim ve midem bulanıyordu. Toplantı odasındaki alçak masaların birinde uzanmış halde tavana baktım. Sonraki anda masanın kenarından aşağıya eğilip birkaç kere öğürdüm. Yanımda oturan Reed, ben kusarken saçlarımı yüzümün gerisinde tuttu. Birkaç dakika sonra inleyip masaya geri yattım ve gözlerimi kapadım. Ben ve Reed dışında, odadaki meleklerin çoğu aynı anda aralarında konuşuyordu. Etrafıma sardığım tüm duvarlar parçalanırken tüm bedenim titrediği için konuşamıyordum. Sanki rüzgârın taşıdığı ruh eşimin kopyası aracılığıyla değil, en iğrenç işkenceyi birinci elden tecrübe etmiştim.

"Russell," diye fısıldadığımda etrafımdaki tüm sesler kesildi. Dirseklerimden güç alarak kendimi kaldırıp oturmayı başardığımda, Reed nazikçe beni geri yatırdı.

"Bekle Evie," dedi Reed.

"Olmaz. Gitmem... gerek," diyerek yanıtlayıp yine oturdum.

"Russell sana ne gönderdi?"

"Hissetmedin mi?" Biraz önce hissettiklerimin şiddeti tam güçle geri gelmiş, beni acı yankılarıyla ezip ağzımda çaresizlik tadı bırakmıştı. Reed başını salladığında konuştum. "Biri ona işkence ediyor. Yardıma ihtiyacı var..."

"Yardım mı istiyordu?" diye sordu dediklerimi birleştirmeye çalışarak.

"Hayır... O..." Durup ağzımı kapattım. Ayağa kalmaya çabaladım ama Reed bana izin vermedi.

"Ne?" diye sordu bana ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Beni uyarmaya çalışıyordu... Beni öğrenmişler... Beni onlardan gizleyememiş... Canı çok yanıyordu..."

Reed'in elleri omuzlarımı kavradı. "Onlar kim? Gancanagh mı?" diye sordu telaş içinde.

"Hayır... Bilmiyorum... Hayır..." dedim kederimde boğularak. *Bu gerçekten oluyor olamaz.* Aklım yüreğime söz geçirmeyi denedi ama yüreğim aslını biliyordu. *Denge.* Düşünce aklımdan bir suçlama gibi geçti. *Sen Reed'i seçtin... İkisini de elinde tutamazsın. İşte bu mutluluğun diğer yanı... İçinde boğul.*

"Evie, odaklan..." dedi Reed, çenemi eliyle tutup gözlerimin içine baktı. "Başka ne hissettin? Brownie hâlâ onunla mı?"

"Bilmiyorum... Bu Brennus'un tarzı değil, sanmam. Daha şairane davranırdı, bu kadar acımasız değil." Başımı tutup Russell'ın etinin kesildiği görüntüleri aklımdan çıkarmayı denedim.

Reed kaşlarını çattı. "Sana başka bir şey söyledi mi?" dedi kederli bir tonda.

Derin derin nefes alıp kaçmak için Reed'in göğsünü ittirdim. Hemen gitmem gerekiyordu. Russell'm bana ihtiyacı vardı; ona olanlara dayanamıyordu. Eğer onu bulamazsam, farklı yıldızların altında yatacak, ruhu ayrılacaktı. "*Hoşça kal* dedi," dedim kelimeler beni boğarken. "Onu nasıl bulacağım Reed? Onu bulmam gerek," diyerek yalvardım. Başımı Reed'in göğsüne yasladığımda kollarıyla beni kendisine çekti.

"Zee, bilinen son yerlerini bul. Telefonları izle. Brownie'yle iletişim kurmayı dene. Bölgeyi bulduğunda, orada araştıracak kim var öğren. Preben ve Phaedrus'u yanına al ve keşfettiklerini onlara anlat," dedi Reed beni kollarına alıp kapıya götürürken. "Dördünüz, beni takip edin," dedi odanın hemen dışındaki Güç meleklerine emir vererek. Başlarıyla onaylayıp bizi takip ettiler.

"Dur bir saniye. Ukrayna'ya doğru yola çıkabiliriz, en son bulundukları yere ve biz yoldayken Zee bizi arayıp nerede olduklarını söyler. Bağlantıda kalabiliriz," dedim, nefes almamı zorlaştıran paniği engellemek için mantığımı kullanmayı deniyordum.

"Hayır." Sesi inatçıydı. Beni odamıza doğru taşımaya devam ediyordu.

"Hayır mı?" diye sordum, çünkü ciddi olamazdı. En iyi arkadaşım işkence görüyordu. Bu olurken burada kalmamın imkânı yoktu.

"Russell'ı bulacağız. Onu aramaları için melekler göndereceğim. Başka seçeneğimiz olmadığı için Dominion'u dahil edeceğiz. Bu mantıklı bir karar. Güç melekleri Sürgünleri bulup yok etmek için yaratıldılar."

"Bulduğunda Dominion onu tutsak edecektir. Beni kullanmak istedikleri gibi onu da kullanacaklardır," dedim kolunu tutarak.

"Dominion'u Sürgünlere tercih edeceğinden eminim," dedi Reed ciddi ve kendinden emin bir tavırla.

"Sürgünlerin elinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Keskin bir korku aniden içimde çaktı.

"Mantıklı geliyor. Biri ona işkence ediyor ama öldürmediler. Yanıt istiyorlar. Onun gibi birini arıyorlar ama bir kadını, seni bunun hakkında uyarıyordu. Seni onlardan saklayamaz, çünkü çektiği acı yüzünden onlara seni anlatmak zorunda," diye üzülerek yanıtladı. "Her tür iblis seni

arıyor; Gancanagh araştırma yaparken pek tedbirli davranmadı. Sürgün Serafimler zaten seni biliyor ve Alfred'e seni izletiyorlardı. Alfred onlara bilgi veremediği için seni aramaya başladılar."

"Ve şimdi de biri Russell'ı ele geçirdi ama asıl istedikleri benim, öyle mi?" diye sordum, midem bulanıyordu.

"Seni ellerine geçirene dek onu öldürmeyeceklerinden eminim. Seni bulamadıkları gerçeği onu hayatta tutuyor."

"Beni neden istiyorlar?" diye sordum ufacık bir sesle.

"Evie, seni istemelerinin o kadar ama o kadar çok nedeni var ki nereden başlasam bilemiyorum," dedi pagodaya vardığımızda. Beni nazikçe kocaman yatağa bırakıp devam etti. "Ben bazı şeylerle ilgilenirken burada kalman gerek. Sana arkadaşlık etsin diye Buns'ı göndereceğim." Cevabımı beklemeyip kapıya doğru döndü.

"Ne? Hayır Reed, benim..." dedikten sonra yataktan kalkıp onu takip ettim.

Reed aniden arkasını döndü. "Burada kalman gerek Evie. Eğer gider de Russell'ı kaçıranlara rastlarsan, o zaman ölür. Anlıyor musun? Onu hayatta tutan şey sensin. Sana ulaşmak için ona ihtiyaçları var."

Buns'ı omzuna atmış Zephyr o anda pagodamıza girdi.

Buns, Melek lisanında konuşuyordu ve dedikleri kulağa çok hoş geliyordu ama yüzündeki ifadeden, aslında ona hakaret ettiği belliydi. Zephyr onu takmayıp konuşmayı kesmesini bekledi.

Buns durduğunda, Zephyr ona sordu. "Eğer seni yere bırakırsam, ne yapacaksın?"

"Brownie ve Russell'ı arayacağım. Saçmalıyorsun. Beni durduramazsın! Sürgün melekleri yerle bir edecek tonlarca Ölüm meleği tanıyorum. O yarım akıllılardan biri onlara işkence ediyorsa, o zaman ben de geliyorum," dedi Buns, ayaklarını sallayarak serbest kalmaya çalışıyordu.

Zephyr, onu tüm gün tek eliyle tutabilirmiş gibi görünüyordu. Buns onu bir santim bile kıpırdatamamıştı.

"Sürgünlerle dövüşmek için yaratılmadın Buns," dedi Zephyr sabırlı bir sesle. "Arkadaşların da öyle."

"Hadi be! Sanki onlarla kapışabilecek tek kişi sizsiniz," dedi Buns alay ederek. "Ölüm meleğiyiz diye bu savaşta sizin yanınızda dövüşemeyecek miyiz yani? Sadece Güç meleklerinden biraz daha sinsi olmamız gerek. Ailemi aldılar Zee."

"Onları paramparça edeceksin, değil mi?" diye sordu Zephyr şüphe içinde.

"*Hayır!* Onları alev alev yakacağım," diyerek karşılık verdi Buns. "Brownie ve Russell'ı bulup kurtardıktan *sonra.* Onları bulabilirim. Bağlantılarım var. Ölüm melekleri!" dedi üzerine basarak.

"Güzel. Bul onları. Bu çok yardımcı olur. Telefonlara bakıp tanıdıklarını dahil et ama burada kalıyorsun ve ne sen ne de arkadaşların düşmanla dövüşecek. Öğrendiklerini bize bildirecekler. Anladın mı?" diye sordu Buns'a ciddi bir tonda.

"Diğer seçeneklerim neler?" diye sordu tavır takınarak.

"Burada oturup sana bebek bakıcılığı yapabilirim, sana kalmış ama bu Brownie ve Russell'ı bulmama yardım etmez," dedi Zephyr ve Buns'ın kaşlarını çatmasını izledim.

"Peki Zee!" diye sinirle karşılık verdi ve Zephyr o anda pes edip Buns'ı yere bıraktı. Buns hemen kollarını önünde çapraz yapıp Zee'ye kaşlarını çattı, ayağını yere vuruyordu. "Yerlerini bulduğumda, gidip onları kurtaracağım," dedi öfkeyle.

"Ve ben de seninle geleceğim," dedi Zee sakin sakin.

Sinir yüzünden ellerimi gözlerimi kapatmak için kaldırdım. Bir nefes aldığımda ellerimde Russell'ın kokusu vardı. Ellerimi yüzümden geriye çekip tişörtümün kolunu burnuma kaldırdıktan sonra yine nefes aldım. Kokusu ona

sarılmışım gibi üzerime sinmişti ve koku içimi, ruhumun arzusu olarak tanıdığım bir özlemle doldurdu. Buns beni gördü ve şefkat dolu sesiyle Zee'yle konuştu. "Telefonu ben hallederim, sen git bağlantılarınla ilgilen. Onları geri getirmeliyiz."

"Kesinlikle Gancanaghların elinde değiller," diye mırıldandıktan sonra başımı kaldırdığımda, herkesin gözünü üzerime diktiğini gördüm. "Üstümü koklayın. Gancanaghlarla berabermiş gibi aşırı tatlı değil. Russell'ın kokusu ama bir şey daha var... Şey..." Sustum, çünkü ne kokladığıma dair bir fikrim yoktu. Sheol değildi, çünkü Sürgün meleklerin nasıl koktuğunu biliyordum: çürük ve acayipti. Bu bambaşka bir şeydi. Gaz gibi kokuyordu. Sanki doğalgaz ya da eski okulumda görevli kapıyı açık bıraktığında, kazan dairesinin çıktığı koridorun kokusuna benziyordu.

Reed bana yaklaşarak saçımı kokladı. Benden bir adım uzaklaştığında yüzünün rengi atmıştı. Melek lisanında telaşla Zephyr'le konuştuğunda Buns'ın nefesi kesildi ve elindeki telefonu düşürdü. Hemen bana sarılıp derin derin nefes aldı. Beni bıraktığında gözleri yaşarmıştı. Tek kelime etmeden kapıya gidip ayrılmaya çalıştı. Zephyr hemen önüne geçip kapıya varamadan önce kollarını tuttu.

Paramparça olmuş halde Melek lisanında konuşken Zee onu kucaklayıp kulağına bir şeyler mırıldandı. Verdikleri tepkiler beni bugün yaşadığım her şeyden daha çok korkutmuştu. Sanki hayatları boyunca aldıkları en kötü haberi duymuşlardı.

"Kimi tanıyoruz?" diye Zephyr Reed'e sordu, derin sesi odayı hâkimiyeti altına almıştı. "Ben... onları tanımıyorum. Ya sen?"

"Biraz," dedi kısık bir sesle Reed. "Büyüye ihtiyacımız olacak. Güçlü, eski... Bazı insanlar bir şeyler biliyordu. Bedeviler. Bilen insanlara ihtiyacımız var..." Melek lisanında

konuşmaya başladı, herhalde dedikleri bizim lisanımıza tercüme edilemiyordu. "Ya da, belki bir Undine'e*."

"Bu işe bir Wraith karıştırmak istiyor musun?" diye sordu Zephyr aklı karışık yüz ifadesi ciddi bir ifadeye dönerken.

"Undinelerin İfritlere karşı doğal savunmaları var, mantıklı," diyerek aynı ciddiyetle yanıtladı Reed.

"İfrit nedir?" diye sordum, konuşmalarını takip ediyordum. Sorum sessizlik doğurdu ve sonra kabaca göz ardı edildi.

"Aklmda biri var mı? Yakınlarda bir Undine ile ilişkin oldu mu?" diye sordu Zephyr.

Undine nedir diye sormak istiyordum ama kendimi tuttum, çünkü sorunu çözdükleri için düşünce akışını bölmek istemiyordum.

"Evet," diyerek gönülsüzce kabul etti Reed. Zephyr'in gözleri kocaman açıldı ama bir şey demedi. Reed'e baktığımda yüzünün biraz kırmızı olduğunu gördüm, sanki kızarmıştı. "Sayılır. Yakınlarda derken ne kastettiğine bağlı..."

Buns'ın telefonunu yerde görünce alıp ona götürdüm. Ona uzattığımda benden almadı. "Bağlantılarını aramayacak mısın Buns?" diye nazik bir tonda sordum. Zephyr'in göğsüne bastırırken yüzünü seyrettim. Başıyla hayır dedi, şoka girmiş gibi görünüyordu.

"Ölüm meleklerini buna bulaştıramaz," dedi Reed nazik bir tonda, Buns'ın telefonunu elimden alıp masaya koydu.

"Neden?" diye sordum.

"Güvenli değil."

"Güvenli mi?" dedim, sanki benim için anlamsız bir kelimeydi. Aklım harıl harıl çalışıyordu. *Birkaç dakika önce Buns Sürgün melekleri yerle bir etmekten bahsederken, şimdiyse*

* Su Perisi.

Ölüm melekleri için güvenli değil.

"Bu onları bulmayı zorlaştıracak," diyerek devam etti Zephyr. "Kimin gideceği konusunda dikkatli davranmalıyız. Takımlar halinde çalışıp önlem almaları gerek, eğer yakalanırlarsa çeşitli yöntemleri olmalı. Dominion'a böyle bir tehdidin bölgede olduğunu söylemeliyiz; kimse güvende değil."

Kimse güvende değil mi? Bunu kâinat ve ötesindeki en güçlü yaratıklardan biri söylemişti.

"İfrit de nedir?" diye talep ettim kızarak. "Beni meleklerin buralardaki en güçlü varlıklar olduğuna inandırdınız ama sanki İfritler yenilmezmiş gibi davranıyorsunuz."

Reed gergin görünüyordu. "Yenilmez değiller Evie ama onları öldürmemizi zorlaştıran güçlerle dolular. Tenleri adeta delinemez, yani güç ve kuvvetin pek bir önemi kalmıyor. Bunun da bir amacı var. Onlar melek avcıları ve katilleridir. Sürgünleri yok etmek için yaratılmışlar ve bunda epey başarılılar. Bütün melekleri kendilerinden aşağıda görüyorlar, ayrıca tehdit olarak da."

"Neden?" diye fısıldadım, boğuluyormuş gibi hissediyordum.

"Kim bilir? Belki rekabetten hoşlanmıyorlar. Ama bir zayıflıkları var."

"Onları ne öldürür?"

"Büyü," dedi Reed tam bir ciddiyetle. Kahkaha atıp "büyü" dememiş gibi davranmak istiyordum. Büyü kelimesi bile gözlerimi devirmek istemem için yeterliydi. "Büyük ihtimalle tek bir İfrit. Prensler genellikle beraber çalışmaz; sosyal yaratıklar değiller," diyerek devam etti, durumun saçmalığının farkında değildi.

"Prensler mi?" diye yineledim, kelimeye takılmıştım.

"Kalan tek İfritler prensler. En güçlü olanları kendilerine bir monarşi, kraliyet kurdu. Yardım alarak İfritlerin

çoğunu yok etmeyi başardık ama asiller ölmüyor. Artık Sürgün meleklerle anlaşmaları var. İfritler uygun gördüğünde beraber çalışıyorlar."

"Düşmanımın düşmanı dostumdur," diye kendi kendime fısıldadım.

"Öyle. Sürgünler senin için yaptıkları aramaya İfritleri katmış olabilirler, bu işleri bambaşka bir seviyeye taşıyor."

"Neden?"

"Bu, Sürgün meleklerin İfritlerin gazabından çok senin yapabileceklerinden korktuğu anlamına geliyor." Verdiğim tepkiyi inceliyordu.

"Ya da dostlukları bildiğinden daha derin," diyerek yanıtladım, ikimizin de hatalı olmasını umuyordum.

Reed dediklerini takip edebilmeme şaşırdığı için yavaşça gözlerini kırptı. Edebiliyordum ama zar zor yapıyordum. İçime işleyen soğuktan silkinmek zorunda kalmıştım, sanki biri mezarımda yürüyordu. Üstelik sanki aklımı kaçırmıştım ve bugün ilaçlarımı içmemişim gibi hissediyordum.

"Ya da sadece Evie'yi istiyorlar," dedi Buns nazik bir ses tonuyla. "Yarısı insan... Hatırlıyor musunuz? Belki onu işittiler ve kendi gözleriyle görmek istiyorlar."

Reed'in yüzü mosmor oldu ve bir an için bir şey fırlatacağını düşündüm. "Bu görüntüye ihtiyacım yoktu Buns," dedi Reed dişlerinin arasından.

"Özür dilerim tatlım ama insan kadınlarından hoşlanmıyorlar mı? Yani, melekleri hoş buluyorlar ve Evie gibi biriyle karşılaşmak büyük ihtimalle onları heyecanlandırır. Meleğin dayanma gücüne sahip bir insan o. Ölmekte olan bir ırk için bu önemli."

Bu sözler üzerine Reed aklını kaçırdı. Odamızın dışındaki meleklere, Melek lisanında birkaç emir yağdırdı.

Evvelden bizi takip eden meleklerdi bunlar. Sonra bana dönerek kollarımın üstünü sıkıca tuttu. "Bana burada kalacağına dair söz ver," dedi, benimle uzun süredir kullanmadığı o sesi kullanmıştı. Buz gibi sesini.

Şaşkın şaşkın başımla onayladım. Aşağıya eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra arkasını dönüp başka açıklama yapmadan odadan ayrıldı.

Aklım karışmış halde yatağa yürüdüm. "Sen biraz önce Reed'e, bir İfrit'in beni çocuklarının anası yapmak istediğini mi söyledin?" diye Buns'a sorduktan sonra heykel gibi yatağın ucuna oturdum.

"Evet." Zephyr'in elini bırakıp yatağa gelerek yanıma oturdu. Elimi tutup başını omzuma yasladı. "İnsan kadınlara bayılıyorlar. Ruhlarına âşık oluyorlar ancak sevdiklerini genellikle öldürüyorlar çünkü... İşte onlar lanet birer canavarlar ve insan kadınlar kırılgan. Ama sen böyle değilsin, değil mi?"

"Ne yani, dişi İfrit yok mu?"

"Yok."

"Bu yüzden mi insan kadınlara âşık oluyorlar?"

"Evet, ırklarını devam ettiriyorlar," dedi sesinde neşe olmadan.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Nasıl görünüyorlar?"

"Nasıl isterlerse," dedi alçak bir sesle. "Şekil değiştiriyorlar ama bana birkaç özellikleri olduğu söylendi."

"Özellik mi?" Bilmem gerekenleri anlatması için sakin kalmaya çalıştım.

"Genellikle insan gibi gözükmekten hoşlanıyorlar. İnsanlardan hoşlandıkları için onlara hoş görünmek istiyorlar," dedi ve bu iyi mi, yoksa kötü mü hissettirdi bilemedim. "Onların da kanatları var ama ne bizimki ne de seninki gibiler."

"Nasıllar?" dedim anlamayarak.

"Bizimkiler gibi ayrı birer uzuv değiller. Kanatları kollarından çıkıyor. Pterodaktiller* en uygun örnek olur ya da yarasalar."

"Çok seksiymiş," dedim iğrenerek. "Yani uçabiliyorlar mı?"

"Evet, bu onları tehlikeli yapıyor, çünkü kaçmak kolay değil."

"Yani hızlılar," dedim dikkatlice dinleyerek. "Başka?"

"Ateşi kontrol etme yetenekleri var."

"Nasıl kontrol edebiliyorlar?"

"Eh, içinde yuvarlanıyorlar. Alıp fırlatabiliyorlar... Yiyebiliyorlar... Ateş olabiliyorlar," dedi gülümsemeden.

"Hmm," dedim biraz sızlanarak ve sonra sertçe yutkundum. "Peki ama bu biraz korkutucu."

Bana katılarak titredi. "Tatlım, eğer seni istiyorsa, sana zarar vermek istemez," diye mırıldandı.

"Bu kocaman bir *eğer* Buns. Yapmamız gereken ilk şey nerede olduklarını bulmak."

"Brownie'yi aramayı denedim ama telefonunu açmadı. Russell da öyle." İkimiz de bir an sustuk.

"Ya Russell'a nerede olduğunu sorarsam?" dedim dalgın bir sesle.

Buns alnını kırıştırdı. "Telefonunu açmıyor."

"Onu aramayacağım ki," diye yanıtlayıp ayağa kalktım.

Zephyr hırladıktan sonra konuştu. "Bunu biraz tartışalım. Ona kopyalarından birini mi göndermek istiyorsun?"

"Evet," deyip başımla onayladım.

"Eğer İfrit'le beraberse, gerçekten var olduğunu açık etme riskine giriyorsun."

"Tamam," dedim omuz silkerek.

Zephyr'in gözleri tehditkârca kısıldı. "Tamam mı?" diye

* Kuş olma evrimine girmiş, tam olarak uçamayan sürüngen dinozor.

sorup beni duymamış gibi başını salladı.

"Evet, belki beni görürse Russell'a işkence etmeyi keser ucube. Russell'a her şeyi açıklamasını, beni anlatmasını söyleyeceğim," dedim ileri geri yürüyerek. "Keşke kontrol edebildiğim bir tane gönderebilseydim ama onu öyle nasıl bulurum, bilmiyorum. İçimden patlayarak çıkmalarına izin verdiğimde, nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlar."

"Kopyanın izini sana ulaşana dek takip edebilirler mi bilmiyoruz," dedi Zephyr mantığını kullanarak. "Senin için gelirlerse diye yedek bir plan yapmamız gerek. Beklemelisin..."

"Olmaz Zee. İşkencenin acısını hissetmedin. Eğer durdurmanın bir yolu varsa, denemem gerek."

"Ya bu hepimizi öldürürse?" diye kısık bir sesle sordu.

"Bir İfrit buradaki tüm melekleri öldürebilir mi?" diye sordum, bir yaratığın böylesine güçlü olabilme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü.

"Gerçekten bilmiyorum," diyerek cevap verdi Zephyr. "Bunu Reed'le konuşmamız gerek. İfritlerle en çok onun deneyimi var. Geçmişte onlara karşı birkaç göreve liderlik yaptığını söylemişti."

"Ama burada Brownie ve Russell söz konusu, Zee," dedim yalvararak. "Boşa harcadığımız her an onları öldürüyor olabilir."

"Ya da İfritler henüz nerede olduğumuzu bilmediğinden onları hayatta tutuyor olabiliriz," diyerek karşılık verdi. "Duygusal davranmayacağına söz verirsen gidip Reed'le konuşurum."

"Peki," dedim Buns'ın Zephyr'le aynı fikirde olduğunu görünce.

BÖLÜM 6

undineler ve ifritler

"Eee, anlaştık mı?" diye sordu Phaedrus, masadaki herkesin yüzünü inceleyip. Zephyr, Buns ve Preben fikirlerini aktarırken onları izledim. Reed'e bakmak için başımı çevirdiğimde, put gibi oturup bana baktığını gördüm. Bu plandan nefret etmişti. Üstelik bu yeni yeteneğime tamamen kin duyuyordu artık. Eğer bir kopyamı özgür bırakıp Russell'a gönderirsem, İfrit'in beni bulup bulamayacağını bilmediğimizi söylemişti.

Riskleri ölçüp bilmek için bir B planı yapılıyordu. Undinelere haber yollanmıştı ve yakında geleceklerdi. İfritleri öğrendikten sonra beni bir şeyin şaşırtmayacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Eğer gerekirse diye Undinelerin İfritlere karşı bizi savunmak için büyü yapacaklarını öğrendiğimde şoke olmuştum.

"Evie kopyasını Russell'a gönderecek. Onu takip etmeyi deneyeceğim. Eğer onu takip edebilirsem, yerlerini bildireceğim. Eğer ona yetişemezsem, hâlâ nerede olduklarını bulma şansım var. Eğer diğer hedeflerim gibi onu takip edebilirsem, sıcaklığı beni Russell'a götürebilir," dedi Phaedrus.

Reed sessiz kalıp planımıza onay vermedi. İç çektim, çünkü tüm sebeplerini biliyordum. Büyük resmi göremediğimi sanıyordu. Öğrendiğim tüm korkunç yaratıklara hâlâ mit olarak baktığımı sanıyordu. Hatalıydı. Mitlerin

eskiden sandığım anlama gelmediklerini öğreniyordum. Asıl manası, "gerçeğe dayanan" demekti ve gerçek ürkütücüydü.

"Her şey geçecek Reed," dedim nazik bir tonda. "Prenslerin ne olduğunu biliyorum ve ne olduğumu biliyorum. Bunu yapmak için yaratıldım, yoksa bu yetenek, bu hediye bana verilmezdi."

"*Hayır*, prensleri bilmiyorsun Evie," dedi Reed, iki elini masaya koyup bana bakmak için öne eğildi.

Yarı yolda onunla buluşup yatıştırıcı bir sesle konuştum. "Güzel, o zaman bu ateşten bir vaftiz olacak."

Bu kesinlikle söylenmemesi gereken bir şeydi. Ne olduğunu anlayamadan, Reed beni alarak kapıdan dışarı uçtu. Koşsam bile yetişemeyeceğim bir hızda puslu alacakaranlığa doğru uçtu. Beni o kadar yukarı çıkardı ki nefes alışlarımız dışında bir fısıltı bile yoktu.

Reed kulağımın yanına fısıldadı. "Benim büyüm yok. Seni İfritlerden koruyamam. Onlara dayanmak için yaratılmadım." Sanki evrendeki en kötü suçu itiraf edermişçesine konuşmuştu.

"Reed," dedim fısıldayarak, havada dururken ona sıkıca sarıldım. "Bunun kader olduğuna güvenmemiz gerek, çünkü onları orada bırakamam. Sen de bırakamazsın."

İrtifa kaybetmeye başladığımızda alnını alnıma bastırdı. "Seni yine kaybedemem."

"Ne olursa olsun, her zaman sana geri döneceğim. Seni seviyorum... Sadece bana, beni asla bırakmayacağına dair söz ver," dedim gözlerine bakarak.

"Asla. Asla seni bırakmayacağım," diye söz verip yavaş yavaş alçalmaya başladı. "Burada kendimle savaşıyorum. Sana bunu söylemek istemiyorum ama onları kurtaramama olasılığımızı düşünmedin."

"Böyle konuşma," diyerek onu susturdum. Midem bulanmıştı.

"Bir uzlaşma yolu olmayabilir," dedi ve anladım mı görmek için yüzümü inceledi.

Başımı salladım. "Onları ölüme terk edemem."

"Başka seçeneğin olmayabilir," dedi hemen. "Düşmanla pazarlığa oturmak asla iyi bir fikir değildir. Onları yenmemiz gerekecek ama tutsakları kaybetmeden temiz bir yol göremiyorum."

"Onları bulduğumuzda plan kendi kendine ortaya çıkacaktır. Phaedrus burada. Mucizeler yaratabiliyor." Korkunun beni ezip geçmesini önlemek için herhangi bir fikre sıkıca tutunuyordum. Gözlerinde şüphe gördüm.

"Russell'a mesaj gönderebilirsin ama onlarla gitmiyorsun," dedi Reed, ses tonu tartışmanın bir şeyi değiştirmeyeceğini görmemi sağladı.

Yine de denedim. "Ama Phaedrus onları bulursa, o zaman..."

"O zaman, bir kurtarma denemesi yapılacak ama sen dahil olmayacaksın," dedi son söz olarak.

"Peki, ya yardım edebilirsem?"

"Edemezsin," dedi bir gram şüphe duymadan.

"Bunu bilemezsin," dedim aksini iddia ederek.

"Kopyan dışında, seni başka riske sokmuyorum. Gönderebilirsin, fakat sadece bu kadar rol oynayacaksın."

"Reed, mantıksız davranıyorsun."

"Hayır, seni koruyorum," dedi katılaşarak. Bu konuda tamamen ciddi olduğunu gördüm.

"Beni karanlıkta tutamazsın; benim ailem onlar. Neler yaşadıklarını bilmem gerek. Onları bulursan bana söyleyecek misin?" Beni koruma planlarının ne kadar uç noktaya uzandığını görmem gerekiyordu.

"Bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Böyle bir korumayı istemiyorum."

"Şu anda ne istediğinle ilgilenmiyorum. Sadece ihtiyacın olanlara odaklanıyorum," dedi sakin sakin.

"İhtiyaçlarım hakkında seni uzman yapan ne?" diye kızarak sordum.

Göğsüne işaretlenmiş kanatlarımı işaret etti. "Bu beni ihtiyaçların konusunda bir uzman ve otorite yapıyor."

Göğsümdeki kanatlarını görebilsin diye tişörtümün yakasını indirdim ve öfkeyle sordum. "O zaman bu beni ne yapıyor?"

"Benim yapıyor." Başımı sallamaya başladığımda beni daha sıkı tuttuğunu hissettim. "Sen benimsin ve beni dinleyeceksin." Ayaklarımın ana pagodanın dışındaki bahçeye değdiğini hissettim. "Bu kadar yaşlı olmamın bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Bu kadar uzun süre yaşamamın?" diye sordu. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Daha önce karşılaştım."

Ondan çekilerek arkamı döndüm ve konferans salonuna doğru yürümeye başladım. Reed yanımda yürürken çenesi sıkılmıştı ve uzanıp elimi tuttu. Profiline baktığımda yürümeyi kesip konuştum. "Dikkatini çekmediyse diye söylüyorum ama benim bir beynim var. Kendi kendime karar verebilirim."

"Evet, biliyorum. Tam da bu nedenden dolayı buna bulaşmanı istemiyorum."

"NE?" diye bağırdım.

"Aşırı fevrisin. Düşünmeden hareket edeceksin," dedi emin emin. Serseri bir mayın gibi patlayacağıma kuşku yoktu sanki.

"Bu kulağa eli kolu bağlı oturmaktan çok daha iyi geliyor!"

"Böyle düşündüğünden şüphem yok," deyip bana en sert bakışını attı.

Pagoda'nın girişindeydik ve içerideki herkesin söylediğimiz her şeyi duyduğundan emindim, bu yüzden sadece dik dik Reed'e baktım. Bir yanıt düşünemeden önce pagodanın içinden bir ses geldi.

"REED!" dedi ahenkle şakıyan ses. Ardından kıvrak, güzel bir kadın pagodanın içinden çıkıp kendini Reed'in kollarına attı. Kolları Reed'in boynuna dolanıp baştan çıkartıcı biçimde vücuduna sarılırken Reed elimi bıraktı. Uzun, sarı saçları altın dalgalar halinde sırtından aşağıya iniyordu. "Sana çok kızgınım Reed. Neden geldiğimde beni karşılamak için burada değildin?" diye sordu hoş ağzıyla somurtarak. Parmak ucu yavaşça göğsünden aşağıya indi.

Bu kadının Reed'e sarıldığını gördüğümde kıskançlık beni ele geçirdi ve kendimi kontrol edemediğim için alçak sesle hırladım. Uyarımı duyduğunda yüzü bana döndü. Safir mavisi gözleri öfkeyle kısıldı ve baştan aşağı beni süzdü. Elini bana doğru kaldırdığında parmaklarının perdeli olduğunu gördüm. Ağzından yüksek, tiz bir ses çıktığında etrafımda rüzgâr hareketlenip saçımı havalandırdı.

Rüzgârın geldiği yöne baktığımda, bahçedeki sakin süs havuzunun içindeki suyun yükseldiğini gördüm. Su havada bir anlığına devasa bir dalga gibi durduktan sonra bana doğru aktı. Su etrafıma gelip beni soğuk derinliğine gömdüğünde tepki veremedim. Su geri çekilirken beni de hızla çekti, inanılmaz bir süratle havuza döndü. Çok yüksekten düşmüşüm gibi midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Akım beni içeri çektiğinde yüzeye çıkmak için çok çaba harcadım. Suyun yüzeyine çıkınca kalın bir buz tabakasının oluştuğunu gördüm ve zaten paniğe kapılan beynim deliye döndü.

Donmuş suyun altındaki girdapta dönerken, beni hapsetmiş buza yumruklarımla vurdum. Reed ve Preben iki

yanda durarak aramızdaki buzu inatla kırmaya çalışıyorlardı. Reed'in kendisini kırmasına izin vermeyen büyülü engeli ellerimle ittirdim ve Reed acımasız yüzünü çevirip öbür yöne doğru bir şeyler bağırdı. Ben sadece vızıltı duymuştum.

Tırnaklarımla buzun yüzeyini tırmalarken saçım önümde yüzüyordu. Soğuktu ama ellerimin altında titreyen enerji vardı. Gözlerimi kapattığımda avuçlarım ısınmaya başladı. Aylar önce Russell'ı iyileştirdiğimdeki gibi yanıyorlardı.

Yine gözlerimi açtığımda, oksijen yoksunluğu ciğerlerimi yakıyor, ellerim için için alev almışım gibi parlıyordu. Saniyeler içinde buzu eriterek havuzdan yükselen buhar haline getirdim. Ağzımı açıp nefes alırken Reed beni sudan çekip çıkardı ve kulağıma rahatlatan Melek lisanında sözler fısıldarken beni sıkıca kollarının arasında tuttu.

Düzenli nefes almayı denerken, sarışın *harpia*'nın su tarafından alıp götürülmeden önce dikildiğim yerde kaşlarını çattığını gördüm. İçim öfkeyle doldu ve Reed'in kollarından kurtulup yüreğini sökmek için mücadele ettim, eğer varsa. "Onu öldüremezsin, Russell'ı kurtarmak istiyorsan olmaz," dedi Reed kulağıma. "Bu Safira. İfrit'i yenmemize yardım etmek için gelen Undinelerden biri."

"Biraz önce beni öldürmeyi denedi," diye karşılık verip gözlerimi aynı nefretle bana pis pis bakan güzel yaratığa diktim.

"Ama aşkım ona hırladın," dedi Reed tarafsızca.

Karşımdaki hainin yüzüne bakmak için debelenmeyi bıraktım. Gözlerimi çizgi haline gelene dek kıstım. "Sen ciddi misin?" dedim hayret içinde.

"Sen çıkmadan hemen önce, seni sudan çıkarmak üzereydi. Senden korktuğu için aşırı tepki verdi," diye açıklayıp Safira'yı savundu.

"Yani bunların hepsinin yanlış anlaşılma olduğunu mu söylüyorsun?" diye sahte bir cicilikle sordum.

"Evet." Ben gözlerimi kısıp ona hırlayana dek yüzünde rahatlayan bir ifade vardı. Buns o anda aramıza girip beni Reed'den uzaklaştırdı ve bana sarıldı.

"İyi misin?" diye sorduktan sonra beni kendi pagodasına doğru götürdü. Omzumun üstünden arkama baktığımda, Safira'nın ölümsüz görünen bir grup genç kadının arasında olduğunu gördüm. Hepsi bana doğru bakıyordu.

"Hayır, o cadı biraz önce beni boğmaya çalıştı!" dedim iğrenerek. Islak kıyafetlerimi çekiştirdim.

"Biliyorum, hepimiz gördük. Onu çok korkuttun. Büyüsünü bozduğunda, yüzündeki ifadeyi görmen lazımdı. Ağzı bir karış açık kaldı ve kardeşlerini yardıma çağırdı. Onu öldüreceğinden korktu sanırım," diye bitirdi Buns. Benimle gurur duyuyormuş gibi sırıttı.

"Aklımdan geçmedi değil," diyerek yanıtlayıp kendimi kontrol etmeye çalıştım. Tetikte hissediyordum; sanki bir şeyi parçalamak istiyordum ve kalbim hâlâ havuzdaki mücadelemden dolayı küt küt atıyordu.

"Belki de ikinizi bir araya getirmemeliyiz. Demek istediğim, Reed'e bağlanmaya yeni yeni alışıyorsun. Etrafında bir Reed hayranı görmeye ihtiyacın yok, özellikle..." Konuşmayı kesti, çünkü artık onunla beraber odasına doğru gitmiyordum.

"Ne dedin?" diye nazikçe sordum.

"Belki de ikinizin görüşmemesi gerektiğini söylüyordum."

"Hayır, hayır, diğer kısım," dedim parmağımla daire çizerek.

"Hı, Reed hayranı mı?" diye çekingen bir ifadeyle sordu.

"Evet, o kısım," dedim gerilerek.

"Zephyr beni öldürecek. Bu gerçekten eski bir hikâye," dedi hemen. "Binlerce yıl önce yaşanmış, ben burada yoktum bile."

"Reed ve Safira'dan bahsediyorsun." Konuşmayı kestim.

"Hayır, Reed için değil ama Safira için ilk görüşte aşkmış. Zamanında İfritleri hedef alan bir işte birlikte çalışmışlar. Undinelerin bir özelliği de, birine âşık olduklarında bunun karşılıklı olup olmadığını umursamadan ilgilerinin hedefini sapık takipçilere benzer bir saplantıyla avlamaları," diyerek açıkladı Buns. Yüzümü gördüğünde, telaş içinde konuşmaya devam etti. "Ama ona ihtiyacımız var. O ve kız kardeşleri bir İfrit'i büyüleriyle gömebilirler."

"Nasıl?"

"Çünkü onlar Wraithler, suya hükmedebilen elementaller. Su ateşi yok eder," dedi beni odasına götürerek. "Ve sen, suyu ne kadar iyi kontrol edebildiklerini gördün. Ona ihtiyacımız var. Brownie ve Russell'ın ona ihtiyacı var. Yani ona iyi davranacak, gerekirse kıçını öpeceksin. Onları kaybetme lüksümüz yok ve *epey* alınganlar."

"Bana istediği gibi Reed'e dokunmasına izin verip bir şey yapmamamı mı söylüyorsun?" Bu düzenlemenin yeni koşullarıyla mücadele ediyordum.

"Sana Reed'in halletmesine izin vermeni söylüyorum. Reed sadece seni istediği için onu uzak tutacak. Sadece sakin kal, aksi durumda Russell ölecek," dedi durumu kesinleştirerek.

"Ya." Russell ve Brownie'nin düşüncesi yüzünden yüzümdeki tüm kan çekildi. Buns beni odasına götürüp elime bir havlu verdi. O dolabına yürürken kendimi kuruttum. Islak kıyafetleri çıkarıp Buns'ın bana verdiği epey seksi, Asya'ya özgü elbiseyi üzerime geçirdim. İpek kumaş tenime ıslak kıyafetler gibi yapışmıştı.

Şüpheyle ona baktığımda Buns omuz silkti. "Onu öldüremezsin dedim, sakin davranırken seksi olamazsın demedim."

"Şu anda nasıl göründüğüm umurumda değil," diyerek yanıtlayıp ellerimi ateş kırmızısı elbisede gezdirdim. "Phaedrus'un yanına gitmem gerek, böylece kopyamı gönderdiğimde onu takip edebilsin."

"Tamamdır," dedi Buns saçımı topuz yapıp açılmasını önlemek için iki tane çubukla sabitlediğinde.

"Teşekkürler," dedim kapıya yürürken. Dışarı adım attığımda, Reed'in avludaki direklerden birine sırtını dayadığını gördüm. Konferans bölümüne gitmek için önünden geçtiğimde, yanımda yürümeye başladı.

"Buns anlattı mı?" diye sordu gergin bir yüz ifadesiyle yüzümü incelerken.

"Neyi?" diye karşılık verdim, adımlarım hızlanırken çenemi sıktım.

"Safira'nın burada olmasının tek nedeninin İfrit'le savaşmamıza yardım etmek olduğunu," dedi alçak bir ses tonuyla.

"Bundan haberdar mı peki?" dedim ama yavaşlamadım.

"Ne demek istedin?"

"Buraya gelmesini istemenin tek nedeninin bu olduğunu biliyor mu, yoksa onu yine görmek istediğin için çağırdığını mı sanıyor?"

"Sana bu yüzden saldırmadı Evie. Seni gördüğünde, şeytani olduğunu sandı."

Aniden durdum ve ellerimi gözlerime götürüp sinirle ovaladım. "Ve bu senin için sorun değil, öyle mi?"

"Tabii ki sorun. Onu öldürmemek için çok kuvvetli bir dürtüyle savaştım. İnan bana, buzu kırıp seni çıkartamadığımda aklımdan onu öldürmenin epey acımasız yolla-

rı geçti. Ölmeye ne kadar yaklaştığından habersiz," dedi kısık bir sesle. Gözlerine bakabilmek için ellerimi indirdi. "Ama onu öldürseydim, Russell'ı kurtarma şansımızı neredeyse tamamen kaybederdik. Bir saniye için bile etrafta olmasından hoşlandığımı sanma. Onu başka birini sevmeye ikna etmem yıllarımı aldı. Bir Undine'in ne kadar inatçı olabileceğini biliyor musun?" diye bıkkınlıkla sordu.

Ne kadar üzgün olduğunu görmek Safira'yı kıskandığım için kötü hissetmeme neden oldu. "Eğer Undineler biraz olsun Gancanagh'a benziyorsa, seni anlıyorum," diye mırıldandıktan sonra kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım.

Elleri iki yanımdan aşağıya kayıp beni okşadığında, ipek elbise parmaklarının altında kaydı. "Benim için senden başkası yok," dedikten sonra eğilip beni öptü.

"Bir daha kendini sana fırlattığında, bunu aklımda tutmaya çalışacağım," diye yanıtlayıp kolları arasında eridim.

"Yap bunu lütfen," diye fısıldadı ve dudakları yine benimkilerle oynaştı.

"Hey, ikna yeteneğin Undinelerde işe yarıyor mu?" diye sorup yüzüne bakmak için biraz çekildim.

"Hayır," dediğinde hayal kırıklığımı gördü ve gülümsedi.

"Seni kendine... Yani büyüsü..." dedikten sonra sustum, parmak uçlarımla göğsünü okşarken alnımı kırıştırdım.

"Denediği hiçbir şey henüz işe yaramadı," dedi sırıtarak.

"Güzel." Safira'nın büyü kullanarak onu kendisine âşık edememesi içimi rahatlatmıştı. Bir anlığına ona sarılıp çekildim ve elini tutup konferans alanına yürümeye başladım. "Buraya gelmeden önce onu benim hakkımda uyarman gerekirdi."

"Hepsine anlatıldı. Sadece, seni görmek..." Konuşmayı kesti.

"Korkutucu mu?" Bana verdikleri tepki yüzünden duyduğum acı hissini saklamayı denedim.

"Korkutucu değil. Sadece öyle tehlikeli ve öyle güzelsin ki varlığın odada mantıklı düşünceye yer bırakmıyor. Ama bir tırnağını bile değiştirmem. Sen mükemmelsin."

Deliymiş gibi ona gözlerimi devirdim. Eğer fırsatım olursa, kendimde değiştireceğim şeyleri sıralamak üzereyken Zephyr önümüzdeki yolda ortaya çıktı.

"Sorun," dedi Zephyr Reed'e bakarak.

"Undineler mi?" diyerek yanıtladı Reed.

"Evet. Evie'yi ya da Russell'ı savunmayı reddediyorlar. Bizim için İfrit'le savaşacaklar ama konu 'melezlere' gelirse, araya girmeyecekler," dedi ciddi ciddi.

"Neden?" diye sordu Reed kısık bir tonda, melez olarak çağırılmaya nasıl tepki verdiğimi görmek için bana bakıyordu. Tepkisiz kalmaya çalıştım ama aslında yüzümü ekşitmek istiyordum.

Zee, "Tanrı'yı öfkelendirmek istemediklerini söylediler," diyerek yanıtladığında Reed yüzünü ekşitti, bunun üzerine kollarımı etrafına dolayıp yine onu öpmek istedim. "Plana göre mi devam ediyoruz?" diye Reed'e sordu Zephyr.

"Evet," dedim Reed yanıtlayamadan.

Reed bir anlığına gözlerini kapatıp açtıktan sonra bana döndü. "Aşkım, İfrit seni bulduğunda yardım edeceklerine dair güvencemiz yoksa o zaman plana devam edemeyiz."

"Edebiliriz. Bana yardım etmeyeceklerini söylediler ama İfrit gelirse, hepinizi savunacaklar. Bu benim için yeterince iyi."

Reed inatla, "Benim için değil," dedi.

Zephyr'e doğru döndüm. "Brownie'yi kurtarmaya gidecekler mi? Melez değil sonuçta."

"Evet," dedi Zephyr.

"Güzel, o zaman neredeyse tamam sayılır. Sadece ne zaman içeri girip İfrit'i öldürmeyi planladıklarından emin olmamız gerekir. Sadece Brownie'yi kapıp kaçmak olmaz. Eğer İfrit'i öldürürlerse, o zaman Russell'ı da kurtarmış olurlar, niyetleri bu olmasa da," diye mantık yürüttüm.

"Odaklanacağımız strateji bu olacak. Hiçbir nedenden ötürü İfrit'in hayatta kalmasını istemiyoruz," diyerek Zephyr onay verdi. Başımı sallarken mavi gözleri beni izliyordu.

"O zaman sorun yok," dedim ama Reed'in büyük bir sorun yaşadığını görmeye başlamıştım bile.

"Bu yeni sorunu öylece kenara itemezsin. Görevin şartları değişti. Artık yeni değişkenler var," dedi.

"Strateji dersi için vaktimiz yok. İfrit'in yerini bulmamız gerekiyor. Bu noktada onları bulmak için tek bağlantı benim. O öldürülene dek kimse güvende değil, sen söyledin bunu," dedim mantıklıca. Yüzü öyle ifadesiz olmuştu ki aklındakileri okuyamadım. "Korumam var, kocaman bir melek..."

"Hayır dersem, ne yapacaksın Evie?" diye sordu Reed, başını yana eğerek yanıtımı bekledi.

Başımı eğdim, gözlerimi görmesini istemiyordum. Ne yapacağımı görmesini istemiyordum. Aklımda Russell'ı ve Brownie'yi bulmak için birkaç plan vardı ve hiçbiri Reed'i mutlu etmeyecekti. "En iyi uzlaşma bu, kabul etsen iyi olur," dedim nazik bir tonda ve sonra iki tane hırlama duydum. Biri Reed'den, diğeri Zephyr'den gelmişti.

Reed kısık sesle Melek lisanında Zephyr'le konuştu. Zephyr karşılık verdiğinde başımı kaldırdım, çünkü artık konuşmanın dışına atılmıştım. Onlara hırlayıp yine

yürümeye başladım ama Reed beni kaldırıp yön değiştirdi ve odamıza doğru gitti. "Reed, ne yapıyorsun?"

"Undinelerle pazarlığa oturacağım. Ben bitirene dek burada kalacaksın," dedi ve beni yatağa atıp kapıya döndü. Reed bizi takip eden Zephyr'le konuştu ve beraber odadan çıkmak için ilerlediler. Yataktan kalkarak onları takip etmeye çalıştım ama Preben'in iki adamı bahçenin çıkışında önüme geçti. Biri Elan ve diğeri Sorin'di.

"İzin verirseniz," dedim Sorin'e, etrafından dolaşmaya çalıştım ama kıpırdamadı.

"*Reed!*" diye Güç meleklerinden oluşan duvarın arkasından bağırdım ama yürürken Zephyr'le konuştuğunu duydum.

"Kısa süre sonra dönerim. Korumalarını sinirlendirmemeye çalış," dedi nazikçe.

"Bu adil değil!" dedim ama bana cevap vermeyip ortadan kayboldu. Öfkeden kuduruyordum. Kapıları kapatarak bir çeşit ucube gösterisiymişim gibi bana sırıtan melekleri dışarıda bıraktım.

Odada bir ileri bir geri yürürken tenimden dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum. *Aslında çok kolayken bunu zorlaştırıyorlar,* diye kendi kendime düşündüm. Söz konusu olan Russell'dı. Kimsenin söyleyeceği bir şey ona elimden gelen yardımı yapmamak için beni ikna edemezdi. Diğerleri koruma altında olduğuna göre, artık izinlerine ihtiyacım yoktu. Bu yeni netliğin beraberinde içime bir sakinlik doldu. Yatağın kenarına oturup ne yapmak istediğime odaklandım.

Tüm odayı havada sallanıyormuş gibi yapan dönüşü kontrol edip kopyamın dengeli biçimde bedenimden dışarı çıkmasına izin verdim. Kopyayı odamın kapalı kapılarından dışarı çıkması için yönlendirdim. Karanlık tam olarak nereye gittiğimi anlamamı zorlaştırdığı için, ileride ağaç-

lara asılmış kırmızı fenerlere odaklandım. Beni koruyan meleklerin tanıdık yüzleri bilincime girdi. Elan görüntümü durdurmaya çalıştığında, kopyam içinden geçti. Sorin odama girdi. Yanımda olduğunu hissedebiliyordum ama gözlerimi kapatıp kopyamı yönlendirmeye odaklandım.

Kopyam usulca konferans odasına doğru giderken, Reed'in Melek lisanında konuşan güzel sesini hararetli bir tartışmanın ortasında duydum. Sesi takip ettim, çünkü Phaedrus'un yakında olduğunu biliyordum. Odaya girdiğimde birkaç kişinin nefesi kesildi. Genel olarak, masada oturan Undinelerin oradan gelmişti. Hepsini göz ardı edip kopyamı masanın sonuna doğru götürdüm.

Phaedrus'a yaklaşmış, tam ona varacakken Reed önüme geçerek yolumu tıkadı. Bir hayalmiş gibi kopyam içinden geçerek Phaedrus'a yaklaştı ve ona fısıldadım. "Beş saniyen var. Hazır ol."

Rahatlayan Phaedrus sandalyesinden kalkıp nefesini verdi. Hedeflerinin Russell ve Brownie olduğunu bilip yardımına muhtaçken onları tek başına bulamamak ona işkence gibi gelmişti.

Kopyamın zayıf duyularına rağmen tüm odanın beni duyduğunu biliyordum, çünkü kargaşa başladı. Dikkatimi vermedim. Russell'ın benden duyabileceği son şeyin bu olabileceğini biliyordum. Bu düşünce yüzünden içim adrenalinle doldu. Kalbim kulaklarımda küt küt atarken, derinliklerime ulaşıp Russell'a karşı hissettiğim tüm sevgiyi ve sadakati dışarı çıkarıp kopyama yükledim. Bunu yaptığımda, kopyamın içindeki duyularım keskinleşerek odayı saldığı ışıkla aydınlattı. Ardından, çakan bir şimşek gibi odadan fırladı ve onunla bağlantımı kaybettim.

Kendimi odamda, yatağımın üzerinde otururken buldum. Gene, hemen derinliklerime uzanıp ruh eşimi kaçıran yaratığa karşı hissettiğim tüm öfke ve hiddete bağlandım.

İfrit'e göndereceğim mesajı ayarlarken yine tüm oda dönmeye başladı. Son düşünceyle beraber elçim odadan dışarı fırladı: *Onlara merhamet et, yoksa sana eden de olmayacak.*

BÖLÜM 7

su ve ateş

Oda hâlâ dönüyormuş gibi hissediyordum. Elimi yüzüme kaldırıp burnumu sildim. Kan elime bulaştığında burnumun kanadığını anladım. Hepsini elimin tersiyle silip peçete almak için banyoya gittim. Yolun yarısına varamadan, Reed önümde beni tüm günahlarım için yok etmeye gelmiş bir intikam meleği gibi dikiliyordu. Kömür grisi kanatları arkasına doğru uzandığı için etrafını göremedim. Ellerini iki yanında yumruk yapmış, bana hiddetle bakıyordu.

Reed'le ve büyük ihtimalle Çin'deki her melekle başımın ciddi belada olduğunu bildiğimden, ellerimi önümde kaldırarak geri geri uzaklaştım. Ellerimin biraz titrediğini fark ettiğimde huzurum azıcık kaçtı. "Beni sen dışarı attın, bana kızmaya hakkın yok!" Odada daha iyi bir savunma pozisyonu ararken saldırgan olmaya çalışmıştım ama burada saklanacak bir yer yoktu.

"İki taneydiler," dedi Reed ölümcül bir sakinlikle. İki parmağını kaldırıp her adımıma eşlik etti, ondan uzaklaşmama izin vermedi. "Phaedrus'un takip ettiği ilk kopyanın Russell için olduğunu varsayıyorum. Lütfen bana ikincinin Brownie'ye olduğunu söyle."

Gerginliğim arttı, çünkü gerçekten hoşlanmayacaktı. "Russell ve Brownie'den bilgi koparmaya çalışmayı kesmesi için var olduğumu bildiğinden emin olmam gerekiyordu," dedim sorusunu yanıtlayarak.

"Genevieve." Sesi buz gibiydi. Yüzümdeki tüm kan çekildi. "İfrit'e ne dedin?" diye sordu kendini kontrol etmeye çalışırken.

"İşte o kısmı sana söylemek istemiyorum," dedim dürüstçe.

"Neden?"

"Çünkü seni delirtecek." Sesim titriyordu.

"Zaten kızgınım," diyerek hırladı.

"Doğru ama bundan hoşlanmayacaksın," diye onu uyardım. Hırladığını duyduğumda hemen cevap verdim. "Ona, 'Onlara merhamet et, yoksa sana eden de olmayacak,' dedim."

Kanatları yavaşça geri çekilirken kaşlarını çattı. Başını yana eğdi. "Bunu İfrit'e mi söyledin?" Başımla onayladığımda yorgun yorgun başını sallamasını izledim. "Artık İfrit senin için gelecek. Böylesine güzel bir varlıktan gelen baştan çıkarıcı meydan okumaya karşı koyamayacak." Arkasını dönüp kapıya doğru hızla yürüdü.

Ondan daha hızlı ilerleyip odadan çıkmadan önüne geçmeyi başardım. "Bekle! Nereye gidiyorsun?" diye sordum, amansız göründüğü için paniklemiştim.

"Su perileriyle pazarlık yapmam gerek. İfrit'i kışkırttığın için artık seni korumaları gerektiğini anlamalılar," dedi sert bir ses tonuyla.

"Bunu hemen mi yapman gerekiyor?" diye ona sorup ellerimi ovuşturdum. "Seninle gelebilir miyim?" dedim umutla. Burada tek başıma kalmak istemiyordum. Yaptığım şey yeni yeni bana idrak ettiğinden korku yüzünden ellerim titriyordu.

"Hayır," diyerek düz bir sesle yanıtladı. "Biraz uyu. Yorgun görünüyorsun." Sonra etrafımdan dolanıp beni koruyan meleklere odadan çıkmama izin vermemelerini söyledi.

"Reed! Phaedrus'tan haber alırsan bana söyleyecek misin?" diye odamızın kapısından seslendim. Beni umursamayıp yürümeye devam etti. Yıkılmış halde ona sırtımı döndüm. Buraya bana yardım etmek için gelen herkesi öfkelendirmeyi başarmıştım ama farklı davranırdım diyemezdim, çünkü davranmazdım. Umursamazca yatağa gidip uzandım ve rahatlamak için Reed'in yastığını kucakladım. Dehşet içinde titrerken gözlerimi kapattım, uyku ihtiyacının beni kavurduğunu hissettim. Sızmaya başladığımda uykuyla savaşmaya çalıştım. Phaedrus'tan haber gelirse diye uyanık kalmaya çalışıyordum. Eğer kopyamı kaybederse, yanından geçebilecek başka bir tane daha gönderip yine takibe başlamasına izin vermek istiyordum. Bir-iki kez gözlerimi açtım ama kısa süre içinde yorgunluğa karşı olan savaşımı kaybedip uydum.

Sıcak hava pencerelerden içeri girerek ensemdeki topuzu tutan çubuklardan kaçmış saçı kıpırdattı. *"Sana onun ruhunu veremem Alya ama yüreğini verebilirim. Senin için yerinden sökeceğim..." diyerek okşar gibi fısıldadı bana bir ses. Yüreğim göğsümde küt küt atarken paniğe kapıldım. "Benden alabileceğin tek merhamet bu... Tabii bana istediğimi verirsen başka."*

"Ne istiyorsun?" diye halsizce sordum, yorgun ve umursamaz hissediyordum. "Bana Russell ve Brownie'yi verirsen, sana istediğini veririm."

"Bilgesin Alya," dedi çatlak bir tonla. "İkimiz de istediğimizi alabilecekmişiz gibi görünüyor. Şimdi bana nerede olduğunu söyle."

"Çin. Çin'deyim. Sen neredesin? Sana geleceğim..." diyerek ısrar ettim.

Yüzüme ve üzerime yağmur damlaları düşüyordu. Damlalar sıklaşıp beni sırılsıklam yapmadan hemen önce göz kapaklarım titreyerek açıldı. Yağmur hâlâ düşmeye devam ederken, yanımdan şakrak bir ses, "Uyan!" dedi.

Üzerimden sular damlarken gözlerimi açtığımda, Safira'nın kollarını önünde çapraz yapmış, karşımda dikildiğini gördüm. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bana sordu, ayağını yere vuruyor ve yatağın kuru tarafından bana kaşlarını çatıyordu. Toprakta yürümesi için dönüştürülmüş güzel bir deniz kızı gibi görünüyordu. Kulaklarının arkasında solungaç gibi görünen bir şey gördüğümden neredeyse emindim.

Üzerime soğuk su serpildiği için titrerken dişlerimi sıkıp yanıtladım. "Uyuyordum! İzin verirsen?"

"Bana yalan söyleme! Bu odanın her yerinde büyü kokluyorum. İfrit'le *konuşuyordun*!" diyerek beni suçladıktan sonra elini sallayarak yağmuru musluğu kapatırmış gibi kesti.

"Konuşuyordum," dedikten sonra durup olanları düşündüm... Fısıldayan sesi... Odadaki erimiş kızgın ateş kokusunu... "Beni nasıl bulabildi?" diye sordum ona titreyerek.

"Sen ruhunu, görüntünü ya da artık ne diye adlandırıyorsan onu gönderdiğinde, onunla bir bağlantı yarattın," diye yanıtlayıp perdeli parmaklarını bana dikti. "Onunla pazarlık mı yapıyordun?" Teni biraz parıldadı; sanki hafif, kristalleşmiş bir tuz katmanıyla kaplanmıştı.

Gözlerimi ovuşturup yatakta oturduktan sonra başımı eğip kabul ettim. "Evet, sanırım onunla pazarlık yapıyordum."

"*Biliyordum*! Şeytani bir yaratık olduğunu *biliyordum*!" Ellerini, bir akıntıda salınıyormuş gibi görünen altın rengi saçlarından geçirdi. "Onlara bize ihanet edeceğini söyledim ama sen İfrit'e mesajı gönderdikten sonra kimse beni dinlemedi. Onu kendisine merhamet etmemekle tehdit etmek tüm Güç meleklerinin hoşuna gitti. Eğer istersen, seni cehenneme kadar bile takip ederler. Ama eline geçen ilk fırsatta, sen onunla pazarlığa oturdun," diyerek bana du-

dak büktüğünde keskin uçlu dişlerini ortaya çıkardı.

"Alya ne demek biliyor musun?" Boş sözlerini takmayıp İfrit'in söylediği her şeyi hatırlamayı denedim.

"Neden? O mu söyledi? Eski, Arapça bir kelime. Cennet demek," diye yanıtladığında kalbim duracakmış gibi hissettim.

"Beni dinle," dedim ve doğaüstü bir hızda oturup ona uzandım. Benden kaçamadan kollarının üstünü tuttum, kuvvetim ve hızımla onu şaşırtmıştım. Safir mavisi gözlerine bakıp konuşmaya devam ettim. "Eğer o şey buraya gelirse, benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim kısık sesle, gözlerinin kısıldığını gördüm. "Reed'i sevdiğini biliyorum. Başına bir şey gelmediğinden emin olmak istiyorum. Nasıl yaptığın umurumda değil. Eğer mecbur kalırsan, İfrit gidene dek onu bir buzun içine hapset ama sadece yap, tamam mı?" dedim çaresiz hissederek.

"Gerçekten şeytanisin!" dedi benden kurtulmaya çalışarak. "O bir Güç meleği. Kimse bir Güç meleğini korumaz. Eğer denersen, seni öldürürler."

"Ama onu seviyorsun," diyerek karşılık verdim, neden Reed'i kurtarmak istemeyeceğini anlamaya çalışıyordum.

"Evet ve onu senden daha uzun süre sevdim. Onu tehlikeden korumayı denersem asla beni affetmeyeceğini ya da sevmeyeceğini bilecek kadar uzun süre. Onu hiç tanımıyorsun, değil mi?" diyerek beni suçladı. "Onun nasıl dövüştüğünü gördün mü? Tüm büyüsüne rağmen, karşısında bir şansı olduğundan şüpheliyim. Reed'in İfrit'le dövüşmesinden çok seninle olmasından endişeliyim!"

"Neden?" dedim şok içinde.

"Çünkü senin için ölür," deyip bana ters ters baktı. Reed'in incindiği bir görüntü aklıma düştüğünde korkudan göğsüme bir bıçak saplanmıştı ve saldırgan hissetmeme neden olmuştu.

"İşte tam da bunu *engellemeye* çalışıyorum," dedim ben de ona ters ters bakarak. "Reed'e yardım etmenin bir yolunu bul, yoksa seni bulurum."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye yüzünde şaşkınlıkla bana sorup gözlerini kırptı ve film gibi ikincil göz kapaklarının bir anlığına gözlerini kapattıktan sonra normal göz kapaklarının altına çekildiğini fark ettim.

"Evet!" diyerek karşılık verip onunla burun buruna geldim.

Elan ve Sorin o anda odaya girdiler; ikisi de sanki ânın tadını çıkarıyormuş gibi sırıtıyordu. "Artık aralarına girmezsek, Preben yerimizi değiştirir, fakat ben paramı Serafime yatırıyorum," dedi Elan Sorin'e. Biz dik dik birbirimize bakarken yanımıza geldiler.

Hakaret yüzünden Safira'nın başı aniden kalktı ve Elan kendisine fırlatılan sudan çabucak kaçtı. "Marlowe, Kendall, cazibenizi kaybediyorsunuz galiba. Melezle konuşmayı bitirmemiştim," dedi Safira aşağılayarak.

Sorin çenesiyle kapıyı işaret etti. "Onları suçlama, çok eğlenceliydiler ama burada olanlarla kapışamazlar," diyerek yanıtlayan Sorin, odamın kapısında keskin ve tehlikeli görünen dişlerini gösteren iki hoş Undine'i seyrediyordu. "Üstelik beni buza falan hapsetmeyi aklından bile geçirme yoksa seni öldürürüm," diyerek pişkin bir sırıtmayla konuşmasına devam etti.

"Özel hayat nedir biliyor musunuz?" diye huysuz huysuz sordum ve Safira'nın kollarını bırakıp ondan uzaklaştım.

Elan bana ışıldayan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Gizli saklı davranmıyordunuz ki. Birbirinize bağırıyordunuz."

"Iyy, hepiniz bu meleze âşık olmuşsunuz," diyerek Safira onları suçladıktan sonra hızla kapıya yürüdü. "Gittiği

her yere bela götürecek. O bir tsunami ve hepiniz ufak bir teknenin içinde etrafında dönüp duruyorsunuz."

"Öyle, çok tehlikeli... Bunda sorun mu olmalı?" diyerek şaşkın bir ifadeyle Elan'a sordu Sorin ve Undineler ayrılırken kapıdan ona gelen sudan yana çekilerek kaçtı. Su en dipteki duvara çarparak yerde ufak bir havuz oluşturdu. Yağmur sezonu erken başlamış gibi görünüyordu.

Üzerime yağmur yağdığı için hâlâ ıslak olduğumdan korumalarıma döndüm. "İçinizden biri bu suyu temizleyecek bir büyü biliyor mu?"

"Havlu," diyerek yanıtladı Sorin ve ellerini parlak sarı saçlarından geçirdi.

"Çok kötüydü," dedikten sonra nefesimi verip banyoya gittim ve yatak odasındaki pisliği temizlemek için havlu aldım. Elan ve Sorin suyu silmeme yardım ettiklerinde şaşırdım. Bitirdiğimizde, ıslak havlularla çarşafları verandanın korkuluklarına asıp temizlenmek için tek başıma geri döndüm.

Banyoya girdiğimde, küvete bakıp bir süre içinde kalmanın ne kadar iyi geleceğini hayal ettim. Ancak Safira tarafından içinde tutsak edilme düşüncesi aklıma geldiğinde, küveti boş verip duşu açtım. Fakat tam anlamıyla duş diyebileceğimden emin değildim, çünkü daha çok mermer döşemeli, camla sarılmış ve içine birkaç tane duş başlığı konulmuş bir alandı. Kırmızı ipek elbiseyi çıkardıktan sonra başımdaki çubukları çekip saçlarımın sırtıma dökülmesine izin verdim.

Duşa girdikten sonra gözlerimi kapattığımda sıcak su yüzümle saçımdan aşağıya aktı. Başımı eğdiğimde, su sırtımın ve kanatlarımın üzerinden akarken rüyamda İfrit'le yaptığım konuşmaya odaklandım. *Bana nerede olduğunu anlatmak üzereydi. Bana bir şey göstermişti: saz çatılı, küçük, ahşap yel değirmenleri, yeşil bir açıklık. Hollanda'nın resimlerinde*

gördüğüm türde değillerdi ama daha ufak, etraflarında beyaz kır havuçlarının yetiştiği taşların üzerine inşa edilmişlerdi. Daha çok buğday öğütmek için kullanılan değirmenlere benziyorlardı, çünkü gerekirse elle döndürülebilsin diye tutaçları vardı. Durmadan usul usul dönen yel değirmenini geçip alçak, kireç badanalı ve sazdan çatılı toprak eve gittim. Mütevazı evin ötesinde... Titredim.

"Üşüdün mü?" dedi Reed arkamdan. Yerimde zıplayıp arkamı dönerken kolları etrafıma dolanıp beni kendisine çekti. Boynundan ve omuzlarından aşağıya su dökülerek çıplak teninde akıntılar oluşturdu. Uzanıp sıcak su musluğunu biraz kaldırarak suyu ısıttı. Gerçekten odaklanmış olmalıydım, çünkü Reed'in yakında olduğunda beni uyarması gereken, midemde çırpınan kelebekleri bile hissetmemiştim.

"Reed, ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol ediyorum," diyerek nazik bir tonda yanıtladığında, seksi sesi beni okşar gibiydi.

"Ya. Nasılım peki?" Giderken öfkeliydi ama artık öyle gözükmüyordu. Ağzının kenarlarına yavaşça bir gülümseme yerleşmekteydi.

"Bu parçanı, tam şuradakini..." dedikten sonra öne eğilirken ağzı omuzuma yaklaştı, "çok yalnız gördüm." Dudaklarıyla omuz kıvrımımı okşadı. "Daha iyi," diyerek soluduğunda derin derin nefesimi verdim ve dizlerim dermanını kaybettiği için ona sokuldum. Dudaklarını omzumdan kaldırıp ensemin hassas kıvrımına götürdü. "Ve burası, şu nokta çok ihmal edilmiş görünüyor."

"Öyle mi?" diye sorduğumda sallanıyordum. Kollarımı boynuna doladım.

"Evet." Yanağı hassas tenimi hafifçe çizdiğinde titrememe neden oldu.

"Peki ya bu kısım, tam burası?" diye ona sorup parmak uçlarımla dudaklarıma dokundum.

Ağzını nazikçe o noktaya bastırarak yanıtladığında ilk dokunuşun tadını çıkardım. Gözlerime bakmak için geri çekildiğinde, gözlerinin içinde kavrulan bir arzu ateşi gördüm. "Öldüklerinde kötülere ne oluyor?" diyerek fısıldadığımda, dudaklarının aşağıya doğru yol aldığını hissettim.

"Neden?" diyerek tenime soludu.

"Çünkü şu anda sana yapmak istediklerim çok ama çok kötü..." Parmaklarıyla hafifçe kanatlarımı okşadığında sesim kesildi.

"Bu kötü değil," diyerek bana gülümsediğinde yeşil gözleri banyonun loş ışığında derinleşmişti. "Bu iyi. Sen benimsin ve biz biriz."

"Mmm... Güzel..." dedim ve bir anlığına gözlerimi kapatıp ellerinin bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Bu çok ama çok güzel..." İç çektim.

Ellerini ellerime geçirip beni ıslak, mermer fayanslı duvara bastırdı. "Meleğim..." dediğini duydum, sonra uzun süre ikimiz de konuşmadık.



Reed uyuşmuş vücudumu tutarken suyu kapatıp beni kocaman bir havluyla sardıktan sonra yatak odasına taşıdı. Ben onu izlerken orada bıraktığım çarşafları buldu ve sererek yatağı yaptı.

"Eee, artık bana kızgın değil misin?" diye sorduktan sonra başımı sandalyenin sırtına yasladım.

"Hayır, sana şu anda kızgın değilim." Bana gülümsediğinde kalbim tekledi. "Undineler seni korumayı kabul ettiler."

"Gerçekten mi?" diye sordum, çünkü Safira'yla aramda geçen konuşmadan sonra bana yardım etmelerine şaşırmıştım. "Pazarlığın başarılı mıydı?"

"Evet, liderleri Liv bize katılıyor. Hepsine seni savunma emri verdi."

"Liv mi? O hangisiydi?"

"Açık mavi saçlı, menekşe gözlü..." diyerek bana Liv'i tarif etti.

"Hmmm... Saçları gerçekten mavi mi? Kalabalığın arasında onu kaçırmış olmalıyım. Sanırım sana vantuz gibi yapışana odaklanmıştım," diye yanıtlarken Reed'in kalçasına sardığı havlunun birazcık aşağıya kaymasını izledim.

Başıyla onaydı, görünüşe göre aklımı okumuştu. Sandalyeye gelip beni kucağına aldıktan sonra öptü. Yatağa vardığında peşimden gelerek beni yan tarafına sıkıştırdı ve parmaklarıyla hipnoz edercesine saçlarımı taradı. Gözlerim ağırlaştığında uyanık kalmaya uğraştım, çünkü ona soracak bir sürü sorum vardı. "Reed, konuşmamız gerek," dediğimde yorganı üzerime sıkıca örttü.

"Şşşt Evie, gece yarısı oldu. Dinlenmen gerek."

"Phaedrus'tan haber aldın mı öğrenmem gerek," dediğimde Reed'in gülümsemesi düştü. "Ne duydun?" diye sorup yatakta oturdum.

Reed uzun uzun nefesini verdi. "Şu anda sana bir şey söylemeyeceğim."

"Bir şey biliyor musun?"

"Uyu," dedi cezbederek. Yatakta yatarken kollarını etrafıma dolamıştı ve beni arkamdan sıkıca sarıyordu.

"Uyuyamam. Sana anlatmam gereken şeyler var," diyerek sakin bir sesle yanıtladım.

"Elan bana Safira'nın buraya geldiğini söyledi," dediğinde sesi mutsuzdu. "Özür dilerim. Bir daha yakınına gelmediğinden emin olacağım."

"Şu anda dert ettiğim son şey o," deyip nefesimi verdim. "Onunla konuştum... Şu İfrit'le..." Reed'in beni şefkatle okşayan eli durdu. "Bana Alya dedi... Anlamı..."

"Cennet," diyerek sözümü kesti.

"Öyleymiş," diye mırıldadığımda içim titredi.

"Seninle nasıl iletişime geçti?" dedi alçak bir sesle.

"Rüyamda benimle konuştu. Ona gitmemi istiyor."

Reed'in sırtıma yaslanmış vücudu taş kesildi. "Ne söyledi?"

Reed'e İfrit'in bana söylediği her şeyi ve verdiğim yanıtları anlatırken sözümü kesmedi. Ancak ne kadar çok anlatırsam, beni saran kolları o kadar sıkılaştı. Bana gösterilen yel değirmenlerini ve kireç badanalı evi anlattığımda başımı çevirip Reed'in yeşil gözlerine baktım.

"Sanırım İfrit beni o küçük evin ötesine götürüyordu," dedim binayı hatırlamaya çalışarak, "ufak, gösterişsiz bir kiliseye. Bina üç bölümden oluşuyordu. Ortadaki kısım en uzunuydu ve iki yanında iki ufak kule vardı. Her bölüm dikey yerleştirilmiş sert ağaç gövdelerinden yapılmıştı. Üç kule de bronz çatılıydı; en yükseği ortadakiydi ve iki yandaki çatı daha alçaktı. Üç çatının üzerine de birer bronz haç asılmıştı. En uzun kule ortadaydı ve iki yanında da aynısının kısaları vardı."

Konuştuğunda Reed'in sesi nazikti. "Bu epey detaylı bir tanım gibi duruyor. Beyaz evin ilerisinde olduğu için bu kadar detaylı görebilmen için uzak sayılır."

"Bana tanıdık geldi. Sanki dejavu gibiydi... Sanki daha önce oraya gitmiştim," deyip gözlerinin içine baktım.

"Bir öngörüde." Bir soru değildi bu.

"Öyle... sanırım. Ama hatırlayamıyorum... Çok... çirkin bence," diye itiraf edip normal normal omuz silkmeyi denedim. "Ee, Phaedrus'tan haber aldın mı?"

Reed'in cevap vermesini bekledim ama ağzını bıçak açmadı.

"Reed," diyerek iç çektim, "sana her şeyi anlattım. Sıra sende."

"Hayır, değil. Seni korumaya hazırım, bu seni kendinden korumam demek anlamına gelse bile," dedi inatla ve gözlerime baktı.

"Bu ne demek şimdi?" Bıkkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Artık bu görevin bir parçası değilsin demek. Kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

"Feda etmek mi? Mantıksız davranıyorsun. Brownie ve Russell'a yardım edebilirim," dedim yalvaran bir sesle.

"Bedeli ne olacak Evie? Hayatın mı?" diye sordu kaşlarını çatıp. "Zaten İfrit'e gitmeyi kabul ettin ki bu kabul edilemez," diyerek yanıtladığında artık sakinliğinin birazını kaybetmişti.

"İfrit'in benden ne istediğinden emin değiliz." Sesimin mantıklı bir tonda olduğunu umuyordum.

"İfrit'ten bahsediyoruz Evie." Reed öyle bir konuşmuştu ki kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Sana ne vermek istediğini sormayacak. İstediği ne varsa onu alacak."

"Ama..." diyerek konuşmaya başladım.

Reed lafımı kesti. "Hayatını onlarınkiyle değiş tokuş etmeyeceğim," dedi son sözünün bu olduğunu belli eden bir tonda.

"Hayatta kalacağım," dedim hissetmediğim bir güvenle. "Russell'ı korumam gerek. Benim ailem o."

"Ve sen de benim ailemsin. Onu sana geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana güven."

"Yardım edebilirim," dedim ellerimi ovuşturarak.

Reed inledi. "Evie, tek başına mücadele vermiyorsun."

Tam ona Russell'ı bulmak için yardım edebileceğim şekilleri sıralayacakken dışarıdan bir yerden ağlama sesinin geldiğini duydum. Üstelik tek bir kişi ağlamıyordu; sanki bir kadın topluluğu ağlıyordu. "Nedir bu?"

"Bilmem. Burada kal. Odayı terk etme," diye emredip hızlıca hareket ederek bir anda gitti.

Hemen yataktan kalkıp dolabımdan aldığım bir kot ve tişörtü üzerime geçirdim. Odamın kapısına gidip buradaki her meleğin bahçede toplandığını gördüm. Üssün çeperini saran duvarın etrafında uçuyorlardı. Duvarların dışından çığlıkların geldiğini duydum; sanki kalabalık bir insan güruhu hem ağlıyor hem de bağırıyordu. Sorin ve Elan'ı aradığımda kapımın dışındaki verandada dikildiklerini gördüm. "Bu nedir?"

Konuşurken Sorin çok ciddi görünüyordu. "İnsanlar."

"Ne?"

"Binlerce insan. Kendilerini kapılara fırlatıp içeri girmeye çalışıyorlar." Elan yanıt verirken kapıların dışarıdan bastırıldığı için ses çıkardığını duyduk.

"Neden?" diye sordum şok içinde.

"Kraliçelerini istediklerini söylediler," diyerek yanıtladı Sorin.

Gözlerimi kapatıp sordum. "Kraliçeleri kimmiş peki?"

"Sensin," diyerek yanıt verdi Elan ve bu yanıtı beklemiş olsam da irkildim.

BÖLÜM 8

taş ormanı

Odamın dışındaki bahçeye bakan verandada duran Elan'a yaklaşırken, üssümüzün dışındaki insan kalabalığını dinledim. Kapıları ve duvarları tırmalayıp beni görmeyi talep ediyorlardı. "Gancanagh boş durmamış." Elan gözlemde bulundu. "Burada yaşayan insanların çoğunu etkilemeyi başarmışlar. Birkaç gündür burada olmalılar, çünkü kurbanlara azımsanmayacak miktarda zehir verilmiş gibi görünüyor. Bazıları bir süredir yiyip içmemiş gibi. Onlara gelip seni alma emri verilmiş."

"Göster bana," diye fısıldayıp yüzümü Sorin'e çevirdim, çünkü benden daha çok hoşlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Seni odanda tutma emri aldık," diyerek özür dileyen bir yüz ifadesiyle yanıt verdi Sorin.

Kaşlarımı çattım. "O zaman beni odamın çatısına uçur. Dışarıda olanları görmem gerekiyor," dedim bıkkın hissederek. Sorin bu uzlaşmayı bir saniye düşündükten sonra beni kollarının arasına alıp hızla pagodanın taraklı çatısına uçurdu. Elan da peşimizden geldi, bizi yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Havada dururken manzaram üssün birkaç kilometre ötesine kadar uzanıyordu. Görebildiğim kadarıyla yollar ve çevredeki alan insanlarla doluydu ya da belki de onlar için daha doğru terim büyülenmiş keşlerdi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "O kadar çoklar ki." Kalbim Brennus'un tüm kurbanları için sancıyordu. Gece karanlığında bile sayıları korkutucu göründü; bir zombi ordusu gibi kendilerini çaresizce sığınağımızın duvarlarına fırlatıyorlardı. Üstleri başları yırtık pırtıktı. Dediklerini anlayamıyordum, çünkü Çince konuşuyorlardı ama onlara yardım etmek için bir şey denemem gerektiğini hissettim. "Onlarla konuşmam gerek. Belki gitmelerini sağlayabilirim."

"Hayır," diye cevap verdi Sorin, "onlara yardımın dokunmaz. Çoğu ölecek. Bir Gancanagh tarafından söylemedikçe bir şeyler yemeği reddedecekler ve ölecekler. Tamamen dönüştürülmedikleri için şanslılar; ruhları hâlâ onlarla. Gancanagh onlarla kan paylaşmamış. Onlar ikincil hasar, yani silahlar."

Kurbanların bitap yüzlerini gördüm. Haykırışları bana işkence ediyordu. Brennus eğer onun gelmesine sebep olursam, beni geri alma yöntemlerinden hoşnut kalmayacağımı söylemişti. Kalabalığın ortak kederinde şiddet krallığını kurduğunu hissettim. "Gancanagh aralarında mı?" diye Sorin'e hissetmediğim bir sakinlikle sordum. Köşe bucak kaçıp beni Brennus'tan saklamaları için yalvarmak isterken, bir parçam yine onu görmek için alev alev yanıyordu.

"Onları görmedik. Bu onların ilk dalgası, belki esas planları için bir oyalama. Bu yüzden odandan ayrılma iznin yok. İnsanlar dikkatimi çok dağıtıyor. Onlar için ölümden başka umut olmadığını bilsek de onlara zarar vermek istemiyoruz," dedi Sorin. "Gancanagh seçeneklerimizi sınırladı. İnsanlar yüzünden konumumuz dikkat çektiği için ya sığınağımızı terk edeceğiz ya da insanları öldüreceğiz."

"Onları başka bir yere götüremez misiniz?"

"Brennus daha fazlasını yapar," dedi Elan.

"Seni başka bir yere götürmeliyiz Evie," diye ekledi Sorin. "O zaman atak yapabiliriz. Daha fazla Güç meleği çağırdık. Ordularını yok etmeliyiz."

"Brennus kapımızı çalıyor," dedim kendi kendime. "Eğer teslim olmazsam, yakında tekmeliyor olacak."

Elan ve Sorin aynı anda bana hırladıktan sonra Sorin beni odama geri uçurup nazikçe yere bıraktı. "Burada kalacaksın," dedi sesinde otoriteyle, kollarını göğsünde çapraz yaptı.

Elan da beni odamda tutmaya aynı seviyede kararlı gözüküyordu. Saniyeler içinde Reed ve Zephyr, Elan ve Sorin'in yanında belirerek yüreğimi hoplattı. İkisi tenlerini tamamen örten kara bir savaş zırhı giymişlerdi. Gancanagh dokunuşundan sakınsınlar diye, yakalarına yüzlerinin üzerine çekmeleri için kapüşonlar bağlanmıştı. Kanatları açıkta kalmıştı ama tüyleri Gancanaghların zehirli tenine duyarlı olmadığı için dokunulsalar bile etkilemeyecekti.

"Reed, Brennus'la konuşmam gerek. Belki ona akıl verebilirim. Neden şimdi geldi ki? Russell ve Brownie'yi bulmam gerek. Hemen buradan kaçıp Ukrayna'ya geçebilir miyiz? Phaedrus aradı mı?" diye ardı ardına soru sordum.

Reed kaşlarını çattı. "Her şeyin sırası var Evie. Brennus kendisini listenin zirvesine taşıdı," dedi dudaklarında ciddi bir kıvrılmayla. "Brennus'la konuşmayacaksın. Burada kalıyorsun."

"Buns nerede? Onu yalnız bırakamayız." Arkadaşımın nerede olduğunu bilmediğim için paniğe kapılmıştım.

"Gitti o," dedi Zephyr nazik bir tonda. "Undinelerin yarısı ve Preben'le diğer Dominion, Güç melekleriyle buluşmaya gitti."

Gözlerim kocaman açıldı. "Buluşmak mı? Nerede buluşacaklar?" Planlarından tamamen dışlanmış hissediyordum.

"Ukrayna'nın Pirogovo şehri; Kiev'in güneyinde Evie. Phaedrus'la buluşup İfrit hakkında bilgi toplayacaklar," diyerek askeri kesinlikle yanıtladı Reed.

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz peki?" diye onlara sorduğumda ifadesiz yüzlerini gördüm. Sorumun yanıtının "asla" olduğunu biliyordum. "Brownie ve Russell'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sorduğumda kimse yanıt vermedi.

Reed bana kaşlarını çattı. "Odanda kal aşkım. Hiçbir sebeple ayrılma. Zee'yle gideceğim; senin için döneceğiz. Yakında seni götürüyoruz, ardından tüm sorularını yanıtlayacağız." Beni kollarının arasına aldı. Bensiz gideceğini anladığımda ona sımsıkı sarıldım, beni dahil etmemelerine olan tüm öfkemi unutmuştum.

"Seninle gelmeme izin ver Reed," diye yalvardım, Brennus bu kadar yakınken onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

"Uzun sürmeyecek. Fark edilmeden seni buradan çıkarmanın en iyi yolunu arayacağız. Bunu çözdüğümüzde geri döneceğiz." Bana sıkıca sarıldıktan sonra kollarını çekti. Zephyr'e başıyla bir onay verdikten sonra ufacık bir anda gitmişlerdi.

Odamın dışında pozisyonlarını alan Elan ve Sorin de Reed ile Zephyr'in giydiği aynı zırhı giyinmişlerdi. Bir süre sonra üst duvarının dışındaki bağrışmalar yerini ürkütücü bir sessizliğe bıraktı. Beni koruyan meleklerin yüzündeki alarma geçen ifadeleri gördüğümde kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Gergin sessizlik uzaktan, güçlü taş duvarların ardından bir tıslama sesi gelene dek sürdü. Elan havayı koklayıp suratını astı. "Ne oldu?" diye sorduğumda havayla bize uçan ıstırap çığlıkları yüzünden kalbim göğsümü dövüyordu.

"Alev püskürtücü," diye yanıt verdi Elan.

"Ne?" dedim sesim kesilerek.

"Onları yakıyorlar."

"Ne?" diye sordum güçsüz bir sesle.

"Gancanagh insanları yakarak bizi dışarı çekmeyi deniyor," dedi Sorin taş kesilerek. "İnsanlara işkence etmelerini seyretmemize imkân yok. Onlarla savaşacağız."

Ateş püskürtücünün tıslamasıyla beraber kalemizin duvarlarını akın akın duman geçti.

Şiddetli bir rüzgâr, etrafımızdaki yapraklarla ağaçlarda asılı kırmızı fenerleri hareketlendirip saçımı yüzümden çekti. Yoğun, kara bulutlar felaket alameti gibi üzerimizde toplandı. Kararan göğe baktığımda iri damlalı, şiddetli bir yağmur başladı.

"Undineler yağmur getirerek yardım etmeyi deniyor," diye Elan açıklarken hep beraber fırtına bulutlarını izliyorduk.

Yağmur yüzünden titrerken Reed konuştuğunda aniden yerimde zıpladım. "Oraya uçarken yağmur güzel bir koruma olacak ayrıca." Nefesim kesildiğinde kollarının etrafıma dolanıp beni kendisine çektiğini hissettim. Sonra bana bir şey söyledi... Melek lisanında.

"Ne dedin?" diye fısıldayarak yanıt verdim, burada olduğu için rahatlamıştım.

"Seni seviyorum, *aspire*'m," diyerek yanıtlayıp bana sıkıca sarıldı. "Gitmeye hazır mısın?" diye sorduğunda başımla onayladım, hemen ayrılmak istiyordum. Zephyr bir yanımıza geçerken Elan ve Sorin de etrafımızda benzer pozisyona geçti.

Tam havaya sıçrayacakken tepemizdeki kara bulutlardan helikopter pervanelerinin sesi geldi. Karanlık ve hızlı görüntüler geceden yağmaya başlayıp ürkütücü bir süratle indi. Yere ulaşan ilk Gancanagh askeri bir an için tek dizinin üzerinde durduktan sonra ayağa kalktı; gökyüzünden

aşağıya atlamış olması onu incitmemişti. Keskin vampir dişlerini gösterip hızla arkasındaki silah kılıfına uzanıp tehlikeli bir otomatik tüfek çekti ve üssün her tarafına dikkatsizce kurşun yağdırdı.

Reed beni arkasına iterek saldırgana yakın melekleri uyardı. Melek ordusu hemen Gancanagh'a saldırırken gökyüzünden aşağıya yenileri geliyordu. Bazı melekler havalanmış, düşmanlarını düşerken yakalıyor ve dövüşüp onları paramparça edip yere bırakıyorlardı.

Yüzlerce Gancanagh çekirge gibi gökyüzünden düşüyordu ama onlar bu saldırının ilk dalgasıydı. Üssü saran akın, gittikçe daha fazla Gancanagh getiriyordu. Taşmış bir lağımdan çıkan sıçanlar gibi yayılmaya başladılar.

"Evie, arkamda kal," dedi Reed gergin bir tonda, omuzlarımın aşağısını tutup fal taşı gibi açılmış gözlerime baktı. Başımla onaylamayı becerdim. Beni bırakıp sırtındaki kılıftan uzun bir kılıç çekti. Bundan sonra her şey gerçeküstü bir hal aldı. Zarif bir katil gibi hareket eden, bize yaklaşarak bana ulaşmayı deneyen şeytani yaratıkları ve ölümsüz cesetleri kesip biçen Reed'le kalmaya çok çabaladım. Karargâhımızda Gancanaghların sayıca üstünlüğü vardı ama melekler acımasızca savaşarak düşmanlarının uzuvlarını koparıyordu. Stratejileri düşmanı sakatlayıp ilerlemek ve yaralı ölümsüzleri tamamen öldürene dek etrafta dolanmalarını sağlamak gibi duruyordu.

İş Gancanaghları öldürmeye gelince Reed tam bir makineydi; sanki Gancanaghlar onunla karşılaştırıldığında ağır çekimde hareket ediyordu. Onlardan epey hızlıydı. Hepsi beraber ona saldırdığında bile, hemen zayıflıklarını bulup hepsini kesip biçiyordu. Savaş zırhına ihtiyacının olduğunu bile sanmıyordum, çünkü bir tanesi bile ona dokunacak kadar yaklaşamıyordu. Eğer bu böylesine iç titretecek kadar korkunç olmasa, etkileyici gelebilirdi.

Etrafıma bakındığımda Zephyr'in kendi kargaşasını yarattığını gördüm; bize yaklaşan düşmanları parçalıyordu. Zee ayrıca en yakınımızdaki Gancanagh'a yangın hortumundan daha öte bir basınçla su fışkırtan Undineleri koruyordu. Safira da yakınımızdaydı. Suyu akıntının tersine çevirip Gancanaghları beraberinde içine çektikten sonra tekrar dışarı çıkamasınlar diye suyu dondurmaya odaklanmıştı.

Safira'nın savaşmasını izlerken arkasına, akıntıya ve yakınındaki Gancanagh'a baktım. Suyun donmamış kısmından minyon bir vücut çıktı. Yağmur yüzünden pek göremiyordum ama bu Gancanagh epey güçlü görünen askerlere benzemiyordu. Bu vücut kadınsı ve... gençti. Çamurda kayıp bize doğru sendeleyerek ilerledi. Yere düştükten sonra diğerlerinden bize doğru sürünüyor, çaresizce etrafına bakınıyordu. "Evie! Neredesin? Bana yardım et!" Molly'nin sesi ıstırapla beni çağırdı.

"Molly," diye fısıldadığımda onu görmenin verdiği şok aklımı başımdan almıştı. O anda uzun bir Gancanagh Molly'nin arkasına geçerek onu kollarının üstünden tutup ayağa kaldırdı. Molly onu tutan askerden uzaklaşmayı denedi ama elinin tersiyle yüzüne tokat attığında durdu ve yine yere düştü.

İçgüdüyle tepki verip Reed'in arkasındaki korunan alandan kaçtım ve son hız Molly'ye koştum. Reed'in bana seslendiğini duydum ama duramazdım. Hayatımın çoğunda kardeşim gibi olan kişiye yardım etmeyi denemem gerekiyordu. Molly'ye vuran kişiyi öldürme niyetiyle yanından geçtiğim bir Gancanagh askerinin elinden otomatik bir silah kaptım. Silahı omzuma koyarak Molly'ye vurana kurşun yağdırmaya başladım.

Fakat tüfekten çıkan kurşunlar gerektiği gibi davranmıyor, hedefleri vurmak yerine etrafından dolanarak onu

öldürmeyi reddediyordu. Onlara yaklaştığımda Molly'nin yere çökmüş bir şekilde saklandığını, yüzünü benden başka tarafa çevirdiğini gördüm. Yağmurun yarattığı bulanıklık yüzünden anlayış ve dehşet bir anda bana çarptı. Brennus birkaç metre ilerde, Molly'nin önünde dikiliyordu.

"İşte, *mo chroi*," diyerek fısıldadı Brennus, sanki beni burada görmek onu son derece rahatlatmıştı. "Harika görünüyorsun."

Ona yanıt vermeyip tüfeği kaldırdım ve tetik ses verip haznenin boş olduğunu haber verene dek ateş ettim. Burnunun dibinden ateş ettiğimde onu kolayca vurmam gerekirdi ama kurşunlar etrafından dolaşıyor, sanki özellikle onu es geçiyorlardı.

"Silah büyülendi Genevieve," dedi Brennus rahat bir tonda, sanki hâlâ ayakta olmasına verdiğim tepki onu eğlendiriyordu. "Buraya gelip kendi silahım tarafından öldürüleceğimi sanmıyordun herhalde. Bu hiç benim tarzım değil." Yerdeki Molly'ye dönerek ona elini uzattı ve konuştu. "Bana teşekkür et güzel kız."

Molly uzattığı eli tutarak hafif bir kıkırdamayla yerden kalkıp yüzünü bana döndü ve gülümsedi. "Eaves, çok safsın," dedi Molly şaka yaparak. Güzel gülümsemesi keskin, yılanlara özgü dişlerle lekelenmişti. "Yardım çağırdığımda yüzünü görmen lazımdı. Öyle üzgün görünüyordun ki! Neşelen! Bundan sonra muhteşem vakit geçireceğiz."

Yüreğim sıkıştı ve karşımdaki, eskiden arkadaşım olan güzel canavara baktım. Saçı hatırladığımdan daha uzundu ama aynı kestane rengiydi. Benimki kadar soluk teni artık neredeyse süt kadar beyaz ve lekesizdi.

Reed'den uzaklaşmama neden olup beni tuzağa düşürmüştü. Onlardan uzaklaşmaya çalıştım ama sırtım Reed'e giden yolu tıkayan kaskatı buz duvarına değince durmak zorunda kaldım. Arkamı dönerek ellerimi kalın duvara

bastırıp içinden geçmeye çalıştım. Yağmur aniden yağmayı kestiğinde etrafımı çevreleyen katı duvarı ezmek için tüm gücümü kullandım.

"Safira... Benim eski bir arkadaşım," dedi Brennus beni diğer meleklerden ayıran engeli göstererek. "Ona zamanı geldiğinde tavsiyene uyup biz gidene kadar *aingeal*'ları buzda dondurmasını söyledim. Onları senden kurtarmak istiyor. Şeytani olduğunu düşünüyor," dedi sinsi planlarını anlatarak ve sonra omzunu silkti. "Buna biraz yardım etmiş olabilirim. Ona aslında casusum olduğunu söyledim. Ondan sonra her şey kolay gelişti."

Yüzümü ona dönüp savunma pozisyonuna geçtim. "Beni burada öldürmen gerek, çünkü seninle gelmiyorum."

"Seni çok özledim *mo chroi.* İfrit alsın diye seni burada bırakabilirim aslında. Öyle zorlusun ki. Çok pis mahlûklardır. Artık eve gidiyoruz..." dedi ve elini açtı. Uzattığı elindeki bir tozu bana üfledi ve pul gibi parlayarak etrafımda uçuştuktan sonra ıslak tenime yapıştılar. Üstümden temizlemeye çabalarken olduğum yerde sallandım ve gözlerim kararmaya başladı.

"Bunu yapma Brennus, lütfen..." diye güçsüz güçsüz yalvardım ve karşı koyamayıp tüm dermanımı kaybettim.

"Alfred'in bir konuda hakkı var. Yalvardığında çok güzel oluyorsun Genevieve." Ben yere düşmeden önce soğuk kollarıyla beni tuttu. "Yakında, hiçbir şey için bana yalvarman gerekmeyecek. Sana her şeyi vereceğim."

Açık yeşil gözlerine bakarken mırıldadım. "Seni istemiyorum..."



Kırparak açtığım gözlerim devasa bir Buda kafasına odaklandı. Heykelin devrilip paramparça olmuş diğer parçalarının yanında duruyordu. Uyku ve uyanıklık arasındaki

yarı bilinçli âlemde uçarken her şey bulanıktı. Heykelin başı sarmaşıklardan oluşan bir yastıkta uyur gibi görünüyorken aklıma hâlâ Çin'de ya da Tibet'te olduğum geldi.

Başımı kaldırdığımda oda titreyip döndüğü için yine yatağa yattım ve biraz küfür ettim. Gözlerimi kapattığımda daha çok başım döndüğü için yine açtım ve bir şeylere odaklanmayı denedim. Yatağın karşısındaki kapı dışarı çıkıyordu. Ağzı öyle genişti ki neredeyse odanın tüm duvarı boyunca uzanıyordu ve odayı dış dünyadan ayırmak için iki yanında katlanan kapılar birleştirilebilirdi.

Odanın dışındaki dünyayı incelediğimde, geniş ve zaman yüzünden parçalanan kayalık bir alan keşfettim. Manzarada sık ağaçlı yemyeşil bir orman ve gördüğüm en tuhaf kayalar alanı çevreliyordu. Taşlar devasa ağaçlara benziyordu. Sanki binlerce yıl önce ağaçları kül kaplayarak onları taşa dönüştürmüştü.

Başımı yastıkta çevirdiğimde, bu odanın Reed'le paylaştığım odaya çok benzediğini fark ettim. Çıplak ağaç kirişleri eğik bir gemi altı gibi tepemde kavislenerek uzanıyordu.

"*Ceann*'ın nasıl?" diye kısık sesle sordu Brennus yakınlardan.

Kalp atışlarım hızlanırken bahsi geçen organ boğazımda bir yere yerleşti. Brennus nazikçe bana Galce bir şeyler fısıldadı; kulağa rahatlatıcı geliyordu. Yatağın üzerine çıkıp şefkatle kanadıma dokunduğunda kanadım hafifçe çırpındı.

"*Póg mo thóin* Brennus," diye yanıt verdim put kesilerek. Russell'ın bana öğrettiği Galceyle "kıçımı öp" demiştim. "*Ceann*'ımı bilmiyorum ama başım ağrıyor seni şeytani pislik. Ne kadar acıdığına dair bir fikrin var mı?" diye sorarken başımı ellerimin arasına aldım, acıyla zonkladığını hissediyordum. Sonra arkaya uzanıp eline vurarak kanadımdan uzaklaştırdığımda ani tepkim yüzünden yanımdan derin bir kahkaha sesi geldi.

"*Ceann* başın oluyor, *mo shíorghrá*," diyerek sesinde bir gülümsemeyle yanıt verdi Brennus. "Başın ağrıdığı için üzgünüm. Hâlâ ne kadar kırılgan olduğunu unutuyorum. Büyüyü biraz fazla güçlü yapmış olmalıyım. Saatlerdir baygınsın, niyet ettiğimden çok daha uzun bu."

"Ya, o zaman bir dahaki sefere biraz az peri tozu kullan, olur mu?" dedim alay ederek, hâlâ başımı tutuyordum. Yatakta oturmaya çalışırken durdum, çünkü çarşaf kaymaya başlamıştı ve bana yatakta anadan doğma olduğumu göstermişti. "*Brennus!* Kıyafetlerim nerede?" diye sorup çarşafı sıkıca tuttum ve gözlerine bakmak için ona döndüm.

"Islaktılar, bu yüzden üzerinden çıkardım," dedi sıcacık bir gülümsemeyle, yanımdaki yastıklara sırtını dayayıp masum masum kollarını ensesinde çapraz yaptı. "Sorun ne? Daha önce seni çıplak gördüm, hatırlamıyor musun?"

"Yanında çıplak uyanmaktan *nefret ediyorum*!" dedim öfkeyle, yine dik dik ona baktım.

Brennus'un gözleri kısıldı. "Dikkatli ol Genevieve, senden ne kadar hoşlansam da, yokluğunun daha kötü olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor," dedi ölümcül derecede sakin bir sesle.

Bıkkınlıkla iç çektim. "Bu da ne demek?" diye ona sorduğumda ses tonunu taklit etmiştim ve kaşlarımı çatıyordum.

"Sana çok öfkeliyim demek. Göğsündeki izi gördüm," dedi suçlayarak. Kıskanç bir sevgili gibi dişlerini sıkıp göğsüme mühürlenmiş kanatlardan bahsetti. "Gördüğümde neredeyse aklımı kaçırıyordum. Finn seni en başta elimde tutamayacak kadar güçsüz olduğum için benim hatam olduğunu söyledi. Kendi hatam olduğunu biliyorum. Seni onun kollarına fırlattım, değil mi?" diye öylesine sordu. "Bir daha o kadar zayıf olmayacağım, sana söz veriyorum."

"Senin zayıf olmanla..."

Brennus sözümü kesti. "Onun adını anma," diye hırlayarak beni uyardı.

"Peki," diye kabul ettim, yanımda hızla nefes alıp veren Brennus'un gözlerinde alev alev yanan öfkeyi görmüştüm. "Onun hakkında konuşmayacağız. Safira'yla ne zaman iletişime geçtin?" diye alçak bir tonda sordum. Kollarımdaki tüyler buradan kaçmak için bir yol bulana dek yaptıklarım ve söylediklerim hakkında dikkat etmem gerektiğini bildiğim için diken diken olmuştu. Öfkeli bir Brennus benim için epey tehlikeli ve... ıstırap dolu olurdu.

"Karargâhı izliyorduk. Undine'in geldiğini gördük. Bazılarını tanıdığımı fark ettim ama Safira'yla konuşana dek ne için geldiklerini bilmiyordum. İfrit'i bana anlatman gerekirdi. *Aingeal*'lar seni bizim gibi koruyamaz." Öfkesini kontrol altına almıştı.

"Senin korumanı istemiyorum," derken sakin kalmaya çalışıyordum.

"Offf, şimdi de İfrit'i mi alt edeceksin? Israrcı pisliğin teki. Sen uyurken sana ulaşmaması için defalarca büyüsünü engellemem gerekti."

"İfrit'in büyüsünü engelleyebilir misin?" diye telaşlı bir tonda sorup ona baktım.

"Evet."

"Nasıl?" diye sorarken neredeyse nefes almaktan korkuyordum.

"Zor değil," diye yanıt verip omuz silkti. "Çok güçlüyüm."

Ona baktım ama ilanına karşı çıkmadım. Güçlüydü. Adamları Dominion'a girip orayı havaya uçurmuşlardı. Ardından nerede olduğumu bulup yine aynısını yapmıştı. Elbette Safira melekleri buza hapsedip beni duvarın ötesinde bıraktığında, beni elleriyle onlara sunmuştu ama hepsini ayarlamak için epey güçlü olması gerekiyordu.

"Safira'nın sana yardım edeceğini nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Planı ihtiyaç yaratır. İçeriden birine ihtiyacım vardı, bu yüzden seçeneklerimin hepsini düşündüm. Plan, istediğini elde etmek için bir yandaşa ihtiyacı olduğunu öğrendiğimde gelişti. Senin gitmeni istiyordu, anlıyor musun?" diye sorup bana strateji dersi verdi.

Başımla onayladım. "Eğer böyle bir büyün varsa, neden Russell'la Houghton'daki mağaralardan ayrılmamıza izin verdin?" diye kuşku içinde ona sordum, çünkü neden bizi durdurmadığını anlamamıştım.

"Risk çok fazlaydı, o durumda bir şey denemek..." dedi nazik bir sesle. "O bombayla seni öldürmeye gönüllüydü ve ölmekten korkmadığını gördüm. Üstelik kanını çok fazla içtiğim gerçeği var ki bu en leziz zehri içmek gibi," dedi kederle başını sallayıp.

"Tadım kötü mü yani?" diye sordum, çünkü tadıma bakarken çok farklı bir fikri varmış gibi görünmüştü.

"Hayır, tadın cennet gibi. Sadece bana yaptıklarından hoşlanmadım," dedi kaşlarını çatarak.

"Sana ne yaptı?" diye ürkütücü bir merakla sordum.

"Aklımı bulandırdı. Mutlu ve... sarhoş hissetmeme neden oldu," dedi, yeşil gözleriyle her detayı aklına kazırmış gibi yüzümü incelerken. "*Aingeal* üssünde başarısız olduklarında adamlarımı bile öldüremedim."

"Şatoda bensiz St. Lawrence'da yüzdükleri zamandan mı bahsediyorsun?" diye sorup gülümsememek için kendimi zor tuttum; Reed onu suya fırlattığında Declan'ın yüz ifadesini hatırlamıştım.

"Evet." Dudaklarımın kenarlarının kıpırdanışını gördüğünde gözlerinin kenarlarına bir şey olmuştu; sanki o da eğleniyormuş gibi yumuşamıştı. Kömür karası saçları zarifçe alnına dökülüyordu. *Bu ibliste neden bir meleğin güzelliği var,* diye kendime sordum. İçimdeki karanlık beni

ona çektiğinde bakışlarımı çevirdim. Hâlâ ondan hoşlandığımı öğrenmek korkutucuydu, ona boyun eğip Russell beni kurtarmadan önce onu öptüğüm an gibiydi.

Boğazımı temizleyip sahte bir ilgisizlikle soru sordum. "İfritleri öldürebilir misin?" Ona bakmamayı deneyip parmaklarımı ipek çarşafta gezdirdim. Bana yanıt vermesini beklerken kalp atışım hızlanmaya başlamıştı.

"Senin için İfrit sorununu çözeceğim," dedi sesiyle beni okşar gibi, parmağını hafifçe kolumda gezdirdi. Sanki üzerimde buz gezdiriyordu ama eskisi kadar iğrenmemiştim. Erotikti ve artık tarif etmekte sorun yaşamadığım bir şeyi arzulamama neden oluyordu. "Korkmana gerek yok," dedi şehvetli bir sesle.

Aklım çalışıyordu. *Benim için gelirse, onu öldüreceğini biliyorum ama Russell ve Brownie'yi kurtarmak için çok geç olabilir.*

"Şimdi ne olacak?" diye aniden sordum gergin gergin kıpırdanırken. Ne planladığını öğrenmem gerekiyordu. Eğer ona kendim gelirsem beni dönüştürmeyi denemeyeceğine söz vermişti ama ona kendim gelmemiştim. Gelip beni almasını sağlamıştım.

"Bu sana bağlı *mo chroí*." Kıstığı gözleriyle beni seyrediyordu.

"Öyle mi?" Brennus'un sığınağında olmanın verdiği şok geçtiği için dehşete kapılmamaya çalışıyordum.

"Öyle. Bu sefer seni elimden kaçırmayacağım Genevieve," dedi kararlılıkla. "Burada benimle ve adamlarımla, *aingeal*'larla olduğundan daha güvende olduğunu anlaman gerek. Seni koruyamazlar. Undineleri yardıma çağırmaları gerekti ve içlerinden biri seni ölü istiyor." Sözüne devam ederken düşmanca görünüyordu. "Kendini dostlarının yerine düşmanlarının kollarına attın."

"Sen de beni ölü istiyorsun," diye onu suçladığımda haklı olduğundan korkuyordum.

"Hayır, senin ölümsüz olmanı istiyordum, arada fark var. Artık ne istediğimi bilmiyorum," dedi nazik bir sesle.

"Ne?" diye sordum aklım karışarak.

"Beni duydun," diyerek cevabı yapıştırdı. "Seni olduğun gibi seviyorum. Seni bizden biri yaparsak ve sen..."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni Gancanagh'a dönüştürürsen, ne olacağından korkuyorsun?" diye sorduğumda kaşlarını çattı ve parmağını elmacık kemiğimin üstünde dolaştırdı.

"Farklı olmanı istemiyorum, hepsi bu."

"O âşık olduğun tehlikenin birazını kaybederim diye, öyle mi?" diye sorduğumda haklı olduğumu gördüm. Parmağıyla yanağımı okşarken gözlerime baktı. "Endişelenme," diye fısıldadım. "Sivri dişlerini benden uzak tuttuğun sürece, daha da tehlikeli olacağıma söz veririm." Göz kenarlarının yine yumuşayışını izledim. *Bunu istiyor. Tüm gücüme evrimleştiğimde ne kadar güçlü olabileceğimi görmek istiyor.* Bana, şu aralar popüler olan bir oyuncakmışım gibi bakıyordu.

"Bir anlaşma yapmamız şart *mo chroí*," dedi sesinde otoriteyle. "Bana hiç güvenmediğinin farkındayım. Finn bana güvenmemek için nedeninin olduğunu söylüyor ve haklı olduğunu biliyorum. Yöntemlerimizi üzerinde hiç denememeliydim. Sana bir *aingeal* gibi değil de peri gibi davrandım. Seni böyle incittiğim için özür dilerim. Seni hücreye hapsetmek yanlış bir hareketti, bunu kabul ediyorum."

Ağzım şaşkınlıkla bir karış açıldı. Bu epey uzun varlığı boyunca istediği her şeyi alan yaşlı ve şeytani yaratık, biraz önce beni incittiği için özür dilemişti. "Brennus, hayatın boyunca hiçbir şey için özür dilemiş miydin?" diye şok içinde sordum.

"Dilemedim. Doğru yaptım mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak, endişeli ve içten görünüyordu.

Başımla onayladım, çünkü yanıt veremeyecek kadar hayrete kapılmıştım. Bu hareketi ondan beklemiyordum. Güvenli olduğu anda beni ısırmasını ve benimle kanını paylaşıp beni ölümsüz kölesi yapana dek acı içinde kıvranmayı bekliyordum. Saldırı yerine özürle başa çıkmak için bir stratejim yoktu. "Benden ne istiyorsun Brennus?" diye açık açık sordum, gizli kapaklı sormak için çok şaşkındım.

"Senden istediğim çok şey var," dedi ve sesi ipek gibiydi. "Ama o şeyleri almak için aramızda güven inşa etmemiz gerek. Kaçış fırsatı bulduğunda kaçmayacağına güvenmiyordum. Bu yüzden hâlâ Çin'deyiz. Kaçmayacağına ya da seni alması için bir *aingeal* ordusu getirmeyeceğine dair güvence vermeden seni evime götüremem. Eğer seni dönüştürürsem, benimle kalacağına ve bana *máistir*'ın olarak bağlı kalacağına dair güvencem olur. Ama benim *sclábhaí*'im olmanı istemiyorum. Kraliçem olmanı istiyorum. Beni seçmeni istiyorum."

"*Sclábhaí* ve *máistir* ne demek?" diye sordum kalbim göğsümde küt küt atarken.

"Köle ve efendi."

Kölesi olmamı istemiyor. Daha fazlası olmamı istiyor, diye düşündüğümde güçsüz hissettim.

"Tek öğrenmem gereken benden ne istediğin, böylece pazarlık yapabiliriz."

"Bana şeytanla pazarlık yapmamam gerektiği söylendi," dedim kısık bir sesle.

Brennus alay ederek homurdandı. "Bunun söylendiğine şüphem yok. Üstelik bunu söyleyen kişinin bir noktada şeytani olduğunu düşündüğüne de şüphem yok." Buna karşı çıkamazdım. Brownie ve Buns dışında tüm melekler bir noktada şeytani olduğumu düşünmüştü. O ikisi beni hiç sorgulamamıştı. O anda Preben'in sözleri aklıma geldi. Bana Gancanaghların, eğer işlerine yaramayacaksa hiçbir şey yapmayacaklarını söylemişti.

"Zaten ne istediğimi biliyorsun, o yüzden neden bana planlarını anlatmıyorsun Brennus. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını biliyorum. Beni burada tutmanın yolunu bildiğini düşünüyorsun," dedim stratejisini göz önüne sererek.

Brennus'tan saf zevk derin bir kahkaha halinde taşarken gözlerinde erotik bir karanlıkla bana bakıyordu. "Öyle zekisin ki *mo chroí*. Birkaç bin yıl sonra seninki gibi bir akılla yarışamayacağım. Ondan önce seni kazanmam gerek," deyip gülümsedi ve bir tutam saçımla oynamak için uzandığında geri çekilmemeyi denedim. "Bir anlaşmaya varmak istiyorum. *Aingeal*'larını İfrit'ten senin için kurtaracağız ve sen de benimle yaşamayı kabul edeceksin," dedi kibarca.

"Zaten bunun için bir planımız var Brennus," dedim blöf yaparak, çünkü Reed ve Zephyr'in, Russell ve Brownie'yi kurtarmak için bir plan yapıp yapmadıklarından haberdar değildim.

"O planı bozdum," dedi umursamazca. "Planınız Undinelerle yürüyecekti ama Safira'yı *aingeal*'lara düşman ettiğim için diğer Undineler asla *aingeal*'larını İfrit'ten korumayacak. Genellikle birlikte kalırlar, anlıyorsun ya? Yardımımız olmadan *aingeal*'ların ölür."

"Giysilerim nerede Brennus?" dedim hemen. Sinirle elimi saçımdan geçirdim.

"Kıyafetlerine ihtiyacın yok," dedi gözleri vücudumu baştan aşağıya incelerken. Üstümü örten çarşafın altını görebiliyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Evet, var. Bu yataktan kalkıp odada yürümek için onlara ihtiyacım var. Düşünmem gerek ve burada otururken bunu yapamam," dedim endişe içinde.

"Neyi düşünmen gerek? Çok basit. Ben sana istediğini veririm ve sen bana istediğimi verirsin," dedi gülümseyerek.

"Lütfen bana kıyafetlerimi ver."

Brennus uzun uzun nefesini verip konuştu. "Öyle olsun." Elini ileri attığında kucağımda düzgün, ufak bir yığın halinde kıyafetlerim belirdi. Yüzüme şaşkınlık ifadesi oturunca gülümsemesi derinleşti. "Yakında sana nasıl yapabileceğini gösteririm," diyerek söz verdi.

Böyle kolayca kontrol ettiği güç yüzünden titreyip hemen kotumu ve tişörtümü giydim, yine onlara sahip olduğum için rahatlamıştım. Ayakkabılarımı bağladıktan sonra yataktan kalkıp odada yürümeye başladım ve dışarıdaki ormana açılan kapılara gittim. Kafesinin kapıları ardına kadar açık bir şekilde tutsak edilmiş bir hayvan gibi hissediyordum. Kaçmak istiyordum ama yaparsam olacaklardan korkuyordum. Elimi katlanan kapılardan birine koyup omzumun üstünden konuştum. "Planın sadece meleklerimden ikisini kurtarıyor. Biri beni geri almak için denemedik yol bırakmayacak." Reed beni geri almadan asla durmazdı.

"Denemesi bedava," dedi ölümcül bir sükûnetle. "Buna bel bağlıyorum zaten. Onu kalbinden çıkarmam gerek ve bunu sadece ölmüşse yapabilirim."

Aklım ıstırapla haykırıyordu ama sakin görünmeye çalıştım, sadece ellerim titriyordu. "Başka bir seçenek düşündüm Brennus."

"Sana uygun başka bir seçenek görmüyorum. Arkadaşlarını kurtarırım ve sen kraliçem olarak burada kalırsın ya da seni ısırırım ve ben arkadaşlarını çürümeye bırakırken, sen bizim yanımızda benim kölem olarak kalırsın," dedi açıkça.

"Ya da sana meleğimi ne kadar çok sevdiğimi gösterebilirim. Sonra buradan gider, Brownie ve Russell'ı kurtarıp İfrit'i kendim hallederim." Ona değil, dışarıya bakıyordum. Odanın hemen dışında birkaç Gancanagh'ın durduğunu hissetmiştim ve ormanda etrafımızı saran daha çok taş vardı.

"Bu bana imkânsız bir plan gibi geldi *mo chroí*," dedi sakin sakin ve yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. Sırtıma yaklaştığında tatlı kokusu bana geldi, artık nahoş değildi. Vücudundan soğuğun yayıldığını hissediyordum ama sanki beni ona çekiyordu bu artık. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, özellikle de bana *aingeal*'ını ne kadar sevdiğini gösterme kısmını?" diye sorduğunda vücudum bana ihanet ederek yakınlığına tepki verdi.

"Bu planımın en kolay kısmı *mo sclábhaí*," diye fısıldayıp ona kölem dedim ve onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Bana sadece bir fısıltı kadar uzaktayken Reed'e olan aşkımı tek bir mükemmel kelimeye yükledim. Kopyam benden çıkarken oda dönmeye başladı. Brennus şaşkınlık içinde benden bir adım uzaklaştı ama ona koşan kopyamdan kaçacak zamanı olmadığından kopyam duygumla beraber onu teslim aldı. Kısa bir an içinde yüzünde haz ifadesi vardı ama sonra beraberinde gelen mesajı duydu: *Reed.*

Kıskançlıktan doğan kara bir öfke Brennus'un yüzünü değiştirirken pagodanın kemerli geçidinden hızla ilerleyip dışarıdaki taş basamaklardan aşağıya indim. Kaçışımı engellemek için Gancanaghların toplandığını hissettiğim için bir an durup tek dizimin üzerine çömeldim. On ya da on beş kadar kopyam içimden dışarı patlayarak her yöne dağıldı. Yine ayağa kalkıp ileri koşmaya devam edip kopyalarımla beraber ormana doğru kaçtım.

Gerçek olduğunu sandıkları kopyaları takip etmeye çalışan Gancanaghlar dağılırken hepsinin aklı karışmıştı. Bu zaferi kutlayacak vaktim olmamıştı, çünkü birkaç tanesi beni takip etmeyi başarmıştı. Declan ve Goban sol yanımdan ortaya çıktığında onlardan kaçmak için keskince yön değiştirdim. Declan beni kovalıyordu ve beklediğimden daha hızlıydı. Arkamdan hırladığını duydum ve sonra

bana seslendi. "Genevieve hâlâ çok yaramazsın!" Başımın yanından ıslık çalarak bir şey geçtikten sonra önümdeki ağaca saplandı ve etrafa alev saçarak patladı. Etrafımı aydınlatmıştı. Declan bana alev alev ölüm fırlatmak için büyüsünü kullanıyordu. *Lanet periler*, diye düşünüp birkaç tane parıltıdan daha kaçtım.

Çevremdeki kayalardan ateş sekerken önümde uzanan yolda hızlandım; bir tür zirveymiş gibi daralıp yukarı doğru kıvrılıyordu. İki yanımda da kaya duvarlar olduğu için ilerlediğim yönden çıkamıyordum. Declan'dan uzaklaşıyordum ama hâlâ benimle konuşuyordu, "Tik, tik, tik... BOM!" diye bağırdığında arkamda büyük bir patlama bıraktım. Biraz önce ayrıldığım zemini sallayıp ağzımda korkunun acı tadını bırakmıştı. Benimle oyun oynamıyordu. Büyük ihtimalle en son görüşmemizde, şatonun balkonundan fırlatıldığı için hâlâ biraz üzgündü.

"Pes et artık Genevieve. Bu yol sadece yukarı gidiyor!" Declan iyice arkamdan bağırdı. "Kaçacak bir yer kalmadı..." dedi ve sesindeki kahkahalar bana çekiç gibi çarptı, yalan söylemediğini gördüğümde ruhumu paramparça etmişti. Yol zirvedeki, uzun zaman önce dikilmiş bir balkonda son buldu.

Zirveye vardığımda sağa sola döndüm ama kaçacak bir yer kalmamıştı. Yoldan uzaklaşıp balkona girdim. Declan zirvenin ağzına vardığında gözlerim ona odaklandı. Sırtım balkonun tırabzanına değer değmez hareket etmeyi kestim. Dönerek omzumun üstünden baktığımda aşağıdaki taşlık araziye birkaç yüz metrelik keskin bir düşüş gördüm.

Declan, arkasında Goban ve henüz tanışmadığım başka bir Gancanagh'la beraber tedbirle bana yaklaştı. Tanımadığım Gancanagh'ın ağzındaki dişler tık sesiyle çıktı. Bana gelmek için Declan'ı geçmeyi denedi ama Declan'ın

eli uzanıp bankona girmesini önledi. "Tatması güzel ama sonucu acı olur Keefe. Brennus'a ait; kaçmasını önlemek dışında kimse ona dokunmayacak." Bana aklını kaçırmış bir psikopat gibi bakan Keefe'in gözlerindeki arzu vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti.

"Eee Genevieve, nereye gidiyorsun?" diye sordu Declan, hep soru sorar gibi gözüken tek kaşını kaldırmıştı. Declan Brennus'tan yaşlı görünüyordu. Ölümsüz olduğunda orta yaşlı olmalıydı ama yine de olgun adam tarzında seksiydi.

"Kim? Ben mi? Ah bilirsin işte, İfrit'le ateşli bir randevum var. Geç kalamam yoksa arkadaşlarımı öldürür. Sorun etmezsen, ben şimdi..." demeye başladım.

Declan kaşlarını çattı. "Bir İfrit mi dedin?" dedi dramatik bir aksanla. "Tencere dibin kara... Kimse sana tanıdığın düşman tanımadığın dosttan yeğdir demedi mi?"

"Bu senaryoda Brennus tanıdığım düşman sanırım?" diye sorup balkonun tırabzanına yaslandım.

"Öyle," derken balkona girmek için bir adım attı ve beni aşağıdaki vadiye bakan tırabzana tırmanmaya mecbur bıraktı.

"O zaman sen bu düşmanla kal, iyi dileklerim seninle," diye yanıtlayıp kanatlarımı son raddeye kadar açtım.

"Geldiğimiz yerde başka bir söyleyiş daha var Genevieve," dedi Declan. Sıkıca tutunup yine omzumun üstünden bakmamı seyretti.

"Ya, öyle mi? Nedir?" diye sorduğumda atlamak için cesaret toplamaya çalışıyordum.

"Ayağında botu olan nereye bastığına dikkat etmez. Eğer Brennus'u şimdi seni kovalamaya mecbur edersen, o botu boğazına bastıracak."

"Benim de geldiğim yerde bir söyleyiş var Declan," dedim dönüp ona bakarak.

"Aa, öyle mi? Nedir Genevieve?" diye tüm ciddiyetiyle sorup bana yaklaştı.

Ona doğru iki orta parmağımı kaldırdıktan sonra balkonun tırabzanından kendimi attım ve düşmeye başladım.

BÖLÜM 9

Lanetli kilise

Aşağıya düşerken, Declan'ın kendisini balkonun aynı yerinden fırlattığını görme talihsizliğini yaşadım. Pek de mutlu görünmüyordu; bana doğru roket gibi gelirken yüzünde kararlı bir ifade vardı. Hırlamak için hançer kadar keskin dişlerini gösterdiğinde epey keyifsiz görünüyordu. Belki de atlarken ona hareket çektiğim için kızmıştı ya da belki de birkaç yüz metrelik düşüşte beni takip etmeye onu mecbur bıraktığım içindi. Nedeni her ne ise pek kızgındı.

Düşerken dönüp kanatlarımı sonuna kadar açtım ama bu beni yavaşlatmıştı. Declan aerodinamik bir füze gibi hareket ettiği için saniyeler içinde beni yakalayabilecekti ve ardından ikimiz hızla yaklaşan yere düşecektik. Karargâhımızda birkaç Gancanagh'ın gökyüzünden atladığını düşünürsek, bir şekilde düşüşlerini yavaşlatıyor olmalıydılar. İçimde yere değdiğimiz an Declan'ın canımı çok yakacağına dair bir his vardı.

Omzumun üstünden baktığımda paniğe kapıldım, çünkü Declan ayak bileğimi tutmak için uzanıyordu. Tekme atarak ellerinden kurtulmaya çalıştım, yanımdan geçerek düşmeye devam edeceğini umuyordum. Declan serbest düşüşte bir uzman sayılırdı kesinlikle. Bu büyük ihtimalle bir peri olduğu ve Gancanagh olmadan önce kanatlarını kullandığı içindi. Şeytani bir yaratığa dönüştürüldüğünde

kanatları yok edilmişti ama şu anda onlara ihtiyacı varmış gibi durmuyordu. Artık bana sırıtıyordu, çünkü o da ihtiyacı olmadığının ayırdındaydı.

Kanatlarımın yukarı giden hava akımını yakalayıp çırpıştığını hissettim. Bu hareket bir şeyi tetikledi, içimin derinliklerine gömülmüş bir içgüdüyü. Bu harekete ve hissettirdiklerine, nereden geldiğine odaklandım. Biraz çabayla beraber sol kanadımı hareket ettirdim ve bu beni aniden sağa fırlattı.

Declan hareket edeceğimi hesaplamadığı için yanımdan geçip düşmeye devam etti ve birkaç santimle beni kaçırdı. Biraz daha odaklanıp kanatlarımı düzenli biçimde aşağı yukarı hareket ettirdim. Muhteşem bir şey oldu: Düşmeyi kesip yukarı yükseldim. Aşağıya baktığımda Declan'ın yere yaklaşmaya devam ettiğini gördüm. Çok ürkütücü olmasaydı yüzündeki ifade neredeyse komik olurdu. Ama ben, ben olduğum için ona elimi salladım.

Kanatlarımı hareket ettirmeye devam ettim ve uçtuğumu fark etmem bir ânımı aldı. Yani *gerçekten uçuyor*, Russell'la beraber Houghton'daki ağaçlık alanda yaptığım gibi süzülmüyordum. Fakat yavaştım. Hızlıca uzaklaşamıyordum ama kesinlikle hareket ediyordum. Çıkıntılı uçurum duvarından uzaklaşmayı denedim, çünkü Goban ya da Keefe balkondan atlayıp beni takip etmeyi denerlerse, üzerime düşmelerini istemiyordum.

Yeterince uzaklaştığımda arkamı dönüp balkona baktım. Birkaç Gancanagh beni tırabzandan izliyordu ve onlardan biri kuşkusuz Brennus'tu. Bana elini uzattığında içim korkuyla doldu, açık açık ona dönmemi söylüyordu. Bunu yapmak için bir çekim hissettim, sanki benim efendimdi. O hisle savaşıp arkamı döndüm ve zıt yöne ilerlemeye devam ettim. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken ne kadar süre uçabileceğimi merak ediyordum.

Uçmak koşmaktan epey zordu. Özgüvenle gökyüzünde uçan Reed'in kollarının arasında olmaya hiç benzemiyordu. Bu daha çok rüzgârın istediği yöne savrulan bir uçurtma olmak gibiydi. Düz ilerlemeye devam etmek için rüzgâr akımlarıyla savaşmam gerekiyordu. Beni neredeyse hemen yormaya başlamıştı ve başım hâlâ Brennus'un kullandığı peri tozu yüzünden ağrıyordu, üstelik Declan ve onun ateş bombalarından kaçmaktan bitkin düşmüştüm. Dinlenip aklımı toparlamam, bir telefon bulup Reed'i aramam gerekiyordu.

Reed endişeden aklını yemiş olmalı. Yere doğru inmeye başladığımda irkildim. Altımdaki sık ağaçlar endişelenememe neden oldu, çünkü ağaçlığı bırak düz zemine bile nasıl ineceğimi bilmiyordum ama inmem gerekiyordu yoksa düşecektim.

Ağaçlara yaklaşırken kanatlarımı elimden geldiğince çektim ve dalların arasından yolun çoğunu uçarak geçmeyi başardım. Diplere doğru kalınlaştıkları için bir çam ağacına çarpıp altı metre kadar düştüm. Nefesimin kesildiğini hissettim. Bir süre ciğerlerime yine hava sokmak için orada yattım. Sonsuza kadar burada yatma düşüncesi hoştu, çünkü vücudum acıyordu ve dinlenmeye ihtiyacım vardı ama kendimi kaldırıp ileriye doğru sendeledim. Nerede olduğumu anlamak için bir kasaba bulmam gerekiyordu.

Bir kayaya yaslanıp hızla nefes alıp verdim. İleriye doğru sendeleyip epey büyük ağaçların yanından geçtim ve sonra birisi, "Evie," dediğinde taş kesildim.

Kaçmaya hazırlanırken sesi tanıdım. "Phaedrus!" Telaş içinde konuşmuştum. "Beni nasıl buldun?" diye sorup arkamı döndüm ve ona doğru tökezleyerek ilerledim. Göğsüne düştüğümde yakalayıp bana sarıldı. Ben kara gözlerine bakarken bana gülümseyip üzerimden çam ağacı iğnelerini topladı.

"Bana ihtiyaçları olduğunda hedeflerimi bulmak gibi bir özelliğim var. Zorlu iniş mi?" diye sorup beni dik tuttu. Güçsüzce ona yaslanıyordum.

"Biraz," diyerek yanıtladım ve omzuna yaslanırken kanatlarının epey yumuşak tüylerinin yanağımı ipek gibi okşadığını hissettim. Kollarımı ovalayıp beni ısıtmak istedi, çünkü yaşadıklarımın şokunu yeni yeni idrak ediyordum.

"İlerlemeye devam etsek iyi olur Evie," dedi Phaedrus havayı koklayarak. "Kokularını alabiliyorum." Gözlerimdeki paniği gördüğünde ekledi. "Yakında değiller ama son zamanlarda buraya gelmişler. Beni geriyor."

Phaedrus elimi tutup iniş yaptığım yerden beni uzaklaştırdı. Cebinden bir protein bar çıkarıp gülümseyerek bana verdi. Konuşurken gözlerim yaşarmıştı. "Nasıl bildin?"

Omuz silkti. "Aklımda aç görünüyordun."

Paketi açar açmaz bütün protein barı ağzıma tıkıp hızla çiğnedim. Yutmayı becerdikten sonra sordum. "Beni aklımda görmeye ne zaman başladın?"

"Dün gece. Gancanaghlar tarafından alındığını gördüm. Zaten üsse geri dönüyordum, çünkü aklımda senin için endişelenmeme neden olan bazı şeyler görmüştüm. Reed ve Zephyr'le bağlantıdaydım. Seni geri almak için, yerini öğrenir öğrenmez Gancanagh'a saldırmayı planlıyorlar. Haberleri yok."

"Şimdi neredeler?" diye telaş içinde sordum.

"Hâlâ karargâhtalar. Brennus seni aldıktan sonra geride kalan Gancanaghların çoğunu öldürdüler. Senin nereye götürüldüğünü bilmedikleri için hayatta kalan Gancanagh'ı sorgulayıp öğrenmeyi deniyorlar."

"Peki ya Brownie ve Russell? Onları buldun mu?"

Dudakları kederle düştü. "Nerede olduklarını bildiğimizi sanıyoruz. Bir planımız vardı ama... Reed ve Zephyr'le buluştuğumuzda sana anlatırım," dedi gizemli gizemli.

"Dağlara çıkmamız lazım, böylece telefonun çektiği bir kule bulabiliriz. Şu an kopmuş durumdayız, bu yüzden başımızın çaresine bakmamız lazım."

Adımlarımı yavaşlatıp elini çekerek onu durdurdum. "Ne oldu? Undineler gerçekten geri mi çekildiler? Safira'nın yaptıklarından dolayı?"

Başını çevirip bana baktıktan sonra nazikçe beni öne çekti. "Bundan daha karışık Evie." Sık ağaçların arasından ve dik kayaların üzerinden ilerliyordu.

"Öyle olduğundan kuşkum yok. Neden bana anlatmıyorsun?" dedim onu takip ederken.

"Reed neredeyse Safira'yı öldürüyordu. Eğer Zephyr olmasaydı, o..." Cümlesini tamamlamadı. "Hal böyle olduğu için, çoğu Gancanagh'ın onun yüzünden öldüğünü işittim. Zephyr, Reed'in sorgulamasını yasaklamak zorunda kalmış, çünkü kendisini kaybedip teker teker onları kesip biçmiş."

"Ya," diye mırıldadım. İyi olduğumu bilmesi için yakında ona geri dönmem gerektiğini biliyordum. "Yani biraz aklını kaçırmış." Phaedrus bana gözünün ucuyla baktığında durumu anladığım açıklık kazandı.

"Seni görünce düzelir. Sonrasında senin bir yere gitmene izin vereceğini sanmam, o yüzden fırsatın varken manzaranın tadını çıkar." Biraz şaka yapıp havayı dağıtmaya çalışıyordu.

Durdum ve Phaedrus'un elini bıraktım. *Evet, olanlardan sonra Reed beni asla gözünün önünden ayırmayacak, birazcık bile tehlikeli bir şey yapmama izin vermeyecek. Brownie ve Russell hakkında beni karanlıkta bırakacak. Undinelerin yardımı olmadan ölü sayılırlar. Neredeyse hiç şansları kalmadı. Bu yüzden Phaedrus beni bulmak için onları bıraktı; bana yardım edebilirdi ama onlara edemezdi.*

"Planlar değişti Phaedrus," diye mırıldadım, diyeceklerimden hoşlanmayacağının ayırdındaydım. "Üsse geri gidip Reed'le buluşamayız," dediğimde neredeyse kelimelerim beni boğuyordu.

"Buluşamaz mıyız?" dedi aklı karışan Phaedrus.

"Brownie ve Russell'a yardım etmek için geri döneceksin, değil mi?" diye alçak bir tonda sordum.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Mecburum, işim bu."

"Görüyorsun ya, benim de öyle."

Phaedrus kaşlarını çattı. "Hayır. Buraya seni korumak için gönderildim," diye sertçe yanıtladı.

"Bundan emin misin? Neden daha önce onları bulamadın peki? Benim yardımıma ihtiyacın var, çünkü seninle gelmem gerekiyor. Onları kurtarmanın tek yolu bu."

"Sen bir Erdem meleği değilsin, sen bir Serafimsin. Mucizeler yaratamazsın," dedi sesinde inatçı bir tonla.

"Hayır, tam da bu yüzden sen de orada olacaksın. Ben bir çeşit destek, pazarlık kozu olacağım," dedim ikna etmeye çalışarak.

Phaedrus'un yüz ifadesi kardı. "Kötülükle pazarlığa oturmam, asla üzerlerine düşeni yapmazlar." Sanki saf bir çocuktum.

"İstedikleri her şeyi verirsen tutarlar. En azından tutacaklarını düşünüyorum," dedim dudağımı şüpheyle ısırarak. "Russell ve Brownie'yi kurtarırsak buna değer."

"Peki ya bedeli sen olursan?"

"Her geçen gün yeni yetenekler geliştiriyorum. Bir süre sonra hiçbir zindanın beni tutamayacağına bahse girerim," dedim tüm ciddiyetimle. "Eğer hayattaysam, kaçabilirim. Yapabildiklerimi gördün ve yapabildiğim, henüz görmediğin şeyler var."

"Görmediğim şeyler mi? Ne gibi?" diye sorup gözlerini kıstı.

"Arkanı dönmen gerek."

Kara gözleri kocaman açıldı. "Seni..."

"Hadi," deyip iç çektim.

Phaedrus sırtını döndüğünde giysilerimi çıkardım. Yakındaki yosun kaplı kayaya doğru birkaç adım gittikten sonra vücudumu ona bastırdım. Gözlerimi kapatıp ağaçların arasından Brennus'un bana doğru yürüdüğünü hayal ettim. Bu, içimi şiddetli bir korkuyla doldurdu. Aklımın köşesinden *saklan* kelimesini fısıldadım. "Tamam, bana dön..." Uzuvlarım anında katılaşırken vücudum gri, yosun ve eğrelti otuyla kaplı taş kütlesine benzedi.

"Sen bir nymph, bir Undine'sin..." diyerek şok içinde nefesini verdi, eliyle hatlarımı takip ediyordu. Katılığın gitmesi birkaç saniye sürdü ve ardından ona cevap verdim.

"Reed beni bukalemun olarak tarif etti. Hayatta kalmak için evrimleşiyorum. Sana yardım etmeme izin ver, bu benim görevim," diye yalvardım.

Asıl şeklime dönmeye başladığımda Phaedrus yine arkasını döndü. Hemen kıyafetlerimi toplayıp üzerime geçirdim. İşim bittiğinde, tepkisini görmek için ona doğru yürüdüm.

Bir süre bana baktıktan sonra elini gerginlikle saçından geçirdi. "Yapabileceğim şu: seni Buns ve Preben'e götüreceğim. Reed ve Zephyr'le orada iletişime geçeceğiz ama seni yanımda götürmüyorum. Başına çok fazla şey gelebilir."

Yeni planı başımla onayladım. Beni oraya götürdükten sonra gerekirse onları kendim bulabilirdim. Eğer bunu başarmak için kaçmam gerekirse, bunu yapardım. Bir şey bana düşmanın, İfrit'in beni bulacağını söylüyordu. Brennus, İfrit'in büyüsünü bana ulaşmaması için engellemesi gerektiğini söylemişti. Artık engellemenin yolu yoktu. Beni bulacaktı ve ben de arkadaşlarımı kurtaracaktım.

Sadece Phaedrus'tan düşüncelerimi gizlemeye çok çaba harcamam gerekiyordu, çünkü düşüncelerimi dinlerse o zaman onunla gitmeme asla izin vermezdi.



Phaedrus'la beraber Çin'de seyahat ederken genellikle yürüdük ama bazen uçtuk. Rahat bir havayoluyla değil de kanatlarımızla yapmıştık bunu. Uçma yeteneğini kazandığımda bunun feci havalı olacağını düşünmüştüm ama çok çaba istiyordu. Sırtımdaki, boynumdaki ve omzumdaki her kası acıtıyordu. Durup dinlenmeye ihtiyacım olmadan en fazla bir saat uçabiliyordum. Phaedrus beni yüreklendirip tekniğimi güzelleştirmeyi öğretmeye çalışıyordu. Yanımda olduğu için minnettardım ve sadece tavsiyeleri için değildi bu, çünkü birkaç kez kanatlarımın dermanı aniden kesildiğinde beni yakalamak zorunda kalmış, yere düşmekten kurtarmıştı.

Phaedrus paraya da ulaşabiliyordu ve bu inanılmaz derecede yardımcı olmuştu. Bir araba kiralayabilmiştik. Ben "kiraladık" demeyi tercih ediyordum, çünkü Rusya'daki havaalanına yakın bir araba kiralama merkezinden almış ve yeni bir araba almaları için para bırakmıştık. Uçmayı denemeyi düşünüyorduk ama belgelerim yoktu ve Gancanaghlardan tut, Sürgün meleklere ya da cahil kalmış İlahi bir melek tarafından görülme olasılığımız çok yüksekti.

İlerlerken sadece ufak kasabalarda durduk ve ben yiyecek, benzin ve üst baş aldım. Phaedrus'a giyecek bir şey almadım, çünkü bana "özel giysileri" olduğunu ve dükkânlardan alınmadığını söyledi. Üstündekiler bana aynı görünüyordu ama kesinlikle buralardan alınmamıştı. İnsanlar Phaedrus'u da göremiyordu. Bir Erdem meleği olduğu için ihtiyaçlarımız için gereken tüm pazarlığı ben yapıyordum. İnsanların bana söylediklerini tercüme etmesi

için ona güveniyordum, çünkü dünyanın bu kısmında benim için büyük bir dil engeli vardı. Ben uyurken Phaedrus arabayı kullanıyordu. Geçen sefer Gancanaghlardan kaçtığımdan beri bu kadar yorulmamıştım ve etkilerini hissetmeye başlıyordum.

Telefonu her çaldığında Phaedrus ekrana bakıp ardından yine cebine koyuyordu. İkimiz de nerede olduğumu bilip bilmediğini sormak isteyen yakın çevremizden biri olduğunu biliyorduk. Bunu konuşmamıştık ama hâlâ Brennus'un elinde olduğumu düşünmelerinin daha iyi olduğu konusunda sözsüz bir anlaşmamız vardı. İkimiz de Brennus'la hayatta kalma olasılığımızın daha yüksek olduğunun ayırdındaydık, bu yüzden diğer meleklere İfrit'le yüzleşmeye gittiğimiz gerçeğini söylememe kararı aldık.

Phaedrus yüzünde kederli bir ifadeyle sürekli beni izliyor, sanki beni yanında götürme kararını yine gözden geçiriyordu. Ondan düşüncelerimi saklamak neredeyse imkânsızdı, çünkü aklımın nerelerde dolaşacağını kontrol etmek şöyle dursun, gözlerimi zor açık tutabiliyordum. Böylesine darmadağın olduğum için beni okumakta zorlanıyordu ya da böyle olduğum için okuması daha kolaydım. Bilmiyordum.

Ne yazık ki bu yolculuktaki tek arkadaşım Phaedrus değildi. Rusya'dan ayrıldıktan kısa süre sonra İfrit ben uyurken aklımı işgal etti. Uykuyla uyanıklık arasındaki alacakaranlıktayken çatlak sesi bana ulaştı. Ona nerede olduğumu göstermemi isteyip duruyordu ama onun yerimizi görmesini engelleyebiliyordum. Sinirlenmişti. En vahşi rüyalarımın ötesindeki baştan çıkarıcı zevk sözleriyle tehditler arasında gidip geliyordu. Bu noktada, düşünebildiğim en vahşi zevk yumuşak bir yatakta Reed'le beraber birkaç gün uyumaktı.

Bir şey yemek ve tuvaleti kullanmak için mola verdi-

ğimiz Kiev'den ayrıldığımızda akşam çöküyordu. Arabayı güneye, şehir dışına doğru sürdük. "Artık yakınız," dedim kısık bir sesle. Şehrin ışıkları geride kalmış, manzara daha kırsal olmuştu. Yolun kenarlarında uzanan kocaman tarlaların arasında İfrit'in bana gönderdiği görülerden tanıdığım ufak yel değirmenlerini görüyordum.

"Evet, artık çok yakınız," diyerek Phaedrus bana katıldı.

"Ona benim gitmem gerektiğini biliyorsun." Pencereye dönüp hızla geçen manzaraya baktım.

Phaedrus bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Planını biliyorum. Çin'den ayrıldığımızdan beri tekrarlayıp duruyorsun. Tüm nedenlerini, savunmalarını biliyorum. Beni en çok üzen İfrit'le aranda geçen konuşmalar." Gözlerimin içine baktığında irkildim.

Bunların birini bile yüksek sesle söylemediğimi bildiğim için gözlerimi kapadım. Hepsi aklımda dolaşıp duruyordu. Başından beri düşüncelerimi dinlemişti. "Özür dilerim. Dinlediğinden haberim yoktu," dedim üzgün bir yüz ifadesiyle. Dudaklarımı ıslattım, bunu tek başıma yapmama izin vermesi için onu ikna etmem gerektiğini biliyordum. İfrit beni istiyordu, onu değil. Phaedrus'u ezer geçerdi. Bunu kabul edemezdim. Zaten ailemin iki üyesi için pazarlığa oturmak zorunda kalacaktım. Daha fazlasını eklemek istemiyordum. "Yalnız gitmem gerek," dedim ona bakarak.

"Bunların hepsi yanlış gidiyor," dedi Phaedrus, direksiyonu sıkıca tutup dişlerini sıktı. "Hiçbirini anlamıyorum. Ben..."

"Ne?" diye sordum şaşkınlık içinde. Aklı karışmış, sinirli ve ruhsuz görünüyordu. Hep çok sakin görünürdü, sanki hiçbir şey onu sarsamazdı.

"İfrit'e ne kadar yaklaşırsak o kadar soğuk hissediyorum." Gözlerinde korku ve dehşetle bana baktı. Söylediğini

anlamam bir saniye sürdü. Bir hedefe yaklaştığında sıcak hissediyordu; onun için sıcak oluyordu. Soğuk hissetmesi gerçek hedefinden uzaklaştığı anlamına geliyordu.

"Artık senin hedefin değilim," diye mırıldadım ve ona baktığımda yüzünde korku gördüm. "Russell ve Brownie de değil. Bu görev senin değil."

"Hayır, artık benim görevim değilsin ve seni idamına gönderiyormuşum gibi hissediyorum," diyerek kabul etti. Bana bakmıyordu. "Gitmene izin vermem gerektiğini biliyorum ama elimden gelmiyor. Seni Preben'e götürmeme izin ver. Bir plan yapacaktır, sana yardım edebilir."

"Hayır, edemez," dedim hemen. "İfrit beni istiyor. Bana neler dediğini duydun. Eğer Preben'i götürürsem, İfrit onu öldürür. Tek başıma gitmem gerekiyor."

"Belki Preben oraya gitmene hepten engel olur," dedi açık açık. Beni İfrit'ten uzak tutmanın bir yolunu bulmayı deniyordu.

"O zaman hepsi ölür." Ben de ruhsuz hissediyordum.

"Belki zaten öyledirler, hiç bunu düşündün mü?"

"*Hayır*!" diye öfkelenerek karşılık verdim. "Yeni bir hedefin mi var?" diye sorup hissettiğim dehşeti ona göstermemeyi denedim.

"Evet," dedi gönülsüzce.

"Hedefini biliyor musun?" diye sordum ve başıyla üzgün üzgün onayladığını gördüm. "Kim peki?" diye fısıldadım.

"Reed," dediğinde gözlerimi kapattım.

"Arabayı durdur," dedim güçlükle, başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Alnımı soğuk cama bastırıp arabanın durmasını bekledim. Phaedrus arabayı yolun kenarına park ettiğinde konuştum. "Burada ayrılacağız. Ona gitmen gerek."

Kapıyı açıp arabadan çıktım, soğuk esinti bana çarptığında kollarımı kucaklayıp saçlarımı yüzümden arkaya götürdüm. Phaedrus da kapısını açıp yolun kenarında yürümeye başladığımda beni takip etti. "Evie," dedi korku içinde.

"Nerede?" diye sorup ona döndüm, paniğe kapılmıştım. İkimiz de Reed'i sorduğumu biliyorduk.

"Seni bulduğum yerin yakınlarında. Zephyr'le beraber Brennus'un seni götürdüğü Gancanagh yuvasının yerini buldular ama boştu. Aklını kaçırmış gibi ama görebildiğim kadar tehlike altında değil."

"Eğer tehlike altında değilse, o zaman neden ona gönderiliyorsun?" Aklım karışmıştı.

"Bazen Erdem melekleri sadece mucizelere yardım etmek için gönderilmez; bazen rahatlatmak için gönderiliriz," dediğinde sözleri yüzünden gözlerim yaşardı.

"Anlıyorum," dedim gözyaşlarımı yutmaya çalışırken. "Yardımların için teşekkürler Phaedrus. Sensiz bunu yapamazdım ve bunu yapmam gerek... yalnız. Seni seviyorum. Reed'e sahip çık; onu sevdiğimi bildiğinden de emin ol."

"Bekle!" dedi çaresizce, hemen yanıma geldi. Ceketini çıkarıp omuzlarımın üzerine koyduktan sonra beni kendisine çekip sarıldı.

"Her şey yoluna girecek Phaedrus," diye fısıldadım. "Göründüğümden daha dayanıklıyım."

"Hayır, değilsin," dedi kısık bir sesle.

"Sence ne kadar var?"

"Bir, bilemedin iki kilometre. Bir kilise var, içinde olduklarına inanıyorum," dedi saçımın üstüne.

"Eğer elinden gelirse onu uzak tut." Eğer o canavar öldürmeyip beni tutsak etmeye karar verirse Reed'i, İfrit'ten ve mümkünse benden uzak tutmasını istediğimi biliyordu. "Eğer kaçabilirsem, sana haber veririm."

Başıyla onayladıktan sonra ondan uzaklaşıp beni kiliseye götüren ıssız yoldan aşağıya yürümek için döndüm. Arabanın kapısı kapandığında arkamı dönüp bakmadım. Uzun süre motoru çalıştırmadan uzaklaşmamı izledi, farlarının ışığından kararan geceye gidişimi... En sonunda motor inledi ve Phaedrus arabayı geri döndürüp yeni hedefine doğru ilerledi.

Gerçekten yalnız olduğumda bir anlığına keder içinde başımı öne eğdim. Söylediği gibi idamıma doğru gidiyormuşum gibi hissediyordum. Sonra yine ilerledim. Taştan bir duvarın üzerinden atlayıp beyaz kır havuçlarıyla bezenmiş bir tarladan geçtim. Rüyamda gördüğüm yel değirmenlerini geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Fakat tarla hoş kokuyordu. Tepeden aşağı, orada olduğunu bildiğim kireç badanalı evin ilerisine baktım. Kiliše, ağaç duvarlarıyla göğe uzanan kuleleri yüzünden karanlık ve kasvetli görünüyordu. Çatının üstüne gizemli kara bulutlar toplanmıştı, sanki cennet bana yolumu gösteriyordu.


Russell

BÖLÜM 10

hayatta kalmak

"Russell... Russ..." Brownie'nin titrek sesi boğucu karanlığı deldi. Gözlerimi açmayı denedim ama sadece biri benimle iş birliği yaptı. Diğeri şiştiği için kapalıydı.

"Efendim?" dedim zorlanarak, başımı pis zeminden birkaç santim kaldırdım. Kuruyan kan çatladığı için ağzımın kenarı acıyordu.

"Sadece... sadece emin olmak istedim," diyerek fısıldadı. Odanın karşısındaki yerinde hareket ederken onu bağlayan kalın, metal zincirlerin şangırdadığını duydum.

Vücudum öyle fena titriyordu ki yaşadığımdan emin olmak için kontrol etmesi gerektiğine şaşırmıştım. Şu anda çok canım yanmıyordu, sadece başım acıyordu ama zaten hissedebildiğim tek yer de orasıydı. Sırtımın üst tarafında birkaç tane omurgamı kırmıştı. İyileşene kadar kollarımı ya da alttaki hiçbir şeyi hissedemeyecektim ama iyileştiği an, acı içinde boğulacaktım. Etimi kesmiş ve karşıma geçip onları yemişti. Bunu ilk defa yaptığında çığlık atmayı kesememiştim, yaptığı şey yüzünden dehşete kapılmıştım. Artık yeniden et, kemik ve doku yaratabildiğimi biliyordum... Bu sebeple, karşıma geçip kemiklerimi tuz buz ettiği anları bastırmaya çalışıyordum.

Bu uzadıkça, acıyı daha bir açık kollarla karşılıyordum. Çünkü acı en kötü kısım değildi, epey fenaydı ama. En kötü

kısmı korkuydu... Ucubenin sonraki hareketinin ne zaman ve ne olacağını merak etmekti. Olmasını beklemek neredeyse olacaklar kadar kötüydü. Geldiğinde benim yerime Brownie'yi almasıydı... Bu korkuyla zor başa çıkabiliyordum... Onu paramparça edip iradesini kırdığında, aklımı kaçırıyordum. Sanırım benim bir şansım daha vardı; belki de ruhum yüzünden herkesin bahsettiği cennete giderdim. Ama Brownie'nin durumu bu değildi. Eğer ölürse, ölürdü.

Artık düşünmek bile çok zordu. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu kestiremiyordum. Atıldığımız yerde ışık falan yoktu; bir çeşit kilise mahzeniydi. Kilise olduğunu da bizi oturma yerlerinin ilerisindeki dini figürlerin olduğu sunağa çektiği için biliyordum. Brownie'yle bana o sunakta işkence ediyordu. Kendi kusmuğum ve kanımın içinde yatarken, başımın üstündeki yüksek tavanın kemerlerini görebiliyordum.

İfrit kafamla oynayıp duruyor, nasıl olduğumu ve ne olduğumu anlamaya çalışıyordu. Benim yüzümden aklı karışık ve epey sinirli bir hali vardı. Bildiğim tek şey onu istediğiydi. Evie'yi tadını alabildiğim bir ihtiyaç ve telaşla istiyordu. Onu ellerinden ne kadar daha uzak tutabileceğimi bilmiyordum.

"Özür dilerim Russell," diye fısıldadı odanın karşısından Brownie. "Tahmin edemedim... Geldiğini görmem gerekirdi." Sadece platin sarısı saçlarını görebiliyordum. Bodrumda ışık olmadığı için beyaz görünüyordu. Sırtını duvara dayamış, yerde oturuyordu. Biçimli, uzun bacaklarını göğsüne çekmişti.

"Kafana takma," diye fısıldamayı başardım, "sanırım benden hoşlanmaya başladı. Bu sefer beni yakmadı." Brownie'nin nefesini verdiğini duydum, yine ağladığını biliyordum. "Yapma Brownie..." dedim nazikçe, "bu senin hatan değil. Ne olduğumu biliyorum. Er ya da geç biri beni

ele geçirecekti. Sadece senin de buna dahil olduğun için üzgünüm. Gancanagh, Sürgün ya da sizin Dominion takımından biri olacağını düşünüyordum."

"Hayır. Güvende olmalıydık. Neredeyse varmıştık; sadece bir ya da iki güne ihtiyacımız vardı." Bu yüzden yine kendi kendini yediğini biliyordum. "Biliyor musun Russell, bu bir şehir efsanesi tarafından kaçırılmaya benziyor. Herkes gibi ben de İfritleri duymuştum ama öyle azlar ki neredeyse soyları tükenmiş durumda. Birini göreceğimi hayal etmezdim hiç," diye fısıldadı, sesi kulağa hayrete kapılmış geliyordu.

"Bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum Brownie," dedim ufak bir sesle. "Evie'yi avladığını düşünüyorum ama onun yerine bizi buldu."

"Evet, bence de öyle."

"Senin durumun nasıl?" diye sordum, gizemli olmaya çalışıyordum. İfrit gelip beni almadan önce Brownie'yle beraber çelik kelepçeleri kollarımızdan ve ayaklarımızdan çıkarmaya çalışıyorduk. En son kontrol ettiğimde onları gevşetmiş olabileceğini düşünüyordu.

"Hayır. Büyülenmişler... Kara büyü. Tenimin üzerinde hareket ettiklerini hissedebiliyorum. Etimin karıncalanmasına neden oluyor."

Neden bahsettiğini biliyordum. Üzerimde zincirler varken ben de hissediyordum bunu. Canlıydılar, sanki metal yerine etrafıma yılanlar dolanıyordu. Bu cehennemdeki, dehşet veren başka bir şeydi. Bu sefer beni zindana geri getirdiğinde, İfrit beni zincirlemekle vakit harcamamıştı. Bana yaptıklarından sonra bir süre hareket edemeyeceğimi biliyordu. Metaller yine şangırdadığında başımı güç bela kaldırdım ve Brownie'nin kelebek kanatlarının hızla hareket ederek onu yerden yükselttiğini gördüm, tüm gücüyle zincirleri duvardan çekiyordu ama bir gıdım oynatamamıştı.

Birkaç dakika sonra pes edip sert bir *güm* sesiyle yere indi. "Başka... mesaj aldın mı?" diye sordu Brownie temkinli şekilde. Harcadığı enerji yüzünden hızla nefes alıp veriyordu.

"Yok," diye mırıldadıktan sonra ağzımdaki kanı tükürüp dilimle yeni azı dişine dokundum. Çekilen dişin yerine çıkıyordu. "Umarım Kızıl başka göndermez," diye ekledim, pop sesiyle omurgamın bir kısmının iyileştiğini hissettim. Artık kollarımı hissedebiliyordum ve bu gerçekten feciydi. Dikkatlice, ezilmiş parmaklarımı hareket ettirmeyi denedim ama sol elimdeki parmakların hâlâ kırık olduğunu fark ettiğim için irkildim. Bu yüzden sadece sağ elimi hareket ettirdim. "Orada bir yerlerde biraz aspirinin yoktur, değil mi?" diye sorarak havayı yumuşatmayı denedim.

"Olmaz mı? Senden saklıyordum. O bayıldığın İsviçre çikolatasından da var. Hızlı iyileşirsen sana veririm," dedi sesinde sahte bir neşeyle Brownie.

"Nasıl güzeldi ama..." Kızıl'a biraz götürecektim, fakat duvara zincirlenmiş halde uyandığımızda yediğimiz ilk şey olmuştu. "Canım asıl ne istiyor, biliyor musun?" diye sordum Brownie'ye.

"Hayır."

"Mısır haşlaması. Annemin elinden ama. Su yerine süt koyup sonra onu yağla ve tuzla karıştırır... Hakiki tereyağıyla ama, o sahte margarinle falan değil. Kız kardeşim Melanie akçaağaç şurubuyla yemeyi sever. Tatlı şeyleri hep sevmiştir ama Scarlett'la ben sadece tuzlu ve yağlı yemeyi seviyoruz," dedim ailemi düşünerek.

"Hatırladım... Ben tabağımdaki yumurta sarısıyla karıştıklarında seviyorum," dedi sesi çatlayarak.

"Evet, öyle de güzel oluyor," diye ufacık bir sesle ona katıldım. Burnumun yanından bir gözyaşı kaydı. Dişlerimi sıktım, çünkü şu anda ağlayamazdım. Gözyaşlarını

silmek için elimi kaldıramıyordum ve boğazım ufacık bir kız gibi zırlaya zırlaya ağlamak için yanıyordu. Bir an öyle aç oluyordum ki her şeyi yiyebileceğimi düşünüyordum, her şeyi... Ama sonra midem bulanıyordu ve bir daha asla bir şey yiyemeyeceğimi düşünüyordum.

"Bu neden oluyor Brownie?" Tamamen kırılgan ve güçsüz hissediyordum, sanki her an ağlamaya başlayacaktım ve bunu bir kez yaparsam, asla duramazdım.

"Bilmiyorum... Benden daha yaşlısın sanırım. Eminim. Sen nedenini biliyorsun diye umuyordum," dedi kısık bir sesle.

"Senden daha mı yaşlıyım?" diye sordum ona bakarak, kendi sesimdeki şüpheyi duymuştum. Kendi tahminine göre binlerce yıl yaşamıştı.

"Ah, bu konuda bir soru işareti yok Russell." Zeminde rahat bir pozisyon bulmayı denerken kanatları kıpraşıyordu. "Ruhun Musa'dan daha yaşlı, klişe kullanırsam. Ve demek istediğim, dehşet *yaşlı*."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye şüpheyle ona sordum. "Daha önce tanıştık mı? Bundan önce?"

"Sanmıyorum," diye tane tane cevap verdi. "Seni hatırlardım. İlginç bir karakterin var. Dikkat çekerdin."

"Yani daha önce ruhumu almadın, benim ruhumu?" Hâlâ onun bir Ölüm meleği olması ve cenneti biliyor olması yüzünden garip hissediyordum. Ama bana bir şey anlatmıyordu. Ondan bilgi almaya çalışmıştım ama bana anlatmayacağını söyleyip duruyordu sürekli, böylece ruhum bedenimi terk ettiğinde, endişe olmadan onun için pazarlık yapabilecekti. Cennete ulaştığımdan emin olmak istiyordu.

"Evet, seni cennette gördüğümü de sanmıyorum. Senin benden yaşlı olduğuna şüphe yok ve sen çok... elitsin. Sana bir sorum var. Ne kadar çok adın var?"

"Zor soru Brownie," dedim nefesim kesilerek. "O kadar çoklar ki onları hatırlamaya başlamadım bile."

"Peki, şimdi daha gerisini düşün. İsminin olmadığı bir zaman var mıydı? Zamanın olmadığı bir zaman, isimlerden önce?" Kollarımdaki tüyler iğne gibi oldular.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki içimden fırlayacağını sandım. Bu gözlerle, Russell gözlerimle daha önce hiç görmediğim şeylerin görüntülerini gördüm. Eski, adsız şeyler... Karanlık, abanoz kanatlar... "Ne... Nerede?" diye sordum, şaşkın hissediyordum. Bir anda o anının izini kaybetmiştim, sanki bir şey ışığı kapatmıştı.

"Ruhun çok feci yaşlı Russell." Buraya geldiğimizden beri ilk defa sesinde gülümseme vardı. Ben hatırladığım onca şeyi düşünürken ikimiz de bir süre sessiz kaldık.

İçim öfkeyle dolduğunda boğazım daraldı, canımı yakıyordu. "Hayır, neden burada olduğumu bilmiyorum ama burada bizi neden bıraktıklarını anlayamıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Nerede olduğumuzu bildiklerinden şüpheliyim Russell ve bilseler bile, İfrit'i öldürmek için gerekli büyüleri yok. Yardıma ihtiyaçları olacak."

"Brownie, ben Reed ve Zee'den bahsetmiyorum. Buns'la Evie'yi korumaları gerek. Hayır, ben *onlardan* bahsediyorum," dedim dişlerimi gıcırdatıp işaret parmağımı yukarıyı göstermek için kaldırdım.

"Hı," dedi üzgün bir ses tonuyla. "Neden burada, bu yerde, bu durumda olduğumuzu bilmiyorum. Hiç domino taşlarıyla oynamış mıydın? Yaşadığın onca hayatın birinde, çocukken?" diye ciddi ciddi bana sordu.

"Evet, aslında onlarla *bu* hayatta oynadım." Sonra inledim, başka bir *pop* ve beraberinde keskin bir acı daha hissetmiştim. Omurgam biraz daha iyileşmişti. İfrit'in çıplak elleriyle ezilen birkaç kaburganın hâlâ iyileştiğini hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu Brownie, sesinde endişe vardı.

Acıyla savaşırken yüzümün yanından ter akıyordu. "Evet... domino," diye nefes nefese yanıtladım, göğsümdeki ıstıraptan başka bir şey düşünmek istiyordum.

"Peki," diye fısıldadığında sesi titrekti. "Dominoları dizdiğinde, onları düzgün yerleştirmen gerekir, böylece ilk parçayı devirdiğinde düşüp diğerine vurur," diye telaş içinde açıkladı.

"Evet," demeyi başardım, böylece hâlâ onu dinlediğimi öğrendi.

"Her parçayı düzgün yerleştirmeden en sonuncuya ulaşamazsın. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Ne demek istediğini anlamıştım. "Bunun bir yere gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Daha büyük bir şeye?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu devasa Russell," diye fısıldadı. İfrit'in, arkasında dikilmediğinden emin olmak için omzunun üstünden baktı. Bir şey görmediğinde telaş içinde devam etti. "Böyle bir göreve dahil olmayı hiç beklemiyordum, hele ki senin gibi biriyle. Gerçi senin gibi birini de hiç hayal etmemiştim zaten. Ben sıradan bir Ölüm meleğiyim, asla böyle görevler yapmamız istenmez. Bu tür görevler Serafimlerin ve *Onun* huzurunda toplanan ruhlarındır."

"Sendikanla konuşman lazım o zaman, çünkü mesai ücretini hak ediyorsun," diye huysuz huysuz ekledim.

"Hayır, anlamıyorsun. Bu benim için bir onur, görevinde sana yardım etmek büyük bir sorumluluk. Sadece biraz korkuyordum ama rolümün önemli olduğunun ayırdındayım. Bu âna kadar yaptığım her şeyden daha önemli ve ben..." Brownie'nin boğazı duygularının yoğunluğu yüzünden kilitlenmişti.

"Senden yaşlı olduğuma emin misin? Çünkü seninle karşılaştırıldığında, hiçbir şey bilmiyorum," diye mırıldadım. Burada olması beni mutlu hissettirdiği için suçluluk duydum.

"Russ, sen çok yaşlısın," dedi ve sesinden gözlerini devirdiğini anlamıştım. "Sen George Hamilton'un bronz teni kadar yaşlısın."

"Ayy Brownie, iğrençsin. Artık beni ürkütüyorsun," dedim ve yüzümü ekşittim ama biraz rahatlamıştım, çünkü yukarıdaki o şeyin, Brownie'nin ukala hallerini henüz ondan alamadığını gördüm.

"Abartma Russ, böylesine yaşlı olmak hayranlık uyandırıcı. Öldüğünde seni almaya Ölüm meleklerinin gelmediğine bahse girerim. Tahtlar ya da Kerubiler senin gibi bir ruhu toplamaya geliyorlardır." Bunu çok düşündüğünü ateşli konuşma şeklinden anlamıştım.

"Öyle mi? Eğer beni almaya geliyorlarsa, umarım o İfrit'in bozduğu karmayı düzelteceğimi de biliyorlardır. Eğer bizi burada bırakacaklarsa, o zaman bir tür kıyamet içeren intikam almama izin verseler iyi olur." Brownie'nin benim bir çeşit ermiş ruh olduğumu düşündüğü gerçeğini üzerimden atmaya çalışıyordum. Ben, sadece bendim. Öfkeliydim ve intikam istiyordum. "Kıçını tekmeleme fırsatını elde etmeden ölmek istemiyorum."

"Şaşırdım diyemem. Bir parçan Serafim ve sınırları geçildiğinde ciddi bir bedel ödetmeleri gerekir. Pek centilmen takılmazsınız ve tamamen evrimleşseydin, İfrit'in kazanacağından şüpheliyim. Ben de ölmek istemiyorum. İstediğim bir şey var ve henüz bulma şansım olmadı." Bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerinin üzerine koydu.

"Ne?" Kısık nefes alış veriş sesini dinliyordum.

"Hiç," derken omuz silkti, bana kederli kederli gülümsedi.

"Brownie, bu kadar zamandır seni tanıyorum ve bir kez olsun bana bir şey istediğini söylemedin. Kappaları öldürmek haricinde... Beni böyle askıda bırakamazsın."

"Gülmeyeceğine söz ver," dedi başını kaldırmadan.

"Yakın zamanda gülme şansımın olmayacağından epey eminim."

Yorumumun doğruluğuna katılarak hafifçe homurdandı. "Özür dilerim, haklısın."

"Ne istiyorsun?"

"Âşık olmak." Bir suçu kabul edermiş gibi konuşmuştu.

"Neden?" Birine âşık olmanın ne kadar kötü olduğunu düşündüm, hele bir de aşkına karşılık vermiyorsa. Ya da verse bile istediğin gibi, senin sevdiğin gibi seni sevmiyorsa.

"Çünkü aşkın neler yaptırabileceğini gördüm. Başka türlü asla yapmayacağın şeyleri yaptırıyor sana. Seni daha güçlü kılıyor," dedi mahcup bir sesle.

"Yok ya, yanlış anlamışsın. İnsanı zayıf, güçsüz kılıyor. Hepimizi aptala çeviriyor," diyerek ona karşı çıktım.

"Saçmalık," diyerek yanıtımı reddetti. "Sana güçlü olman için kuvvet veriyor. Evie'yi Gancanaghlardan kurtarmak için o delikten aşağıya inmeye hazırlanışını seyrettim. Bunu aşk olmadan da yapacağını söyleme bana."

Kâbusu hatırladığımda içim tir tir titredi. Brennus hâlâ yaşıyordu. Hâlâ Kızıl'ı istiyordu. Zephyr bana şatoda onlara saldırdığını söylemişti. Brownie ve ben, o soğuk, leş kokulu piçlerden birkaç adım ileride kalmayı başarmıştık ama kolay olmamıştı. İki tanesini Kiev yakınlarında fark etmiştik, tam İfrit'le, melek katiliyle karşılaşmadan önce.

"Brownie, birine âşık olmadan önce, sadece sana âşık olabilecek birini seçtiğinden emin ol," diye tavsiye verdim.

"Ne önemi var ki?"

"Çünkü öbür türlü berbat oluyor." Yanağımın altında soğuk zemini hissettim, ona bakmıyordum.

"Sadece âşık olmak bile harika bir hediye gibi geliyor," dedi saf saf. "Mükemmel olduğunu düşündüğün birini bulmak... Öyle olmasalar bile."

"Peki ya o kişi aşkına karşılık vermiyorsa Brownie? Ya o insana ne söylersen söyle bir önemi yoksa? Ve nerede olursa olsun, durup seni düşünmüyorsa?"

"Tecrübelerine dayanarak konuşmadığını biliyorum Russell, çünkü Evie seni seviyor. Ve sen de böyle sevebildiğin için şanslısın. Âşık olma, sevme yeteneğin olmadan yaşamayı düşün bir de... Ya da en azından bu kadar şiddetli sevme yeteneğinden yoksun olduğunu. Bu tür bir duygunun harika olduğunu biliyorum. Daha yeni yeni böyle sevmeye başladım ve inanılmaz. Sizleri sevme şeklim... Benim ailemsiniz siz. Sizi korumak için her şeyi yaparım ve bu bir hediye."

Sus pus oldu ve keder içinde kafamı eğip başımızdan geçenleri düşündüm. Başımı kaldırıp öne uzandım ve kendimi duvara zincirlenmiş Brownie'ye doğru birkaç santim çektim. Parmaklarımdan birinin yanlış yöne doğru büküldüğünü hissettim ama bunu göz ardı ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Brownie, sesi kulağa endişeli geliyordu.

"Oraya geliyorum." Acı yüzünden terleyip nefes almaya çabalarken inledim.

"Peki ya bizim kaçık arkadaş ne olacak? Hareket etmemizden hoşlanmıyor," diye fısıldadı sesinde korkuyla.

"Ne yapar? Beni döver mi? Brownie, beni zincirlemeyi unuttu."

"Buradan gitmen gerek Russell! Yürüyebilir misin?" Sesinde umut vardı.

"Henüz değil." Belimden aşağısını hissedemiyordum.

"Seni öldürecek. Merdivenlere doğru ilerlemelisin." Beni diğer yöne göndermeye çalışıyordu.

"Beni öldürmeyi planladığını sanmıyorum, en azından henüz. Kızıl'ı istiyor ve onu ele geçirmeden beni öldürmeyecek," deyip ona doğru ilerlemeye devam ettim.

"Russell, sana kötüler hakkında bir şey söylememe izin ver." Zincirleri el verdiği kadarıyla bana doğru emekledi. "Kötülük ne zaman duracağını bilmez. Geriye bir şey kalmayana dek beslenir. Onu isteyebilir ama kontrolünü kaybetmiş durumda. Ne kadar güçlü olursa olsun, yalnız olduğu için tedbirli olması gerek. Ama tedbirli davranmıyor. Evie ruhunu ona gönderdiğinden beri aklını kaçırmış halde. Ona ne dedi bilmiyorum ama onu ele geçirme ihtiyacı inanılmaz derecede arttı."

"Bir şey demesine gerek yok ki." Kendimi yine öne çektim ve birkaç santim ilerledim. "Onu görmesi yeterli ve..." Acıya dayanmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. "Zincirlerini çekmende sana yardım edeceğim. Eğer duvardan koparabilirsek, o zaman beni buradan çıkarabilirsin."

"İkinizin yapabildiği o şeyi daha sonra bana açıklaman gerek." Ona doğru sürünmemi izliyordu. "Nasıl oldu da ikizini gönderebildin?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece, eğer o yapabiliyorsa, ben de yapabilirim diye düşündüm ve ikizi bana ikinci kez geldiğinde sanki düğmeyi açtı. Artık yapabiliyordum," diye fısıldayarak telaşla açıkladım.

"Yapabiliyor olman harika Russell," dedi hayranlık içinde. Aklımı çektiğim acıdan almaya çalıştığını biliyordum. "Sanki birisi seni aynadan falan çekip çıkardı. Bana gönderdiğin... tam zamanında geldi. Başaramayacakmışım gibi hissediyordum ama bana yardım ettin." İfrit'in yanındayken Brownie'ye bir mesaj göndermiş, ona Kızıl'ın bana başka bir mesaj gönderdiğini söylemiştim: *Kızıl bizi bulmayı deniyor.*

"Eh, yaptığımda biri beni bir fıçıya tıkıp tepeden aşağıya ittirmiş gibi hissediyorum," diyerek açıkladım. Ağzımdan bir inleme kaçtı.

"İyi misin?" diye sorduğunda sesinde ıstırap vardı.

"Yok, canım acıyor," diyerek dürüstçe yanıtladım, sesim çatlamasın diye uğraştım ama kulağıma kalın gelmişti.

"Peki, buraya gel de şunu halledelim," diye fısıldadı, kolunu mümkün olduğunca bana uzattı. "Hadi oğlum, zamanı boşa harcıyoruz," dedi annemi mükemmelen taklit ederek. Bana mücadele etmem için gerekli nedeni vermişti. Kendimi öne doğru çektim. Son santimi de kapattığımda Brownie parmak uçlarımı tutarak pek çaba harcamadan beni kollarının arasına çekti. Bana sarıldı ve yanağını saçımın üzerine bastırdı. "Çok güçlüsün Russell. İyi iş çıkardın. Şimdi ne yapıyoruz?" Şefkatle okşadığı kanadım parmaklarının altında titriyordu.

Derin derin nefesler alırken konuştum. "Babam hep bir şeyden kurtulmanın en iyi yolunun durmadan ilerlemek olduğunu söyler. Bence o metal prangaları asla kıramayacağız ama duvar için için gitmeni ister gibi görünüyor."

"Tamam." Beni duvara doğru çevirip ayaklarıyla duvardan güç aldı. Zincirin bir kısmını bileğime ve koluma doladıktan sonra sırtımı Brownie'ye yasladım. "Say," dedi kulağıma.

"Üç deyince," diye fısıldadım kulağına. "Bir, iki, üç..." Birlikte zinciri tüm gücümüzle çektik. Duvar zorlanıp yoğun baskı yüzünden çatladı, biraz yumuşamıştı ve Alice Peterson'u yedinci sınıfta ilk kez öptüğümde olduğu gibi kalbimi küt küt attırmıştı. Çatlakların örümcek ağı gibi duvarda yayılışını seyrettim. İçi umutla dolan Brownie beni kollarıyla sıktı.

"Tekrar?" diye sordu telaş içinde.

"Kesinlikle!" diye fısıldayarak cevap verdim. Ondan destek aldıktan sonra beraber birkaç kez daha çektik. Zinciri beton, çelik ve taştan birkaç santim kurtarmayı başardık. Son çekişimizde duvar kopup bize doğru geldi. Duvardan çıkan toz duman yüzünden öksürdüm ve tam Brownie bir şey söyleyecekken parmağımı ağzıma kaldırdım. Kalbim göğsümde yine küt küt atıyordu, çünkü düşen duvarın sesi ölüyü uyandıracak kadar yüksekti. Dinlediğimde yukarıdan gelen bir ses duymadım. Belki de canavar bir süreliğine dışarı çıkmıştı. Bence canavar yukarıda kalmıyordu; canımızı yakmak istediğinde buraya başka bir yerden geliyordu.

Brownie'nin bacaklarını üzerimize düşen enkazdan çekerek çıkardım ve sonra bacakları özgür kaldığında ikimiz de birbirimize sırıttık. Brownie hâlâ zincirliydi ama artık duvara bağlı değildi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu hayranlık içinde.

"Eh, âşık olup hepimiz gibi ıstırap içinde boğulma şansı vermem gerekiyordu sana," diye yanıtlayıp bacaklarımı hareket ettirmeyi denedim. Birini oynatmayı başarmıştım ama iki dizimin de hâlâ paramparça olduğunu fark ettiğimde durmam gerekti. Henüz yürüyemezdim. Ayağa bile kalkamazdım.

"Seni bilmiş kabadayı, hadi gidelim," dedi dizlerinin üzerinde durarak, sonra ayağa kalktı. Aşağıya uzanıp sanki ufacık bir kızmışım gibi beni kollarının arasına aldı.

"Spor mu yapıyorsun Brownie?" diye sordum kulağının yanına. "Bilirsin, güçlü kadınlar pek çekici olmayabiliyor ama şu anda daha seksi olamazdın."

"Çeneni kapat Marx! Çok konuşuyorsun," diye fısıldadı, bakır rengi kelebek kanatları ikimizi de yerden kaldırmak için harcadığı çaba yüzünden çırpıyordu. Bizi merdivenlere doğru yönlendirdi.

Yukarı çıkan dar, taş merdiven yüzünden durduk. Kaygı içinde birbirimize baktık. Kaçmanın tek yolu yukarıdan geçiyordu ama o korkunç canavar büyük ihtimalle yukarıda bir yerlerde yavru bir köpeğin kuyruğunu falan çekiyor olmalıydı. "Ne yapacağız?" diye ona fısıldadım.

"Dua edeceğiz," diye kısık sesle yanıt verip eskiden duvara bağlı zincirini tuttu.

"Çoktan başladım," diyerek kabul ettim.

Zincirini tutmam için bana verdi, böylece yerde sürünmeyecekti. Hâlâ ayak bileklerindeki prangaların arasına bağlıydı. Onları nasıl çıkaracağımızı bilmiyordum ama kanatlarını kullanabildiği için bunu daha sonra düşünebilirdik. Yavaş yavaş yukarı uçmaya başladı. Dengesini kaybedip duvara çarptı. Beni düşürmemesi için daha sıkı tutması gerekmişti. "Özür dilerim ama çok irisin, lanet bir devsin," diye mırıldandı. Sanırım başı dönüyordu ve yaralıydı ama saklamaya çalışıyordu, çünkü o böyle biriydi. Kızıl gibi çetin cevizdi.

"Sorun değil," dedim irkilmemeye çalışarak. "Beni cebine sokmuşsun gibi hissettim."

"Can yakıcı gibi geldi bu," diye fısıldarken yukarı çıkmaya devam ediyordu.

"İtiraz edemem," diye fısıldadım, zorla gülümsedim. Bir anlığına Brownie'nin yüzündeki endişe yok oldu.

Yukarıya yaklaştıkça hava daha bir nemli ve sıcak oluyordu. Bu mahzenden ayrıldığımız için ya da fırın adama yaklaştığımız için olabilirdi. Havayı kokladım ama ayırt edememiştim. Burası onun gibi kokuyordu; aynı ocağı yakmadan önceki koku gibiydi. Sona geldiğimizde Brownie durup beni basamağa bıraktıktan sonra aşağıya yuvarlanmamam için sırtımı duvara dayadı. Parmağını dudaklarına koyup kendisini gösterdikten sonra merdivenlerin çıkışını işaret etti. Başımla onayladığımda yukarı gitmek

için üzerimden atladı. Elimden geldiği kadar sessizce zincirleri ona verdim. O yavaş yavaş yukarı çıkarken uzanıp nazikçe elini sıktığımda oraya tek başına gidiyor olmamasını diliyordum. O da elimi sıktı ve ardından kiliseye açılan kapıdan çıktı.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım ve yukarıda olanları bana haber verecek bir ses için kulak kabarttım. Sessizdi. Ürkütücü. Dakikalar geçti ama bir şey olmadı. Belki bir kaçış yolu bulmuş ve bu fırsata atlayıp yardım almaya gitmişti. Zincirlerin şangırdadığını ve ardından da birinin nefesinin kesildiğini duydum. Yumuşaktı, sanki birisi nefes alamıyordu... Gözlerimi açıp kendimi merdivenin son birkaç basamağını çıkmak için zorladım.

Kendimi eşiğe doğru sürürken işe yaramaz bacaklarımı çekiyordum ve merdivenlerin sonuna ulaştım. Başımı kaldırdığımda Brownie'nin havada asılı olduğunu gördüm. O uzun ve lanetlenmiş zincirler sıkıca etrafına dolanıp ciğerlerindeki havayı sıkarak çıkarıyordu. Kilisenin ortasında havaya yükselmiş, solgun ve kırılgandı. Piton gibi onu sıkan zincir yüzünden kesilen nefesi almak için çabalarken başı arkaya düşmüştü. İfrit üzerinde büyü kullanmış olmalıydı, çünkü onu havadan başka tutan bir şey yoktu.

"HAYIR!" diye bağırıp tüm gücümle ayağa kalkmayı denedim ama yapamıyordum. Ona ulaşamıyordum ve ben de boğuluyordum, çünkü nefes alacak kadar havayı içime çekemiyordum.

Alçak İfrit piçi o anda üzerimde ortaya çıktı; altın kahverengi gözleri içindeki ateşin yansımasını gösteriyordu. Alev gibi dans edip yanıyordu. "Russsell," diye peltek peltek konuştu, beni ensemden tutup yüzünün dibine getirdi.

"Onu aşağıya indir, onu öldürüyorsun," diye dişlerimin arasından hırladım. Ellerimle ellerini tırmalarken beni bırakmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Konuştuğunda senden nefret ediyorum Russell. Asla istediklerimi söylemiyorsun," dedi sesinde tıslamayla ve parmağını boğazıma koyup iğrenç İfrit dilini konuştu. Ağzımı açıp ona cehenneme kadar yolun var diyecektim ama sesim yok olmuştu. Kapatmıştı. "Böyle daha iyi," diyerek iç çekti.

Öfkeden kudurduğum için başımı ileri atarak altına vurdum. Bana, etime meşale gibi gelen bir nefesle tısladı, ufak tüylerimi yaktığı için burnuma yanık et kokusunun ulaşmasına neden oldu. Çığlık atmıştım ama sesim çıkmamıştı. Yanan et köpürmeye başladığında acı içinde kıvrandım.

İfrit dikilip kanadımın arkasından tutuktan sonra beni kilisenin oturaklarından çekerek sunağa götürdü. Brownie hâlâ odanın ortasında süzülüyordu ve yüzü solarken dudakları maviye dönüyordu.

İfrit beni sunağa fırlattı. Önüme geçtiğinde ona bakmamaya çalıştım. "Russselll, sana Alya'mın neredeyse vardığını söylemeye geliyordum. İsmin manasını sana söylemiş miydim? Cennet demek. Uygun, değil mi? Bu ne demek, biliyor musun Russselll?" diye sordu bana kibirli bir gülümsemeyle. "Bu artık ikinize de ihtiyacım kalmadı demek," dedi neşeyle sırıtarak. Kara saçı ve bronz teni yüzünden, beni kilisenin ortasmda deşmek yerine bir derginin kapağında olmalıymış gibi görünüyordu. Bir gün şeytanı tekrar hayal edersem, bu canavar gibi görünecekti. Midemi bulandırdığı için son birkaç gündür burada olan tüm vahşete tanık olan azizlerin heykellerine bakmak için başımı çevirdim.

Dudaklarından heyecanlı bir gülümseme geçti. "Seni nasıl öldüreyim Russselll?" Adımı tıslayan sesiyle söylemişti. "Yavaş olmalı ama, çünkü benimle iş birliği yapmadın. Bu yüzden canını çok yakacağım. Yakılmaktan epey hoşlanır göründün bana. Oradan mı başlasak?"

Istırap içinde boğulurken yüzümü ondan başka yere çevirdim. İfrit'in arkasına baktığımda, hayatımda gördüğüm en güzel heykelle gözlerim buluştu. Mermer yüzü mükemmeliyetti. Aşkın yüzüydü. Sonraki an taş canlandığında nefesimi kesmişti, taş yüzeyini kırmızı tüylerle değiştiren bir melekti. Heykelin kanatlarının altından çıkmıştı. Melek heykeli soluk hatlarını kaybedip melek teninin hafif parlak rengine büründü ve ucunda haç olan altın asayı sessizce aldı. Onu kılıç gibi tutan Evie, mermer koluyla altın çarmıhı dümdüz İfrit'in sırtına fırlattı. Asa önünden çıkarak İfrit'e saplandı.

Hırlarken Evie'nin dişleri birbirine sürtüyordu. "Ölümüne burada başlayalım, ne dersin?" diye sordu dişlerinin arasından. Asayı döndürdükten sonra İfrit'ten çekti ve göğsünde kızgın kanın aktığı kocaman bir delik bıraktı.

Evie

BÖLÜM 11

pazarlık

Direği İfrit'in göğsünden ve sırtından çektiğimde, kanı metal haçı sapından eritmişti. Kızgın kan ağzından akarak cızırdayarak önünü boyamıştı. Erimiş direği beyzbol sopası olarak kullanıp tüm gücümle İfrit'in kafasına vurdum. Kafasına yapışarak Russell'ın sunaktaki hareketsiz bedeninden öteye fırlattı. Bu lanetli şeyi öldürebilir miydim bilmiyordum ama denemem gerekiyordu. Tanık olduklarımdan sonra yaşamasına imkân yoktu. Ya o ya da biz ölecektik. Artık gözlerim açılmıştı, başka seçeneğimiz yoktu. Pazarlık olmayacaktı.

Onu şaşırtmış olmalıydım, çünkü Brownie havada durduğu yerden düştü. Derin derin nefesler aldığını işitirken başka bir silah için etrafa bakındım, çünkü benimki hâlâ eriyordu. Mermer tenim eski halini almaya başladığında kıyafetlerimi alıp üzerime geçirdim.

Yakındaki heykellerden birini alıp sopa olarak kullandım ve İfrit'in sunağın yanında yatan hareketsiz vücudunu patakladım. Öfke bana enerji verdiği için şekil değiştirip başka bir biçim aldığını görsem de ona vurmayı kesemiyordum. İfrit büyüyordu.

Çaresiz bir yüz ifadesiyle çığlık attım. "TANRIM! NASIL ÖLÜYORSUN SEN?" İfrit'in biçimsiz bir kütle olup fena halde genişlediğini gördüğümde birkaç adım geri kaçtım.

"Kızıl! KAÇ!" diye bağırdı Russell onu bıraktığım yerden.

"ONU NASIL ÖLDÜREBİLİRİM RUSSELL?" diye yalvararak bağırdım.

"ÖLDÜREMEZSİN! SADECE KAÇARSIN!" diye çaresizce bağırdı.

İfrit'in kanı yerde yanmaya başlamış, sunağa yayılıyordu. Heykeli bırakmam gerekti, çünkü artık canını yakmıyordu. Sunağa geri koştum ve Russell'ı kucağıma aldım. Kollarımın arasında dermansızca yattığında ne kadar yaralı ve kırılgan olduğunu hissettim. Öfke gözlerimin yaşlarla parlamasına neden oldu.

"Kaç!" diye talep etti Russell kafası geri düştüğünde.

"Yapıcı olamayacaksan çeneni kapat Russell," diye kızarak karşılık verdim, onu Brownie'nin hareketsiz yattığı yere doğru çektim.

Sunağa baktığımda İfrit'in şekil değiştirip yine insan şekli aldığını gördüm ama kocamandı; küçük bedenini bir dev dolduruyordu.

"İkinizden biri hareket edebilir mi?" diye telaşlı bir sesle sordum onlara. Brownie inleyip kıvrandı, oturmaya çalışıyordu ama kaburgaları kırıldığı için nefesi kesiliyor ve acıyla inliyordu.

"Hayır, bacaklarım işlemiyor," dedi Russell, her an yok olabilirmişim gibi bana bakıyordu. Gerçek olduğumu bilsin diye ona doğru eğilip ağzından sertçe öptüm. Geri çekildiğimde gözlerinin benimki gibi yaşlı olduğunu gördüm.

"Sizi köşeye çekeceğim," diye açıkladıktan sonra ikisini birer ellerinden tuttum. "Çok acıyacak," diye onları uyardım ve sonra elimden geldiği kadar hızlıca onları kilisenin köşesine, sunaktan ve İfrit'ten uzağa çektim. Brownie bayılmıştı ama Russell uyanık kalmıştı. "Onu tut," diye emrettikten sonra Brownie'yi Russell'ın kollarına bıraktım.

Russell dişlerini gıcırdattı. "Gitmen gerek Kızıl. Onu öldüremez, bizi kurtaramazsın. Denemen, bizim için gelmen yeterli," dedi inatçı bir sesle.

Ben de dişlerimi gıcırdattım. "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. O el bombalarından yanında olabilir mi acaba?" diye sordum olmadığını bilerek. Başını salladı. "Lanet olsun!" dedim fısıldayarak. "Tamam, belki de her şeye karşı yine de onu ikna etmem gerekecek."

Russell, "HAYIR!" diye bağırdı bana öfkeyle ama o anda yukarı uçtum ve devasa İfrit'le göz göze geldim. İfrit bana gülümsediğinde için için, alev alev yanıyormuş gibi görünen altın gözlerine ilgiyle baktım.

"Sana gelirsem ikimizin de istediğimizi elde edeceğini söylemiştin. Geldim ve arkadaşlarımın gitmesine izin vermeni istiyorum," dedim kanatlarım düzenli biçimde beni havada tutmak için çırparken.

"SENİN RUHUN VAR!" İfrit'in sesi kükreme gibi patladığında kilisenin duvarları sesinin yankısıyla titredi.

İçin için titriyordum. "Öyle ve burcum da akrep. El ele tutuşmayı ve sahilde yapılan uzun yürüyüşleri severim," diye yanıtladığımda çenemi sıkmıştım; yüzümde huysuz bir ifade vardı. "Hadi konuşalım."

Dev gibi canavardan derin ve göbekten bir kahkaha geldi, ağzından kavurucu buharlar çıkıyordu. Etim erimesin diye ondan kaçtım. Yine bana baktığında tavrı tamamen değişti. Gözlerini kısarken bana hırlıyordu. "SEN SERAFİMSİN, SÜPRÜNTÜLERİN EN BERBATI! DAHA KADINSI OLACAĞINI UMMUŞTUM."

"Daha insan görünebilirim, aslında yarı insanım," diyerek normal bir sesle yanıtladım. Yere uçup ayağımın üzerine indikten sonra kanatlarımı sırtıma geri soktum. Artık bir melek gibi görünmüyordum.

Birkaç saniye boyunca bana bakarken elimden geldiği

kadar hareketsiz kalarak dikildim; korku yüzünden kalbim kulaklarımda küt küt atıyordu ve taş kesilmiştim. Bana yaklaşırken ağır adımları yüzünden kilisenin temellerini sarsıyordu. Korkum arttı, çünkü üzerime basıp beni böcek gibi ezebilirdi. Elini aşağıya uzatıp beni yumruğuna alarak kaldırdı ve yine göz hizasına getirdi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum o beni incelerken.

Nazikçe yere uzanarak beni ayaklarımın üzerine bıraktı. O anda dönüşmeye başlayıp küçüldü ve birkaç garip şekle girdikten sonra önceki görünüşüne büründü ama insan boyutundaydı. Sunakta Russell'ın önünde durduğu gibi duruyordu ve yine yüzünü dağıtmak istedim.

"Bunca zaman bana verilmeyen şeyi istiyorum," dedi ipeksi bir sesle. Saçıma dokunup yüzümü ve tenimi hissetmek için uzandı.

"Bana bir ruh istediğini söyleme, çünkü benimkine hâlâ ihtiyacım var," dedim onu önlemek için.

Dudakları kıpraştı. "Hayır, ruhunu ele geçirmeyi istemiyorum. Sende olmasından hoşlanıyorum," diyerek nazikçe bana gülümsedi. Neredeyse çekici görünüyordu. Birkaç saniye önce kötülüğüne şahit olmasaydım, güzelliği beni kandırabilirdi. Teni yanık ve çekiciydi. Saçları gerçekten uzun ve düzdü; bir kabileye ait gibiydi. Göğsü çıplak ve kılla kaplıydı ama nahoş değildi, sadece epey erkeksiydi. Pijamaya benzer, bol kesim bir pantolon giyiyordu. Egzotik görünmesini sağlamıştı.

"O zaman ne istiyorsun? Açık olalım, böylece aramızda bir yanlış anlaşılma olmasın."

Bakışları yumuşadı. "Seni ve sadece senin verebileceğin şeyi istiyorum," dedi gülümseyerek. "Yüzyıllar boyunca bir evladım olsun istedim. Gerçek ölümsüzlüğü, genlerimi başkasına geçirmeyi istiyorum. Bir çocuk istiyorum," dedi sesinde tutkuyla.

Buns haklıymış! Üremek istiyor, diye düşündüm kendi kendime. Midem bulanmıştı.

"Neden ben?" diye sorup ne kadar iğrendiğimi gizlemeye çalıştım.

"Bana istediğimi verebileceğine inanıyorum. Denemeden seni öldürmek yazık olur. Öyle inanılmaz derecede insansın ki... Gerçek bir güzellik. Eğer kanatlarını görmeseydim, melek olduğunu hemen anlayamazdım." Hızla ve uyarmadan, sertçe yüzüme tokat attığında başım geriye savruldu ama düşmedim. Sızlayan yanağımı elimle tutarken ona baktım, kısık kısık hırlıyordum. Heyecan içinde bana gülümsedi. "Gördün ya, insan kadar kırılgan değilsin. Bu, insan bir kadının boynunu kırardı ama seninkine bir şey olmadı. Seninle sert olabilirim."

Russell, Brownie'yle onu bıraktığım köşeden ufak ama derin bir sesle hırladı. Ağzını kapalı tutsun da dikkati kendine çekmesin diye dua ediyordum. "Sert seviyorsun yani?" diye sordum omuzlarımı geri atarak.

Omuz silkti. "Hiç sert olma şansım olmadı. Bir kadını yatağıma aldığımda, çok ama çok dikkatli olmalıyım. Hamile kaldığındaysa onun için her şeyin bittiğini biliyorum, çünkü içindeki çocuk onu öldürüyor ve sonuçta ikisi de ölüyor," dedi çekici bir gülümsemeyle. "Ama belki de sen ölmezsin. Hayır, hayır. Sen güçlüsün. Sağlıklı, dayanıklı."

"Ne güzel iltifat ediyorsun sen öyle," diye ince ince alay ettim.

Kaşlarını tehditkârca çattı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Özür dilerim." Elimi kaldırdım, dilimi ısırmak istiyordum. Aklını kaçırmış bir iblisti ve bunu hatırlamam gerekiyordu, yoksa ölecektim. "Eee, şimdi ne yapıyoruz peki? Senin ne istediğini biliyorum ve sen de benim ne istediğimi biliyorsun. Russell ve Brownie'nin buradan ayrılmasına izin verelim ve ardından konuşalım."

"Bana hakaret ettiler. Artık gitmelerine izin veremem," dedi İfrit kızgın bir sesle. "Benden kaçmaya cüret ettiler. Böyle asi hareketlere izin veremem."

Kalbim can yakacak kadar hızlı atıyordu. "Adın nedir?" diye sordum ona, önünü kesmek istiyordum.

"Valentine*," dedi. Aklıma feci komik laflar gelmişti ama bu sefer dilimi tuttum.

"Valentine, eğer arkadaşlarımı öldürürsen anlaşma falan olmaz. Hiçbir şeyi kabul etmem," diye açıkladım, onu ikna etmeye çalışıyordum.

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bir seçim hakkın olmayacak."

"Her zaman bir seçim vardır."

Bileğimi aniden tuttu ve eli ısınarak beni yaktı. Kolumdan keskin bir acı yükselirken yüzüme yaklaşıp konuştu. "Hayır, ne dersem onu yaparsın ya da seni öldürürüm."

Dişlerimi gıcırdatarak yanıt verdim. "İşte, beni öldürmen gerekir."

Kaşları çatılıp tek oldu. "Hayır, sana boyun eğdirmem gerekir," dedi şeytansı bir sırıtışla.

"Eğer denersen, seni öldürürüm," diye söz verip yüzüne doğru eğildim, bileğimdeki acıyı göz ardı ettim.

Bir anda beni kaldırarak kilisenin karşı tarafına doğru fırlattı ve duvara çarpıp yere düştüm. Orada yattım, şaşkına dönmüştüm. "Bir Serafim, yani piramidin tepesinde olduğun için BANA bir tehdit olduğunu mu sanıyorsun?" diye bağırdı. "Sırf eğlence için Serafim öldürüyorum ben," diyerek vurguladı ve kendini göstermek için bağrına vurdu.

İnleyip ayağa kalkmak için duvarı kullandım, çünkü benim için geliyordu ve ondan kaçmalıydım. Ayağa kalktım ama kanatlarımı çıkarıp ondan uzağa uçamadan önce beni yakaladı. Tişörtümün yakasını tutup ayağımı yerden kesti.

* İng. Sevgili.

Artık göz gözeydik. Hain hain gülümseyerek konuştu. "Şimdi arkadaşlarını öldüreceğim ve sen de seyredeceksin. Sonra bana bir çocuk yapma işine koyulmadan önce ne kadar acı kaldırabilirsin onu göreceğim. Ateş ve kükürt mü istiyorsun Alya? Senindir."

"Hayır," dedim çaresizlik içinde. Ona tekme attım ama canını yakmamıştı bile.

"Canını yaktığın *aingeal* benim, Valentine," dedi Brennus kilisenin girişinden. Yanında Finn, Declan ve birkaç tane daha adamı dikiliyordu.

Valentine yüzünde korkmuş bir ifadeyle beni ayaklarımın üzerine bıraktı ama hâlâ yakamı tutuyordu. Ancak yüzü değişmişti. Gancanagh'ın kiliseye girişini seyrederken gözlerinde dehşet vardı.

"Brennus," diye fısıldadım. Onu burada gördüğüm için rahatladığımı fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu rahatlamadan öteydi ve hissetmesi saçma bir his olduğunun ayırdındaydım.

Brennus acele etmeden kiliseye girip etraftaki kan ve yıkıma baktı. Hâlâ sunağın yanında bir ateş yanıyordu. Günlerce süren işkence yüzünden kan her yerdeydi ve her şey parçalanıp kırılmıştı. Özellikle de Russell, Brownie ve ben.

Brennus'un yüzü Valentine ve bana bakarken biraz daha soldu. "Tekrarlamam mı gerek? Neyi anlamadın İfrit? Benim o," dedi Brennus sıktığı dişlerinin arasından. Kollarımdaki tüyleri diken diken etmişti, çünkü gerçekten öfkeli ve korkutucuydu. Vampir dişleri çıkmış halde her an Valentine'in üzerine atlayacakmış gibi bakıyordu.

Beni bırakan Valentine uzaklaştı ve hemen bırakılmanın verdiği şok yüzünden neredeyse düşüyordum. "Bilmiyordum," dedi Valentine mahcup mahcup. Brennus'un önünde boynunu eğdi.

Brennus kolunu kaldırarak elini bana uzattı. Tereddüt et-

meden, bir can simidiymiş gibi ona atıldım. Elini tuttuğumda beni kendisine çekip göğsüne bastırdı ve rahatlamayla karışık dehşet hissettim. Yanağını başımın üstüne bastırdıktan sonra konuştu. "İfrit'le böyle başa çıkamazsın *mo chroí*. Büyüye ihtiyacın var. Onu yaralamayı denedin mi?"

Başımla onayladığımda hafifçe güldü. "Kanını kokladığımı düşünmüştüm zaten. Kalbimsin benim, bu gerçek," dedi sesinde gururla. "Gel, artık eve gidiyoruz."

"Bekle!" dedim ve yüzünü görebilmek için geri çekildim. Valentine'e bakarken olduğundan biraz daha az öfkeli görünüyordu.

"Ne var?" dedi bana ciddi ciddi.

"*Peki ya arkadaşlarım?* Onları İfrit'le bırakamam... Valentine'le. Onları öldürmek istiyor!" diye açıkladım paniğe kapılarak. Brennus onlara doğru baktı. Russell, kollarının arasında baygın Brownie'yi tutuyordu hâlâ. Brennus, Russell'ı gördüğünde gözlerini kıstı.

"Ah bakın, diğeri de buradaymış," dedi Brennus, yüzünde anılarla ona bakıyordu. O anda endişelenmeye başlamıştım. Kalbim küt küt atarken yüzüm kızarıyor ve hasta hissediyordum.

Russell ona ukala ukala gülümsemeye çalıştı ama daha çok irkilmeye benziyordu. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama siz leş kokulu şeytanları gördüğüm için mutluyum," dedi Russell umursamazca. "Sizce gitmeden önce acıma son verebilir misiniz? Valentine'le pek anlaşamıyoruz da, anlarsınız."

"Ne oldu, bu sefer el bomban yok mu?" diye sordu Russell'a Brennus.

"Taze bitti." Biraz başını sallamıştı.

Valentine o anda hareket edip yüzünü bize döndü. "Onlar benim," dedi, sesinde intikam arzusu vardı. Korku yüzünden bacaklarım hissini kaybetti.

Brennus'un kaşı kalkmıştı. "Onlar ben ne dersem o İfrit," diye hırladı Brennus. "Bir dakika içinde sana döneceğim." Brennus elini sallayıp İfrit'i dondurduğunda şok oldum. İfrit kesinlikle hareket edemiyordu ama gözleri oynuyor, ateş gibi dalgalanıyordu. Lonan ve Goban, Russell'a yaklaşarak ona vampir dişlerini gösterdiler. Onu hatırlamışlardı. Russell arkadaşları Ultan ve Driscoll'u öldürmüştü.

"Brennus!" dedim çaresizce, adamlarının Russell'a hırlamasını seyrediyordum. "Lütfen!"

"Lütfen ne Genevieve?" diye kısık bir sesle sorarken beni izliyordu.

Gözlerim Russell ile Brennus arasında gidip gelirken ağzım kurumuştu. "Ne istiyorsun?" diye telaş içinde sordum. Gözlerini kırptı; sanki bunu söylememi beklemiyordu. Tutku uyandıran dudaklarının iki köşesi gülümsemeyle kıvrıldığında onu güzellik yönünden neredeyse meleğe benzetmişti. "Persephone'u istiyorum," diye yavaş yavaş yanıt verdi.

"Ne?" diye mırıldadım, çünkü onu anlamamıştım.

"Alfred'in bana verdiği portrede gördüğüm tanrıçayı istiyorum. Seni istememe, seni arzulamama neden olan oydu. Onu istiyorum." Bay MacKinnon'un beni tanrıça Persephone olarak resmettiği portreden bahsediyordu. "Eğer seni şimdi ısırırsam ölüp bizden biri olursun, bir Gancanagh. Evrimleşmeyi ve güçlenmeyi kesersin. Bunu istemiyorum. Gücünün doruğunda olmanı istiyorum. Ama seni tutamam, kurnazsın. Eğer seni dönüştürürsem benim *sclábhaí*'m olursun, yani kölem ama yine kaçarsın. Seni elimde tutmak için değişmeye razıyım. Sen benimsin ve seni istiyorum. Ama tanrıçayı daha çok istiyorum."

"Ne teklif ediyorsun?" diye telaş içinde sordum, hâlâ Russell'ın etrafında dolanan Lonan'ı izliyordum.

"Bir pazarlık," dedi ipeksi bir sesle. "Benimle yaşamayı kabul edersen, *senin için arkadaşlarını kurtarırım.*"

"Ne kadar süre?" diye sorduğumda sözlerinin ezici ağırlığını hissetmiştim. Son seferinde Brennus'la bir hafta yaşayabilmeyi zor becerebilmiştim. Eğer bu anlaşmayı kabul edersem, o zaman Brennus ve Reed arasında bir savaş olacaktı. Reed beni geri almak için savaşmayı asla kesmeyecekti.

"Sonsuza dek," dedi nefes almadan ve yüzümden tüm kan çekildi.

"Persephone'u, tanrıçayı istediğini söylemiştin. Hades'le sadece yılın altı ayı yaşadı," diye karşılık verdim. Hikâyeyi hatırlamıştım. Brennus'un adamlarının hepsi kahkahayı bastı, sanki şaka yapmıştım. Brennus'a baktığımda onun da gülmemeye çalıştığını gördüm.

"Çok hızlısın *mo chroí*, asıl yaşının kaç olduğunu merak ettiriyor bu bana."

"On sekiz yaşındayım," diye yanıt verdiğimde hepsi daha çok güldü.

"Elbette öylesin." Başını sallıyordu. "Her yıl altı ay?" diye sorduğunda sanki bunun üzerine düşünüyordu. Ufak bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Bu ilginç geldi. Ama ben kıskanç bir yaratığım. Bana sadık olacağından emin olmak istiyorum, beraber olduğumuz sürece sadece bana."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Benimleyken *aingeal*'ınla konuşmayacağına dair bana söz vereceksin." Adını söylemediği halde Reed'den bahsettiğini biliyordum. Göğsüm sıkıştı. *Bunu yapabilecek gücüm var mı? Daha önce hiç bu kadar uzun süre Reed'siz kalmamıştım. En uzunu üç aydan biraz fazlaydı.* Ona yeterince hızlı yanıt vermemiş olmalıydım, çünkü konuştu. "Faolan, *aingeal*'ları seviyorsun, değil mi? Sarışın, güzel olanı almak ister misin?"

"HAYIR!" diye haykırıp Brennus'a baktım. Faolan, Brownie'ye yaklaştı.

"Peki!" diyerek kabul ettim.

"Bu eğlenceli, güzelim," dedi bana sırıtarak. "Bakalım başka ne istiyorum?" diye sorup çenesini ovaladı. Taş kesildi ve bana bakarken yüzüne acımasız bir ifade oturdu. "Ah, bildim. Hayatını benimkine bağlamanı istiyordum," dedi bana kaşlarını çatarak.

"Ne?" dedim halsiz hissederek. Zaten Reed'le bağlıydım, ona da bağlanamazdım. "Yapamam... Ben..."

"Hayır, haklısın. Bir tane olabiliyor ama yine de bağlanabiliriz ikimiz."

"Nasıl bağlı?" diye sordum, fakat açıklamasını hiç istemiyordum.

"Senin hayatın ve benimki birbirine geçecek. Eğer biri kesilirse, diğeri de kanayacak," diyerek beni aydınlattı.

Kollarımı önümde çapraz yaptığımda omuzlarım geri gitti. "Bunu yapabilir misin?" diye ufak bir sesle sordum.

"Evet. *Aingeal*'ın böylece beni öldüremez, öbür türlü seni de öldürmüş olur. Ona umut ışığı vereceğim ama. Sen onunlayken beni öldürebilecek ancak o zaman da seninle vakit geçirmek yerine devamlı beni avlıyor olacak. Bu senin için sıkıcı geçecek, değil mi?"

"Bunu yapamam Brennus," dedim yalvararak.

"Anlaşma bozuldu o zaman?" diye kendi kendine mırıldandı. Sonra omuz silkti. "Ah be, bu bana eğlenceli gelmişti. Tamam, hadi gidelim çocuklar. *Aingeal*'lar burada İfrit'le kalıyor."

Dizlerimin dermanı kesilirken Finn yanıma geldi. Beni kendi vücuduna bastırarak tutarken ciddi bir sesle konuştu. "Genevieve, bir an için düşün. İfrit'in ruh eşini ve arkadaşını öldürmesine izin verecek ve sonra seni ısırılıp dönüştürüleceğin bir yere götürecek. Asıl istediği senin iş

birliğin. Bunu göremiyor musun? Brenn, Russell'ı kendi başına şimdi öldürebilir ama bu ondan daha çok nefret etmeni sağlar. Aklını başına topla yoksa ruh eşin ölecek ve sen de başka bir seçim şansın olmadan kalakalacaksın."

"Bunu neden yapıyor?" diye sordum sersemleyerek.

"Hades'in, Persephone'un aşkını kazandığı gibi sevgini kazanmak istiyor. Persephone onu sevmek istemediğini söylese de onu kendisine âşık etti. Ona bu şansı ver, bu pazarlığın diğer ucundan daha kötü olamaz," dedi Finn güzel ağzı kederle kıvrılarak.

Bu anlaşmayı kabul etmezsem Russell ve Brownie'yi Valentine'in işkencesine ve onun engin ıstırap bilgisine bırakacağımı gördüğüm için kısık bir sesle yanıt verdim. "Brennus, koşullarını kabul ediyorum."

Bir kez daha dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme yerleşti. "Çok mantıklı bir karar verdin," diye mırıldadı ve beni Finn'in kollarının arasından alıp yanına çekti. "Finn, sözleri söyle ki olsun."

"Bekle," diyerek Finn büyüye başlayıp anlaşmayı yaratmadan araya girdim. "Bir şartım var."

"Nedir?" diye sordu Brennus merak içinde.

"BENİ KİMSE ISIRMAYACAK!" diye odada dikilen tüm Gancanagh'a bağırdım. "Isırıldığım an anlaşma bozulur!"

"O kadar kötü müydü?" diye sordu Brennus endişelenerek.

Gözlerinin içine bakamadan başımla onayladım.

"Duydunuz çocuklar, eğer biriniz onu ısırır da anlaşmayı bozarsa asla dönüştürülmemiş olmayı dileyecek, çünkü işkence sonsuza kadar devam edecek," diyerek onu dinleyenlerin hepsine söz verdi. "Şimdi, bu anlaşmayı kendi arzunla mı kabul ediyorsun?"

"Evet," dedim ufak ama keskin bir baş hareketiyle. "Kabul ettiğimde İfrit'i öldüreceksin ve arkadaşlarımın yaşamasına izin vereceksin. Öldürülmeyecekler ya da ölümsüz olmayacaklar ya da dokunulmayacaklar ya da zarar görmeyecekler ya da..." Sustum, ucu açık kalabilecek her noktayı kapatmaya çalışıyordum.

"Hepsi bu mu?" diyen Brennus kahkaha attı. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sana gerçekten güvenmiyorum."

Brennus'un gözleri şefkatle dolarak yumuşadı. "Eh, o zaman bunu değiştireceğiz," dedi hafif neşeli bir sesle. O anda Finn karşımıza geçti. Brennus, Finn'e döndüğünde, Finn anlayamadığım kelimeler söyledi. Oda enerjiyle doluyordu. Sanki uzanıp dokunabilir, havadaki tadını alabilirdim. Finn anlaşmanın şartlarını başka bir dilde söylerken Brennus benim için çeviriyordu bu sözleri.

"Doğruyu mu söylüyorlar Russell?" diye ufak bir sesle Russell'a seslendim.

"Öyle sanıyorum. Bazı kelimeleri bilmiyorum ama çoğunlukla doğru geliyor," dedi zayıf bir sesle.

"Dayan Russell, neredeyse bitti," dedim ona ama alay eden bir kahkaha attı.

"Öyle Kızıl, benim için öyle ama senin için değil," diye acı acı yanıt verip Brownie'yi sıkıca tuttu.

"Ben söyledikten sonra tekrar etmen gerekiyor Genevieve," diyerek Finn aramıza girdi. Ben ona bakana kadar bekledikten sonra kendi dilinde bir şey söyledi. Söylediklerini fonetik olarak tekrar etmeye çok çabaladım. Bitirdiğimde bir bıçak çıkardı. *Elbette,* diye düşündüm. Finn ve Brennus'a kaşlarımı çatarak baktım.

"El sıkışsak olmuyor mu?" diye gerilerek sordum Finn'e.

Bana kocaman gülümseyip başını salladı. "Öyle bağlayıcı olmuyor."

Nefesimi verdim. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bir parmak yeterli." Güldüğünde yanardöner yeşil gözleri parlamıştı.

Parmağımı uzattığımda, ucunu bıçağıyla delip bir damla kanımı aldı. Brennus da parmağını uzatarak Finn'in delmesine izin verdi. Brennus'un kanı bıçağın üzerinde benimkiyle karıştı. Birlikte akan kandan duman çıkıp cızırdamıştı ama bunun dışında başka bir şey olmamıştı.

"Biraz önce ben ne dedim?" diye Finn'e sorduğumda ikimiz de bıçaktan duman halinde yavaş yavaş yol olan kanı izliyorduk.

"'İhanet haine dönsün' dedin," diye alıntılayıp beni izledi.

"Ah," diye nefesimi verdim, çünkü anlaşmanın şartlarını sormayı unuttuğumu fark etmiştim. "Brennus, anlaşmayı bozarsam ne olur?" diye dehşete kapılarak sordum. "Bana ne olur?"

"Bozamazsın," dedi nazik, rahatlatan bir sesle. "Bu benim anlaşmam. Ona bağlısın. Hadi, gidip bir daha asla gelmeyecekmişsin gibi yürüyerek gitmeyi dene."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye yanıtladığında gülümsemesini bastırıyordu. Çekingen adımlarla ona arkamı dönüp kilisenin kapısına doğru yürüdüm, kalbim göğsümde küt küt atarken sonsuza dek buradan kaçmak için son hızla koşmak istiyordum. Ayaklarım sürünmeye ve ağırlaşmaya başladı. Kısa süre sonra bir adım daha atamıyordum.

"Ya," dedim keyifsizce.

"Böyle yapma, beni üzüyorsun," dedi sesinde yeni bir ferahlıkla. Yüzümü ona çevirdiğimde gülümsüyordu.

"Peki anlaşmayı sen bozarsan ne olur Brennus?"

"Özgür kalırsın. Ancak bozmam için seni ısırmam gerekiyor, sanırım seni Gancanagh'a dönüştürüp kendime öyle bağlarım." Mantığını kavradığımda ellerimi yumruk yaptım. Eğer beni ısırırsa, acımı dindirmesi için kanını versin diye ona yalvarırdım büyük ihtimalle. Anlaşma çöp olsa da, ona direnip kaçmaya çalışmak çok zor olurdu.

"Eğer istersen beni anlaşmamızdan çıkarabilir misin?"

"İstediğim an bozabilirim," dedi açıkça. "Ama boşuna umma, yapmayacağım."

"Altı ay sonra gitmeme izin vermen gerekecek Brennus. Hatırlıyor musun?"

"Sana seçim hakkını verdim ama bu altı ay sonra benimle yaşamayı seçmeyeceğin anlamına gelmiyor," diyerek beni doğruladı.

"Aynı şey."

"Öyle diyorsan... Ama bunu altı ay sonra göreceğiz, değil mi?" diye sorup yanıtımı beklemedi. "Şimdi, İfrit'in nasıl ölmesini istersiniz?" diye soğuk, içten pazarlıklı bir bakışla sordu. Yüreğim burulduktan sonra ıstıraplı yüz ifadem intikam arzusuyla yer değiştirdi ve bunu gören Brennus'un gözleri yumuşadı. Valentine'in ölmesini istiyordum. Ruh eşime işkence edip aşkımı kaybetmeme neden olmuştu. Yavaş yavaş, aklıma gelebilecek en acılı yöntemle ölmesini istiyordum ve bunu ne kadar çok istediğimi fark etmem içimin buz kesilmesine neden olmuştu.

"Russell," diye fısıldadım ve daha iyi görmek için ona birkaç adım yaklaştım. "Nasıl?" diye sorup kararı ona bıraktım.

Russell'ın yüz ifadesi sertleşirken kederinin bir kısmı yok olmuş ve gözlerine ışık gelmişti. "Alfred'e yaptıklarından hoşlanmıştım. Şairaneydi."

Gözlerim Brennus'a kaydı. Başıyla onayladıktan sonra konuştu. "İfrit'i ısırmayın çocuklar, içinizi yakar. Sadece

onu paramparça edip büyüyü yapın, tekrar birleşip peşlerinden gitmesini istemeyiz. Anlaşmayı bozabilir."

Declan, Lachlan, Faolan ve Eion hemen hareketsiz İfrit'e saldırıp uzuvlarını kopartmaya başladı, bu sırada da Valentine'i büyüyle yok ediyorlardı. Geri kalan Gancanaghlar iğrenç görüntünün tadını sessizce çıkarıyordu. Ben bakamamıştım bile. Bunun yerine, ona yapılanların intikamı alınırken Russell'ın yüzünü seyrettim. Bittiğinde Russell'ın gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde yoğun keder gördüm.

Dudaklarımla sessizce seni seviyorum dedim ve o da dudaklarını aynı sözlerle oynattı.

"Gitme vaktimiz geldi," dedi Brennus bana. Tutmam için elini uzattı. Tereddüt etmeden elini tuttum, yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldadım.

Brennus'un gözleri biraz açıldı. "Tanıştığım en şaşırtıcı yaratıksın *mo chroí*." Başını eğip bana gülümserken kapıya ilerliyorduk. Oraya vardığımızda durup Russell'a döndü. "Bu sefer seni kurtardı. Ancak bir dahaki karşılaşmamızda, bu kadar şanslı olmayabilirsin. Daha fazla açıklamaya ihtiyacın var mı çocuk?"

"Sanırım birbirimizi anladık Brennus," diyerek tam bir hüsran içinde yanıt verdi Russell.

"Hoşça kal Russell," dedim ve sonra Brennus'la beraber arkamızı dönüp kiliseden dışarı çıktık.

BÖLÜM 12

gancanaghlar

Brennus'un evine vardığımızda evin başlı başına bir harika olduğunu gördüm ama tam olarak bir ev değildi. İrlanda'nın kuzey tepelerine inşa edilmiş, Orta Çağ'dan kalma gerçek bir kaleydi. Tam olarak nerede olduğumdan emin değildim ama denize çok yakındık, çünkü arabanın penceresinden sesini duyabiliyordum. Evin süslü, demir kapısından içeri girer girmez, bir çeşit golf sahası olduğunu düşünmüştüm, çünkü alan çok geniş, güzelce bakılmış ve pırıl pırıldı. Ama bu, çevrelediği kalenin asil görüntüsüyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Kalenin eski taşlarının çoğu duruyordu ama yeni taşlarla ve aydınlatmayla tekrar inşa edilen bölümleri de vardı.

Orta Çağ'a özgü sütunlu girişe gidip ahşap kapılarının önüne arabayı park ettik. Tek kelime etmeyen Brennus'la beni özel havaalanından buraya getiren pahalı arabadan dışarı çıktığımda, bu yerin büyüklüğü yüzünden gergin hissetmiştim. Brennus soğuk eliyle elimi tuttuğunda ondan kaçmadım ve dışarı çıkmama yardım etti. Brennus'la beraber devasa kapılara giderken, girişin iki yanında insan boyutundaki, delici dişleri olan iki taş Gargoyle gördüm. Görür görmez titremiş ve bu iki Gargoyle yeni ailemin uzaktan akrabalarını mı simgeliyor acaba diye merak etmiştim.

Resmi kabul alanında, eski salondan kalma şömine hâlâ duruyordu ama tavan uzun zaman önce çökmüştü. Artık dövme demir sütunlar cam tavana uzanıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, sarmaşıkla çevrelenmiş kale kulelerinin başımın üzerinden gökyüzüne doğru uzandıklarını gördüm. Dokumalar ve oymalı ahşap mobilyalar, piyano gibi güzel ve modern eşyalarla birleşerek her zaman birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı bir şekilde. Eğer bu yere geliş nedenim başka olsaydı, her şeyi görmek isterdim ama bunun yerine benim için düşündükleri oda hangisiyse oraya götürülmeyi istedim.

Brennus tek laf etmeden sakince beni değerlendirdi. Başıyla işaret ettiğinde Faolan ve Lanchlan önümde ortaya çıktı. Onları takip etmem isteniyordu. Kalenin geri kalanını hatırlamıyordum, çünkü birkaç tane dönemeçli koridordan geçip şık merdivenlere tırmanarak kulenin lüks süitlerinden birine varmıştım.

Birkaç gündür bu zarif odadaydım. Kocaman yatakta yatıp koridordan odama doğru gelen ayak seslerini dinledim. Öyle kararlı adımlarla geliyorlardı ki benim için geldiklerini biliyordum. Şık yastıklardan birini başımın üstüne çekip inler inlemez odamın kapısı çalınmadan hızla açıldı. Ayak sesleri süitimin salonundan yatak odama gelip yatağımın ayak ucunda durdu. Birkaç saniye boyunca bir ayak yere vurduktan sonra basık bir ses konuştu. "Genevieve, bu yüzyılda yataktan çıkacak mısın?" Sesi umursamayıp battaniyeyi yastığın üzerine çekip kocaman yatağın içine biraz daha yerleştim.

"Sanırım bu hayır demekti Bren," dedi Finn.

"Sülük gibi davranıyor! Sülük gibi davranıyorsun Genevieve ve bu burada bitecek." Brennus'un sesindeki tüm öfkeyi ve bıkkınlığı hissedebiliyordum.

"Bu karanlık ve korkunç Brennus," diyerek yanıt verdiğimde, battaniyenin altından gelen sesimden oluk oluk alay akıyordu. "Ne demek istiyor Finn?"

"Bağımlı insanlara benzediğini söylüyor," diyerek yardımcı oldu Finn.

"Ya, sanırım hakkın var Brennus. Düzenli olarak onları yarattığından biliyorsundur." Tacize uğruyormuş gibi hissediyordum.

"Altı ay boyunca burada tek başına kalmaya mı niyetlisin?" diye sordu kızgın Brennus.

"Anlaşmamız seninle yaşamam gerektiğini söylüyor. Asla seninle KONUŞACAĞIMI söylemedim. BİRİNİZLE BİLE!"

Brennus, "*Sin é, ye rua aingeal,*" diye mırıldandıktan sonra yatak havaya yükselip sallanmaya başladı. Saniyeler içinde halıya düşmüştüm ve yatağım hâlâ başımın üzerinde duruyordu.

Yerde, diğer odalardan birindeki gardıroptan aşırdığım büyük tişörtün içinde otururken Brennus'a en sert bakışımı fırlattım. "Biraz önce ne dedi Finn?" diye sordum dişlerimi gıcırdatarak.

"'Yeter, seni kızıl *aingeal,*' dedi," diyerek Finn yine yardımcı oldu, dudaklarını yukarı kıvıran gülümsemeyi bastırmak için çok uğraşıyordu. Brennus kollarını önünde çapraz yaparken, gözlerim onun açık yeşil gözleriyle kenetlendi. Haince bana bakıyor, yukarı kıvrılan tişörtün açığa çıkardığı bacaklarımın her santimini süzüyordu.

"Üzerindeki şeyi nereden buldun?" diye sordu Brennus kaşını kaldırarak.

"Ne, bu mu?" diye sordum gözlerimi kocaman açıp masum görünmeye çalışarak, onun konuşmasını taklit etmiştim. "Adamlarının birinden aldım. *Dún do chlab*'ın ne demek olduğunu merak ediyordum," dedim ve onlara

baktığımda, tişörtün üzerindeki baskıyı okuyup gülmemeye çalıştıklarını gördüm.

"'Gaganı kapat' demek," dedi Brennus, gözleri yumuşamıştı. Ayağa kalkmam için bana elini uzatıyordu.

Yüzümü ekşittim. "Gaga mı?" Brennus'un yardım teklifini görmezden gelip tişörtümü aşağıya indirirken kendi başıma ayağa kalktım.

"Ağız yani Genevieve," dedi Finn. "Çeneni kapat demek yani."

"Neden böyle demiyor ki?" diye sinirle mırıldandım.

"Sana bir dolap dolusu güzel şey vermişken neden bunu giymek istedin?" diye sordu aklı karışmış Brennus.

"Sevdiysen sen giy." Kollarımı göğsümde çapraz yapıp onlara baktım.

"Saçmalama, o kıyafetlerin hepsi hatunlar için," diye yanıt verdi aklımı kaçırmışım gibi.

"HAYIR, oradaki bütün kıyafetler porno yıldızları için," diyerek öfkeyle karşı çıktım. "Oradaki şeylerin yarısıyla ne yapılır onu bile bilmiyorum," dedim parmağımla sertçe dolabı göstererek.

"Aaaa, aptal gibi davranıyorsun," dedi Brennus bileğini kaygısızca sallayarak.

Odamdaki dolaplardan birine hızla gittim. "Ya, öyle mi? Bu nedir? Ya da bu?" diye bıkkınlıkla sorup ufacık dantelli şeyleri çektim. Nasıl giyileceklerini bile bilmiyordum ve zaten giymeyi istemezdim de. Onları Brennus'a fırlattığımda kaçıp uzaklaştı.

Brennus'un kaşları çatıldı. "Giyin, seni bugün aşağıda göreceğim, yoksa..." dedi kapıya doğru gidip.

"Yoksa ne?" diye sordum Finn, Brennus'u takip ederken.

Brennus durup omzunun üstünden konuştu. "Hâlâ bilmek istemeyeceğini öğrenemedin mi?" deyip bana bakmadan odamdan çıktı. Finn de hemen peşindeydi.

Sinir içinde odamda ileri geri yürüyüp sonraki hareketimin ne olması gerektiğini düşündüm. Brennus'un anlaşmamızı bozması için bir yol düşünmem gerekiyordu, böylece özgür kaldıktan sonra burayı terk edip Reed'i bulabilirdim. Reed'in yüzü aklıma düştüğünde yüreğim buruldu. Brennus'un şartlarını kabul ettiğim için bana çok fena kızmış olmalıydı. Asla böyle bir anlaşma yapmazdı. Daha çok onun gibi düşünmem gerekiyordu, çünkü hep doğru şeyi yapıyormuş gibi görünüyordu. Bense her şeyi elime yüzüme bulaştırıyordum. Ama arkadaşlarım hâlâ hayattaydı, bu da doğru bir şey yapmışım demekti.

Giyecek bir şey bulmak için dolabı karıştırdığımda gördüğüm her şeyden nefret etmiştim. Hepsi kötü olduğu için değildi bu; kıyafetlerin her biri seksiydi ve istediğim en son şey, bir katil grubunu baştan çıkarmaktı. Hayır, onları tiksindirip bende hoş bir şey bulamamalarını planlıyordum. Aklımda bu düşünceyle yatak odasından çıkıp geniş oturma odasına geçtim. Karnım guruldadı, çünkü beni odamdan dışarı çıkmaya zorlamak için dün yukarıya yemek göndermeyi kesmişlerdi.

Zaten, en azından yemek bulmak için aşağıya inmem gerekti. Koridora giden kapıyı birazcık açtığımda, Faolan ve Lachlan'ın koridorun bir ucunda yürüdüğünü, Eion ve Declan'ınsa diğer uçta zar attığını gördüm. Sıradaki görevimde koruma istemediğim için hepsinin arkası bana dönük olana dek bekledim. Kimse bakmadığında, aralık kapının arasından benim koridorumun karşısındaki koridora hızla geçtim. Özel korumalarımın yatak odaları buradaydı: Declan, Lachlan, Faolan ve Eion. Bana yakın olmaları için her birinin bu koridorda kaldığını biliyordum ve yeni görevlerinden nefret ettiklerinden epey emindim, çünkü odamdan dışarı çıkmayıp bütün gün boş boş dolanıp beni beklemelerine neden olmuştum.

Hemen dolaba gidip hızla içini araştırdığımda yeşille beyaz çizgili bir kazak buldum. Üzerime geçirdim ama tüm pantolonlar çok büyüktü, giydiğim an üzerimden düşüyorlardı. Mecburen bir baksır ve gerçekten uzun, dizlerimin üzerine çıkan spor çorabı giydim. Pencereye gidip açtım ve dışarıya baktım. Bu pencerenin birkaç kat aşağısında taş bir teras vardı.

Odalarımız kalenin kulelerinden birindeydi. Pencerenin dışındaki taş duvar vahşi sayılabilecek kadar kalın sarmaşıklarla sarılmıştı. Sarmaşığı avuçlayıp pencereden aşağıya atladım ve sorunsuzca aşağıdaki terasa doğru indim. Aşağıya indiğimde sarmaşığı bırakıp terasın açık kapılarından içeri girdim. Kocaman odanın içinde şık giyinmiş birkaç Gancanagh gördüm. Oda kalın ve yumuşak derili sandalyeleri ile parlak sehpaları olan rahat bir erkekler kulübünü andırıyordu. Yine bir çift cam kapıdan geçecekken etrafa bakındım ve terasla dışarıyı gören deri bir sandalyede oturan Ninian'ı gördüm. Güzel, deri ciltli bir kitap okuyordu.

Acele etmeden kapılara doğru yürürken sordum. "Mutfağa nasıl giderim Ninian?" Başını kaldırdığında ağzı birazcık açık kaldı. Ona çok ilginç gözükmüş olmalıydım. Büyük ihtimalle buradaki tüm kadınların ellerinden geldiğince çekici görünmek için her şeyi yapmalarına alışmıştı. Diğer yandan ben buraya geldiğimden beri yıkanmamış, hatta saçımı taramayı bile denememiştim. Korkunç göründüğümün farkındaydım ve ağzımın kenarlarına yerleşen ufak sırıtışı saklamaya çalıştım. Yanıt veremeyecek kadar şaşkın olan Ninian sadece arkasındaki kapıyı işaret etti.

"Teşekkürler." Gösterdiği kapıya yürüdüm; geniş bir koridora çıkıyordu. Omzumun üstünden seslendim. "Sola mı, sağa mı Ninian?"

Başımı çevirip omuzumun üstünden baktığımda, birkaç tane Gancanagh'ın, Ninian'ın oturduğu yerde dolanıp

bariz bir merakla beni seyrettiklerini gördüm. "Sol," dedi Ninian. Başımla onaylayıp sola gittim.

Mutfak olmayan birkaç tane odaya girdikten sonra aradığım koridoru sonunda buldum. Kocaman, Orta Çağ'a ait görünen mutfak, beş yıldızlı bir mutfakta bulunabilecek tüm modern gereksinimlerle tamamen yenilenmişti. Birkaç kadın mutfakta çalışıyor, bulaşıkları yıkayıp bakır madeninde geçirdiğim zamandan çok iyi hatırladığım tavuk çorbası gibi kokan ve görünen yemeği pişiriyorlardı. Kokusu yüzünden midem altüst olmuştu. Beni hasta etmişti ve içimi dışıma çıkarana kadar kusmadan o çorbanın tadına bakabileceğimi sanmıyordum. *Başka bir şey yapmayı bilmiyorlar mı?* diye merak edip kokusunu duymamak için elimle burnumu kapattım.

Bu kadınlar şüphesiz Gancanagh etkisi altındaydılar. Boyunlarında gördüğüm diş işleri en azından bir tane Gancanagh'ın atıştırmalığı olduklarını gösteriyordu. Sersemlemiş, benim yaşlarımda bir kız anlamadığım bir Asya diliyle bana hitap etti. Ocaktaki çorbayı gösteriyor, bana biraz öneriyordu. Başımı salladım, içimde onun için şiddetli bir üzüntü hissettim. *Ne kadar zamandır burada? Ne kadar daha dayanabilecek?*

"Başka bir şey var mı?" diye sorup İngilizce konuşacağını umdum ama bana boş boş baktı, ne istediğimi anlamadı. Kadınların biri bile İngilizce konuşabilir görünmediği için etrafta dolandım ve kocaman, içine girilebilen bir kiler buldum. Rafları incelediğimde tanıdığım bir şey gördüm. Bir kavanoz fıstık ezmesini raftan alıp kapağını çevirdim ve kokladım. Tanıdık, huzur veren koku yüzünden ağzım sulandı. Mutfağa geri gittiğimde çekmecelerden birinde bir kaşık buldum. Mutfakta etrafında tabureler olan geniş bir masa vardı ama burada "lanetlenmişlerle" beraber yemek yeme düşüncesi katlanabileceğimden fazlaydı.

Mutfaktan çıkıp yiyebileceğim sessiz bir yer aradım. Koridorda iki tane şık giyinmiş Gancanagh'ın yanından geçerken, ikisi de konuşmayı kesip hayaletmişim gibi bana baktılar. Dişleri tık sesiyle dışarı çıkarak kalbimin hızla atmasına neden oldular. Gördüğüm ilk koridordan dönene dek sakin görünmeyi denedim. Omzumun üstünden bakma dürtüsünü bastırırken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tek başıma kalabileceğim bir yer ararken birkaç koridordan daha aceleyle geçtim.

Başka bir koridorun ortasında kocaman bir çift kapının iki yanında, yıpranmış iki zırh vardı. Eski zırhlar ilgimi çektiği için durup sessiz savaşçılardan birinin soğuk, pürüzsüz yüzeyini hayran hayran inceledim. Yüzümü çevirip yan taraftaki ağır ahşap bir kapıyı ittirdim ve epey erkeksi bir bara girdim. Duvarları süsleyen zırhlar yüzünden adını "Şövalye Barı" koydum.

Uzak geçmişte kalenin şapeli olabilecek gibi duruyordu ama epey şık bir tavernaya dönüştürülmüştü. Duvarlar koyu renkli ahşapla döşenmiş, her panelin tepesine detaylı Kelt örgüsü işlenmişti. Her duvarı süsleyen vitray gül pencereler renkli ışıkla duvarlara ve zeminlere desenler yansıtıyordu. Ağır avizeler açık kirişten aşağıya sarkarak epey altında kalan başımın üstüne ve altlarındaki masalara loş bir ışık yayıyordu. Odanın içine şık bir bar bölümü inşa edilmişti. Barın arkasına gittim. Arkasında, yeryüzünde var olan tüm içki çeşitleri bulunuyordu. Gözlerim etiketlerin üzerinde dolaştığında, bazılarının İngiliz markası olduğunu gördüm ama çoğu değildi. Her şeytani bilim adamını hasetle kudurtacak kadar çeşit çeşit renkli şişe ve sıvı vardı.

Bardan bir bardak alarak musluktan su doldurdum ve bardaki parlak masalardan birine götürdüm. Sandalyeye oturup ayağımı masaya koyduktan sonra kavanoza

kaşığımı daldırdım. Fıstık ezmesi ağzımda erirken gözlerime dolan yaşlarla mücadele ettim. Jim dayımın elleriyle yapıp kâğıt poşetlere meyve suları ve havuçlarla beraber koyduğu öğle yemekleri aklıma geldi. *Buraya nasıl geldim?* diye merak ederken boğazıma oturmuş yumruyu geçirmeye çalıştım.

Boğazımı yatıştırmak için bir yudum su içtim ve Declan, Lachlan, Faolan ve Eion odaya girdiğinde neredeyse o yudumda boğuluyordum. Lachlan ve Faolan bara gidip yaslandıklarında rahatlamış görünüyorlardı. Öbür yanda, Declan ve Eion masama mesafeli ve kesin adımlarla geldiler. Karşımdaki sandalyeleri çekip ikisi de oturdu ve bana dik dik baktılar.

"Ah lütfen, oturun," diyerek laf dokundurdum. "Fıstık ezmesi?" diye sordum ve tek kaşımı kaldırarak kaşığımı önce Declan'a, daha sonra Eion'a tuttum.

Eion göz ucuyla fıstık ezmesine bakıp bana hırladı.

"Birkaç tane kuralın üzerinden geçmemiz gerek Genevieve," dedi Declan sert bir tonda, sonra hemen bana daha dikkatlice baktı. "Bu benim üstüm mü?" diye sordu şaşkın şaşkın.

Omuz silktim. "Olabilir. Nerede bırakmıştın?"

"Bu benim şanslı tişörtüm Genevieve! Çok gıcıksın! Odamdan aldın. Bu alt da benim mi?" diyerek beni suçladıktan sonra üzerimdeki baksırı işaret etti. Parmağımı kavanoza batırıp kocaman bir fıstık ezmesi topağı çektim. Ağzıma atıp parmağımı geri çektim ve sonra parmağımı aşağı götürerek bahsi geçen tişörtün önüne sildim. Kaşlarını çatmasını seyrediyordum.

"O kadar şanslı değil Declan. Hâlâ buradasın," dedim suyumu alıp bir yudum daha içerken.

"Öf, iğrençsin. Planın bu mu yani? Çöplük gibi koktuğun zaman seni dışarı mı atacağız? Kokuyorsun bu arada."

Duyularına dokunmuş gibi yüzünü ekşitmişti. "İmkânı yok. Nasıl kokarsan kok, gitmene izin vermeyecek."

"Hey, seni dibi kara, kokuşmuş, çürük oğlan," diye mırıldadım, planımı böylesine kolayca gördüğü için yanaklarım kızarmıştı.

Eion'un dişleri ağzından fırladığında Declan'la beraber ona baktık. "Kızarmana bayılıyorum tatlım," dedi. Hafifçe omuzlarını silktiğinde kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Gözlerinde özlemle bana bakıyordu.

Bunalan Declan alnını ovuşturdu. "Bize bir iyilik yap ve gidip beslen de gel," diye Eion'a emretti Declan. Eion dişlerini geri sokup masadan kalktı ve bir anda odadan çıktı. Bıkkınlıkla başını sallayan Declan dönüp bana baktı. "Kurallar..." diye başladı ama lafını kestiğimde sustu.

Bir parmağımı kaldırıp konuştum. "Kural bir: Yemek yerken beni rahatsız etmeyin. Siz yemek yerken ben sizi rahatsız etmiyorum. Bunu karşılıklı saygı çerçevesi altında düşünelim."

"Saygı mı?" Gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. "Eğer bize biraz saygı duysaydın, o zaman bize odandan çıkmak istediğini söylerdin. Biz de seninle gelir ve sana şu anda yediğin şeyden daha güzelini bulurduk."

"Yalnız kalmak istiyorum. Zaten neden beni takip etmeniz gerekiyor ki? Gidebilirim sanki," diye durumu özetledim. Tek kalamadığım için bıkkınlık içindeydim.

"Burası Disneyland değil Genevieve," dedi Declan ciddi bir sesle. Masanın karşısından beni izliyordu.

"Hadi ya," dedim, çünkü yeni bir şey söylemiyordu.

Alayımı görmezden geldi. "Brennus'a ait olsan bile baştan çıkabilecekler var."

"Bana iğrenç dememiş miydin?" diye yanıt verdim sözlerini kullanarak.

"Sen iğrenç olsan bile yine de epey seksi oluyorsun. Nasıl göründüğünden habersiz misin? Nasıl olduğundan? Burada efsanesin sen. Çocukların en sevdiği şey toplaşıp mağaradaki halini anlatmak," dedi tek kaşını imalı imalı kaldırarak.

"Tam bir çekirge hikâyesi, öyle mi? Ta ki... son sıçrayışta yakalanana kadar," diye yüzümü ekşiterek mırıldandım.

"Öyle ama daha çok, nasıl Brennus'un seni dönüştürmesine izin vermediğini anlatıyorlar. Hepsi bunun ne demek olduğundan haberdar," dedi üzerine basarak. Öyleydiler. Hepsi değilse bile en azından bazıları Brennus'un üzerimde denediği açlık ve susuzluk yöntemiyle Gancanagh'a dönüştürülmüşlerdi ama ben pes etmemiştim. Ölmeye hazırdım. "Elbette bir de Keegan'ı nasıl öldürdüğünü anlatmayı seviyorlar," diye ekleyip gülümsedi. "Sana Kupa Kraliçesi diyorlar, çünkü kafasını uçurdun."

Sanki karnıma yumruk atmıştı. Keegan'ın ismini duymuş ve onu nasıl öldürdüğümü hatırlamıştım. Ufacık bir sesle konuştum. "Keegan aklını kaçırmıştı. Durmayacaktı."

"Öyleydi," diyerek Declan bana katıldı, "ve seni öldürürdü, bu yüzden işini sen bitirdin. Kimse buna karşı çıkmıyor. Güzel öldü. Bu sadece seni daha çekici yapıyor *aingeal*. Yani bize ihtiyacın var, çünkü çok cezbedicisin, en azından şimdilik. Eğer seni dönüştürürse, o zaman biz olmadan da buralarda dolanabilirsin. Belki de ondan bunu istemelisin, böylece senden kurtulabilirim."

"Ama o zaman seni özlerim Declan," diye alay ederek ona gülümsedikten sonra bir kaşık fıstık ezmesi daha yedim.

"Eaves!" diye Molly bana seslendi ve başımı hemen kapıya çevirdiğimde arkadaşımın odaya girdiğini gördüm. Her gözü kendisine çevirten bir yürüyüşü vardı. "İşte buradasın! Herkes seni arıyor. Brennus öfkeden kudurdu.

Gidip onu bulduğunu söylesen iyi olur Deck yoksa tamamen aklını kaçırabilir. Etrafta tek başına dolaştığını duydu ve neredeyse kayışları koparıyordu," dedi vurgulayarak. Suçlu suçlu bakan Faolan ve Lachlan'ı süzdü.

"Faolan, ona nerede olduğumuzu söyle," diye emretti Declan ve Faolan askeri bir itaatle odadan dışarı çıktı.

"Ne yiyorsun? Fıstık ezmesi mi?" diye soran Molly bana doğru geldi ve eğilerek sıkıca bana sarıldıktan sonra buz gibi dudaklarını yanağıma bastırdı. Geri çekilirken konuştu. "Çok kötü kokuyor be! Eskiden fıstık ezmesine bayılırdım ama artık, ıyy, gübre gibi kokuyor." Kaşınıyormuş gibi burnunu ovaladı ve Declan katılarak homurdanırken Lachlan sırıttı.

"Gülme Declan yoksa şanslı tişörtün bir tane daha kokuşmuş darbe alacak," diye onu uyarıp fıstık ezmesini tişörtüne yaklaştırdım.

"Eaves, bugün... bugün duş aldın mı sen?" diye sordu, burnunu tutarken aşikâr olmamaya çalışıyordu.

"Çok üzgünüm Molly," diye mırıldadım, kardeşim saydığım arkadaşıma bakarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Ona yapılanı düzeltemezdim. Tersine çeviremezdim ve bu gerçeğin ıstırabı altında eziliyordum. Onu güzel, ölümsüz bir canavar yapmışlardı.

"Sorun değil, o kadar kötü kokmuyorsun." Gözyaşlarımı görünce beni teselli etmeyi denedi.

"Seni hedefleri haline getirdiğim için çok üzgünüm," diyerek hemen neden bahsettiğimi bilmesi için açıkladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu ve onları durduramıyordum.

"Ah, o mu?" Önemsizmiş gibi elini salladı. "Endişelenme. Gancanagh olmayı seviyorum. Harika."

"Ne?" Söylediğine inanamamıştım, gözyaşlarımı Declan'ın tişörtünün koluna sildim.

"Evet, yıkılıyor. Beni bir yarı tanrı yaptılar. Bunu istemediğine inanamıyorum," dedi ve gerçeği söylediğini görebiliyordum. "Beni güzel yaptılar; tenim kusursuz, saçıma bak!" dedi kaldırarak. Eskisinden daha kalın ve uzundu, uzanıp dokunmak istememi sağlayan güzel bir parlaklığı vardı.

"Seviyor musun?" Şoke olmuştum.

"İstediğim her şeye sahip olabilirim, ne zaman ve nasıl istersem. Sadece uzanıp dokunmam gerek. Aile bana iyi davranıyor. Yüzyıllardır dönüştürdükleri ilk kadın olduğum için, seçkin bir erkek kulübüne davet edilmek gibi," diyerek kabul etti. "Sadece *máistir*'ıma, ah bir de elbette Brennus'a cevap vermem gerekiyor ama tam yetkim var, çünkü senin özel arkadaşınım. Öyle *sláinte*, Eaves!" dedi ve yine bana sarıldı.

"*Má*istir'ın kim? Onu tanıyor muyum?" diye kısık bir sesle sordum. Tüm bedenim hareketsizdi, bana hedefimin adını söylemesini bekliyordum.

"Elbette onu tanıyorsun. Finn," dedi adını soluksuzca söyleyerek, sanki ona tapıyordu. Gözlerimi kapattım, göğsüme bir bıçak saplanmıştı. Finn'e güvenmiştim ve o benim arkadaşımı öldürmüştü.

"Hayatım artık öyle mükemmel ki Eaves," diye fısıldadı yüzümdeki ıstırabı görünce. Yüzünde hâlâ o masumiyet vardı ama artık gerçek bir katil olduğunu biliyordum. Yanımdaki sandalyeye oturup sıcak ellerimi soğuk ellerinin arasına aldı.

"Nasıl mükemmel olabilir ki? Eğlence olsun diye insan öldürüyorsun," dedim keder içinde.

"Öyle ama bu kadar lezzetli olmaları onların hatası," dedi gözlerime bakıp gülümseyerek. "Özür dilerim, aramızda bir şaka. Daha iyi hissetmeni sağlar belki. Buraya getirdiklerini yemiyorum; kadınlardan hoşlanmam, bilir-

sin. İblisleri anaokulu öğrencisi gibi gösteren avlar bul maktan hoşlanıyorum. Gerçekten kötü olanları, çünkü en eğlenceli olanlar onlar! Bilirsin, eşlerini döven adamları ya da sadece güçlü olup dövebildikleri için döven pislikleri. Her yerdeler. Her barda, her sokakta, her mahallede... Böyle heriflerde kıtlık olmuyor," diyerek bana açıkladı.

"Yani artık süper kahramansın, sokakları normal insanlar için güvenli mi tutuyorsun?" diye şüpheli bakışlarla ona sordum.

"Pek değil. Mahvedecekleri küçük kızın onları paramparça edebilecek bir canavara dönüştüğünü gördüklerinde, yüzlerindeki korkuyu seyretmeyi seviyorum sadece. En çok cüsseli olanlar çığlık atıyor. Bunu biliyor muydun?" Başımı salladım. "Güçsüzler kurban olmayı bekliyor ama güçlüler... asla olabileceğini düşünmüyor."

"Karma mı bu Molls?"

"İroni Eaves."

"Onu görmen lazım Genevieve," dedi Declan, Molly'ye gözünün ucuyla gurur duyarak baktı. "Acımasız bir kâbus. Avını etkilememek için eldiven giymeyi tercih ediyor. Bunun nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, nasıl olduğunu biliyorum," diyerek kabul ettim, anı yüzünden rengim almıştı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, kadınlar daha acımasız oluyorlar. Bu yüzden kadınları nadiren dönüştürüyoruz. Başınıza buyruk, kontrol etmesi zorsunuz."

"Acı her şeyin daha güzel bir tadı olmasına neden oluyor Deck. Acı olmadan aynı olmaz." Ona göz kırptığında, Declan gülümseyerek karşılık verdi. Sanki onun vahşi doğasını çok değerli buluyordu.

"Peki ya ailen?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Gözlerine acı oturdu. "Onlara ne olmuş? Bilmiyorlar; öldüğümü sanıyorlar. Yangında ölmüşüm gibi gösterdik. Ha-

yatlarına devam edecekler, ben de öyle. Artık ölümsüzüm. Finn ve beni koruyacak bir ailem var ve artık en iyi arkadaşım da yanımda. Hayatım bundan daha iyi olamazdı."

"Ruhun yok," dedim nazikçe. Sesimde kederin ağırlığı vardı.

"Özlemiyorum. Olduğumuz şeyde öyle büyük bir güç var ki. Boyun eğ Eaves. Üzülmeyeceksin," dedi ciddi ciddi.

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. Reed'i düşünüyordum.

Molly'nin gözlerinde korku gördüm. Brennus'u düşünerek, "Senin iradeni kıracak," dedi alçak bir sesle, bana doğru eğildi.

"Deneyecek," diyerek kabul ettim.

"Seni koruyamam," diye kulağıma fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldayarak cevap verdim ve ona sarılmak için ellerini bıraktım. "Artık farklı takımlar için oynuyoruz Molly." Gözlerimin yine yaşardığını hissetmiştim.

"Seni alırız; bizim tarafımız öyle eğlenceli ki," dedi kendine güvenerek. Geri çekildiğinde yüzü aydınlanmıştı. Sandalyesinden kalktı. "Üzülme Eaves, şuna bak. Nasıl yapılacağını bana Finn öğretti. Sana öğretirim," diye söz verip elini önüne doğru uzattı.

Molly avucuna odaklanırken anlamadığım kelimeler fısıldadı. Etrafındaki havanın değiştiğini hissetmiştim. Sanki bir an önce orada olmayan bir elektrik kokusu vardı. Hemen ufak, dalgalanan bir ateş Molly'nin elinde canlandı. Başını kaldırıp alevi bana uzattı, ateş güçsüzce dans ederken Molly gülümsüyordu. "Berbat sayılırım ama daha iyiye gidiyorum," deyip gülümsedikten sonra elini kapatarak ateşi söndürdü.

Arkasından Finn, Şövalye Barı'na girip alkış tuttu. "Bu çok iyi Molly, çok çabuk öğreniyorsun *ma laoch*," dedi gururla.

Molly'nin gülümsemesi büyürken ben gerildim. Öldürme planları aklıma girerken sandalyeden kalktım. Declan'ın tişörtünü çıkarıp hâlâ masada oturduğu yere doğru fırlattım. Altına giydiğim tişörtün sonraki saniye yırtılacağını bildiğimden önünü tuttum. Kanatlarım sırtımdan fırladığında, tişörtün parçalanmış uçlarını boynuma ve sonra da belime bağlamayı becerdim. Arkadan da bağladığımda artık boyundan bağlamalı bir bikiniye benziyordu.

Odadaki bütün Gancanaghlar ilgiyle beni izlerken Finn'in yürütüşü yavaşladı. Ondan geri geri uzaklaşarak hemen arkamdaki zırha ilerledim. Arkamı dönerek yıpranmış, savaştan geçmiş kılıcı, içi boş metal figürden çekerek aldım ve tehditkâr bir yüz ifadesiyle ellerimin arasında tuttum.

"Sen!" diyerek Finn'e seslendiğimde gerildiğini gördüm. Sıradaki zırha gerileyip ikinci kılıcı elinden aldım. Onu Finn'e fırlattığımda, büyük bir şangırtıyla yere düştü.

Ona fırlattığım kılıcı almadan, "Genevieve, seninle dövüşemem," dedi nazik bir sesle.

"Evet, yapabilirsin Finn. Al şunu," diye ısrar ettim. Kanatlarım arkamda görkemle uzanırken Finn'i takip etmeye başladım.

Ne yaptığımı fark ettiğinde, Molly'nin dişleri bir tık sesiyle çıktı. Bana tıslayıp Finn'in önüne geçti. Finn'e ulaşmak için onu geçmem gerektiğini gösteren bir savunma pozisyonuna girip bana döndü.

"Bu Finn'le benim aramda Molly," dedim ona. Arkadaşımı incitmeden ona nasıl ulaşacağımı çözmeyi deniyordum.

"O benim *máistir*'ım," dedi Molly. Finn'den gıdım uzaklaşmamıştı.

Onlarla arama mesafe koyup tüm hızımı arkamdaki duvara koşmak için kullandım. Hızım yerçekimine karşı koymamı sağladığı için duvarın üzerinden koşup Molly ve Finn'in dikildiği yerin üzerinden geçtim. Sonra duvarı atlama tahtası olarak kullanıp zıpladım ve Molly ve Finn'in arkasındaki zemine indim. Finn kaçarak Molly'yi korurken ben kılıcımı aşağıya indirip boynuna doğru götürdüm. Ona çarpmadan Finn'le aramda oluşan görünmez bir bariyere çarptı.

Kılıcımı bıraktığımda kollarımdaki kemikleri paramparça etmişim gibi hissediyordum. Kollarımı kendime sarıp aramızdaki görünmez engelden Finn'e hurladım. Hızla etrafa bakındım ve uzanıp sandalyenin sırtını hissiz ellerimle tutup karşımda dikilen Finn'e fırlattım. Sandalye, Molly ve kendisinin etrafına diktiği bariyere çarparak paramparça oldu.

"Kes şunu Evie!" dedi Molly ben engelin etrafında yürürken, Engelin zayıf noktasını test etmek için omuzumla yokluyordum. Yeri Finn'in kafasıyla silmek için, içeri girmek için bir yol bulmam gerekiyordu.

Etraflarında dönüp Finn'le yüzleştiğim yere geldim. Dik dik gözlerinin içine bakarken, "Neden?" diye sordum.

"Onu istedim. Onu dönüştüreceğimiz kesinleştiğinde benim olabilir mi, diye sordum."

"Neden sen?" diye sorduğumda hissettiğim ihanet yüzünden sesim çatlamıştı. Finn benim tek arkadaşımdı ve bunu bir anda yok etmişti.

"Çünkü o gelene kadar kendime ait bir şeyim yoktu ve onu benden almaya kalkan her şeyi öldürürüm," diye tehditkârca yanıt verdi.

Gözlerimi kısmıştım. "Onu seviyor musun?"

"O benim," diye ölümcül bir kesinlikle yanıtladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Büyük ihtimalle, onu sevdiğini

söylemeye en çok bu kadar yaklaşabilirdi, çünkü Declan ve Lanchan buradaydı ve Brennus'un sağ kolunu öldürmemi engellemek için ne yapmaları gerektiğini bulmaya çalışıyorlardı.

Belimin etrafına soğuk eller dolanıp beni sert bir göğse doğru geri çekti. Brennus'un beni metal bir kafes gibi kollarının arasında tuttuğunu bilmem için bakmam gerekmiyordu. Başını eğerek kulağıma fısıldadı. "Kardeşimi öldüremezsin *mo chroí*."

"Nedenmiş? O arkadaşımı öldürdü," diye öfkeyle yanıt verdim.

"O halinden memnun." Yalan söylemediğini gördüm. Molly onu seviyordu ve şimdilik el üstünde tutulan bir oyuncaktı. *Hatta belki de Finn için bundan daha fazlası,* diye düşündüm kin tutarak. "Finn ona iyi bir gardiyan olacak. Bildiği her şeyi güçlenip serpilsin diye ona öğretecektir. Birbirlerini seviyorlar. Sen kimsin de 'bu olamaz' diyorsun ki?"

"Ben onun kardeşiyim." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissetmiştim. Onları bastırmayı denedim, çünkü hepsinin önünde ağlamak istemiyordum. Daha fazla zayıf görünemezdim yoksa bunu bana karşı kullanırlardı. "Beni bırak," dedim ama Brennus'un elleri üzerimde sıkılaşıp beni kendisine doğru çekti, gitmeme izin veremiyormuş gibi bana sarılmıştı.

"Buraya alışman zor olacak, bunu biliyoruz. Zaman ver *mo chroí*. Herkesin senin için en iyisini istediğini göreceksin," dediğinde iğneleyici bir kahkaha atmamaya çalıştım.

"Brennus, kalbimi yerinden söküyorsun... Kalan parçalarımdan hoşlanmayabilirsin," dedim nazikçe, ondan uzaklaşmak için sertçe çekildim. Gönülsüzce gitmeme izin verdi ve Finn'e baktım. "Bana yaklaşma." Kapıya doğru yürümeye başladım.

Brennus bana, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu sert bir sesle.

"Odama."

"Güzel, duşa ihtiyacın var ama ilk önce, ikimizin bir konuda konuşması gerekiyor. Bu yüzden otur," diye emretti. Durdum. Öyle ya da böyle istediğini elde edeceğini bildiğimden, şimdi kalıp bana söyleyeceğini dinleyebilirdim. "Declan, Lachlan! Dışarıda Faolan ve Eion'la bekleyin. Finn, seninle sonra konuşuruz." Finn ve Molly tek kelime etmeden sanki ben onları yaralamışım gibi yanımdan geçerken kaskatı dikildim.

Brennus'la yalnız kaldığımda, masaya oturup Brennus'un ters çevrilmiş masalara ve parçalanmış sandalyeye bakmasını seyrettim.

"Finn'in seni kolayca öldürebileceğinin farkındasın, değil mi?" diye sorduğunda gözleri üzerimdeydi.

Omuz silktim. "Belki."

"Belkisi falan yok. Gerçekten güçlü olduğu için seni ikiye ayırabilirdi ama bunu yapmazdı. Nedenini biliyor musun?"

"Çünkü yaparsa onu öldürürdün."

"Bu da var, ancak daha çok seni sevdiği için," dedi Brennus nazik bir sesle. Kahkaha attım. "Gülüyorsun." Kaşlarını çattı. "Neden Molly'yi istediğini sanıyorsun? Sevgisine karşılık verebilecek birini istedi ve sanırım bunu buldu. Dönüştürüldüğünden beri bunu tatmamıştı ve seninle ben tanıştıktan sonra bunu istemeye, buna özlem duymaya başladı." Brennus verdiğim tepkiyi izliyordu. "Benimle savaşmamak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Molly'yle mutlu olduğunu düşünüyorum."

"Onu öldürdü, aynı Aodh'un seni öldürdüğü gibi," dedim tepkisini bekleyerek. "Finn'i köle gibi kontrol edebilmek için mi öldürdün?" diye sordum, beni incittiği gibi onu incitmeyi çok istiyordum.

Brennus taş kesildi. *Tık*... Dişleri ağzında fırlayarak onu kızdırdığımı bildirdi. "Ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? Finn'in ve benim başımdan neler geçtiğini mi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu aşırı sakin bir şekilde.

"Evet, neden sana bu kadar sadık olduğunu öğrenmek istiyorum." Vücudumdaki her sinirin gerilip tetikte olduğunu hissettim, çünkü çok güçlü bir avcıyı zorladığımı biliyordum. Saniyeler içinde beni *merhamet* için yalvartabilirdi.

"Finn benim küçük kardeşim. *Gerçek* kardeşim," dedi üzerine basarak. "Ailemizin ışığıydı; hep peşimde dolanırdı. Herkesin sevdiği türde bir oğlandı, yaramazlıklarıyla herkesi güldürebilirdi." Yüzündeki ciddiyetin birazı kayboldu. "Benden öyle farklıydı ki. En büyükleri bendim. Sessiz ve sorumluluk sahibi, her şeyde hep en iyi olmak için çabalayan. Finn'in bir şey için çalışması gerekmiyordu. Tatlılığı yüzünden istediği her şeyi elde edebilirdi. Herkesi kendine çekerdi ve sen de onun yanında olduğun için daha iyi hissederdin. Neden bahsettiğimi biliyor musun?" diye bana sorduğunda başımla onayladım.

"Russell da aynı böyle," dedim ve Russell'ın adını söylediğimde Brennus'un bakışlarından onu hatırladığını anladım.

"Bir gün, köyümüz Gancanaghlar tarafından baskına uğradı ve Finn kaçırıldı. Annem günlerce ağladı. *Athair*'ime, yani babama günlerce yalvarıp alınanları geri getirmesi için savaşçı göndermesini istedi. Finn'i onun için geri getirmesini. Geldiğimiz yerde babam krala eş değerdi ama işe yaramayacağını biliyordu. Büyük ihtimalle ölmüş, yemek olmuşlardı."

"Bu yüzden sen gittin?" diye ufacık bir sesle sordum, yanıtı biliyordum.

"Gittim, Finn için. Onu geri getirmem gerekiyordu."

Sanki onun için başka bir seçenek yoktu. "Aodh'a karşı hiç şansım yoktu ama yine de gittim. Öyle korkmuş ve öfkeliydim ki. Nasıl hissettiğini, içini yiyen o zehri biliyorum *mo chroí*, çünkü yenildiğini biliyorsun, sana sadece yenilginin kaldığını. Ben de o hücredeydim ama senin seçtiğin gibi ölümü seçemezdim. Aodh'la yüzleşip kölesi olması için Finn'i yalnız bırakamazdım. O bizim gibi değil *mo chroí*, öyle güçlü değil," diyerek fısıldadı.

Yanıma gelip eğildikten sonra gözlerimden akan yaşları sildi. Beni incelerken yüzü yumuşamıştı. Ne beni ne gözyaşlarını daha önce görmüş gibi bakıyordu. Belki de uzun zamandır kimse ölümü için yas tutmamıştı ama hayatını kaybettiği için içim kederle dolmuştu.

"Tam senin hakkında her şeyi bildiğimi düşünürken çıkıp beni şaşırtıyorsun. Seni incitmeme rağmen benim için ağladın," dedi şefkatli bir sesle.

"Sen de benim gibisin Brennus," diye mırıldandım. "Bazen kaçmanın en iyi seçenek olduğunu bilemiyoruz. Çaresizce tutunmak bizim yolumuz sanırım."

"Sen bir savaşçısın. Yenilgi asla kabul edilemez ama olan bu Genevieve. Sevdiğin bir şeyi elinden aldım, Molly gibi ve bu boyun eğmeni kolaylaştırıyor, çünkü onu burada, koruyacak biri olmadan tek başına bırakamazsın asla. Sevdiğin başka bir şeyi almamam sana bağlı, diğeri gibi," diye eklediğinde Russell'dan bahsettiğini biliyordum.

Beni kendisine şimdi bağlı olduğumdan daha çok bağlamak için onu da dönüştürür mü? diye çaresizce merak ettim.

"Çok güçlüsün. Boyun eğmek senin için zor, bunun ayırdındayım. Sana söz veririm, bu boyun eğmen gereken son şey olacak, çünkü sana dünyaları, istediğin her şeyi vereceğim. Sadece beni seç, beni sev."

"Beni seviyorsan, neden bana bunu yapıyorsun Brennus?" diye sordum ona çaresizce. Eğer Finn olmasay-

dı kendisi de ölümü seçecekken neden Gancanagh olmam için ısrar ettiğini anlayamıyordum.

Şefkatle yanağımı okşadı. "Çünkü senden daha çok şey biliyorum. Uzun süre yaşadım, geleceğinde neler yattığını görüyorum. Bildiğinden daha fazla düşmanın var. Sen bilmesen bile, seni koruyan *aingeal*'lar neyle karşı karşıya olduğunu biliyorlar. Alfred senden ilk kez bahsettiğinde, neyle karşı karşıya olduğunu bildiğim için hiç bulaşmak istemedim. O portre olmasaydı, hâlâ Houghton'da olurdun. Seni sevdiğim için buradasın. Hoşuna gitmese bile seni koruyacağım."

"Hoşlanmıyorum. Eve gitmek istiyorum," diyerek nefesimi verdim. Elimi yanağına koyup gözlerinin içine baktım.

"Evindesin. Kabullen bunu." Gözlerimi gözlerinden ayırıp aşağıya baktım ve elimi indirdim.

Omuzlarımı geriye attım. "Şimdi odama gitmek istiyorum," dedim fısıltıya yakın bir sesle.

"Bir dakika içinde gidebilirsin. Sana son bir şey söylemek istiyorum," dedi nazikçe. Çenemi tutup yine gözlerine bakmam için döndürdü. "Burada korumaların olmadan gezemezsin. Burası evin ama herkes senin etrafta dolaşmana alışana kadar izlenmen gerek. Bu senin güvenliğin için, pazarlığımızın sana düşen kısmını yerine getireceğine güvenmediğimden değil," dedi kibar bir sesle. Alındım mı diye görmek için beni izliyordu.

O anda aklımda şimşek gibi bir düşünce çaktı. Isırılamazdım. Bu, anlaşmayı bozardı. Eğer beni ısırırlarsa ve hayatta kalırsam özgür olurdum. Sonra irkildim, son kez ısırıldıktan sonra gelen yoğun kan ihtiyacını ve acıyı hatırladım. Neredeyse aklımı kaybediyordum ve Russell beni kurtarmasaydı, daha fazla dayanamazdım.

Yine hayatta kalabilir miyim? Eğer başarırsam, o zaman yine Reed'le olabilirim. Bu her riske, her acıya değer. Gülümsüyor olmalıydım, çünkü Brennus'un yüzü hareketsizleşti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Benim dünyama çok fazla kapılmamaya çalış Brennus," diye nazik bir sesle onu uyardıktan sonra gözlerinin kararduğını gördüm. Uzanarak yüzüne dokunduktan sonra parmaklarımı yanağının soğuk hatlarında gezdirdim ve ekledim. "Sana ihanet edebilirim."

"Bunu hatırlayacağım, seni tatlı *aingeal*," deyip ağzıma odaklandı.

"Hatırlasan iyi olur."

"Seninle biraz vakit geçirmek istiyorum, *mo chroí*. Kendine çeki düzen verdikten sonra sana etrafı göstermeme izin verir misin?"

Elim yanağında durdu. Bildiğim Brennus emir verir ve etrafındaki herkesin söylediğini yapmasını beklerdi. İznimi istemesi epey büyük bir değişiklikti.

"Eh, tabii... Neden olmasın. Şu anda nerede olduğumu bilmiyorum ve odama nasıl döneceğime dair bir fikrim yok. Belki de bu sırrı da açıklığa kavuşturursun." Elimi yüzünden çekerken gözlerini izliyordum.

"Belki kavuştururum," dedi neşeyle. "Kilisedesin. Bir *aingeal*'ı arıyorsam, şapelden başlamam gerektiğini bilmem gerekirdi." Ayağa kalkıp tutmam için elini bana uzattı.

"Öyle demek. Boş olduğu için yemek yemek için güzel görünmüştü." Elini tutup Brennus'la beraber kapılara doğru yürüdük.

Kişisel korumalarım yanlarından geçtiğimizde peşimize takıldılar, bu beni rahatsız etmişti. Üzerinde "Gaganı kapat" yazan, sırtı olmayan bir tişört ve üzerimden düşmemesi için belini kıvırdığım, Declan'ın baksırını giyiyordum. Kanatlarım arkamda uzanıyordu, çünkü onları içe-

ri sokmayı denememiştim. Büyük ihtimalle yapabilirdim ama çıplaklığımı örtüyorlarmış gibi geliyordu.

Tanımadığım Gancanaghların yanından geçtiğimizde, hepsi durup yana çekiliyor ve başlarını eğip geçmemizi bekliyorlardı. "Neden hepsi bunu yapıyor?" diye Brennus'a sorup yanma doğru sokuldum, çünkü biraz ürkütücüydü.

"Saygı gösterisi," dedi. Açıklamadan, neden bahsettiğimi biliyordu.

"Bunu yaptıklarında ne yapmam gerekiyor?"

Eğlenmiş halde bana bakıp gülümsedi. "Hiçbir şey ama içlerinden biri böyle yapmazsa bana söyle ki onu öldüreyim."

"Niye?" Kaşlarımı çatıp koridorda bana dişlerini gösteren Gancanaghları hatırladım.

"Sen onların kraliçesisin."

Gözlerimi devirdim. "Ah, doğru," dedim alay ederek. "Tacım nerede ve şu lanet asayı yine kaybettim sanırım."

Brennus'un yüz ifadesi ciddileşti. "Eğer taç istiyorsan senindir ama onsuz da ne olduğunu biliyorlar."

"Taç falan istemiyorum Brennus," dedikten sonra iç çektim. "Zaten taçla ne yapacağımı da bilemem. Nasıl büyüdüğümü gördün. Yaşadığım eve gittiğini biliyorum. Sahip olduğum her şeyi o depodan aldığını söylediler bana. Bunların hepsi... Ben..." Sustum, bunların hepsi çok saçmaydı.

Büyülü yaratıklar bir kenara, şu anda olduğum yerin görkemini kavrayamıyordum. Aynı şato gibi, baktığım her yerde ya harika sanat parçaları ya da zarif, ipekle kaplanmış kanepeler vardı; üstelik sadece koridorlardan bahsediyordum. Odam paha biçilemez mobilyalar ve sanat eserleriyle doluydu ama henüz bana ait bir şey görememiştim.

"Anlıyorum," dedi Brennus yanımdan. Kaşlarımı çattım. *Ne hissettiğimi nasıl bilebilir?* "Molly bize çocukluğundan epey hikâye anlattı," diye ekledi. Büyük bir taş merdiveni

çıkarken elini sırtımın en ince yerine koyup beni hızla yukarı götürdü. "Bunun senin için zor olacağını söyledi, çünkü ne dikkat çekmek ne de zenginlik istiyorsun. Bu benim için işleri kolaylaştırmak yerine zorlaştırıyor."

"Neden zorlaştırıyor?"

"Eh, kraliçe olman demek ilgi merkezi olman demek ve ben zenginim. Büyük ihtimalle yabancı bir memleketteki yabancı biri gibi hissedeceksin." Sendeledim, çünkü tam da böyle hissediyordum. "Ve son birlikteliğimizde sana öyle kötü davrandığım için büyük ihtimalle korkuyorsun ama göstermiyorsun, çünkü gerektiğinden çok daha cesursun."

"Belki de düşündüğün kadar korkutucu değilsin."

Sırıtarak bana baktı. "Korkutucuyum, bunu sakın unutma," diye uyarıp odama döndü. Sadece Declan süitimin oturma odasına bizimle girdi. Her şeyi kontrol ettikten sonra Brennus'a başıyla onay verip odadan çıktı ve koridordaki diğer korumalara katıldı.

Brennus'a döndüm, burada olması beni huzursuz ediyordu. Geçen birkaç gün boyunca onlardan burada saklanmıştım ve şimdi bu yeri işgal ediyordu. Burası onun eviydi ama bu odalar konusunda sahipleniciydim.

Gergin gergin ellerimi ovuşturup aniden konuştum. "Nerede uyuyorsun?" Gözleri kararda ve dudaklarını ufacık bir gülümseme yumuşattı. Yine denedim. "Demek istediğim... odan nerede?"

"Burası." Tüm kanımın yüzümden çekilmesini ve soluşumu izledi.

"Ne dedin?"

"Eşyalarımın çoğunu süitteki bu dolaba taşıttım." Kocaman elbise dolabına gidip kapısını açarak pahalı takım elbiselerini, özel sipariş ceketlerini, gömleklerini ve kravatlarını, kemerlerini ve ayakkabılarını gösterdi. "Uyumam

gerekmiyor, bu yüzden yatağı sana bırakmam zor olmadı. Elbette seninle olmayı özlemek dışında. Ona gelmeden önce bana alışmak için biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Kalp atışlarım hızlanırken yüzüm kızardı, dönüp dolaba baktım ama pek bir şey göremiyordum.

Brennus yatak odasındaki kapıdan oturma odasına geçti. Başka bir kapı daha açtı ve beni geniş, rahat, oyma bir çalışma masasının olduğu odaya çağırdı. Elle oyulmuş kanepe ve sandalyelerle birkaç oturma alanı yaratılmıştı ama yine de dolanacak epey alan vardı.

Dikkatli adımlarla aşağıdaki denize bakan pencereye yürüdüm. Çift kanatlı kapılar balkona açılıyordu. Taş bir masa ve eğer güneş dünyanın bu tarafına uğruyorsa, oturup güneşin tadını çıkarmak için lüks sandalyeler vardı. *Hava hep kapalı ve gri.* Uyuşmuştum.

Manzaraya arkamı döndüğümde ve gözlerim ofisteki her şeyin üzerinde şöyle bir dolandığında, kalbimi göğsümde küt küt attıran bir şey gördüm. Tek kelime etmeden Brennus'un masasına yürüdüm ve aşina olduğum figürü aldım. Parmaklarım, yumuşak mermerin üzerinde dolaşırken titriyordu. Çim hokeyi üniformamın içindeydim. Reed'in yarattığı heykellerden biriydi. Crestwood'daki odasında duruyordu.

"Sanki seni mermerde görmüş de özgür kılana dek uğraşmış," dedi Brennus arkamdan. "Bu onun hakkında bilmem gerekenleri söylüyor."

Brennus'a, Reed'in ismini söylememem gerektiğini biliyordum. Bunlarm hepsine tepkimin ne olacağını ölçüyordu. "Bu senin hakkında da çok şey söylüyor," deyip heykeli masada bulduğum yere bıraktım.

"Ne söylüyor?" diye sordu yüzümü ona dönerken. Soruyla beraber güzelce kalkan kaşı dikkatimi çekmişti.

Uzanıp gömleğinin düğmesiyle oynadım, başımı kaldırdığımda gözlerinin parmaklarıma odaklandığını gördüm. "Bana karşı o kadar sahiplenicisin ki eğer benim bir parçamı simgeliyorsa, bir parça taşın bile onda kalmasına izin veremiyorsun."

Göğsünde duran parmağıma dokunduğunda dudaklarına seksi bir gülümseme oturdu. Parmağımı soğuk dudaklarına götürüp sadece ucunu öptü ve tepkimi bekledi.

"Bu çok kurnazca Genevieve. Öğrendiğin bu bilgiyle ne yapacaksın?" Bana doğru eğildiğinde kara saçları alnına düşmüştü.

"Senin yaptığını," diyerek yanıt verdiğimde dudaklarının dudaklarıma yaklaşmasını izliyordum. Bir nefes uzaklıktayken, "Kendi yararıma kullanacağım. Senin kendi planların var ve benim de öyle," dedim.

"Beni düşmanın olarak görmeyi ne kadar kısa sürede bırakırsan, o kadar çabuk birbirimizin tadına varabiliriz," dedi nazikçe, soğuk dudaklarını yumuşakça benimkilere bastırmıştı.

Öpücüğe karşı kayıtsız kalmak istiyordum ama verdiğim tepki tam olarak öyle değildi. Üzerime çöken duygu karmaşasını hissettim. Öfke ve arzuyu... Hem onu parçalamak hem de kendime çekmek istiyordum. İki seçeneği de yapmamak için Brennus'un çalışma masasının köşesini tuttum. Kendime ona zarar verme izni veremezdim, çünkü kendimi de incitiyor olurdum. Bu büyülü anlaşmadan kurtulana kadar olmazdı.

Benden uzaklaştığında Brennus'un açık yeşil gözlerine yoğun bir arzu oturdu. "Çok güçlü," dedi kendi kendine. "Kanında olmama rağmen hâlâ direniyorsun."

"Ne?" diye sordum nefesim kesilirken.

"Seni ısırdım. Kanındayım. Beni arzuladığını biliyorum. Isırıldığında bu olur, ancak sen bununla savaşıyor-

sun." Şaşkındı, fakat ilgisi epey uyanmıştı.

"Unutuyorsun, artık o da kanımda," dedim nazik bir sesle. Öfkenin, tutku uyandıran hoş yüzünü soğuk ve acımasız yapmasını izledim. Reed'e kan yemini ettiğimi hatırlamış olmalıydı. Reed'in kanı artık benimkiyle karışmıştı. Yani nerede olursam olayım, hep benimleydi.

"Onu her şeyden sileceğim, hatta yüreğinden bile," diyerek ölümcül bir sakinlikle bana söz verdi.

Sözleri bir anlığına nefesimi keserken aklımda Brennus'u parçalama yolları çakmıştı. İçimdeki melek öfkeden kudurup bana yaptığı gibi onu boğmak istiyordu. Brennus boş bir mutluluktu. Kendimi ondan kurtarıp sonra onu öldürecektim.

Kendimi gülümsemeye zorladım ama gözlerime ulaşmadığından emindim. Bu bir oyundu ve soğukkanlılığını yitirmeyen kazanacaktı. "Ganimet galibindir Brenn. Ezileni seviyorum diye bana kızma, olur mu?" Etrafından dolanmak için hafifçe onu ittirdim. "Gidip temizleneceğim, sonra bana evi gezdirebilirsin."

Ofisten çıkıp oturma odasından geçerek yatak odasına gittim. Kapıyı ardımdan kapatıp banyoya koştum. O kapıyı da kapattım. Kapıyı açmak için anahtara ihtiyacı olmadığını bilsem de kilitledim. Kırıp geçebilirdi. Kapıya yaslanıp nefesimi tuttum ama Brennus beni takip etmiyordu. Dudaklarının şeklini hâlâ dudaklarımda hissediyordum. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ama bu, yüreğimin içinde bıraktığı boşlukla karşılaştırılamazdı bile.

BÖLÜM 13

Kraliçe

Kısa bir duş aldıktan sonra makyaj masasına gittiğimde çeşit çeşit boy ve şekillerdeki parfüm şişelerini buldum. Birkaç tanesinin kapağını kaldırıp içindekileri koklamak için burnuma tuttum. Hafiften çiçeksiye, egzotikten seksiye birçok koku vardı. Hiçbirini sürmedim; kanımın kokusunun Gancanagh için bir şey eklemeden de yeterince hoş olduğuna bahse vardım.

Hiç acele etmeden saçıma şekil verip boynumdan kaldırdım. Brennus'un ofisinden çıktığımdan beri aklımda bir plan oluşuyordu. Onu ve adamlarını ne kadar çok cezbettiğimi, beni ısırmaya teşvik edilebilirler mi görmek istiyordum. Eğer öyleyse, kendimi bu senaryoya hazırlayacaktım, çünkü bir kez ısırıldığımda zamanım kısıtlı olacaktı. Gancanagh kanından başka kana ulaşabilmeliydim.

Son kez ısırıldığımda Russell bana kan arzumu dindirmek için geyik kanı vermişti. İçimi yiyen acıyı durdurmak için kan tüketme arzusu insanın aklını başından alıyordu. Eğer geyik kanına benzer bir şey bulabilir ve onu kolayca erişebileceğim bir yere stoklayabilirsem, bu ailenin gerçekten bir üyesi olmadan önce kaçabilme şansım olurdu.

Tarağı saçımdan geçirirken, durup makyaj masasının üzerinde zarifçe sıralanmış parfüm şişelerine baktım. Tarağı masaya bırakıp diğerlerinden daha büyük olan şişeyi

aldım. Önündeki gümüş kâğıtta Fransızca yazılar vardı.

Kapağını açıp içindekini lavaboya döküp yıkadım. Faz la almazdı ama birkaç tanesini kanla doldurur ve stratejik noktalara koyabilirdim. Isırıldıktan sonra iki tanesine ulaşabilirsem, buradan gitmeme yetecek kadar, sanrılarla savaşabilirdim. Şarap şişeleri belki daha çok işe yarardı ama parfüm kokuyu daha iyi saklardı. Gancanagh'ın şişeleri etrafta bulmasını istemiyordum, çünkü bu planlarımı açığa çıkarabilirdi.

Isırıldığımda çekeceğim acıyı düşündüğümde elim titredi. Plan çok riskliydi ve daha iyi düşünmeliydim. Altı ay dayanabileceğimi ummuştum. Sonra Brennus, anlaşmamızın şartlarına göre Reed'e gitmeme izin verirdi ve ikimiz altı ay sonra Brennus'a dönmemem için bu anlaşmadan kurtulmak için bir plan yapardık. Ama artık Brennus'un Reed'e gitmeme izin verme niyeti olmadığını biliyordum. Bu şartı anlaşmaya boyun eğmemi sağlamak için eklemişti. Ofisindeki heykel, Brennus'un Reed'le birlikte olmama izin vermeyeceğini gösteriyordu. Bir an için bile olsa. Asla.

Eğer Reed'i bir daha görmek istiyorsam, hayatta kalıp anlaşmayı bozmak bana kalıyordu. Ve bu, altı ay bitmeden önce olmalıydı. Son tarih buydu. Brennus bir karar vermek zorunda kalacaktı: Beni elinde tutmanın başka bir yolunu bulacaktı ya da beni dönüştürecekti veya şu andaki planına uyarak ona âşık olmamı sağlayacaktı.

Şansın yaver gitsin dostum, diye düşündüm tiksinerek.

Zaman benim için başka bir nedenden ötürü de önemli bir unsurdu. Şimdiden Reed'le olamadığım için acı çekiyordum. Kocaman bir parçam kayıpmış gibi hissediyordum. Gece, karanlıkta uzanırken zamanla pazarlığa oturuyordum. Tek yaptığım buydu. Birkaç dakikayı Reed'i düşünmeden geçirmeye çalışıyordum, çünkü düşündüğümde yüreğim sıkışıyordu.

Yaptıklarım yüzünden benim hakkımda ne düşündüğünü merak edince daha da kötü oluyordum. Onu planımın dışında bırakmıştım. O gece kiliseye gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum ve ona beni durdurma şansı vermemiştim. Bir pazarlık yapıp onu arkada bırakmıştım. *Umarım ona dönmenin bir yolunu bulacağımı biliyordur.* Bulacaktım ama yaptıklarımdan sonra geri dönmeme izin verecek miydi? Böyle düşünemezdim yoksa bu düşünceler beni canlı canlı gömecekti. Kaçmalı ve en iyisini düşünmeliydim, çünkü evim Reed'in yanıydı.

Bornozumun ipek kemerini daha sıkı bağlayıp odamdaki dolaba yürüdüm ve ufacık, vücuda oturan iç çamaşırları buldum. Dantelli, siyah çorapları tutan jartiyeri nasıl giyeceğimi çözmem birkaç dakikamı aldı ama en sonunda son tokayı da yerine oturtabildim. Vücuduma deri gibi oturan ufak, kolsuz bir elbise buldum ve etiketine göre ufak bir hazineye bedel yüksek, siyah topuklu ayakkabıları giydim.

Kıvrımlara oturan siyah bir trençkot buldum ve odamdan oturma odasına giderken yanıma aldım. Başımı Brennus'un ofisine uzattığımda boş olduğunu gördüm. Koridorda yürüdüğümde Declan ve Faolan'ı duvara yaslanmış buldum; sıkıntıdan patlıyorlardı. Beni gördüklerinde ikisi de dikildi. Beni baştan aşağıya süzerlerken gözleri fal taşı gibi açıldı, sanki beni daha önce hiç görmemişlerdi.

"Selam," dedim ikisine gülümseyerek. "Brennus'u arıyorum. Bana evi göstereceğini söylemişti. Onu nerede bulacağımı biliyor musunuz?" diye sordum. Hâlâ tuhaf tuhaf bana bakıyorlardı, sanki nefeslerini tutmuştular.

Bana cevap vermeyip Faolan nefesini verene dek bana baktılar. Bunu yaptığındaysa dişleri tık sesiyle ağzında öne çıktı.

"Lanet olsun," diye bezgin bezgin mırıldandıktan sonra

gergin bir bakışla Declan'a döndü. "Kanatları dışarıda bile değil Deck. Bu kötü."

"Öyle," diyerek kabul etti Declan. "Tam bir güvenlik kâbusu. Öldük," diye ekledi, sanki berbat bir baş ağrısı çekiyormuş gibi burnunun köprüsünü tuttu. "Bugün beslendin mi?" diye sordu Faolan'a.

Faolan keskin bir hareketle başıyla onayladı. "Beslendim. Onu göreceğimi biliyorsam ilk iş bunu yapıyorum." Gergin gergin ellerini saçlarından geçirdi.

"Yeni bir beslenme düzenine ihtiyacımız var. Artık günde birkaç kere beslenmemiz gerekebilir. Böylece daha kolay olur," dedi Declan, sanki karmaşık bir sorunu çözmeye çalışıyordu.

"Sorun mu var?" diye sorup yüzlerini inceledim.

"Var," dedi Declan, sanki hâlâ şanslı tişörtü üzerimdeymiş gibi beni izliyordu. "Ete bürünmüş sinsiliksin sen."

"BEN Mİ? Ne yaptım?" diye hayret içinde sordum. "Duş alıp dişlerimi fırçaladım." Kötü koku var mı diye kendimi kokladım.

Declan iç çekti. "Belki de üzerine o fıstık ezmesinden sürdürmeliyiz, yardımcı olmuştu," dedi Faolan'a.

"Belki de ama hâlâ onu görebiliyoruz," diyerek düşünceli düşünceli yanıt verdi Faolan.

Ellerimi kalçalarıma koyup sinirle kanatlarımın sırtımdan çıkmasına izin verdim. Ayağımı yere vurarak bir açıklama bekliyordum. Faolan yine bana baktığında gözlerinde özlem vardı. Endişeye kapılarak Declan'a döndü.

Declan bana kaşlarını çatıp konuştu. "Git de beslen. Lanchan ve Eion'u da beraberinde götür. Siz gelene dek burada bekleyeceğiz. Acele et." Faolan gittiğinde sordu. "Bu gerekli miydi?"

"Ne?" Aklım karışmıştı.

"Kanatlar. Ona işkence etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu kızgın bir sesle.

"Elbette hayır!" diye karşılık verdim, utanç yüzünden yanaklarımın kızardığını hissettim. "Gidip üzerime biraz parfüm mü süreyim?" diye sordum yere bakarak. "Hâlâ koktuğumdan habersizdim."

"Kokmuyorsun. Sorun da bu. Cennet gibi kokup en seçkin günah gibi görünüyorsun. Aşağıdaki kurtlar büyük ihtimalle senin için inim inim inliyorlardır ve onlar sadece heykel. Seni gördüğünde diğerlerinin ne yapacağına dair bir fikrim var ama bu iyi değil. Çoğu uslu durmayı deneyecektir, çünkü öyle olmazlarsa Brennus'un onları öldürür. Ama bazıları kendilerini kontrol edemezse, şimdilik uzaklaştırılmaları gerekir. Faolan çok yaşlı ve çoğundan daha fazla kontrol sahibi ama biraz önce ne olduğunu gördün... kanatlar olmadan. Kanatlar çıkınca..." Sustu.

"Kanatlarımdan hoşlanıyorlar mı?"

"Hoşlanıyoruz," dedi kin güderek. Sanki bende sevdiği bir şey olduğunu söylemek tabiatına aykırıydı. "Geldiğimiz yerdeki kadınların hepsinin kanatları var. Onlarınki daha çok Ölüm meleği kanatlarına benziyor ama tüyler en az seninkiler kadar baştan çıkarıcı."

"Ya." Kontrol edemediğim bir şey yüzünden suçluluk duyuyordum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Uzun uzun nefesini verdi. "Öl derdim ama bunun bile çözüm olacağından şüphem var. Ölümsüz olsan da senden uzak kalmakta sorun yaşarlar. Sadece biraz fazla dikkatli olup birkaç tane daha deneyimli Gancanagh'ı kişisel korumalarına eklememiz gerek."

Yüzümü ekşittim. "Bunu yapmaya mecbur musun? Dört yeterince çok değil mi?"

"Öyle olmalı ama beni endişelendiriyorsun. Sanırım şanslı tişörtümü giymenden daha çok hoşlanıyordum."

Buna gülümserken yüzüm aydınlanmıştı. "Sanırım ben de şanslı tişörtünü giymekten daha çok hoşlanıyordum."

"Felaket," diye kısık sesle mırıldanırken başını salladı.

"Beklerken içeri gelip oturmak ister misin?" diye sordum Declan'a, sahte bir sakinlikle omuz silkmiştim. Şüpheyle bana baktıktan sonra benimle beraber içeri girdi. Oturma odasına geri yürüdüm. Oyma sandalyeye geçmemi bekleyip benden en uzak sandalyeye kaskatı kesilerek oturdu.

Ben de huzursuz ve gergin hissediyordum, dudaklarımı ıslatıp sordum. "Uzun... uzun zamandır burada mısın?" Soruya kaşını kaldırdı, çünkü ne sorduğumu bilmiyordu. Yine denedim. "Uzun zamandır Gancanagh mısın?"

Gözlerini kısıp cevap verdi. "Öyleyim."

Ceketimi kucağımda tutup soru sorarken düğmelerden biriyle oynadım. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Ne?" diye şüpheyle sordu.

"Gancanagh... olmaktan hoşlanıyor musun?" Yüzündeki tiksintiyi gördüğümde ağzımı açmamış olmayı diledim.

"Bu nasıl soru böyle?" diye sordu, sanki su katılmamış aptalın tekiydim.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Ben... Molly harika olduğunu söyledi... Sadece senin ne düşündüğünü merak ettim... Bilirsin... Gancanagh olmanın... Ölümsüz..." diye kekeledim, çünkü gerçekten su katılmamış aptalın teki gibi konuşuyordum. "Sadece Molly'den daha aydınlatıcı bir bakış açın olur, çünkü uzun zamandır buradasın. Özür dilerim... Sormadım say..." dedim acıtan bir sessizliğe gömülerek.

Şöminenin üzerindeki saat yüksek sesle bir süre tik tak yaptı ve Declan konuştuğunda neredeyse yerimde zıplıyordum. "Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı."

"Gerçekten mi?"

"Hatırladığım kadarıyla evet. Sis kadar yaşlıyım ama bana bunu ilk kez sen sordun," dedi şaşkın gözükerek.

"Ah. Umarım seni gücendirmemişimdir. Genellikle sana davrandığım kadar kaba değilimdir. Sadece beni en kötü anlarımda yakalıyorsun," dedim dürüstçe. Onu şoke etme yeteneğim olduğundan haberdar değildim ama varmış.

"Seni anlamaya çalışıyorum kızım," dedi Declan beni ölçüp biçerken.

"Ya?"

"Yaptığın tüm o cesurca ve aptal şeyleri yapmana neden olan cesaret mi, yoksa saflık mı diye merak edip duruyorum," dedi sesinde içtenlikle.

"Bana da der misin?" diye sordum hafifçe gülümseyerek. Soru sorarak yüzüme baktığında ekledim. "Cesaret mi, yoksa saflık mı, anladığında bana da söylersin, değil mi?"

Buna gülümsedi, yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi. "Söylerim," diyerek kabul etti.

Başımla onayladım ve bir süre ikimiz de sessiz kaldık. "Canlı olmayı özlüyorum," dedi aniden, sanki bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Yüzümde yazılı soruyu gördüğünde açıkladı. "Bana ölümsüz olmaktan hoşlanıyor musun diye sormuştun." Anlayışla onayladım. "Yemek... yemeni... seyretmek garipti... İğrenç koksa da sana katılmak istedim."

"Eh, seni suçlayamam. Fıstık ezmesi gerçekten lezzetli. Sadece iğrenç görünüyor," dedim gülümseyerek.

"Senin etrafında olmak bana hayatta olmanın nasıl olduğunu hatırlatıyor. Bana dönüştürülmeden önceki ailemi hatırlatıyorsun."

"Nasıldılar?" Perileri ve dünyalarını merak ediyordum.

"Canlı..." dedi uzaklara dalarak. "Çok... çok gülerlerdi."

"Ya, benim dayım da öyleydi. Sürekli gülerdik, çoğunlukla da komik olmayan şeylere. Öyle bir kahkahası vardı ki. Kocaman... Duyduğunda, sen de kendini tutamaz ve gülerdin."

Declan bana bütün mükemmel dişlerini göstererek güldü. "Benim dayım da öyleydi! Hatırlıyorum. Keçi gibi gülerdi ve bir kere başladı mı ortalıkta kuru göz kalmazdı, çünkü öyle çok gülerdin ki ağlardın."

O anısına gülerken ben sırıttım.

"Hazır mısın Deck, yoksa kıza kazak mı öreceksin?" diye sordu Eion, peşinde Lachlan ve Faolan'la odaya girdi.

"Tam da Declan'a ateş bombaları nasıl fırlatılır onu soracaktım Eion. Hazırlığımı mahvettiğin için teşekkürler," dedim sandalyeden kalkarken.

"Elf oku fırlatmayı öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordu Declan şaşırarak, beni kapıya doğru takip ediyordu.

"Adları bu mu?" Ona kaşımı kaldırdığımda koridora girmiş, merdivenlere yürüyorduk. "Çin'de bana attıkların gibi?"

"Öyle. Korkmuştun, değil mi?" diye sordu dudaklarında gülümsemeyle.

"Pek değil. Benden başka her yere fırlattın. Sağa çekiyordun. İsabet ettirmeye çalışman gerek," diye şaka yaptım ve hepsinin hakaretime güldüğünü duyduğumda tatmin oldum.

Eion araya girip, "Neden elf oku fırlatmayı öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Sormana gerek var mı? Daha yeni, bir İfrit'le karşılaştım; daha iyi silahlara ihtiyacım var."

"Seni korumak için buradayız," dedi Eion. Köşeyi dönmüş, geniş bir koridordan aşağıya iniyorduk. Birkaç Gancanagh konuşmalarını yarıda kesip geçmemiz için kenara çekildi.

Yanlarından geçerken *tık*, tık, tık sesi duydum; ağızlarındaki dişleri çıkmıştı. Güruhumla beraber hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettik ama Faolan ve Lachlan birbirlerine bakıp o erkeklere has telepati şeyini yaptılar.

Sakin görünmeye çalıştım. "Bana öğretecek faydalı bir şeyiniz varsa öğrenmeye hazırım ve elf okları kullanışlı görünüyor." Salona yaklaşırken birkaç tane daha Gancanagh'ın yanından geçtik.

Tık, tık, tık, tık. Ama yürümeye devam ettik.

Geniş koridorun sonundaki kocaman kapılara doğru giderken, "Genevieve, başka kıyafetin var mı?" diye sordu Faolan.

"Hepsi böyle. Neden?" diye sordum kapalı kapıların önünde durduğumuzda.

"Şey, yürüdüğünde bacakların öyle... Elbisen yukarı kalktıkça jartiyerin askıları gözüküyor. Bu, çocukların aklını çeliyor... Öyle seksi ki," diyerek kekeledi.

Kızardığımda Eion, Lachlan'a fısıldadı. "Bunu yapmasına bayılıyorum."

"Belki de bunu Brennus'la konuşman gerek, çünkü zaten ona farklı kıyafetlere ihtiyacım olduğunu söyledim ve beni dikkate almadı," diye açıkladım dürüstçe. "Güvenlik riski dersen belki bir yere varırsın."

"Uzun, pazen elbise giyse de bir şey değişmez," dedi Declan, yine bana başını salladı. "En tatlı günah olarak doğmuş. Eion ona nerede olduğumuzu söyle."

Eion kapıdan içeri girip ardından kapattı ki içerisini göremeyeyim. "Bu nedir?" diye Declan'a sordum. "Evi gezmek için Brennus'la buluşacağımızı sanıyordum."

"Öyle ama ilk önce seni aileye resmi olarak tanıştırmak istedi."

"Hepsi içeride mi?" diye sorduğumda kalbim biraz hızlı atmaya başladı.

"Yaklaşmıyor bile ama önemli olanlar içeride," diyerek nazik bir sesle yanıt verdi, büyük ihtimalle kalbimin nasıl çarptığını duymuştu.

"Bir uyarı güzel olurdu," diyerek söylendim, kalbimin boğazımda attığını hissediyordum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Declan omuz silkti. "Hiç. Sadece seni görmek istiyorlar. Basın tanıtımı yapıldığını düşün."

"Gelmesi için hazır," diyen Eion kapıyı ardına kadar açtı.

Declan kulağımın yanma eğilerek fısıldadı. "Sakin ol kızım. Korkma. Kimse kılına bile dokunmayacak."

Duruşumu düzeltip fısıldadım. "Korkmuyorum Declan. Sizlerden daha ürkütücü servis şoförlerim oldu benim."

Declan yalanıma kahkaha atarak gülerken ben odada ilerledim. Ağır duvar halıları, Orta Çağ'a ait salonun duvarlarını kaplamış, avlanan perileri tarif ediyordu. İşlenmiş sahnelerde neyi avladıklarına dair bir fikrim yoktu, çünkü onlar gibi sürüngen benzeri kanatlı yaratıkları hiç görmemiştim ama çok tehlikeli görünüyorlardı. Çeşit çeşit silahlar duvarları süslüyordu ve yarısını bile adlandıramadığım için pek rahat hissedememiştim.

Gözlerim neredeyse hemen odanın en dibinde duran Brennus'u buldu. En azından elli metre uzanan kocaman, maun bir masanın önünde dikiliyordu. Diğer Gancanaghlar detaylıca oyulmuş sandalyelerin önündeydiler, masanın iki tarafının her santimini kaplıyorlardı. Epey pahalı, üzerlerine kusursuzca oturan, özel yapım takım elbiseler giyiyorlardı. Başımı çevirip Brennus'a baktığımda, Finn'in sağ tarafında durduğunu ve sol tarafının boş olduğunu gördüm.

Benim sandalyem, diye düşündüm gerilerek.

Omuzlarımı geri atıp çenemi dik tuttum, korumalarımla beraber masanın bana yakın ucunda bulunan birkaç Gancanagh'ı geçtim. *Tık, tık, tık, tık, tık.* Dişlerin teker teker çıkma sesi odada yankılandığında, masanın başına gitmek için önlerinden ileri doğru yürüyordum. Yüzüme ufak bir gülümseme yapıştırıp tepkileri tam da beklediğim şeymiş de korkmamışım gibi görünmeye çalıştım. Ama için için titriyor ve odanın sonuna varabilmeyi umuyordum.

Kanatlarım biraz kıpırdandığında bir anda hızla tık, tık, tık, tık, tık sesleri yayıldı. Gözlerimi Brennus'un üzerinde tuttum, yüz ifadesi ben ona yaklaştıkça biraz daha kararıyordu. Masanın sonuna ulaştığımda, somurtması son derece şiddetliydi.

Brennus'a yaklaştığımda ne yapacağımı bilmediğim için hemen yanına gittim. Bana tek kelime etmeden bakmaya devam etti. Gözlerinin derinliklerindeki özlem garip bir şekilde ona çekilip arzusuna karşılık vermek istememe neden oluyordu. Elimi yavaşça yanağına götürüp Gancanaghların kurbanlarına yaptığı gibi parmaklarımla yüz hatlarını takip ettim.

Gülümsemeye çalıştım. "Sanırım benden hoşlandılar *mo sclábhaí*. Senin için onlara gagalarını kapatmalarını söylememi ister misin?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Şakam yüzünden yüzündeki öfkenin birazı uçup gitti. Kolları sıkıca belime dolanıp beni kendisine çekti. Yüzünü bana doğru getirip odada buna şahit olan kimse yokmuş gibi öptü beni. Ya da onlar yüzünden yapmıştı bunu. Ellerim Brennus'un göğsünde yumruk olurken etrafımızda haykırışlar kopuyordu.

Brennus, Gancanagh topluluğuna dönerek, "Bu Genevieve: kraliçeniz," diye duyurdu.

Kalabalık aynı anda bağırdı. "*AONTAIGH!*"

"Ne dediler?" diye Brennus'a fısıldarken gözlerimi karşımdaki katillerden ayırmıyordum.

"'Birlikte' dediler. Bu bizim sloganımız." Salonda daha fazla bağırış yankılandığında her şeyi daha garip, daha gerçeküstü yapıyordu. Sanki yavaş yavaş boğuluyordum. "Onlara hitap etmek ister misin?" diye bana sordu Brennus ve ona döndüm. Şaşkındım.

Brennus'un yüzünden diğer yanımdaki Finn'in yüzüne baktım. Endişeyle alnı kırışmıştı. Kısık gözlerle Finn'e bakıp onu göz ardı ettikten sonra karşımdaki bir sürü soluk yüze hitap etmek için döndüm.

"Elbette, neden olmasın?" Omuz silkip boğazımı temizledim. Kimse titrediklerini göremesin diye ellerimi arkamda birleştirdim. "Selam, ben Genevieve. Buraya ilk geldiğimde biraz tedirgin göründüysem beni affedin. Son kez bir Gancanagh topluluğuyla karşı karşıya kaldığımda, hayatım için savaşmam gerekmişti. Bunu yine yaşamadığım için mutluyum." Alnımdan ter silermiş gibi yaptım. "Sadece daha önce hiç kraliçe olmadığımı söylemek istiyordum. Pek iyi bir iş çıkaracağımı sanmıyorum. Ama hiçbirinize pasta yedirip vergi ödetmeyeceğime söz veririm. Daha çok sözde bir pozisyon olduğunu umuyorum, çünkü geldiğim yerde şeytani diktatör şeyine pek inanmıyoruz. Bunu Kuzey Kore'ye bıraktık. Neyse, sıcak karşılamanız için teşekkürler. *Sláinte*."

Konuşmayı bitirdiğimde bir süre kimseden çıt çıkmadı, sonra bir anda hepsi hiç durmayacaklarmış gibi gülmeye başladı. Brennus beni yanına çekerek kulağıma fısıldadı. "Seni asla dönüştürmeyebilirim *mo chroí*. Eğer seni gerçek bir Gancanagh yaparsam, sadece senden gelen emirleri takip ederler."

"Ya, o zaman buradaki işim bitti," diyerek yanıtlayıp iltifatını geri püskürttüm.

"Evin geri kalanını görmek ister misin?" diye sordu sırıtarak.

"İsterim," diye karşılık verip Gancanaghların hep kullandığı onaylama şeklini kullandım. Evet demek yerine bunu tercih ediyorlardı.

"Finn, benim için burayı toparla. Kraliçemi evi görmeye götürüyorum," diye emretti Brennus. Finn başıyla onayladı ve Brennus beni odanın gerisindeki bir çift kapıya götürdü. Rahatlamıştım, çünkü bütün o Gancanaghların önünden yine geçmek istemiyordum.

Uzun koridorda ilerlerken yüzünde bir gülümsemeyle beni izleyen Brennus'a baktım. Boğazımı temizleyip, "Molly'yi orada göremedim," dedim.

"Molly henüz orada bir yer kazanmadı. Bu *laoch* içindi. Bu 'savaşçı' demek. Onlar kendilerini kanıtlayan savaşçılardı. O odaya girmesi için Molly'nin çok şey öğrenmesi gerek."

"Ona dövüşmeyi öğretiyor musun?"

"Finn ilgilenecek. Ya da ilgilenmeyecek. Onun sorunu, benim değil. Benim *sclábhaí*'m değil, onu ben yaratmadım." Başka bir tane kocaman ahşap çift kapılı girişin önünde durduk. Kapılar ejderha benzeri figürlerle detaylıca oyulmuşlardı, kafaları ahşabın düz yüzeyinden endişe uyandırarak çıkıyordu.

Benim için kapıyı açan Brennus, geldiğim salon gibi kemerli tavanı olan başka bir uzun odaya beni soktu, fakat bunun içinde uzun bir masa yoktu. Burası bir cephanelik gibiydi. Epey keskin görünen silahlar bir duvar boyunca uzanan dar boşluklardan gelen ışıkların altında şeytanice parıldıyordu.

İçeri ilerlediğimde gözlerim bu salonun taş duvarlarının neredeyse her santimini kaplayan çeşit çeşit ölüm silahının üzerinde dolaştı. Topuzlar, kılıçlar, mızraklar,

diskler, hançerler, baltalar, oklar, kalkanlar, palalar, ninja yıldızları, zırhlar ve adlarını bilmediğim diğer şeyler ortada duruyordu. Usulca odada ilerlerken birkaç zırhın yanından geçtim. Hepsi çok eski görünüyordu. Şövalyenin Barı'ndaki zırhlar gibi Orta Çağ'a ait değillerdi. Hayır, bu şeyler öbür dünyaya ait görünüyordu. İnsanlık dışı.

Periyi andırıyor demekten başka bir şekilde tarif edilemeyecek geniş bir zırh takımının önünde durdum. Bir şekilde diğerlerinden daha güzeldi. Etrafında dolaştığımda uzun, gümüş tuniğinin altın rengi çerçeveyle süslendiğini gördüm. Metalin tüm yüzeyi Kelt örgüsü ve sarmalıyla donatılmıştı. Gümüş göğüs zırhın merkezinde bir çift altın rengi kanat vardı. Metal tunikten gümüş zincirden, örülmüş pantolon sarkıyordu. Botlar gümüş rengi metalle kaplanmıştı ve vitray camın çerçevesine benziyordu. Zırhın en etkileyici kısmı arkasında yaratılan kesiklerdi, kanatlar için olduklarını düşünüyordum.

Zırhın metal eldivenleri bir silah tutuyordu. Saygıyla uzanıp uzun, metal sapa bağlı, incelikle işlenmiş savaş baltasına dokundum. Baltanın sapı en az Zee'nin beni eğittiği mızrak kadar uzundu, bu onu benim kadar uzun yapıyordu. Kullanıldığında elden kaymaması için birkaç çentiği vardı. Baltanın bıçağı gümüştü ve kanatlarıma, tüylerimin birbiri üzerine yatışına benziyordu. Tırtıklıydı ama baltanın kenarı keskin ve tehditkârdı. Ölümcül.

Savaş baltasını bir anda aldığımda ellerimin arasındaki metal bana garip gelmişti; ürkütücüydü. Titrek akımı daha önce hiç duymadığım harika bir çalgı aletinin harika uğultusu gibiydi. Yanağıma yasladığımda titreşimi hissettim ve ninni gibi gelen tatlı melodiyi duydum.

"Bir şey mi duyuyorsun?" diye sordu Brennus nefesi kesilerek.

"Evet. Müzik gibi." Güzel ninni kulağımda hoş melodisini örerken onunla beraber mırıldanmaya başladım. Gülümseyerek Brennus'a baktığımda onu ıstırap çekerken buldum.

"Ne? Ne oldu?" diye endişeyle sorup bıçağı yüzümden uzaklaştırdım.

"Bunu... şeyden beri yapmamıştı..." Susup bana baktı.

"Neyden beri?"

"Aodh'la yüzleşmeye giderken yanımda getirdiğimden beri yapmamıştı. Benimle beraber öldüğünü sanmıştım," diye alçak bir sesle açıkladı, uzanıp silahı elimden aldı. Kulağına tutup pür dikkat dinledi.

"Duyabiliyor musun?"

Öyle üzgün görünüyordu ki bunu değiştirmek için bir şey yapmak istedim. Başını sallayıp silahı indirmeye başladı. Uzanıp elimle sapa dokundum. Baltanın düz alanını nazikçe kulağına bastırdım. Yine titremeye başladı ve kulağımı baltanın diğer tarafına bastırınca çalan ninniyi duydum.

"İşte. Duyuyor musun?"

"Duyuyorum," diye mırıldadı. Eliyle baltanın kabzasında duran elimi sarıp nazikçe sıktı.

Hemen özel korumalarım odanın farklı yerlerine gidip duvarlardan silahlar çektiler. Yanıma ilk gelen Lachlan oldu. Brennus'a baktığında, Brennus aramızdaki baltayı indirip başını salladı.

Lachlan bana dönüp sordu. "Bunu tutar mısın?" Ucunda elmasa benzeyen çift kenarlı bıçak olan mızrağı bana uzattı. Silahın kabzası aynı balta gibi detaylıca işlenmişti.

"Hı, tabii," diye yanıtladım Brennus'a şaşkın bir bakış atarak.

Lachlan'ın yanına gidip mızrağı tuttuğu yerin hemen üstünü tuttum, sonra kulağına götürüp dinledi. Lachlan,

silahın öbür tarafına yüzümü bastırabileyim diye eğildi ve başka bir ninni mırıltısını duydum.

Bir süre sonra Lachlan dikleşti. konuşurken gözlerinde acı vardı, "Bunu tekrar duyacağımı düşünmemiştim."

"Neyi?"

"Evimi," diye üzgün üzgün yanıtladı Lachlan.

"Neden bunu yapıyor?"

"Seni koruyacağını bilmeni istiyor, korkmana gerek yok." Sesi, hissettiği duygular yüzünden kalınlaşmıştı. "Senin için savaşacağını bilmeni istiyor. Bir de seni seçtiğini."

Declan, Lachlan'ın sözünü tehlikeli görünen bir mızrağı nazikçe aramıza sokarak kesti. "Bunu dene," dedi huysuzca. Bu mızraktan sıra sıra sivri dişler çıkıyormuş gibi görünüyordu.

"Senin mi?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Öyle." Sevgiyle tehlikeli silaha bakıyordu.

"Tamam." İç çekip elindeki mızrağın kabzasını tuttum.

Tuhaf biçimde, Declan'ın melodisi dokunaklıydı, sanki onun için yanıp tutuşuyordu. Ancak şarkı bitmeden Declan silahı bıraktı. Hızla arkasını dönüp odadan çıktı. Declan'ın mızrağını elimde tutarken Brennus'a baktım.

Brennus'un bakışları yumuşadı. "Sorun yok. Biraz sonra geri gelir," dedi kısık bir sesle. Mızrağı elimden alarak başka bir zırha yasladı.

Faolan ve Eion da silahlarının şarkılarını duyunca benzer tepkiler verdi. İkisi de biri karınlarına yumruk atmış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim... Dokunduğumda bunu yapacaklarını bilmiyordum... İstemeden oldu..." Sustum.

"Hayır, bize bir hediye verdin," dedi Lachlan. "Hiçbirimiz bir daha evimizi işitebileceğimizi sanmıyorduk. Sadece özlüyoruz, hepsi bu."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Aynı şey benim de başıma geldi."

"Ne?" diye sordu aklı karışan Brennus.

"Aslında epey ironik. Houghton'daki mağarada, hücrende oldu. Ölüyorken. Jim dayı, onu *yuvam* sayardım, geldi ve hücremde yanıma uzanıp son anda elimi tuttu. Yaşadığım sürece bir daha onu görebileceğimi sanmıyordum. Sanırım ruhuydu." O ânın acısını yine hissediyordum. "Bu bir hediye ve lanet, çünkü ne kadar istersen iste gidip geçmişi değiştiremezsin. Onları elinde tutamazsın. Gitmelerine izin vermen gerek."

Odadaki her Gancanagh yüzlerinde garip bir ifadeyle bana bakıyordu. Neredeyse alçak gönüllü gözüküyorlardı ve bu asla göreceğimi düşündüğüm bir şey değildi.

"Bu odadaki binlerce silah arasından neden bunu seçtin?" diye sordu Brennus, elindeki kocaman savaş baltasını inceliyordu.

"Şey, zırh tarafından tutuluyordu ama sanırım asıl neden onu istemem. Bıçağından hoşlandım. Kanadım gibi görünüyor, değil mi?" Parmağımı tırtıklı, keskin kenarda gezdirdim.

"Gördüm. Bu odada yüzlerce zırh var. Sana bu benim desem, ne düşünürdün?"

"Tesadüf." Brennus'la bağlantı kurmak istemiyordum.

Kaşlarını çattı. "Tesadüf değil. Silah dediğine şey kişiseldir. Sana uyması gerekir. Seni memnun etmeli, yoksa onu seçmezsin ve o da seni seçmez," dedi yumuşak bir sesle. "Senin için yapılmış olması gerek. Bunu ben yaptım ve şimdi de seni seçti, yani artık senin."

"Hepsi beni seçiyor," dedim dokunduğumda benim için şarkı söyleyen tüm silahları işaret ederek.

"Öyleler," diyerek kabul etti ve bir şey bana silahlardan bahsetmediğini söyledi. "Bu hediyeyi kabul edecek misin?" diye sordu ciddi ciddi.

Bir saniye düşündüm. "Eğer bana nasıl kullanacağını göstermeye söz verirsen kabul ederim."

Gancanaghlar güçlü savaşçılardı ve Brennus'tan birçok şey öğrenebilirdim, çünkü en iyi savaşçıları olmasaydı kralları olmazdı. Bu kabile kurnazlık ve güçle yönetiliyordu, doğuştan gelen bir ayrıcalıkla değil.

"Hakkını vermeyi öğretmek benim ayrıcalığım olur," diye haince sırıtarak yanıt verdi. Gözlerinde yine arzu vardı ve tepki vermemek için ondan başka yere baktım.

Konuyu değiştirmek istediğim için konuştum. "Yani burası sandığım gibi gerçek bir cephanelik değil. Daha çok bir arşiv. Gancanagh olmadan önceki hayatınızın bir kaydı."

"Bu doğru, *mo chroí*. Bunlardan daha etkili silahları tuttuğumuz başka odalarımız var. Gelişmiş büyülerle, korunmak için bunlardan daha etkili zırhlar yaratıyoruz." Kolunu kaldırıp başka bir dünyaya ait binlerce silahı ve zırhı işaret etti. "Hadi, sana yeni yarattığımız özel bir odayı göstermek istiyorum." Elimi tutup beni kapıya doğru götürdü.

Odanın dışarısına çıkıp başka bir koridora dönene kadar yürüdük. Kocaman başka bir çift tahta kapının önünde durduk ama bunlar farklıydı. Üzerlerine detaylıca melek kanatları işlenmişti. "Burası senin arşivin," dedi kapıyı açarken.

Gördüklerime hazırlıklı değildim. Bir kule odasıydı, bu yüzden tavanı üç-dört kat tepemdeydi ve yuvarlaktı. Bu oda yukarıda sıra benzeri balkonlara götürüyordu ve her "katta" ayarlanmış farklı alanlar vardı. Dönen bir merdiven her kata gidiyordu ya da herhangi birine uçup tırabzanların arasındaki sahanlığa inebilirdim. Bir çeşit katlara ayrılmış kovan gibiydi ve şatonun düzenine benziyordu ama daha ferahtı.

Giriş, kabul salonu gibiydi. Geniş, taş bir şömine dipteki duvarm merkezindeydi ve üstünde Bay MacKinnon'un beni tanrıça Persephone olarak resmettiği portre vardı. Şöminenin üstündeki tezgâhta ufak, cam bir kutu vardı. Odada yürürken adımlarım yavaştı. Şömineye gittim.

Cam kutunun kapağını kaldırdığımda, kırmızı kadifede duran bir mektup açacağı buldum. Houghton'daki kütüphanede Brennus'tan kurtulmak için kullandığım silah olduğunu fark ettim hemen.

Nazikçe mektup açacağına dokunup mırıldandım. "Savaş baltası kadar etkileyici değil."

"Hatan var *mo chroí*." Brennus hemen yanıt vermişti. "Bu, baltadan daha etkileyici. Epey cesurca bir silah."

Nazikçe kutunun kapağını kapattıktan sonra odanın etrafmda dolaştım. Dayımın evinden tanıdığım bazı mobilyalarla epey şık mobilyalar birleştirilerek oturup misafir ağırlanacak hoş bir yer yaratılmıştı. Zarif masalar odaya dağıtılmıştı ve üzerlerinde vazo vazo taze çiçekler vardı. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm paha biçilemez şeyler de oradaydı. Arkadaşlarımın ve Jim dayımın resimleri... Annemin... Hepsi elden geçirilip daha iyi korunması için çerçevelenmişti. Uyuşuk halde önümdeki masaya yürüdükten sonra dayımla çekildiğim bir resmi aldım. Dördüncü sınıftaydım ve okuldaki heceleme yarışmasını kazanmıştım.

"Güzel bir çocukmuşsun," dedi Brennus omzumun üstünden.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum sesimdeki burukluğu saklamayı deneyerek. "Bunu oğlanlara söyle. Beni 'domates kafa' diye çağırırlardı."

Brennus'un gözleri tehditkârca kısıldı. "Kim çağırdı?"

"Mikey..." diye söze başladım ama durdum. "Niye?" diye sordum şüpheyle.

"Onu öldüreceğim," diye söz verdi yumuşak bir sesle.

"Dokuz yaşındaydı," diye tepki verdim.

"Hak ettiğinden çok yaşamış," dedi ürkütücü görünerek.

"Boş ver." Resmi masaya geri bırakıp masadan masaya sessizce dolaştım ve titrek parmaklarımla resimlere dokundum.

"Kulenin geri kalanını görmek ister misin?"

"İsterim," dedim nefes almakta güçlük çekerek. "Orada buluşuruz."

Kanatlarımı açıp üç adım attım ve sonra havaya sıçradım. Biraz sallanarak ikinci kata uçtum. Tırabzanların tasarımdaki faydalı eklerden olduğunu düşündüm, çünkü beklediğimden daha hızlı indiğim için en dipteki, duvardaki kitaplığa çarpmamı engellediler. Tırabzana sıkıca tutundum ve bu katın kütüphane gibi olduğunu gördüm; kitaplıklar deri ciltli kitaplarla doluydu ve okuyabileceğim rahat kanepeler ve sandalyeler vardı.

"İlginç bir inişti. Bir-iki tane taktik ister misin?" diye sordu Brennus adamlarıyla beraber odaya girerken.

"Ne kadar az eğitim aldığım düşünülürse epey iyiyim. İlk kez Çin'de uçtum ve şey... Sen de oradaydın."

"Öyleydim. Zaten ölü olmasaydım, bu beni öldürürdü."

"Ah, hadi ama," diye yanıt verdim gözlerimi devirerek. "O kadar kötü değildim."

"Bu tartışmaya açık. Kendime göründüğünden daha güçlü olduğunu hatırlatmam gerekti. Bu yüzden havadayken seni durdurmadım. Eğer durdurursam, hayatta kalmayacağından korkuyordum."

"Çok naziksin."

"Nazik değil, pratik. Zaten nereye gittiğini biliyordum," diye lafı yapıştırdı.

"Kolay okunuyorum, öyle mi?"

"Böyle söylemezdim," diye dalgın dalgın mırıldandı. "Beni bunu söylemeyeceğim kadar çok şaşırtıyorsun." Gülümseyip kitaplığa doğru gittim ve henüz okumadığım bir sürü kitapla karışık kendi kitaplarımı gördüm. "Bu oda kütüphanecim Lilian için."

"Lilian'dan hoşlandığını sanmıyordum. Lanet BMW'nize kustu."

"O Finn'in arabasıydı," dedi Brennus sırıtarak.

Üçüncü kata çıktık ve bu sefer merdivenleri kullanmayı seçtim. Bu kat birkaç bilgisayar ve oturma alanını içeren, büyük sinema ekranıyla tamamlanmış bir ofisti. Uzun zaman önce ilgimi kaybettiğim DVD'ler Jim dayımla hayatımdan kalma anılar olarak raflarda duruyordu. Parmaklarımın koleksiyonun üzerinde dolaşmasına izin verdim ve bir tanesini çektim. Kapağını yüksek sesle okudum. *Bilgisayar Korsanları.*

"Bu nedir?" diye sordu Lachlan.

"Öldürme talimatı mı?" diye sordu Faolan ve kahkaha attım.

"Ah, hayır," diye yanıt verdim. "Sinema gecesi yapar ve izleriz. Mısır patlatırım."

"Mısır da ne?" diye sordu Faolan sonraki kata çıkarken.

Merdivenin sonuna vardığımda durdum, çünkü dayımın evindeki yatak odama girmek gibiydi. Her şey buradaydı: yatağım, komodinlerim ve sevdiğim grupların posterleri. Mezuniyet balosunda giydiğim elbiseyi bile dolaba asmışlardı. Molly burayı yaratmaya yardım etmiş olmalıydı, çünkü her şey neredeyse üniversiteye gitmeden önce bıraktığım yerdeydi.

"Bu nedir Genevieve?" diye sordu Eion. Raftan mor saçlı ufak trolü aldı.

"O bir trol," dedim uyuşuk halde.

"Hayır, değil," diye cevapladı koklayarak.

"Şey, öyle."

Bana kaşını kaldırıp konuştu. "Bu trol değil. Troller ko caman olurlar ve apış arası gibi kokarlar. Ayrıca çok yakla şırsan seni paramparça edecek kadar sivri ve keskin dişleri vardır. Bu çıplak, plastik şey hiç korkunç değil."

"Ya," dedim diyecek bir şey bulamadığım için.

Yatağa gidip yastığımı aldım. Burnuma götürdüğümde hafifçe üzerine sinmiş ev kokusunu alabiliyordum hâlâ. Bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bir daha asla durabileceğimi sanmıyordum.

"Özür dilerim! Bu trol, yemin ederim bir trol," dedi Eion telaş içinde.

Yastığımı göğsüme bastırıp yatağın kenarına oturdum. "Çocuklar, aşağıda bekleyin," diye emir verdi Brennus.

Gittiklerinde yanıma oturup başımı göğsüne çekti. Ben uzun süre ağlarken Brennus saçımı okşadı. Bir insan gibi söylemesini beklediğim şeyleri söylemedi. İyi olacağıma ya da her şeyin yakında yoluna gireceğine söz vermedi. En azından sözlü olarak. Ama bu şeyleri söylemese de, acımı onunla paylaşıp beni böyle zayıf görmesine izin vermek ve onun da bunu kabul etmesi bana iyi gelmişti.

Ağlamayı kestiğimde gözyaşlarımı sildi. "Burası senin odan. Ne zaman istersen buraya gelebilirsin ama uyuduğun zaman seni odamda istiyorum. Seni orada daha iyi koruyabiliriz. Orada sırayla çalışmaları daha kolay ve ben de ofiste çalışırken senin yanında olabilirim. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet. Beni yatağında istiyorsun," dedim suratımı asarak. Bana gülümseyen dehşet yakışıklı yüzüne baktım.

"Aynen," diyerek kabul etti. "Acıkmış olmalısın. Gidip seni doyuralım."


Russell

BÖLÜM 14

melek ve ruh eşi

İçkiyi içtikten sonra bardağı bar tezgâhına sertçe çarpıp shot bardağını gösterdim. "Bir tane daha," dedim barmenin şüpheyle bana bakmasını seyrederken.

"Biraz kendini tutmaya ne dersin şekerim? İyi bir çocuğa benziyorsun. Öyle de tatlı bir yüzün var ki. Başına bir şey gelsin istemeyiz," dedi kadın. Acıyarak bana bakıyordu.

"O zaman bakma," diye mırıldadım bir tane daha *Johnny Walker Red*'in dolmasını beklerken.

Bardağı tezgâha bırakırken, gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Yanımdaki bar taburesine baktığımda, Reed'in yoktan var olmuş gibi orada bitiverdiğini gördüm. Gerildim ama bir şey demedim.

Zaten söyleyecek ne var ki? Gitti, en azından şimdilik. Onu almasına izin verdik. Ben onu almasına izin verdim.

"Daha öğlen Russell," dedi Reed. Bana değil de barın karşısına bakıyordu.

"Teşekkürler Big Ben, neden ait olduğun parlamentoya geri gitmiyorsun? Hadi koş, iyi çocuk seni," deyip daha evvel sipariş ettiğim birayı yudumladım.

"Vay, sen de tatlısın," dedi barmen Reed'in önüne bir peçete koyup saçını başını düzeltirken. "Kimliğin yanında mı Bay Dergi Kapağı?"

"Bayan, o hepimizden yaşlı," dedim dürüstçe ama kadın beni göz ardı etti.

"Ben bir şey almayacağım, teşekkürler," dedi Reed nazikçe kaşlarını çatarak. "Arkadaşımı toparlamaya geldim," dedi beni göstererek.

"Aa, çok iyi." Gülümsüyordu. Reed'e, "Biri kalbini mi kırdı?" diye sordu, sanki orada oturmuyordum.

"Öyle bir şey," diye mırıldandı ve ben alay ederek homurdandım.

"Kızımı çaldı," dedim barmene ve kadın ikimize bakıp bir adım geri çekildi. Bu konuşmaya dahil olmak istediğinden pek emin değildi.

"Olan şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu o sessiz, dalgın haliyle. Diğer uca oturan çifte yardım etmeye giden barmeni izliyordu.

"Öyle," diye yanıt verdim gerilerek. Biramdan başka bir yudum daha aldım.

"Bunun olduğunu sanmıyorum Russell."

"Ya, sanmıyorsun yani? O zaman ne oldu?" Ne düşündüğünü pek umursamıyordum gerçi.

Bana bakmak için dönerken, "Kalbini paramparça ettin ve ruhunu da," dedi alçak bir sesle. "Bana mantıklı gelen tek şey bu."

"Neden bahsediyorsun?" diye ona sordum hareketsizleşerek.

"Son ömrünüzde ne yaşadığınızı merak ediyorum... Bundan hemen öncekinde. O hayatı erken mi terk ettin? Genç mi öldün? Onu arkanda mı bıraktın?"

"Emin değilim. Neden?" dedim gözlerimi kısarak.

"Çünkü hâlâ gitmene izin veremiyor. Melek parçası ona hayır dese de, sevmemesi için yalvarsa da seni hâlâ seviyor. Bunun nedenini merak ediyorum. Sanki melek parçası insan parçasının kabul etmeyi reddettiği bir şeyi biliyor.

Bulabildiğim tek neden, ona bir şekilde ihanet etmiş olduğun. Asla burada, bu ömürde kalma niyetin yoktu. Seni geri çekti. Kaderini değiştirdi, kendi yanında kalmanı sağladı."

"Ona ihanet etmemin imkânı yok." Mantık yürütüşüne yüzümü ekşittim. "Ayrıca kalmak istedim yoksa burada olmazdım. Seçim hakkım vardı; kalabilir miyim diye sordum. Ölürken bunun için yalvardığımı hatırlıyorum. Ona yardım etmem gerekiyordu."

Yine karşıya baktı ve shot bardağımı alıp inceledi. "Neden birinin böyle bir görev seçeceğini merak ediyordum. Ruhu olan bir melez olarak doğmayı." Reed'e baktım. "Ah, evet. Bunu kendisi seçti. Bir onur olmasına rağmen, daha çok bir intihar görevi ve her ruh buna gönüllü olmaz, çünkü kendisini kaybedebileceği çok fazla yol var. Ruhunu Sheol'a kaybedebilir. Bu olası bir sonuç. Bu yüzden neden kabul ettiğini merak ediyorum. Yalnızca iyi kalpliliğinden mi?" Bu, yanıt beklediği bir soru değildi. "Ya da artık başına gelecekleri umursamıyor muydu? Eğer durum buysa, neden umursamıyordu? Buna ne açıdan bakarsam bakayım, her şey dönüp sana geliyor." Shot bardağını ters çevirip önüme bıraktı.

"Yanıtı bildiğimi mi sanıyorsun?" diye sordum öfkeyle.

"Hayır, bilmediğini biliyorum. Ama birisi biliyor. Sadece o kişinin gelmesini bekliyorum," dedi bana bakarak.

"İyi şanslar." Gitmesini istiyordum.

"Hayır, gitmene izin vermeyecek," dedi kısık sesle. Neredeyse kendi kendine konuşuyordu. "Senin ona ihtiyacın olmasa da, sanki onun sana var," dedi düz bir sesle.

Öfkeden kudurarak, "Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?" dedim.

"İfrit'in seni ele geçirdiğini öğrendiğinde ne yaptığını biliyor musun? Safira adlı bir Undine'in onu aşağılamasına

izin verdi, seni kurtarmaya yardım etsin diye onu güçlendirmemeye çalıştı. Bana yalan söyledi, Zee'ye yalan söyledi ve onu korumak için aldığımız her önlemi çiğneyip geçtikten sonra gitti. Seni İfrit'ten kurtarsın diye Gancanagh'la anlaşma yaptı."

"Ondan bunların hiçbirini istemedim," diye mırıldandım, sanki beni boğuyordu.

"Hayır, istemen gerekmiyordu. Hiç düşünmeden yine aynısını yapardı," dedi şüphe duymadan.

"Bu görevi benim seçmediğimi nereden biliyorsun?"

"Birincisi, o böyle doğdu. İkincisi, ruh eşinin kendisine ihtiyacı varken, öğle vakti asla bir barda oturmadı. Mecburiyetten buradasın, belki suçluluk duyduğun için de. Eğer ona yardım etmeyeceksen, neden gitmesine izin vermiyorsun?"

İşaret parmağımı ona diktim. "Bunların hepsi saçmalık Reed! Saçmalık! Onu benden çaldığını biliyorsun ve bu benden kurtulmaya çalışma yöntemin," diye onu suçladım. Bu varsayım canını normalde istediğimden daha çok yakmayı istememe neden oluyordu.

"Bir ruh eşini nasıl çalabilirsin? Kendine hiç bunu sordun mu? Bu imkânsız ancak beni asla hayal edemeyeceğim bir tutkuyla seviyor. Beni seçti. Nedenini bile bilmiyorum ama bunun için minnettarım ve onu seviyorum. Onun için her şeyi yaparım. Eğer onu kurtaracaksa, seninle bile konuşurum."

"Onu geri alacağım Reed," diye söz verdim yumuşak bir sesle ve gözlerinin içine baktım ki ciddi olduğumu anlasın.

Reed'in gözleri tehditkârca kısıldı. "Bana bağlandı, bana bir yemin etti. O benim..." Ve Melek lisanında, anlamadığım bir kelime söyledi.

"Bana sayamayacağım kadar çok ömür boyunca binlerce yemin etti ve o benim ruh eşim; onu geri alacağım," diyerek onu temin ettim.

"O zaman bize yardım et ki onda geri kazanılacak bir şey olsun Russell!" dedi öfkeyle somurtarak. Reed onu geri almaya çalışacağım için gerçekten kızmıştı ama bara girmeden önce bile bunu deneyeceğimi biliyor olmalıydı. Onu kurtarmak için bir yol bulamazsak geri gelmeyeceğine ikna olmuş olmalıydı.

Daha bir karamsar hissettim. "Ona işkence mi ediyor?" diye sordum hayalet gibi olarak. Neler yaşadığına dair kâbuslar görüyordum.

"Brennus çok zeki Russell. İşkenceyi zaten denedi. Buna boyun eğmeyecek kadar güçlü olduğunu biliyor."

"O zaman hayatta kalacak. Onu ısıramaz, anlaşmayı bozan şart bu," dedim ve Reed'in dönüp aptalmışım gibi bana bakmasını seyrettim.

"Onlardan biri olduğunda, Evie'yi elinde tutmak için anlaşmaya ihtiyacı kalmaz, değil mi? Onun kölesi olacak ve ruhu Sheol'a gidecek. Ama hayır, bu B planı. Eğer Brennus onu kazanamazsa ısıracak. Sanırım Evie bunun farkında. Öyle zeki ki," dedi dudaklarına ufacık bir gülümseme otururken. "Yani, bir süre iş birliği yapacak ama Brennus sabırlı bir iblis değil. İstediğini elde etmeye alışkın ve bu plana ne kadar bağlı olduğunu küçümseyemeyiz. Onu kazanmak istiyor ve zevk hakkında ikimizin toplamından daha çok şey biliyor, tüm zevkler hakkında."

Bunu bir saniye düşündüm ve yüzüm öfkeyle kıpkırmızı oldu.

Reed bana baktı. "Aynen öyle." Yüzü benimkiyle aynı renkti.

"O zaman ne yapıyoruz?"

"Önceliğimiz onları bulmak. Kendilerini gizlemekte uzmanlar. Gancanaghlar büyü kullanır ve bu çok eski bir büyü türüdür. Fark edilmeden dolaşmalarını sağlayan teknikler öğrenmişler. Yiyeceklerini getirirken mesela. Ya da kendi *sürülerini* yetiştirip kanıtlardan kurtuluyorlar," dedi Reed. "Ama seni engellemezler, buna inanmıyorum. İkiniz bağlısınız. Sen, Brennus'un da dediği gibi 'diğersin.'"

"Onu senin için buldum diyelim, sonra ne olacak? Oraya gidip onu almayı denersen, her şeyi daha kötü edersin. Kaçamaz ve yakalanırsan, ya seni öldürür ya da daha kötüsünü yapar. Seni de kurtarmak için Kızıl'm ne feda etmesi gerekecek?" diye ıstırap içinde sordum. "Hiçbiriniz onu öldüremezsiniz, çünkü onu keserseniz Kızıl kanar." Bunu ona yapanın ben olduğumu bildiğim için çektiğim acıdan deli oluyordum.

Reed'in yüzünden öfke geçti. "Onu almaya çalışmayacağım, fiziksel olarak değil. Brennus, Evie'nin direncini kıramasın diye ona yardım etmem gerek. Ruhunu alamasın diye." Reed şu anda daha iyi bir planı olmadığı için utanç içinde kabul etti.

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Biz yapacağız. Çünkü ancak ikimiz yapabiliriz," dedikten sonra dönüp gözlerimin içine baktı ve bunu söylemenin ona nelere mal olduğunu gördüm, şimdiye dek görmeyi reddettiğim acıyı. "Onun direncini kıracak diye endişelenmiyorum sadece. Brennus çok kuvvetli, güçlü," diyerek istemeye istemeye kabul etti. "Ama şeytani varlıklar Evie'nin onun elinde olduğunu fark ettiğinde, Brennus'un onu elinde tutmak için tüm gücünü kullanması gerekecek."

"Ne demek istiyorsun? Eğer onu bulamazsan, Kızıl'ı ele geçirebilecek daha kötü varlıklar mı var?" Bunun beni ne

kadar öfkelendirdiğini anlatamazdım. Zaten Gancanaghlardan daha acımasız şeylerin olduğunu biliyordum, ilk elden tecrübe etmiştim. "Yani bana o iblisin Kızıl'ı elinde tutmasına yardım etmemiz gerekebileceğini mi söylüyorsun?"

"Bundan başka bir yol bulmak için dua edelim ama iş buna varırsa, öyle olacak. Bunu yapacağım. Henüz görmediğin kötülükler var. İfritleri mülayim gösterirler," dedi endişeyle kaşlarını çatarak.

İrkildim ve kiliseden beri yaptığım gibi hafif hafif titremeye başladım. "Neden hiçbiriniz bize bunları anlatmadınız? Anlarsın ya, daha önce?"

"Daha önce söylesem anlar mıydın?" diyerek nazik bir sesle karşılık verdi.

Yavaşça başımı salladım. "Yok. Hiçbir şey beni Valentine'e hazırlamazdı," dedim hasta hissederek. "Sana yardım edeceğim Reed. Sonuçta Kızıl'dan bahsediyoruz. Yardım etmeme gibi bir şey olamaz, sadece..." Sustum ve titreyen ellerimi bar tezgâhının altına götürerek orada sakladım. Öyle fena titriyorlardı ki bir shot daha isteyip en azından bunu birkaç saat durdurabilir miyim diye görmek istiyordum.

"Russell, yaşadığın bu işkence kadar kötüsü başımdan geçeli uzun zaman oldu ve geçtiğinde, senden çok daha yaşlıydım; en azından bedeninden," dedi sesinde bir gram neşe olmadan. "Bu iğrenç ve bir süre daha iyi olmayacaksın. Vücudun günler içinde iyileşse de yaşadıklarının anısı seninle kalacak. Her şey seni gerecek: gürültü, sessizlik, bazı kokular, başkalarının duyguları..." Sustu. "Brownie uzun süre bağlı kalacağın birisi olacak. Acını paylaştı. Bazen onun yanında olmaya ihtiyaç duyacaksın ve bazen de onun yüzüne bakmak neredeyse imkânsız hale gelecek."

"Bu ne kadar uzun sürecek?" diye sordum ufacık bir sesle. Bu konuşmayı onunla yapmak istediğimden emin değildim ama kendimi de durduramıyordum.

"Sürdüğü kadar." Yanıtı boğazıma yumru oturtmuştu. "Burada olduğum uzun süre boyunca bir şey öğrendim. Şu an hissettiklerin elbet solacak ve sen de hayatta kalmak için bu tecrübeden öğrenmen gereken dersi aldığında hatırlamayı keseceksin ve bu ders hep orada olacak. Bazen kontrolünü kaybetmiş hissedeceksin şimdi olduğu gibi. Bir şeyin beni daha kontrol sahibi, daha odaklı yaptığını fark ettim."

"Nedir?"

"İş. Çalışmak ister misin?"

"Aklında ne var?" O söylemeden de ne demek istediğini biliyordum. Belki de Zee ve Reed onlarla beraber Sürgün melekleri takip etmeme izin verirlerdi.

"Şey, içeri girmeden önce, beni takip eden tüm Gancanaghları hallettiğimi sanıyordum ama sanırım dışarı çıkmamı bekleyen birkaç tane var. Katılmak ister misin?" diye sordu ve ben donup kaldım.

"Gancanaghlar seni takip mi ediyor?" dedim şaşkın şaşkın.

"Evet. Bir numaralı düşmanları benim." Bana, bu ayrıcalık onu mutluluğa boğuyormuş gibi gülümsedi. "Brennus epey ısrarcı. Ölmemi istiyor. Bana en yetenekli adamlarını gönderip duruyor. Zephyr çok kıskandı. Bana yardım etmene izin verdiğimi söyleme, yoksa somurtur."

Evie

BÖLÜM 15

Bağışlayıcı Büyü

Brennus'un yanımda gülümsediğini duyduğumda okuduğum kitaptan başımı kaldırmadan, "Hoşuna gider demiştim," dedim kibirle.

"Dedin." Ona verdiğim kitabın sayfasını çevirdi. "Bu Poe insanının kendine has bir hoşluğu var. Yaratıcı şekilde işkence edişinden hoşlandım. Acı korkusunu benden çok kullanıyor; ben sadece acıyı kullanıyorum. Genellikle daha etkili."

"*Kuyu ve Sarkaç* mı o?" Kütüphanemdeki kanepede benimle oturan Brennus'a bakmak için başımı kitaptan kaldırdım.

"Öyle," dedi haince gülümseyen Brennus.

"Bu kitabı sana yeni işkence teknikleri öğrenesin diye vermedim. Eğitici olması gerekiyordu, anlıyor musun?" dedim iç çekerek.

"Sanki yeni işkence tekniklerine ihtiyacım var," dedi kahkaha atarak. Daha doğru kelimeler daha önce söylenmediği için titredim. "Bir sürü çeşit var. Bunu biliyor muydun? Cinsel işkence de var..." Elimi kaldırarak avucumun içini öptü ve bu sefer vücudumun her yerini zevkle titretti.

"Öyle olduğuna eminim Brennus," dedim elimi dudaklarından çekmeye çalışarak. "Bu senden öğrenmek istediğim bir şey değil."

Gözleri arzuyla karardı. "Ama en iyi öğretmen benim," dedi kibirle, ilgisini reddettiğim için alınmamıştı.

"O zaman benim için bir soruya yanıt verebilirsin." Yine beni öpmesin diye dikkatini dağıtmaya çalıştım. Elimi bırakıp soru için bekledi. "Neden hasarlı olduğumu biliyor musun?"

"Ne?" dedi endişe içinde. Onarılacak fiziksel bir şey var mı diye beni gözleriyle süzdü.

"Eskiden yapabildiğim şeyleri artık yapamıyorum," diye kabul ettim dudağımı ısırarak.

Yeşil gözlerinde endişeyle, "Ne yapamıyorsun?" dedi.

"Artık kâbuslar görmüyorum, öngörüler." Olmadan önce kötü şeyleri gördüğümü biliyor mu emin değildim.

"Artık güvendesin *mo chroí*. Artık hiçbir şey seni incitemez. Bu yüzden kâbus görmene de gerek yok, değil mi?"

Bunu düşünmemiştim. Doğru olabilir mi? Brennus'la birlikte olmak beni güvende tuttuğu için ürkütücü bir gelecek görmüyor muyum? Cennet beni terk etti diye düşünmüştüm, çünkü kendi arzumla şeytani bir anlaşma yapmıştım.

"Kopyalarımı da gönderemiyorum," dedim kızararak. "Onları arkadaşlarıma göndermeyi ve iyi olduğumu söylemeyi istemiştim ama bir şey olmadı."

"Bunun anlaşmamızın bir parçası olduğuna inanıyorum. Aklında ona mesaj yollamasan bile, arkadaşlarının ona mesajı ileteceğini biliyorsun. Yani onunla iletişime geçmiş oluyorsun ve bunu yapamazsın."

"Bu mantıklı, çünkü e-posta bile gönderemedim. Arkadaşım Buns'a yazmayı denedim ama gönderemedim. Öyle sinir bozucuydu ki... Her şeyi yazmıştım ama ne zaman gönder tuşuna basmayı denesem, bunun yerine iptal tuşuna basıyordum."

"Sorun olduğunu sanmıyorum. Sadece onlarla iletişime geçemeyeceğini düşünüyorum. Kopyalarından birini bana

ya da Molly'ye göndermeyi denemelisin," dedi sadece. Arkadaşlarımla konuşmaya çalıştığım için kızgın değildi sanki.

"Buns'ı aramayı da denedim. Aramak için numarasını bile tuşlayamadım."

"Sen çok akıllısın *mo chroí*," deyip gülümsedi. "Kendini onunla konuşmuyorum diye kandıramazsın. Anlaşmanın şartlarını koyan sendin; aklın her olasılığı görüyor ve sonra bunları anlaşmayla karşılaştırıyor. Kendi iyiliğin için aşırı onurlusun. Bu anlaşma sana çok işliyor, çünkü şeytani değilsin." İronik gülümseme dudaklarına yerleşirken başını sallıyordu.

"Eh, bu çok sinir bozucu Brennus," dedim bıkkınlık içinde.

Yorumuma güldü. "Komik."

"Yani teoride, kendime etkili biçimde yalan söyleyebilirsem, o zaman istediğim her şeyi yapabilir miyim? Buradan bile gidebilir miyim?"

"Teoride yapabilirsin. Bu tür bir anlaşmayı mesela bir İfrit'le yapmazdım, çünkü şeytaniler ve isterlerse yanlışın doğru, doğrunun da yanlış olduğuna kendilerini ikna edebilirler. Kötüler kendi yalanlarına inanırlar, anlıyor musun?"

"Evet," dedim huysuzlanarak. "Büyüden nefret ediyorum."

"Ah, hadi ama, güzel büyüler de var," dedi nazik bir sesle. Kolunu omzuma atıp bana sarıldı. "Bir tane görmek ister misin?"

"Hayır," dedim somurtarak.

"Bundan hoşlanacaksın, söz."

Ayağa kalktığında bana elini uzattı. Gönülsüzce tutup ayağa kalktım ve gözlerini kapatıp odaklanmasını izledim. Dudakları hareket ediyordu ama dediklerinin birini bile

duymuyordum. Odadaki enerjinin statik elektrik gibi toplanıp cızırdadığını duydum. Hepsi Brennus'a koşuyormuş gibi görünüyordu, sanki kendisine çekiyordu. Sonra bir anda, düğmeye basmış gibi enerji aniden dışarıya doğru patladı.

Cızırdayan enerji patlamasının şok dalgası gibi içimden geçtiğini hissettiğimde oda değişmeye başladı. Eğrelti otları ve sarmaşıklar zeminden duvarlara tırmanırken halıları kaplayan uzun çimenlerden vahşi çiçekler çıktı. Dönen merdivenden aşağıya bir şelale akıyordu ve ilk kattan büyümeye başlayan görkemli ağaçlar bizi geçerek tavana doğru ilerlediler. Saf ışıktan yaratılmış, cıvıldayan kuşlar yanımdan geçerek kitaplığın yanındaki çiçeklerde kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Ateş böcekleri büyülü bir şekilde odamda dolaşıyordu.

Hayrete kapılmış halde tam oturacaktım ki Brennus beni dirseğimden tuttu. "Tavşanın üzerine oturma *mo chroí*."

Arkamı döndüğümde ışıktan yaratılmış sarı bir tavşanın biraz önce oturduğum yerde durduğunu gördüm. Kendimi toparlarken Brennus neşeyle bana gülümsüyordu.

"Hey, bizi de düşünün," dedi Eion aşağıdan. "Kâğıt oynuyoruz burada."

"Gaganı kapat Eion," diye cevap verdim. Brennus'un yarattığı büyülü yağmur ormanına hayran hayran bakıyordum.

Bir an sonra insanı andıran, kara kanatlı, sivri kuyruğu ve pençeleri olan karanlık bir mahlûk yanımdaki ağacın dalına atladı. Biraz yukarıya tırmanıp her an üzerime atlayacakmış gibi bana doğru eğildi. Şeytani sarı gözleriyle bana baktığında gardımı alıp ona hırladım. Kalbim göğsümde küt küt ederken öldürme senaryoları aklımdan geçiyordu. Niyetini okumayı denerken bir adım daha geri kaçıp yanına gitmesin diye Brennus'un dirseğini çekiştirdim.

Brennus kaşlarını çatıp elini salladı. Korkunç yaratık saniyeler içinde yok olurken aşağıya seslendi. "Hiç komik değil Eion."

"Özür dilerim," dedi Eion bize ve tavanda gökkuşağı oluştu. Açık açık kendini affettirmeye çalışıyordu.

"Eh, ilginç oldu," dedim duruşumu düzelterek. Kalp atışımı kabul edilebilir seviyeye indirmeye çalışıyordum. "Bu yaratıklar var mı gerçekten?" Korkunç şeyin biraz önce durduğu yeri işaret ediyordum.

"Eskiden vardı ama uzun zamandır bir *nevarache* görmedim," derken endişeli görünüyordu.

"Bu iyi," diye mırıldayıp titreyen elimi alnıma kaldırdım.

"Burada güvende olduğunu biliyorsun. Hemen yanında duruyordum ve bir şeyin seni incitmesine asla izin vermem." Kolumu okşamak için uzandı.

"Verdin ama," dedim ondan uzaklaşarak. "Sen beni incittin. Öyle kötü incittin ki öldürsen daha merhametli olurdu. Beni bir hücreye kilitledin. Tektim. Tam bunu atlatıp iyileşmiştim ki beni Keegan'la dövüştürdün, sonra beni ısırdın ve canım yandı ve tüm dünyam alev alev yanıp erirken bir türlü kanamam durmadı."

Brennus'un rengi attı. "Haklısın, bunları ben yaptım. Sana yaşattıklarımı geri alamam ama hatalarımdan ders çıkarıyorum," dedi nazik bir sesle. "Seni sadece olduğun gibi istiyorum. Daha sonra Gancanagh olmak istersen seni dönüştürürüm ama şimdilik sadece birbirimizi tanıyalım. Bunu istiyorum."

"Sana güvenmiyorum." Dik dik gözlerinin içine baktığımda yumuşadığını gördüm.

"Bana güveniyorsun, sadece biraz ama bu seni korkutuyor." Yeşil gözleri neşeyle parlıyordu.

"Aklını kaçırmışsın," diyerek bıkkınlıkla iç çektim.

"Hiç de değil. Haklıyım," dedi gülümseyerek.

"Kaçık," diye karşılık verip tek kaşımı kaldırdım ve parmağımı şakağımın yanında döndürdüm.

"Bir büyü öğrenmek ister misin?" diye sordu beni baştan çıkarmaya çalışarak. Kalbim yine hızlı atmaya başladı.

İstiyor muyum? *Evet. Her şeyi öğrenmek istiyorum, hayatta kalmama yardım edecek her şeyi.*

"Evet," dedim huysuz huysuz.

"Epey güçlüsün, bunu içinde görebiliyorum ama gücünü bizden farklı kullanıyorsun." Kara saçı alnının üstüne birazcık düştüğünde bu onu daha çekici yapmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorup çok seksi görünmesini umursamamaya çalıştım.

"Sen verirken biz alıyoruz," dedi kederli bir bakışla. "Bana enerjini vermeden yanında yürüyemiyorum bile. Uyuşturucu gibi. Artık bağımlı oldum," dedi ciddi ciddi.

"Gerçekten mi?" diye sordum yüzümü ekşiterek.

Şefkatle gülümsedi. "Asla bilemeyeceğin şekillerde seni arzuluyorum," deyince yüzüm kızardı. "Gel buraya," dedi parmağıyla bana gel gel yaparak.

Şüphe içinde kaşlarımı çattım. "Neden?"

İç çekti. "Sadece gel."

Ona yaklaştığımda beni nazikçe göğsüne çekip kollarını belime doladı ve kulağımın yanına fısıldadı. "Bu odadan kendime enerji çekeceğim. Senden geçip bana gelirken ne yaptığımı hissetmeni istiyorum."

Brennus odaklandığında odadaki büyülü manzara dönüp bozulmaya başladı; sanki su dökülmüş bir suluboyadan renk karmaşası ve yamuk şekillerden ibaret olmuştu. Brennus bize doğru enerji çekerken, etrafımdan kaydığını hissettim ama birazını kendime almayı becerip ona gitmesini engellemiştim.

"Güzel," diyerek kulağımın yanına nefesini verdi Brennus. "Eğer yapabilirsen, bana gelmesini engelle. Bu düşmanla savaşırken güzel bir strateji. Eğer onun enerji almasını engellersen, eğer onun enerjisini alabilirsen o zaman güç senin elinde olur."

Elektriklenmiş hissediyordum, sanki her an alev alabilirdim. Gerçekten.

"İlk başta biraz acıtır," dedi hafiften alarak. Hızla nefes alıp veriyordum. "Yaratmak istediğin bir şey düşün, herhangi bir şey. Ateş mesela," diye öneride bulunup elini önümde tuttu. "Sonra olması için gereken kelimeleri söyle," dedi elinde bir ateş topu oluşurken.

"Hangi kelimeleri?"

"Sana kalmış. Bazen kafiye yardımcı olur. Ateş ver bana, göstereyim sana," dediğinde yine yüzümü ekşittim.

"Çok kötüydü bu. Şiir konusunda yetenekli değilsin."

Güldükten sonra konuştu. "Sadece dene."

Ben de bir şair değildim, çünkü aklıma kafiyeli bir şey gelmiyordu. Sonra aklıma bir şey geldi. Onu dinleyip alçak sesle fısıldamaya başladım.

Aniden ilk katta vahşi bir ateş parladı. Sanki kuyruklu bir yıldız karşımızda delicesine dönüp duruyordu ve Brennus'la beni ortasına alıp yoğun ateş yayarak etrafımızda dönüyordu. Brennus beni vücuduyla koruduktan sonra enerjisini dışarıya iterek ateşle aramızda bir bariyer yarattı.

Brennus'un, yarattığım devasa yangını söndürmesi birkaç dakika sürdü. Sonra dimdik durup beni kendisine çekti ve yaralandım mı diye kontrol etti.

Omuzlarımdan tutup gözlerini kocaman açarak, "Ne dedin?" diye sordu.

"Ateş hakkında bir şey söyle dedin," diye karşılık verdim savunmaya geçerek. Ondan kaçmaya çalışıyordum.

"Öyle dedim ama bu senin ilk denemen, bu yüzden ufacık, her an sönmeye hazır bir alevden daha fazlasını yaratamaman gerekirdi. Ne dedin?" dedi hayret içinde.

O anda Eion, Lachlan, Faolan ve Declan yanımıza geldi. "Burada neler oluyor? Burayı yeniden dekore etmeye mi kadar verdiniz?" diye sordu Declan ikimizin de iyi olduğunu gördüğünde.

"Beni suçlama. Brennus bana bir şey de dedi," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" diye sordu Declan.

"Aptal bir şarkı uydurdum ve ateş deliye döndü," dedim tüm ciddiyetimle.

"Şarkı mı?" dedi Brennus kuşkulu bir bakışla.

"Evet, şarkı sözü," diye mırıldandıktan sonra Brennus'la beraber oturduğum, dumanı tüten kanepeye baktım.

"Söyle şu şarkıyı bana," diye emretti Brennus.

"İyi," dedim ve uzun uzun nefesimi verip boğazımı temizledim. "Eee... Gülümsemendir ağustos güneşi... Dokunur en derinime ateşi..." Sesim tizleştiğinde yanaklarım kızardı. "Gözlerindir yakan köz misali... Sarıp sarmalar sevgisi... " Bir an durup söylediğim şarkının geri kalanını hatırlamaya çalıştım. "Düştüm sana tutsak... Oldum yalanlarına âşık... Kavur beni ateşinle yak."

Hepsi birbirinin yüzüne hayret içinde baktı. "Bunu şimdi uydurdun. Cadı mısın sen?" dedi Declan şüpheyle.

"Hayır, en azından sanmıyorum," deyip okuduğum kitabı yerden aldım ve tamamen yandığını gördüm.

"Pek şarkı söyleyemiyorsun," dedi Declan.

"Çok berbatsın," dedi Eion başıyla onaylayarak.

Onlara yüzümü ekşittim. "Burasının *American Idol* olduğundan..."

"Ateş büyüne aşk ve tutku kattın," dedi Brennus düşünceli bir sesle. "Senin kuvvetin bu. Sevgi ve arzu yarattın,

sonra da ateş ekledin. Ne demiştin? 'Kavuran ateşlerinde ölmeyi arzula.' Neredeyse bizi ateşle örtüyordun. Kendine enerji çekmek senin yeteneğin. İlk denemende benim yapabildiklerime rakip oldun."

Elimi kaldırdım. "Gayretliyim, kabul," dedim kütüphane odamda yarattığım yıkıma bakarak. "Bana başka büyü öğrettiğinde bence dışarı çıkalım," diye ekledim kanepenin hâlâ tüttüğünü görünce.

"Ona başka bir şey öğretemezsin," dedi Eion ciddi ciddi. "Hepimizi öldürür."

"Seninle başlayacağım *nevarache* tutkunu," dedim kollarımı önümde çapraz yapıp gözlerimi ona diktiğimde.

"Bu komik değil," dedi Eion ekşi bir ses tonuyla. İki elini önünde kaldırdı.

"Başka bir büyü deneyebilir misin? Yağmur mesela?" diye sordu Brennus sesinde heyecanla. Eion'u göz ardı etmişti.

"Bilmem. Yine denememi istediğinden emin misin?" diye sorup odamdaki felakete baktım.

Brennus umursamazca elini salladı. "Bunu düzeltirim."

"Yağmur mu istiyorsun?" diye sorup yağmurla kafiyeli bir şey aradım.

Brennus başıyla onayladı.

Odadan enerji çekerken kafiyeli bir şey düşünmeyi denedim. "Özlemle sızlayan iki kalbi sevgi doyurur. Odur döken yanağına kederli tutkunların yağmur."

Tavandan yumuşak yağmur damlaları düşmeye başlayıp kulemdeki her şeyi ıslattı ve havadaki dumanın yok olmasına neden oldu. Gancanaghların saçlarından yağmur damlayıp şaşkın yüzlerinden aşağıya akarken konuştum. "Bunu da ben uydurdum. Eğer sevdiyseniz, Ozzie Osbourne'u bir dinleyin."

Ondan kaçamadan önce Brennus beni belimden yakalayıp etrafında döndürdü. Durduğunda beni göğsüne bastırıp bana sarıldı. "Öyle büyüksün ki Genevieve! Nereden çıktın?"

"Detroit," diye yanıt verdiğimde hepsi cevabıma güldüğü için tuhaf biçimde mutlu hissettim.

Brennus'un omzunun üstünden baktığımda, Finn'in merdivenin yakınında dikildiğini gördüm. Hepimiz gibi ıslanıyordu. Hafifçe hırladığımda Brennus gerildi ve beni arkasına çekti. Finn'e hırladığımı gördüğünde rahatlayıp kolunu omzuma attı. Kanmamıştım. Finn'i öldürmeyi tekrar denemeye karar verirsem beni yakalamak için yapmıştı bunu.

Finn'i ölçüp biçtiğimde elindeki savaş baltasını gördüm. Brennus'un yaptığına benziyordu; uzun, gümüş ve altından sapı vardı ama baltanın başı farklıydı. Baltadan çok çekice benziyordu. Elindeki silahla yavaş yavaş bana yaklaşırken, soluk yeşil gözleri ıstırap doluydu.

Finn önümde durup silahını bir kol boyu uzaklıkta tuttu. "Lütfen."

"Hayır," dedim aniden, şarkısını duymak istediğini biliyordum. Yine evini duymak istiyordu. "Molly de bir daha asla evine gidemeyecek. Bunu ondan çaldın," dedim ona yaptıkları yüzünden.

"Çocuklar, aşağıda bekleyin," dedi Brennus. Adamlarını gönderirken ben Finn'e bakıyordum.

Brennus kendi dillerinde Finn'e anlamadığım bir şey dedi. Finn başıyla onaylarken gözlerini benden ayırmamıştı. Brennus bana döndü. "Hemen aşağıdayım *mo chroí*."

Bu güven verici mi olmalıydı, yoksa kardeşine saldırmamam için bir tehdit miydi emin değildim ama başımla onayladım.

Finn yalnız kaldığımızda, "Onu seviyorum," dedi.

"Sevgi mi, yoksa arzulayacak bir nesne mi istedin Finn?"

Bana kaşlarını çattı. "Sevebilme yeteneğim var. Bunu tecrübe edebilecek kadar şanslı tek varlık sen değilsin," dedi nazikçe.

"Ailesi de onu seviyor." Finn'in yüzü kederlerdi. "Artık onun *máistir*'ısın; onu başka bir hayata, ölüme mahkûm eden hâkimi, jürisi ve celladısın."

"Ne yapmalıydım peki?" diye sordu gözlerinde acıyla. "Onu Eion ve Keefe'yle günlerce izledik. Ne olursa olsun onu alacaktık. Bunu hiçbir şey durduramazdı. O senin arkadaşın... Seni bize bağlayacaktı." Onu korumadığım için, bir hedef haline getirdiğim için her zaman hissedeceğim suçluluk duygusunun kamçısını hissettim. "Eion ve Keefe de onu istedi."

Finn yerine Eion ya da Keefe'nin Molly'nin *máistir*'ı olduğunu düşündüğümde yüzümdeki tüm kan çekildi. Çaresizce oturduğumda yağmurun ince tişörtümü ıslatıp üzerime yapıştırdığını hissettim. "Benim hatam olduğunu biliyorum. Seni suçlamak daha kolaydı sadece," diye fısıldadım.

"Onu seviyorum... Onu gerçekten seviyorum," dedi Finn yanıma oturarak. "İçimde uzun zamandır, kardeşimi benimle ölmeye mahkûm ettiğimden beri var olan boşluğu dolduruyor."

"O sen değildin, Aodh'tu."

"Bendim. Ben olmasaydım Brennus bir Gancanagh olmazdı. Bunu seçmezdi." Başını öne eğip çekicini tuttu.

Molly merdivenden konuştu. "Suçluluk duygusunu kessenize, ayyy." Yaslanıp bizi dinlediği duvardan doğruldu. Kanepeye doğru gelip Finn'le arama girdikten sonra kollarını ikimizin etrafına doladı. "En sevdiğim iki insan meğerse insan değilmiş ve ikiniz de bu yüzden sızlanıyorsunuz. İnsan olmayı özlemiyorum. Bu hayatta bir saniye,

diğerindeki sonsuzluğa bedel. Ya bu pisliğin üzerinde ya da altında yaşarsınız. Ya kaderinizi kucaklarsınız ya da altına gömülürsünüz."

"Molly, her zaman bir vampir olduğunu düşünmüşümdür," dedim dürüstçe. Ona hakaret etmişim gibi Finn'in bana tısladığını duydum.

"Evet ama artık vampir kıçı tekmeleyebiliyorum." Molly gülümseyip dişlerini çıkardı. Bana etkileyici cephanesini gösteriyordu.

"Harika," diye yorumda bulundum, sanki bana AVM'den aldığı yeni ayakkabıları gösteriyordu.

"Eee, Eaves, yağmuru durduracak mısın? Çünkü anladık," dedi Molly, ellerini şemsiye gibi başının üzerinde tuttu.

"Mm... Tabii," diye kekeleyip yağmurla uyan bir şey bulmayı denedim. Hızla, "Yağmur, yağmur gitsene, başka bir gün gelsene," derken odadan kendime doğru enerji çekip bıraktım.

"Ve anaokulu yeniden ortaya çıkar," dedi Molly, çünkü şarkıyı benim kadar o da biliyordu.

"Görünüşe göre çocuk şarkıları harika büyü oluyor." Omuz silktiğimde yağmur üzerimize yağmayı kesmişti.

"Öğrendiğim iyi oldu." Tişörtünü kıvırıp suyunu sıktıktan sonra etraftaki felakete baktı. "Ee, saçmalamayı kesecek misin?"

"Saçmalamıyordum," dedim savunmaya geçerek. "Arkadaşımın intikamını alıyordum."

"Ben kendime sahip çıkabilirim ve intikamımın alınmasını istemiyorum. Bunu ben seçtim. Yani, bana bir iyilik yap ve suçluluk duygusu işini bitirmeden önce onu affet. Dönüştürdüğü ilk kişi benim." Molly'nin konuşurken Finn'in sırtını ovalamasını seyrettim. Birbirlerine bakışları seksiydi.

İç çekip, "Seni affetmeyi deneyeceğim Finn," dedim.

Cevap verdiğinde Finn'in gülümsemesi odayı aydınlattı. "Teşekkürler Genevieve."

"Eğer sevdiğim başka birini daha dönüştürürsen seni öldürürüm," diye yumuşakça ekledim.

"Denersin..." Finn sustuğunda o Gancanagh kibrini gösterip muzırca bana sırıttı.

Kanepeden kalkıp etrafa bakındım. Her şey yanmış ve ıslaktı. Yine iç çekip nasıl temizleyeceğimi düşündüm. Bunu çözmek vakit alabilirdi.

Odada bir enerjinin hareketlendiğini duyduğumda kendisine enerji çeken Finn'e döndüm. Anlayamadığım kelimeler fısıldarken odadaki eşyalar dönüp durmaya başladı. Biraz önce kalktığımız kanepe kasırga gibi dönüp duruyordu. Her şey aniden durup önceki şekline döndüğünde, ateşin dokunduğuna dair üzerlerinde bir iz bile yoktu. Güzel el yapımı halılar tertemiz olmuş ve kurumuştu. Artık üzerlerine bastığımda şılap şılap sesler çıkarmıyorlardı.

"Finn, bu harika!" diyerek nefesimi verirken pislik yok olduğu için minnettardım. Yanmış kitabımın sayfalarını çevirdiğimde yepyeni olduğunu gördüm. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Molly'yle beraber merdivene gitmeden önce.

"Bekle," dedim Finn'i yakalayarak.

Finn'in elindeki savaş baltasına uzandığımda yavaşça elime bıraktı. Süslü metale dokunduğumda sadece karizmatik olarak tanımlayabileceğim bir enerjiyle titredi. Tehditkâr koçbaşını Finn'le arama koydum ve beraberce melodisini dinledik. Finn'in silahı diğerlerinden farklıydı. Şarkı daha canlı ve kaygısızdı. Bildiğim bir müzik türüyle karşılaştırırsam bir rock yıldızının şarkısına benziyor derdim.

"Finn, bu deli ritim yüzünden tüm kızlar peşinde koş muş olmalı," dedim kıkırdayarak. "Bunu *Guitar Hero*'ya koymalıyız."

"Yaşadık birkaç şey," dedi geçmişinin müziğini duyduğu için hissettiği kederi saklamaya çalışarak.

Molly'ye yaptıkları yüzünden hâlâ ona karşı düşmanca hislerim olsaydı, Molly'ye baktıktan sonra benim gözlerime baktığında giderdi. Çünkü hâlâ ona yaptığı için üzülüyordu ve bu zaten başlı başına bir intikamdı.

BÖLÜM 16

casimir

Gecelerimi Brennus'un odasında geçirirken, koca yatakta her gece Reed'in yanında yattığımı düşünüyordum. Bazen Reed'e duyduğum özlem öyle şiddetli oluyordu ki kalbim atmayı kesebilirmiş gibi geliyordu. O geceler, uyandığımda Brennus'u odamda oturmuş, uyuyan beni seyrederken buluyordum. Acı çektiğimi biliyordu. O anlarda konuşmuyorduk. Sanki Brennus, Reed'in aklımdaki görüntüsünü kendi görüntüsüyle değişmek istiyordu. Böyle uyandığımda sanki Reed yerine onu görecektim de Reed'in dışarıda bir yerlerde olduğunu unutacaktım. Bir parçam Reed'in yerine geçebileceğini sandığı için deli olduğunu düşünürken, diğer parçam da Reed'i aklımda tutmaya çok odaklandığım için onun görüntüsünü kaybedeceğimi düşünüyordu.

En azından Brennus beni öpmeyi denememişti yine. Salonda herkesin önünde beni öpmeyi denediği günden beri bunu yapmamıştı. Fakat bana dokunmaktan hoşlanıyordu. En sevdiği hayvanı gibi hissediyordum neredeyse. Kulede kitap okurken ya da her sabah giyinmeden önce ofisinde kahvaltı ederken ya saçımla oynuyor ya da kanadımı okşuyordu.

Biri şu ya da bunun için sürekli dikkatini çekmeye çalışsa da Brennus benimle vakit geçirmek için zaman yaratıyordu. Beni kocaman evinin etrafında yürüyüşlere

çıkarıyordu. Bana denizin aşağıda kayalarla birleştiği bir uçurum göstermişti. Kış yaklaştığı için çok esse ve soğuk olsa da oraya gitmeye bayılıyordum. O uçurumların etrafında uçup aşağıdaki mağaraları görmek istiyordum ama henüz o kadar iyi değildim, bu yüzden rüzgârın beni taştan bir duvara fırlattıktan sonra derin ve hırçın sulara fırlatmayacağı yerlerde alıştırma yapıyordum.

Brennus'un beni daha iyi tanımaya başladığını bana verdiği hediyelerden anlamıştım. İlk başta bana saçmalık derecesinde pahalı, daha önce hiç görmediğim kadar zarif bir araba vermişti. Koltukları televizyon koltuğundan daha rahattı. Ama kalenin dış duvarlarının ötesine gidemediğim için bir işe yaramıyordu. Daha hızlı koşabilirdim. Daha sonra bana koyacak yer bulamayacağım kadar çok mücevher verdi: her renk, yüzey, şekil ve karat vardı ama birini bile takmadığımı gördüğünde akıllanmıştı.

Kahvaltımı Brennus'un ofisinde yaparken, beklentili bir bakışla mükemmelce paketlenmiş bir kutuyu bana ittirişini seyrettim. Ona düşmanımmış gibi bakıyordum. Açmaya reçel sürmeye devam ederken sordum. "Nedir bu?"

"Bir hediye. Açsana," dedi normal bir sesle. Yüzünde ufak bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Parmağımın ucundaki reçeli yalayıp ona gözlerimi devirdim ve kutuya uzandım. Mücevher olmamasını umuyordum. Hemen yara bandını çıkarır gibi paketi yırttım. Kutunun kapağını kaldırdığımda nefesim kesildi, çünkü içinde bir çift koşu ayakkabısı vardı. İki ay önce buraya geldiğimden beri on santimden kısa topuğu olan bir ayakkabı bulamamıştım.

Gerçekten iki ay oldu mu? diye sordum kendime. Reed'i son gördüğümden beri, sabah uyandığımda içimi umutla dolduracak bir şey olalı bir sonsuzluk geçmiş gibi hissediyordum.

Nazikçe kutuya uzanıp ayakkabıları aldım ve onlara sarıldım. Buraya geldiğimden beri kendim gibi hissedememiştim. Tuhaf bir ev, tuhaf kıyafetler ve tuhaf adamlar... Burada geçirdiğim her gün bir sürü şeyi aynı anda idare etmeye çalışıyordum. Her an sanki biri cambaz ipime atlayacakmış da beni düşürecekmiş gibi hissediyordum.

"Tanıdığım en akıl karıştıran yaratıksın," diyerek mırıldandı başını sallayan Brennus. "Sana mücevherler veriyorum ama takmaya tenezzül etmiyorsun, fakat sana spor ayakkabı verdiğimde, icat edilmiş en güzel şeymiş gibi davranıyorsun."

"Ufak bir çocuk değilim ben Brennus," diyerek cevap verdim dediklerine gülümserken. "Bir şeyin parlak olması, onu istediğim anlamına gelmez. Ama bunlar daha çok kendim gibi hissetmemi sağlayacak."

"Yatak odanda daha çok şey var. Kot..." Sanki vahşi bir savaşı kaybetmişti ve düşmana boyun eğiyordu.

Düşünmeden yerimden kalktım. İpek sabahlığın aralanıp altındaki ufacık geceliği göstermesine izin verdim. Kollarımı boynuna dolayıp Brennus'a sıkıca sarıldım. "Bana kot mu aldın?"

"Aldım," diyerek kendini beğenmiş tavırla cevap verip aynı benim gibi sımsıkı sarıldı bana.

"Teşekkür ederim," dedim heyecan içinde, hemen soğuk yanağından öpüp ondan uzaklaştım.

Ofisten dışarı çıkıp saniyeler içinde yatak odasında ortaya çıktım ve dolaplarımda bir sürü yeni kıyafetin asılı olduğunu gördüm. Bazıları hâlâ biraz aşırıydı ama egzersiz ve dövüşmek için pratik kıyafetler vardı. Her geçen gün Finn, Molly ve özel korumalarımla daha fazla egzersiz yapıyorduk.

Dolaptan siyah renkli son moda bir spor kıyafeti çekip vücuduma tuttum ve üzerimde nasıl duracağını görmeyi

denedim. Banyoya üstümü değiştirmek için koştuğumda Brennus'un arkamdan hafif hafif güldüğünü duydum.

"Yine Finn'le mi çalışacaksın?" diye sordu banyonun kapısından.

"Evet, savaş odasının yakınlarında onunla buluşmam gerekiyor," diye seslendim. Dar, siyah taytı ve her kıvrımımı saran uyumlu üstü giydim. Kanatlarımın sırtımdan çıkmasına izin verdiğimde, bunları seçerken Molly'nin yardım ettiğini düşündüm, çünkü üzerime mükemmelen oluyordu ve kanatlarıma uyum sağlıyordu.

"Savaş odası mı?" dedi Brennus. Sesinden aklının karıştığı okunuyordu.

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve yüzüme düşmesin diye saçımı atkuyruğu yaptım. "Evet, böyle diyorum. Kimsenin kullanmadığı oda? Hani duvarlarında elle boyanmış hoş haritalar olan? İçinde kuyruklu piyano..."derken sustum, çünkü garip garip bana bakıyordu. Sanki alnımdan boynuzlarım falan çıkmıştı. "Ne var?"

"Hatam varmış," dedi Brennus etrafımda daire çizerek.

"Hep var ama bu sefer neden?" diye sordum ona gülümseyerek.

"Bu kıyafetler gerçekten seksi," dedi yumuşakça. Hayret içindeydi.

"Ya," dedim kızararak.

Tık.

Dişlerinin çıktığını duyduğumda bir adım geri kaçtım. Refleksti, çünkü onlar tarafından ısırılmamaya çalışmaya alışkındım. Isırık için gerekli geyik kanını bulmayı başarısızca deniyordum. Enteresandır ki kanla beslenen, ölümsüz perilerin yaşadığı bir yerde insanlardan başka kan kaynağı yoktu ve bana gereken şeyi onlardan almak istemiyordum.

Kendi kanımı odamdaki parfüm şişelerinde saklıyordum. Banyoda yalnız kaldığımda azar azar almak için jiletle parmağımda ufak bir kesik açıyordum. Pek fazla toplamamıştım; iki parfüm şişesinden biraz fazla vardı. Yakalanmayı kaldıramazdım, bu yüzden hızlı iyileşmek için kendimi fazla kesmiyordum. Kendi kanımı içmeyi düşünmek beni tiksindiriyordu ama diğer seçenek çok daha kötüydü.

Brennus dişlerine verdiğim tepkiyi gördüğünde onları içeri çekti. "Gel, seninle birlikte gidelim de bana şu *savaş odasını* göster," dedi hiçbir şey olmamış gibi bana elini uzatıp.

Özel korumalarımın beni beklediği koridora çıktığımızda iki tane daha *tık* sesi geldi; biri Faolan'dan ve diğeri de Eion'dandı.

Faolan'ın, "Lanet olsun," diye kısık sesle söylendiğini duyduğumda koridorda aşağıya doğru ilerliyorduk.

Benim süitim kuzey kulesindeyken, arşiv odalarım batı kulesindeydi. En iyi manzara onlarındı. Doğu ve güney kulelerini gezmemiştim bile. Sanırım devamlı olarak burada kalan Gancanaghlar o iki kulede yaşıyordu... kızlarla beraber. Savaş odası benim batı kulemin hemen ilerisinde, güney kulesine giden uzun koridordaydı.

Tam batı kulesinin kapılarından çıkmıştık ki Finn ve Molly koridorda yanımıza geldi. Finn'in yüzünde endişeli bir bakış vardı.

"Ben de tam sizi görmeye geliyordum. Seninle yüz yüze konuşmak isteyen bir misafirimiz var," dedi Brennus'a. Biraz tedirgin görünüyordu.

"Bu misafiri hemen görmeli miyim, yoksa bekler mi?" diye sordu Brennus, Finn'i izlerken.

"Hemen."

Brennus, Finn'e, "Bu sabah egzersiz yapacak mısınız?" diye sordu.

"Seninle geleceğim. Kızların şimdilik başka bir şey bulması gerek." Arkasını dönüp Molly'yle konuştu. "Declan'la kal. Yanından ayrılma. Sonra gelip seni bulurum." Molly başıyla onayladıktan sonra Finn uzanıp yüzünü kurban gibi değil de bir sevgili gibi okşadı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum Finn'e. Kalbim hızlanmıştı, çünkü tuhaf davranıyordu. Ürkmüştü.

Brennus gülümsedi. "Her zaman sorun vardır *mo chroí* ama daha önce karşılaşmadığım bir şey değil, böyle endişeli görünme."

Brennus hızla Declan'a peri dilinde anlayamadığım bir şeyler söyledi ve aklımda kırmızı bayraklar şaha kalktı. Declan başıyla onaylayıp bana ve sonra peşimdeki diğer Gancanaghlara baktı.

"Lachlan, gidip Keefe ve Leif'i al. Bizimle *aingeal* kulesinde buluş. Girdikten sonra batı kulesinin kapılarını kilitlediğinden emin ol," diye emir verdi ve Lachlan emirleri yerine getirmek için fırladı.

"Neler... Brennus! Neler oluyor?" Çocukların bana yaklaştığını gördüm.

"Davetsiz misafir. Sadece bir önlem," dedi yumuşakça, tamamen sakin görünüyordu.

Tehdit edilmiş hissederek, "Seninle gelmeli miyim?" diye sordum.

Ya ona bir şey olursa? O zaman bana da olur. Brennus ve ben bağlıyız. Onu korumam gerekiyormuş gibi hissediyorum, sadece kendimi korumak için bile olsa.

"Neden?" Tavrım ilgisini çekmişti.

"Ya başına bir şey gelirse?" diye sordum gergin gergin.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp karşılık verdi. "Ne olabilir?"

Gözlerimi kıstım. "Sen söyle." Kollarımı önümde çapraz yapıp bana neler olduğunu söylemesini bekledim.

Hafifçe gülüp bana doğru eğildi ve boynumu öptü, kulağımın hemen altını. Sonra bana fısıldadı. "Mükemmelsin. Yakında görüşürüz. Somurtmamaya gayret et." Finn'e bakıp başıyla onayladı ve beraber ayrılıp kuzey kulesine geri gittiler.

Declan bizi kuleme götürdü ve içeride fazladan iki ve kulenin kapısını gözetleyen birkaç korumayla bekledik. Nihayet, saatler geçmiş gibi gelen bir süre sonunda Finn gelip Brennus'un benimle ofisinde konuşmak istediğini söyledi. Yanında güzel, kırmızı bir elbise ve epey zarif bir çift topuklu ayakkabı vardı.

Elindekileri bana verdi. "Brennus daha uygun bir şey giymeni istedi."

"Neden? Neler oluyor Finn?" diye sorup bir açıklama istedim.

"Geldiğinde sana anlatacak. Birisiyle tanışmanı istiyor," dedi fazla detaya girmeden.

"Kiminle?" diye sorup elbiseyi görmek için kaldırdım. Zarif ve seçkindi ama göğüs kısmı biraz uygunsuzdu.

"Tanışman gereken biri," dedi gizemli konuşarak ve ben de pes ettim, çünkü bir şey demeyecekti.

Hemen üstümü değiştirip çocuklarla kule odamın dışındaki kapıda buluştum. Kocaman takımımla kuzey kulesine yürürken yüzlerini okumayı deniyordum.

Brennus'un ofisine geldiğimde kapı koluna uzanacakken donup kaldım ve elimi kokuyu örtmek için burnuma götürdüm. Çürümüş, garip bir koku karşımdaki kapının altından dışarı sızıyordu. Eğer tüylerim gerçekten diken olsaydı, şimdiye kaktüse benzemiştim ama yine de hepsi diken diken olmuşlardı.

Sürgün, diye düşündüğümde dehşetin içimi kemirdiğini hissettim.

Pis kokularını tanıyordum. Sürgün melek Gaspard'ın 7-Eleven'daki tüm insanları parçaladığı zamandan hatırlıyordum.

*Sürgün*ün burada ne işi var? diye merak ettim gücüm kesilirken.

Brennus'un şeytani olduğunu biliyordum ama Sürgün meleklerle takılma alışkanlığı yoktu, en azından ben öyle sanıyordum. Daha önce ona sormamıştım.

Finn'in arkamdan, "Sorun yok," diye mırıldandığını duydum. "Güvenli ya da gerekli olmasaydı seni asla çağırmazdı."

Başımla onaylayıp kendimi kapı koluna uzanmaya zorladım ama tüm dürtülerim bana kaçmamı söylüyordu. Kapıyı açarken ufak nefesler almayı denedim, çünkü odadaki leş gibi koku gözlerimin yaşarması için yeterliydi. Her zayıf noktamı ve zaafımı saklamam gerektiğini bildiğim için yaratılmış en güçlü varlık benmişim gibi emin adımlarla odaya girdim.

Masasının arkasında oturan Brennus ben odaya girerken ayağa kalktı. Karşımdaki balkonun yanındaki kapıya baktığımda, kokuyu getirenin ne olduğunu fark etmek kolaydı. Güneş ışığının altında durup karşısındaki deniz manzarasına bakıyordu. Kapının hemen girişinde durduğumda arkasını döndü.

Daha önce gerçek fiziksel mükemmelliği gördüğümü sandıysam, istemesem de hatalı olduğumu kabul etmem gerekiyordu. Karşımda dikilen Serafim bu yanılgıyı hemen düzeltmişti.

Teni benimki gibi soluk değil, mükemmeldi. Altın rengi, hafif bronz renk yüzünün erkeksi hatları üzerinde kıvrılıyordu. Gancanaghlar geldiğinde Reed ve Zee'nin giydiği o

siyah zırhtan giyiyordu. Ancak onunki biraz daha gotikti ve göğsüyle geniş omzunda detaylı amblemler vardı. Üzerine yapışıp fiziğinin tüm güçlü hatlarını ortaya çıkarıyordu. Russell kadar uzundu, fakat onun kadar kaslı değildi.

Kumral, altın renkli saçlarında bal rengi tutamlar vardı ve gözleri... Daha önce bu renkte gözler görmediğimden emindim. Altın kahverengiydiler ama içlerinde gri ve yeşil noktalar vardı. Gözleri, zarafetle alnında duran kaşlarının altından bana bakıyordu ama onları okumak imkânsızdı. Gözlerinde şaşkınlık, beni burada gördüğü için şok belirtisi yoktu. Aslında duygu falan yoktu.

Kanatları olağanüstüydü. Benimki gibi kırmızı renkteydiler ancak kocamandılar ve tüm vücudu boyunca uzanıp yere değmeden önce bitiyorlardı.

Fakat bu meleğin sahip olduğu en güzel özellik dudaklarıydı. Dolgunluğu mükemmeliyetti ve kenarlarından şehvetle aşağıya kıvrılıyordu. Sanki çoğu şeyi iğrenç buluyordu. Kınayan yüz ifadesi, acaba bunu değiştirebilir miyim diye daha yoğun bir arzu yarattı içimde.

Son düşünce beni şoke etti ve gözlerimi ağzından ayırıp gözlerine kaldırdım. Odaya girdiğimden beri yüz ifadesi değişmemişti. Sanki botoks enjekte edilmişti ve yüzü bir ifadeye takılıp kalmıştı: inanılmaz derecede güzel gözüken bir kınama.

Böylesine bir çekiciliğin karşısında çirkin hissettiğim için kanatlarım kıpraştı.

Güzel meleğin kanatları gözlerimin önünde açıldığında şak diye bir ses duydum; kanatları arkasındaki güneş ışığını örtmüştü. Kanatlarını tamamen açtığında vahşi ve hayranlık uyandırıcıydı.

Bu gösteriden ürktüğüm için kalp atışlarım hızlandı ve ondan bir adım uzaklaştım.

Brennus'un dişleri ölümcül bir *tık* sesiyle dışarı çıktı.

Gözlerim Brennus'a kaydığında aynı derecede kınayan bir yüz ifadesi olduğunu gördüm. Elini bana uzatıp ona gelmemi işaret etti. Aramızdaki güçlü yırtıcıdan korunmak istediğim için çalışma masasına yürüdüm. Oturmadan önce Brennus elimi tuttu. Beni kucağına çekmesine izin verdiğimde, yanında daha güvende hissettiğime şaşırmıştım. Brennus dişlerini geri çekip yanağımı nazikçe okşamak için elini kaldırdı.

Odanın diğer tarafındaki meleğe baktığımda kanatlarını yavaşça dinlenme pozisyonuna indirdiğini gördüm ama yüz ifadesi değişmedi.

"Genevieve, bu Casimir. Seninle tanışmak için geldi," dedi Brennus beni melekle tanıştırarak.

Casimir bir adım öne çıkarak geniş masaya yaklaştı. Aklım karmakarışık olurken "Casimir" adını düşünüyordum. Bu ismi biliyordum. Bir nedenden ötürü tanıdıktı ama nereden olduğunu bulamamıştım.

Düşmanımı nasıl selamlamam gerektiğini bilmediğim için, "Ya?" dedim Brennus'tan Casimir'e bakarken. "İşte buradayım Casimir. Tanıştığımıza memnun oldum derdim ama..." Susup yüzümü ekşittim.

Derin, yırtıcılara özgü bir parıltı Casimir'in gözlerine girdiğinde hafifçe çenesini indirdi. Brennus'la Latince konuşurken gözlerini üzerimden ayırmamıştı. "İltifatı hak ediyorsun Brennus. Onu buldun. Hepimiz senden hoşnut kaldık. Ödüllendireceksin."

O anda yoğun bir korku beni ele geçirip yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Elimle Brennus'un bacağını sıktım. Diğer eliyle saçımı nazikçe okşayan Brennus Latince cevap verdi. "Ödül o zaten Casimir."

"Eğer onu elinde tutabilirsen öyle. Tutamazsın. O bizim. Her zaman bize ait oldu."

Brennus hafifçe kahkaha attı ve ona baktığımda bana gülümsedi. Kalbim davul gibi gümlüyordu. Hasta hissettim, çünkü Casimir'in buraya benim için pazarlık etmeye geldiğini anlamıştım.

Brennus beni Sürgün meleklere verirse bana ne olacak?

"Yalan söylüyorsun," dedi Brennus, bu sefer İngilizce konuşmuştu.

"Söylüyor muyum?" O da İngilizceye geçmişti ama kontrollü ve zarifti.

"Söylüyorsun." Gülümseyip şefkatle elimi okşadı.

Parmakları boynumdan aşağıya inip göğüs dekoltemden kalbime ulaştı. Casimir, Brennus'un yaptığı her şeyi aynı hoşnutsuz ifadeyle izliyordu. Brennus'un parmakları yavaşlayıp elbisemin dekoltesini indirdi. Kırmızı kumaşı yana çektiğinde kalbimin üzerine damgalanmış işareti ortaya çıkardı. Reed'in kanatlarının tenime mühürlendiğini görünce kalbimi derin bir özlem pençeledi ve nefes alamadım.

Bağlanma izimi gören Casimir, alçak ve derinden hırladı. İçgüdüsel olarak ben de ona hırlayıp Brennus'un elini bıraktım ve iki elimi de önümdeki masaya koydum. Her an masanın üzerinden Casimir'e atlayabilirmişim gibi duruyordum. Sonra çenemi birazcık eğip Casimir'e bana baktığı yoğunlukla baktım.

"Kendini bir Güç meleğine bağladın," dedi Casimir tehlikeli bir yoğunlukla. Sanki bu çok büyük bir hakaretti.

Gülümsedim, çünkü o kibirli kınamayı yüzünden alıp gerçek ve çiğ öfkeyle değiştirmiştim. Temelde bu çok korkutucuydu ama içimdeki melek verdiği tepkiden dolayı çok mutlu olmuştu.

"Hayatım boyunca aldığım ve sorgulamadığım tek karar. Asla," diye yanıtladım dürüstçe.

"Kim bu Güç? Bu kararı yüzünden pişman edeceğim onu."

Casimir'e doğru sıçrayacakken Brennus'un kolları sıkıca etrafıma dolandı. Elimde tuttuğum Reed'in heykeliyle kafasını parçalamaya niyetliydim. Kelimelerinde Reed'e hafif bir tehdit vardı ve bunu kabul edemezdim.

"Sanırım daha önce bu konuşmayı yaptık *mo chroí* ama yinelemek gerek. Misafirlerimi öldüremezsin," diye soludu Brennus kulağımın yanına. "Bu çok kabaca." Casimir'e döndü. "Cennet'in işaretini taşıyor. Senin olamaz."

Casimir, Latinceye geri döndü. "Her şey en sonunda bizim olacak. Bunu biliyorsun. Ölüm meleği seninle bağlantıya geçti, değil mi?"

"Alfred'i sen gönderdin," dedim Latince, onları bu dilde de anlayabildiğimi bilmesini sağladım.

Casimir, "Bay Martin, Latince öğretmenin bize verdiği gelişim raporlarında derslerinde çok başarılı olduğunu söylemişti," dedi.

Sözleri üzerine çenem bir karış açılmasın diye dişlerimi sıktım, çünkü lisedeki bir öğretmenimden bahsediyordu, Crestwood öncesi*nden*. Uzun zamandır beni izliyorlardı ama Alfred onlara ihanet edip izinleri olmadan ruhumu benden almaya çalışmıştı. Bana dair planları vardı. Kimse iş olsun diye birini izlemezdi. Benden bir şey istiyorlardı; hep beni istemişlerdi.

"Alfred kötü bir seçimdi," dedi Casimir. Yine soğukkanlı duruşunu takınmıştı.

"Garpard ve Cade de kötü seçimlerdi," dedim.

"Onlardan hoşlanmadın mı? Şaşırdım, sıradanlığa hayran görünüyorsun." Öfkelendim, çünkü gözleri yine bağlanma işaretime, ardından da Brennus'a gitmişti.

"Senden hoşlanmadım ve tam bir başarısızlık örneğisin. Bu sana ne ifade ediyor?" diye sordum sakin sakin. Onun duruşunu takınmıştım.

Hafif bir gülümseme dudaklarını yukarı kıvırdığında iç acıtacak kadar güzelleşmişti ama güzelliğinde benim için bir büyü yoktu. Ondan etkilenmemiş, aksine iğrenmiştim.

"Fiyatını söyle Brennus," dedi Casimir kibarca. "Giderken onu yanımda götürmek istiyorum."

"Fiyat yok," dedi Brennus eşit derece nazik bir sesle. "Ama onun gibi başka bulursam, sana haber veririm."

"Başkası yok." Üst dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Doğru," diyerek kabul etti omuz silken Brennus. Russell'ı Casimir'e açık etmediği için onu öpebilirdim. "Bu buluşma ilginç ve öğretici geçti Casimir. Ancak dikkatimi isteyen acil sorunlar var." Parmağıyla göğüs dekoltemi takip ettiğinde soğuk dokunuşu yüzünden titremiştim. "Declan..."

Declan kapıyı açıp içeri girdi; hemen peşinde Eion, Lachlan ve Faolan vardı. Dişleri bariz şekilde, hemen girişte dikiliyorlardı.

"Brennus, çok başarılı oldun. Neden bunu değiştirmek istiyorsun? Her zaman bir bedel vardır. Söyle, yoksa onu ödeyen sen olacaksın," dedi Casimir baştan çıkararak.

"Bana bu bedeli ödetmeye mi çalışacaksın Casimir? Ya deliğinde kalmaktan ya da yaşamaktan sıkıldın sanırım?" Tamamen sakin ve neşeli görünüyordu.

"Ödeten ben ya da kucağında oturan küçük mücevher olabilir. Onu süründürmeye çalıştığını duydum. Bu pek de istediğin gibi gitmedi, değil mi? Ve daha yeni başlıyor. Elinde ne tutuyorsun bir fikrin var mı?"

"Her gün yeni bir şey öğreniyorum Casimir. Yaşamak yeniden güzel gelmeye başladı."

"Ölü olman senin için kötü olmuş o zaman, değil mi?"

"Bir daha buraya geldiğinde Casimir, yalnız olmasan iyi edersin," dedi buz gibi bir sesle. "Daha fazla açmama gerek var mı?"

Casimir yanıt olarak hırladığında tehditkârca ona yaklaşan Gancanaghlardan tıslama sesleri gelmişti. Casimir balkon kapılarına gitti. Son kez bana bakıp havaya sıçradı ve yok oldu.

Eion burnunu tutarken, "Iyyyyy, biri pencereleri açabilir mi?" dedi. "Bir de bize kokuyor derler."

"İçinizden biri yine onu görürse, öldürme izniniz var," dedi Brennus özel korumalarıma. "Kraliçenizi istiyor. Canınız çekerse kurutun onu."

Brennus çeneme dokunup gözlerine bakmam için yüzümü çevirdi. "Yüzünü hatırla. Eğer onu yine görürsen kaç ve bize söyle. Onunla ilgileniriz. Onunla tek başına savaşma. Senin için tehlikeli, dediğimi anladın mı?" Başımla onayladım, hem korkmuş hem de minnettar hissediyordum. "Seni ona göstermeyi istemiyordum ama onu görmen ve ne olduğunu anlaman gerekiyordu. Anlatmaktansa görmek daha iyidir."

"Bana... Bana yalan söylemiyordun," dedim gözlerine nazikçe bakarak. "Beni gerçekten korumaya niyetlisin."

Brennus Declan'a bakıp konuştu. "Çocukları al ve Finn'e, Genevieve'le özel olarak konuştuktan sonra onu görmek istediğimi söyle." Declan başıyla onayladı. Hepsi ofisten çıkarken Casimir'in leş kokusundan kurtulacakları için memnun görünmüştü.

"Seni koruyacağım. Burada güvendesin. Sürgün meleklerin senin için ne planladığını biliyor musun?" Çok ciddiydi. Sorusuna yanıt olarak başımı iki yana salladım. "Tam olarak ne istediklerini öğrenmemiz çok önemli. Sadece ruhunu istiyor olsalardı seni dönüştürürdüm ama bundan daha fazlası olduğu fikrindeyim."

"Ruhumdan fazlasını istediklerini neden düşündün?"

"Serafime yaptıklarını görmedin mi? Odaya girdiğin an Casimir'e sahip oldun. Kanatlarını kıpırdattın ve sana tepki verdi."

"Özür dilerim... Neden bahsettiğini bilmiyorum." Brennus'un kocaman gülümsediğini gördüm.

"Ne yaptığından bile habersizsin, değil mi?"

"Ne?" dedim başımı sallayarak.

"İçeri girdiğinde kanatların ona bir soru sordu ve onun kanatları sana cevap verdi."

Nefesim kesildi. "Kanatlarım ne sordu?"

Yüzümün kızarışını izleyerek, "'Beni arzuluyor musun?' diye sordular," dedi.

"Daha sonra kanatlarımla özel bir konuşma yapacağım," diye mırıldandım. "Casimir'in kanatları ne dedi?"

"'Beni sana sahip olmaktan alıkoyan her şeyi öldürürüm.' Onu gerçekten kızdırdın. Serafimler duygularını göstermezler, bu onları küçük düşürür gibi davranırlar. Genellikle bizden daha ölü görünürler; onları okuyamazsın."

"Bir şey belli etmemekte iyiler mi?" Reed'in istediğinde bunda ne kadar başarılı olduğunu hatırladım.

"Kitabını yazdılar diyebilirsin. İki kere onu hırlatmayı başardın. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. Casimir'in burada takındığı o boş yüz ifadesiyle Serafimlerin düşmanlarını öldürdüğünü gördüm ama senin karşında bunu başaramadı. Onu ele geçirdin; duygusaldı. Seni buraya getirmek yapabileceğim en iyi şeydi, çünkü bana sana ne kadar muhtaç olduğunu gösterdi."

"Geri geleceğini mi düşünüyorsun?" diye sorduğumda yanıtından korkuyordum.

"Geleceğinden eminim ve ordusunu da getirecek," dedi öylece.

"O zaman neden beni ona vermiyorsun? Bunların hepsinden kaçınabilirsin ve üstelik sana istediğin her şeyi verirler." Casimir'e verilme düşüncesi bile içimin donmasına

neden olmuştu. Declan'ın hakkı vardı; tanıdığın düşman tanımadığın düşmandan çok daha iyiydi. İfrit Valentine bunu bana kanıtlamıştı.

"Seni alamayacak. Sen benimsin. Zayıf değilim. Bana söyleneni yapmam gerekmiyor. Güç ayrıcalık yaratır. Sen benim kraliçemsin. Sen de çok güçlüsün. Senin de söyleneni yapman gerekmiyor, benim söylediklerim hariç," dedi bana gülümseyerek.

Düşünmeden kollarımı boynuna sarıp göğsüne sokuldum ve sıkıca ona sarıldım. Başımı ona yaslayıp fısıldadım. "Beni Casimir'den koruduğun için teşekkürler. Bana öğretebileceğin her şeyi öğrenmek istiyorum: büyü, dövüşmek, silahlar, strateji. Daha güçlü olmam gerek. Eğer Casimir Alfred'i gönderdiyse, o zaman dayımın ölümü için o sorumlu. Onu yok etmek istiyorum... Yavaş yavaş... Acı çektirerek..." Brennus'un dişleri ağzında *tık* yapıp vücudu taş kesildiğinde daha fazla konuşmadım.

Yavaş yavaş başımı göğsünden kaldırıp gözlerinin içine baktım. Arzu ve acı gözlerinde savaşıyordu. "Gidip beslensem iyi olur *mo chroí*... Benimle intikam konuşmandan hoşlanıyorum, başını göğsüme koymandan. Bunu kontrol edebilmem gerekir ama benim için arzu ve kan arzusu iç içe, anlıyor musun?" Beni ürküttüğünden korkuyordu.

Başımla onayladım. "Geyik kanı denemelisin. Tadı biraz çam gibi ama açlığı bastırıyor," dedim ciddi ciddi. "Büyük ihtimalle sağlıklıdır da. İnsanlar kolesterolle dolu."

Brennus kahkaha attı. "İnsanlardan beslenmeyi kessem bu seni mutlu eder mi?" diye sordu bana daha sıkı sarılarak.

"Evet," diye yanıtladım hemen. "Yapabilir misin? Yani, inekten beslenmek sana zarar vermez mi?"

"Kan kandır. Besler. Ancak tadı... tamamen farklı bir şey."

"Bu harika Brennus! Hepiniz sığır kanı tüketmeye başlayabilirsiniz! Kendi ineklerimizi alıp hatunlardan da kurtuluruz!" Omuzlarını tutup sevinçle ona baktım.

"Ne? Hayır, asla işe yaramaz Genevieve. Ben geçebilirim belki ama çocuklar geçmeye ikna edilemez."

"Neden?" diye sordum hayal kırıklığına uğrayarak.

"Sana arzunun kan arzusuyla iç içe olduğunu söyledim; ikisini de hatunlardan temin ediyoruz. Çocuklara hayvan kanıyla beslenmelerini söylesem, büyük ihtimalle yaparlar ama bu bir daha asla bir kadına dokunmamaları demek. Bir insana zarar vermek istemiyorsak onlara dokunmayız. Çocuklara bundan sonra rahip olacaklarını söylemiş olurum. Bu Aodh'tan daha çok nefret edilmeme sebep olur."

"Ya," dedim üzülerek.

"Neden bu kadar özel olduğunu anlıyor musun? Dokunuşumdan etkilenmiyorsun." Parmaklarını yanağımdan aşağı indirip boyun kıvrımıma getirdi. "Sadece benim için yaratılmış gibisin. Ruhun var... Hem bir hayatın olabilir hem de sana dokunduğumda değişmez, istediğim her şeyi yapan itaatkâr bir kabuk olmazsın. Kendi aklm olur ve onu kullandığında bana cevap verebilir, öfkelenebilir ve beni... sevebilirsin... Bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm şeyleri yeniden istememe neden oluyorsun, öldüğümde öldüğünü düşündüğüm şeyleri."

"Brennus, benden vahşi şeylerin kraliçesi olmamı istiyorsun," diye mırıldandım üzgün üzgün. "Ve zaten yapmayı sevdiğim her şeyden vazgeçmemi istiyorsun."

"İstemiyorum," dedi nazikçe, dudakları boynumun birkaç santim üzerindeydi.

"Hayır, istemiyorsun," diye kabul ettikten sonra soğuk dudaklarının boynuma nazikçe değdiğini hissettim.

Kalp atışlarım hemen hızlandı. Brennus onu yakmışım gibi telaş içinde geri çekildi. Yüzümü incelediğinde kaşları

arzuyla birleşti. Beni kollarının arasına aldıktan sonra masasının üzerine oturtturdu. Ensemi kendinden emin ellerle tutup yüzümü kendisine doğru kaldırdı ve yanağıyla yanağımı okşadı. Brennus sertçe dudaklarını benim dudaklarıma bastırdığında aklım çalışıyordu.

Eğer seni ısırırsa anlaşmayı bozar. Seni ısırmasını sağla, kontrolünü kaybetmesini... diye fısıldadı aklım bana.

Topladığım kan yeterli gelecekti. Gelmeliydi. Bacaklarımı beline dolayıp onu kendime çektim ve kontrolsüz bir ateşle onu öptüm. Bir elim sırtındayken, diğeriyle uzanıp masadaki heykele dokundum ve parmak uçlarımın altında soğuk taşı hissettim.

Reed, diye düşündüm ve gözlerimi kapatıp bu dudakların onunkiler olduğunu hayal ettim.

Parmaklarım heykelin bitimini tutmuştu. Brennus beni ısırdığı an kafasına vurmak için bekliyordum. Dişlerinin alt dudağımı çizdiğini hissettim ama kanayacak kadar değildi.

Ya Reed'e gitmeyi başarırsam ve Casimir beni takip ederse? Ya ordusunu getirir de Reed sadece Gancanaghlarla değil, bir de Sürgün meleklerle savaşmak zorunda kalırsa? diye düşündüm yüreğim acı içinde burulurken.

Eğer burada kalırsam, Gancanaghlar Sürgün *melekleri benim için yok edecek, iki düşmanım birbirine* düşmüş olacak. *Ama burada ne kadar uzun süre kalırsam, Gancanaghları* düşmanım olarak görmekten *o kadar uzaklaşacağım. Bu pisliğin üzerinde kalabilecek miyim, yoksa altına mı gömüleceğim?* diye merak ettim ellerimi yumruk yaparak.

"Genevieve," diye fısıldadı Brennus tenime. Sanki izin versem bana tapacaktı.

Sesi yüzünden içimde bir şey buruldu. İçindeki arzu ve ihtiyaç beni çağırıyordu. Bu hissettiğim bir çeşit sevgiydi. Bunun ne zaman gerçekleştiğini merak ettim.

Onu sevmeye ne zaman başladım? diye sordum kendime. Ama önemi yoktu. Brennus sığ bir akıntı gibiyken, Reed üzerime dökülerek beni uzaklara sürükleyen bir dalgaydı. Hiçbir şey bununla karşılaştırılamazdı.

"İstediğin şey olamam," diye fısıldarken çekilmeye çalışıyordum.

"Sen zaten olmanı istediğim şeysin," diye yanıt verdi nazikçe, uzaklaşmamı engellemeye çalışıyordu. "Biraz zaman ver, haklı olduğumu göreceksin." Başımı salladıktan sonra göğsüne yasladım.

Dışarıdan bir yerden Gancanagh sesleri patlak verdi. Brennus gerilip koluyla beni sıktı. Alnımı kaldırıp gözlerine baktığımda yüz ifadesi sertleşmişti.

"Sorun ne?" diye sorup gözlerini Casimir'in gittiği yere takip ettim.

Sonraki anda Russell kapıdan içeri girerek hızla bana doğru geldi. Onu görmenin verdiği şok öyle etkileyiciydi ki gözlerim yaşardı.

Russell'ın kopyası bedenime girmeden önce nefes alma şansım olmadı. Sonra ruhumun sessizce yalvardığı, evimde olmanın verdiği huzur, sakinlik ve rahatlatıcı his vücuduma doldu.

"Seni arıyoruz Kızıl," diye fısıldadı Russell'ın sesi içimin derinliklerinden. "Sana ihtiyacımız var. Sen bizimsin. Seni seviyorum... Ve Reed de seviyor."

BÖLÜM 17

yürek savaşları

Russell'ın sesi yankılanarak benimle konuştuğunda, kaybettiğim parçalarımı bulmuşum gibi hissettim bir an için. Yüzümde huşu ifadesi olmalıydı, çünkü gözlerimi açtığımda Brennus'un sert bakışları beni korkuttu.

"Daha çok uyarıya ihtiyacı var," diye hırladı Brennus yanağımı okşarken. "İfrit'in, elinin kolunun bağlı olduğunu anlaması için yeterli olacağını düşünmüştüm ama gerçeği görmekte sorun yaşıyor. Ne dedi?"

Çenemi indirip başka yere baktım.

"Böyle doğrudan asiliğe alışkın değilim," dedi ciddi ciddi, gözlerime bakmak için çenemi kendisine çevirdi.

Buz gibi, "Ben de arkadaşlarıma ihanet etmeye alışkın değilim," dedim.

"Ah, Serafim sana bir şey öğretti, değil mi?" dedi eşit soğuklukta bir sesle. "Poker yüzünü mü geliştiriyorsun?" diye sordu gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Onların senden öğrenecek şeyleri olduğunu hatırla, senin onlardan değil." Çenemi bırakıp gitmek için kapıya yöneldi.

"Ne yapacaksın?" diye sordum endişelenerek, masanın üzerinden atlayıp onu takip ettim.

"Finn'le konuşup hayatının geri aklanını Sheol'da Casimir gibi akıl hocalarıyla geçirmediğinden emin olacağım," dedi aniden, sinirini benden çıkarıyordu. "Böylece seni ele

geçirip tüylerini kanatlarından sadece yapabildikleri için yolamayacaklar. Seni neden şimdi dönüştürmediğimi merak ediyor musun? Çünkü bir parçanı bile ellerine geçirmelerini istemiyorum. Seninki gibi bir ruha yapabilecekleri... akıl almaz. Mecbur kalırsam seni dönüştürürüm, bir parçanı bile kurtaracaksa. Ama artık her bir parçanı arzuluyor, sadece *aingeal* kısmını değil her şeyi istiyorum." Bana söylediği kelimeleri yok etmek istermiş gibi ağzını sildi.

"Seninle gelmek istiyorum. Lütfen?" diye sorup bensiz gitmesini engellemek için elimi koluna koydum.

"Ruh eşinin peşinden gitmiyorum. Büyük ihtimalle kendisine engel olamıyor," dedi gönülsüzce. "Eğer buraya gelirse icabına bakarım ama dürüst olmak gerekirse kendisi sorunlarımın en küçüğü."

"Sana inanıyorum ama yine de gelmek istiyorum. Senden öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerek. Stratejide uzmansın ve düşmanımı iyi tanıyorsun. Casimir'in sonraki hareketinin ne olacağına dair bir fikrim yok ama senin bir fikrin var, değil mi? Lütfen bana öğret," diye yalvardım gene.

Gerçekten samimi olduğumu görünce yüz ifadesi değişti. Bana düşmanlarımla savaşmayı öğretecek birine ihtiyacım vardı. Artık arkama yaslanıp korunmayı umamazdım.

"İçgüdülerin onlar için ne diyor?" diye sordu Brennus, ofisten çıkarken koluma girmişti. Minnettar hissederek kolunu sıktığımda oturma odasına giriyorduk, orada Finn ve özel korumalarımla buluştuk. "Kilisede buluşalım," dedi onlara Brennus ve aklım karışarak ona baktığımda açıkladı. "Şövalye Barı, güzelce adlandırdığın gibi."

Kol kola koridorda yürürken Brennus'un bana sorduğu soruyu düşündüm. Brennus Orta Çağ zırhlarının yanındaki kapıyı açtığında loş şapele girdim. Beni bir masaya oturtup bara gitti ve renksiz bir likör doldurdu. Yudum-

ladığımda tadının biraz kara meyankökü gibi olduğunu gördüm.

"Casimir'in ne yapacağını bilmiyorum ama..." Susup bir yudum daha aldım, daha sakin hissediyordum. "Züppe biraz, değil mi?" diye sordum yanımda oturan Brennus'a. "Ondan daha düşük canlılarmış gibi Güç meleklerini ve Gancanaghları küçümsüyor ve bunu anlayamıyorum, çünkü çürük lahana gibi kokan o."

Gülümsedi. "Ee, bu sana ne yapacağı hakkında ne söylüyor?" Kaşını kaldırdı, beni incelerken sandalyesine geri yaslandı.

"Bana ellerini kirletmeyi seven biri gibi görünmedi, buraya tek başına geldiğine bile şaşırdım. Gerçekten beni istiyor olmalı ya da bana gerçekten ihtiyacı olmalı. Benim için pazarlık etmek için buraya tek başına gelme riskine girdi. Patronları tepesine mi bindi diye merak ediyorum. 'Biz' deyip durdu ama ilk başta asillerin yaptığı gibi bunu kendisine hitap etmek için kullandığını düşündüm, ancak artık böyle olduğunu sanmıyorum. Gerçekten birine rapor veriyor olabilir." Durup içkimden bir yudum daha aldım.

"Güzel," dedi teşvik ederek.

"Yani züppe ve ellerini kirletmekten hoşlanmıyor," diye özetledi Finn. "Ne yapacak?" diye sordu bana.

"Pis işlerini yapacak birini bulacak." Sonra Brennus'a döndüm. "Planı ihtiyaç yaratır. İçeriden bir yandaş edinmeye çalışacak."

Declan gururlu bir baba gibi, "Sizin de içinizi ısıtmıyor mu?" dedi.

"Ne kadar ileri gidecek?" diye sordu Brennus bana.

"Hı?"

"Bu planı hangi noktaya kadar takip edecek?" diye soruyu başka türlü sordu.

"Bilmem. Sen biliyor musun?"

"Biliyorum. Casimir bana İfritleri seni araması için gönderdiğini söyledi. Bu seni almak için her şeyi yapacağını ya da seni öldüreceğini söylüyor."

"Yani bir hain beni canlı çıkaramazsa, kiralık katil mi gönderecek?" diye sordum midem bulanırken.

"Casimir seni istiyor ama seni kontrol edemeyecekse öldürmeyi tercih edecek. Onların senin için endişelendikleri kadar bir şeye endişelendiklerini görmemiştim." Sözleri içimi dondurdu. İçkimden kocaman bir yudum alarak tüm vücudumdaki tüyleri diken diken eden titremeyi yatıştırmayı denedim. "Seni kaçırma planı başarısız olduğunda ne yapacak?"

Ona baktım, çünkü bu soruyu bana yönelttiğine şaşırmıştım.

Brennus teşvik ederek gülümsedi. "İlerisini görmen gerek, gelecek hareketleri tahmin etmen. Düşmanının önünde olursan kazanırsın."

"Ee, peki," deyip düşündüm. "Eh, eğer Casimir olsaydım ve leş gibi kokan bir delikte oturup birinin bana o sinir bozucu meleği getirmesini bekleseydim ve gelmeseydi, öfkeli bir eşek arısı gibi deliğimden çıkardım ve patlatacak kafalar arardım? Ordumla beraber?" diye sorup yüzlerine baktım.

Gancanaghlar yine güldüler. "Belki," dedi Brennus sırıtarak. "Başka fikri olan?"

Finn sandalyesinde öne eğildi. "Yine dener ama bu sefer Genevieve'e kendisi gelir. Şimdilik pis kokunun geçmesi için Sheol'dan uzak kalır ve onu paramparça etmek isteyen İlahi meleklerden kaçınır. Sana arkadaşın olarak gelmek isteyecektir, kurtarıcın olarak. Seni kötü Gancanaghlardan, onu öldürmek isteyenlerden korur ve İfrit'i gönderenin kendisi olduğunu bilmediğini umar," dedi Finn beni izlerken.

"Sana şeker aldım küçük kız?" diye sordum ona, bana ne öğrettiğini anlamıştım.

Finn kurnazca kaşını kaldırdı. "Ya da ben aslında kurt değilim küçük kız, bu dişleri görmezden gel, olmaz mı?" dedi göz kırparak.

"Ya da yeniden adam toplamaya başlar," diye araya girdi Declan, "ama bu sefer dışarıdan. Kendi ordusunu getirmek istemez, çünkü İlahi meleklerin olan bitenden haberdar olup işlerini yapmak için gelmeleri büyük olasılık. Ama meleklerden başka birilerini kullanırsa, İlahi melekler açısından bu ona vakit kazandırır. Troller yapsa o kadar endişelenmezler. İlgilenirler ama Sürgünler kadar değil."

"Hadi ama! Troller mi?" diye bağırdım sinirlenerek. "Hani kocaman ve apış arası gibi kokan, çok yaklaşırsan seni paramparça edecek kadar sivri ve keskin dişleri olan troller mi?" diye sordum Eion'a.

"Mor saçları da yok," dedi imalı imalı bakarak. "Genellikle keller ya da sadece kulaklarının arkasından çıkan az bir saçları var."

"İğrenç," diye mırıldandım.

"Üstelik trol nefesi..." dedi Eion elimi kaldırmadan önce.

"Anladım," dedim bıkkın bıkkın. "Bir trolü ne öldürür?"

"*Gula*," dedi hepsi aynı anda.

"Oburluk?" diye sordum Latince sözü çevirip.

Aklımın karıştığı yüzümden belli olmuş olmalı, çünkü Finn açıkladı. "Trole bağlı. Dayanamadıkları şeyi bulup başa çıkamayana dek onlara vermen gerek."

Hâlâ aklım karışmış halde Brennus'a baktım ve yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı. "Eğer bir trol biraya dayanamıyorsa, ona binlerce ver. Saatler içinde kendini öldürene dek içer. Bu işe yaramazsa, o zaman kafasını kes. Ateş işe yaramaz. Bizimkinden daha sağlam derileri var."

"Hıı," dedim bu yeni bilgiyi anlamaya çalışarak.

"Aşamalar?" diye sordu Brennus gruba.

"Huysuz olanları izle, kötü işleri olan yeni Gancanaghları," dedi Lachlan. "Kötü kokan birini görürseniz, Sheol Parlakları'yla konuşanları, çığlık atana dek döv."

"Sheol Parlakları?" diye sordum.

"Cehennemden gelen yakışıklı çocuklar," deyip bana gülümsedi, Sürgün Serafimlerden bahsediyordu.

"Sheol Parlakları'nı ne yener?" diye sorduğumda başını yana eğip sorumu düşündüğünü gördüm.

"*Superbia*," dedi Lachlan. Gurur demişti.

"*Vanitas*," diyerek ekledi Faolan. Gösteriş.

"*Invidia*," dedi Declan. Kıskançlık.

"*Iram*," diyerek araya girdi Eion. Öfke.

"*Avaritiae*," dedi Finn. Para tutkusu.

"*Libidinem*," dedi Brennus. Şehvet.

"Beni ne yener?" diye fısıldadım Brennus'a.

"*Tristitiae*," dedi nazikçe. Keder. "Özellikle sevdiğin birininkiyse."

Boğazım sıkıştı, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Masada duran elimin üstüne elini nazikçe koydu. Dudaklarıma üzgün bir gülümseme yerleşti. "Bana öğretecek çok şeyin var."

"Öyle," diyerek bana katıldı Brennus, elimi dudaklarına kaldırıp öptü. "Ne düşünürsen düşün, bana ihtiyacın var."

"Aşamalar," deyip ona tartışmamız gereken konular olduğunu hatırlattım.

Brennus'un gözleri neşeyle yumuşadı. "Finn, Casimir'in dışarıdan hangi yandaşları kazanmaya çalışacağını bildiğimizden emin ol. Etrafa, eğer bize sadık kalırlarsa onları Serafim kadar mutlu edeceğimizi yay," diyerek görev verdi.

Banaysa, "Anahtar kelime bilgi. Diğer varlıklara elimizden geldiği kadar saygılı davranmaya çalışacağız, böylece

onlar da ellerinden geldiğinde aynı karşılığı verecekler. Çoğu iblis ve düşük varlıklar Serafimlerden bıktığı için işimiz kolaylaşıyor."

"Sanırım buna *altın kural* deniyor Brennus. Sana nasıl davranılmasını istiyorsan, sen de diğerlerine öyle davran," dedim yamuk bir gülümsemeyle.

Faolan tuhaf tuhaf baktı bana. "Kural bu mu? O zaman *gümüş kural* nedir?"

Ben yanıt veremeden Eion araya girdi. "Gümüş kuralı, altın kural işe yaramadığında uyguluyor olmalısın. Sanırım şu: 'Onlar seni öldürmeden sen onları öldür.'"

Lachlan bana gülümseyip konuştu. "Altın kural bence şu: 'Sana söylediğimi yapmazsan ölürsün.'"

Onlara gözümü devirdiğimde Brennus sahiplenici şekilde bana gülümsedi. "Güvenliği sıkılaştırmamız gerekiyor. Bundan sonra koridorları kilitliyoruz. Kuzey ve batı kulesine sadece işi olan girecek. Kapılara sadece güvenilir çocukları koyun ama onlara da güvenmeyin," diye emretti Declan'a.

"Kraliçe için daha fazla koruma istiyor musun?" diye sordu Declan.

"HAYIR!" diye yanıt verip Declan'dan Brennus'a baktım. "Dört yeterli. Size alıştım. Daha fazla Gancanagh'ın bana dik dik bakmasını istemiyorum. Kapılara kamera falan koyamaz mıyız?" diye sorduğumda hepsi güldü.

"Kamera kaydına herkes girebilir. Kapalı devre olanlara bile girilebilir ve o zaman her şeyi bilirler," dedi Brennus. "Bir süre yanına yaklaşan herkesi sorgulayacağız. Burada herhangi bir işleri olduğunu varsaymayacağız. Neden burada olduklarını kanıtlamaları konusunda onlara meydan okuyacağız."

"Sanırım bana verdiğin baltayı nasıl kullanacağımı gösterme zamanı geldi Brennus," dedim kısık sesle. "Boş

zamanın olduğunda savaş odasında bize katılmaya ne dersin?" Sıktığım ellerimden başımı kaldırıp ona baktım.

"İyi fikir *mo chroí*," deyip ellerimi büyük ve soğuk elleriyle tuttu. "Yarın başlayacağız. Merak etme."

Başımla onayladığımda toplantı dağıldı.



Akşam çöktükten hemen sonra yatağın içine emekleyip yastığa sıkıca sarıldım. Orada yatarken hemen uyumak için kendimi zorluyordum, böylece bugün öğrendiğim o korkutucu şeyleri düşünmeyecektim. Geleceği irdelemek istemiyordum, çünkü korkutucuydu. Çarpık kötülüğün yönelebileceği olasılıklar sonsuzdu. Kendimi en berbat senaryoya hazırlamam gerekiyordu. Casimir'in beni ele geçirdiği senaryoya hazırlanmalıydım. Bunun olmasına izin verecek miydim, yoksa Houghton'daki mağaralarda yaptığım gibi B seçeneğini mi seçecektim? Brennus'un beni dönüştürmesine izin veremezdim. Casimir'in sonsuza dek ruhumu elinde tutmasına izin veremezdim.

Hayatım raydan çıkmıştı. Yeni evimi terk etmeyi denersem, yine sevdiğim herkesi riske atacaktım; Casimir ya beni kaçırmak için bir yol bulacak ya da beni öldürecekti. Tüm gün soğukkanlılığımı korumayı başarıp kimseye korktuğumu belli etmemiştim. Havanda su dövmeye çalışmak gibiydi.

Kalbim bana bu yerden kurtulmanın bir yolunu bulmam için yalvarıyordu. Reed'e ihtiyacım vardı... Russell'a ihtiyacım vardı, onların bana ihtiyaçları olduğundan daha fazla. Ama Sürgün meleklerle Gancanaghların birbirleriyle savaşmasını sağlayıp meleklerimi güvende tutmakta doğru bir şeyler vardı. Tam ortasında kalırsam, Reed'i ve Russell'ı sonsuza dek kaybetmekten korkuyordum sadece.

Belki de bu iyi bir şeydir, diye fısıldadı aklım. *Belki sensiz daha iyi olurlar.* Gözyaşları beni kör etti, bu yüzden gözlerimi kapatıp kirpiklerimin altından akmalarına izin verdim.

Yorgunluktan nihayet uyuduğumda Reed'le ilgili çok güzel bir rüya görmüştüm ve yavaş yavaş uyanıyordum. Çaresizce rüyaya tutunurken karnımda kelebek çırpıntıları hissediyordum; sanki buradaydı ve bu en güzel işkencelerden biriydi. Gözlerimi açmayı reddettim, çünkü açtığım an gideceğinden korkuyordum. Derin derin nefes alıp vücudumda ilkel bir arzunun yayılmasına neden olan o seksi kokusunu içime çektim. Sıcak kolların etrafıma dolanıp beni sıcak bir göğse bastırdığını fark ettiğimde kalbim gümbür gümbür attı.

Gözlerimi odanın şafak sökmeden önceki aydınlığına açıp arkama baktım ve Reed'in beni nazikçe kollarının arasında tuttuğunu gördüm. Koyu yeşil gözlerinde bir duygu fırtınası vardı ama hemen başımı çevirmek zorunda kaldım. İstemediğimden yapmamıştım bunu, içimdeki bir güç beni zorlamıştı. Büyülü anlaşmaydı.

Reed burada!

Bana öyle yakındı ki tüm duyularım ona dokunmak için haykırıyordu. Onu tatmak, onu istediğimi, ona muhtaç olduğumu, ona hasret olduğumu, ona çektirdiklerim için üzgün olduğumu söylemek istedim ama hareket edemiyordum. Ne dönebiliyor ne onunla konuşabiliyordum. Sanki özgür iradem yoktu. Kendi bedenimde tutsak olmuştum. Aklımda binlerce düşünce çakıyor, fakat bir şey yapamıyordum. Çenem mühürlenmiş, boğazım düğümlenmişti ve sadece ufak nefesler alabiliyordum.

"Evie, aşkım, benimle konuşamayacağını biliyorum. Russell'ı kurtarmak için kabul ettiğin anlaşmanın bir parçası." Reed hızla kulağımın yanına fısıldarken ben taş kesilerek yanımda yatan güzel yaratığa kayıtsız kalmaya

mecbur gönülsüz heykeldim. "Ama bu, benim seninle konuşamayacağım anlamına gelmiyor," dedi en seksi sesiyle.

Gözlerimi kapatıp etrafıma dolanan kollarının, tenime değen teninin tadını çıkardım.

Boynumu kokladı. "Seni bulmam uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi dudaklarını nazikçe tenimde dolaştırırken.

İçime bir özlem seli yayıldı, onu öpmek istedim ama yapamazdım.

"Seni şimdi alıp uzaklara taşıma arzusu çok baştan çıkarıcı," dedi sesinde ıstırapla. "Eğer seni buradan götürürsem, kendi vücuduna tutsak olacaksın. Böyle kalıp ona dönene ya da anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulana kadar ne yemek yiyecek ne uyuyacaksın. Sonunda da öleceksin," diye açıkladı. "Çok büyük bir risk, anlaşmayı kesinlikle bozabileceğimizin garantisi yok."

Parmaklarıyla saçımı boynumdan alıp o hattı aşağıya ve omzuma takip ettikten sonra parmaklarını yavaşça kolumdan aşağıya indirdi ve beni titretti.

"Burada olduğun her an seni özledim. Sana ihtiyacım var Evie," dedi neredeyse fısıldayarak. Omzumun kıvrımını öptü.

Kirpiklerimin arasından kaçan bir yaş yanağımdan aşağıya aktı.

"Ağlama," diye fısıldayıp bana sımsıkı sarıldı, elinin arkasıyla yanağımdaki gözyaşını sildi. "Seni bundan kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bana güven, bulacağım. Sen benimsin ve asla pes etmeyeceğim. Sana söz veririm."

Ona inandığımı, güvendiğimi söylemek istedim. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Sadece sesini duymak bile onun için daha çok savaşmak istememe neden olmuştu.

"Sanırım bizimle iletişim kurabilmen için bir yol buldum. Bu anlaşma yüzünden ben yanındayken kendi içine hapsolabilirsin ama Russell'la zihninde konuşabileceğini düşünüyorum. Ondan denemesini isteyeceğim. Phaedrus'la çalışıyordu, artık kopyalarını kontrol edebiliyor. Yakında sana bir tane gönderecek. Eğer içine girebilirse, belki ikiniz oradan konuşabilirsiniz ve sizi engelleyemezler. Bize onların planlarını ve gördüklerini anlat, böylece sana yardım edebiliriz," dedi bana daha sıkı sarılarak. Eliyle vücut kıvrımımı hipnotize eder gibi okşuyordu.

Sözleri içime umut doldurdu. Anlaşmamdan, nasıl işlediğinden haberdardı. Ona karşı soğuk davranmadığımdan, çok istesem de uzanıp ona dokunamadığımdan haberdardı.

"Oynamaya devam et Evie. Brennus'un seni yanında tutmak için başka bir yol bulması gerekene kadar sadece birkaç ayımızın kaldığından haberdar olduğunu biliyorum."

Bunu anladığı için çok sevinmiştim. *Brennus'un beni bırakmaya niyetinin olmadığından haberdar.*

"İstediğinin, arzuladığının bu olduğuna onu inandırmaya bak. Onu rahatlat. Beni unuttuğunu düşünmesini sağla. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yap. Seni dönüştürmemesi için ne gerekiyorsa," diyerek bana tavsiye verdi.

Beni kollarının arasında tutarak harika vücuduyla bana sarıldı ve saçımın kokusunu içine çekti. Sonsuza dek onunla yatmak istiyordum, sadece ikimiz.

"Her şey paramparça olurken yanında olmadığım için özür dilerim," diye fısıldadı ve Valentine'den bahsederken sesindeki acıyı duydum. "Çok geç kalmıştım... Tekrarlanmayacak," diye söz verdi kelimelerde boğulurcasına. "O ufacık umut ışığına dokun aşkım, her şey değişene ve yine

beraber olana dek." Telaş içinde söylediği sözler yine gözlerimi yaşartmıştı.

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Git diye ona bağırmak istedim. Çocuklardan biri onu bulup dokunmadan önce gitmesi gerekiyordu.

REED, KAÇ! Aklım endişeyle çığlık atıyordu ama çıtımı çıkaramamıştım. Ona söylemek için gözlerimi bile oynatamıyordum.

Kulağıma, "Bu senin için," deyip kanadımın tüylerinden birinin altına ufak bir kâğıt sıkıştırdı, "nefes almak güçleştiğinde."

Oturma odamın kapısı açıldı ve biri içeri girip yatak odama yöneldi. Reed hemen yatağımdan kalkıp bir parfüm şişesinin kapağını açtı. Biraz üstüme ve yatağa döktükten sonra şişeyi yere fırlatıp açık pencereden dışarı atladı. Hemen pencereye döndüm; gittiğini gördüğümde odamın kapısı açıldı ve Brennus içeri girdi.

"Ne oldu?" diye şüpheyle sorup havayı kokladı. Yerdeki kırık parfüm şişeni gördü. *"Mo chroí?"*

Ona cevap vermeden sadece baktım. Reed'in kokusunu alamayacağını umuyordum. Meleğime uzaklaşması için zaman kazandırmalıydım. Battaniyeyi göğsüme çekip bana kaşlarını çatan Brennus'a üzgün üzgün baktım.

"Ağlıyor musun?" diye sorduğunda gözleri endişeyle yumuşadı. Yanıma gelip saniyeler önce Reed'in olduğu yere oturdu. Kalbim göğsümü deler gibi atarken Reed için duyduğum korku beni hasta ediyordu.

"Sorun ne? Sadece parfüm kırılmış. Bir tane daha alırız," dedi nazikçe, yanağımı avuçlamak için uzandı.

"Ben..." dedikten sonra hıçkırıklara boğuldum. Brennus beni soğuk göğsüne çekerek ağlamama izin verdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu ve öyle olduğu için başımla onayladım.

Reed'i tekrar görmek, onsuz bir saniye daha dayanamazmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. İçimdeki acı yakında o kadar kötü olacaktı ki hayatta kalmanın bir anlamı olmayacakmış gibi geliyordu. Sanki bana neden hayatta olduğumu hatırlatmıştı. Onunla olmak içindi ve bunu yapamadığım için mahvoluyordum.

"Seni koruyacağım. Casimir seni alamayacak. Korkmana gerek yok," dedi beni rahatlatmak için sırtımı ovalarken.

Burnumu çekip ağlamayı kesmeyi denedim. *Brennus Reed'in burada olduğunu bilmiyor. Kokusunu almamış.*

Parfüm işe yaramış, kokusunu örtmüştü. Yanımda taşımaya başlamam gerekiyordu. Eğer Reed, Russell'ın bana bir kopya göndermesini planlıyorsa, kokusunu gizlemem gerekti. Aynı Russell gibi kokacaktım ve havada bir süre kalacağı için fark edeceklerdi.

"Ben iyiyim Brenn," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "İyi olacağım... Duşa gireyim."

"Sana biraz kahve söyleyeceğim. Hoşuna gider mi?"

"Mmmm," diye onayladım ilgili bir gülümsemeyle.

Banyonun kapısına gidip arkamdan sıkıca kapattım. Ona yaslandığımda odamdan gelen sesleri dinledim ama bir şey duymadım. Duşu açtıktan sonra makyaj masasına gittim. Reed'in sıkıştırdığı kâğıt parçasını kanadımın altından çıkarıp açtım ve Reed'in güzel el yazısıyla yazdığı mesajı okudum.

Shakespeare'den bir alıntıydı: *Yıldızların ateş olduğundan, güneşin döndüğünden, gerçeğin yalan olduğundan şüphe duy ama sevgimden şüphe duyma asla... Seni en güzel ben severim, en güzel ben, inan.*

Reed beni seviyor... Hâlâ beni seviyor, diye fısıldadı aklım dua eder gibi. Geçen iki ay boyunca korku ve endişenin beni ele geçirmemesi için çabalamıştım. Ama onu dışarıda bıraktıktan sonra beni hâlâ sevdiğine dair kanıt görmek gözlerimden yine yaşların akmasına neden olmuştu. Kâğıdı makyaj masasındaki parfüm şişelerinden birinin altına sakladıktan sonra duşa girdim ve suyun gözyaşlarımı yıkamasına izin verdim.

Reed benim için savaşmaya geldi. İkimiz için savaşmamı istiyor, böylece pes edip beni ölümsüz *bir yaratığa dönüştürmelerine izin vermeyeceğim. Russell'ın buraya gelip benimle konuşmasına izin verebilirdi ama bunu yapmadı. Bana kendisi söylemek için her şeyi riske attı. Yüzlerce katilin olduğu bir sığınağa onun için ne kadar değerli olduğumu göstermek için girdi. Aklını kaçırmış. Yaratılmış en mükemmel kaçık... ve hâlâ benim.*

Ama şimdilik Reed'e sahip olamam. Beni buradan çıkarabilmesi için Brennus'u rahatlatmama ihtiyacı var. Bunu yapmayı denemem gerekiyor. Elimdeki silahları kullanmalıyım, diye düşünüp Buns'ın bana kadın çekiciliği hakkında öğrettiklerini hatırladım. Beni öldürmesini, herhangi bir parçamın ondan uzaklaşmasına izin vermeyi çok zor hale getirecektim.

Aynı zamanda bu dünyanın karanlık tarafıyla geçinmeyi öğrenmek zorundaydım. Onlar gibi düşünüp onlar gibi öldürmeyi. Eğer Reed'le kalsaydım, bana sahip çıkmasına, benim için öldürüp beni korumasına izin verirdim. Şimdiyse nasıl öldürüleceğini öğrenip bunu uygulamalıydım. Bunda çok iyi olduğu için Brennus bana bunu öğretecek en iyi kişi olabilirdi.

Hızla kendimi kuruladıktan sonra parfüm şişesinin altından kâğıt parçasını çektim ve tüylerimden birinin altına sokup kenarlardan gözükmediğinden emin oldum, sonra spor kıyafetleri giydim. Başka yere sapmadan Brennus'un ofisine gittim ve onu masasının başında otururken buldum.

"Düşmanca bir işgal mi planlıyorsun Brenn?" diye sordum odaya girerken.

Brennus'a doğru yürüyüp kendimi soğuk yanağını öpmeye zorladım ve masaya oturup kendime bir kupa kahve doldurdum. Başımı kaldırıp ona baktığımda sıcak merhabam yüzünden biraz şaşkın görünüyordu.

"Her işgal düşmancadır," sersemliğini üzerinden atıp bana sırıttı, "yoksa teslim olmak denmezdi."

"Güzel dedin," dedim ve buraya ilk geldiğimden beri güzelleşmiş olan kahvemi yudumladım.

Belki de mutfaktaki görevlileri değiştirmiş*lerdir*, diye düşündüm üzüle üzüle.

Brennus'a gülümsedim. "Bugünden itibaren bana savaşmayı öğreteceğine söz vermiştin," diye hatırlattım ona. "Üstünü değiş, yoksa o güzel takım elbiseyi mahvederim," deyip meydan okuyarak kaşımı kaldırdım ve kendi derisiymiş gibi üzerine oturan siyah takım elbiseyi süzdüm.

"Korkarım daha sonra buluşmamız gerekecek. Bu sabah için planlanmış bir toplantım var." Masasının etrafından dönüp kahvaltımın konduğu ufak masaya, yanıma oturdu.

"Kiminle buluşacaksın?" Bacağının masanın altından benimkine değdiğini hissettim.

"Werreelerin lideri." Yulaf ezmesine süt sökmemi seyrediyordu.

"Weary* mi?" diye sorup yüzümü ekşittim.

"Hayır, Werree." Kulağa neredeyse aynı gelmişti.

"Wary** mi?" Onu anlamaya çalışırken açık yeşil gözlerinin yumuşadığını görmüştüm.

"Öyle. Büyük ihtimalle bu yüzden böyle adlandırılmışlar, çünkü onların yanında tedbirli olman gerekiyor."

---

* İng. Yorgun, bitkin.

** İng. Temkinli, dikkatli.

"Wary nedir?"

"Werree, tanışmak istemediğin bir yaratık. En iyisi kahvaltını yiyip çocuklarla git," dedi saatine bakıp.

"Neden? Kaba falanlar mı?" diye sorunca dehşet hissettim. "Belki de seninle kalmalıyım." Onu korumam gerekebileceğini düşünüyordum.

"Olmaz, kıskançlar."

"Bana birini anlat," dedim Werreeleri hayal etmeye çalışarak. "Neye benziyorlar?"

"Werree'ye bağlı ama sanırım onları tanımlamanın en iyi yolu bostan korkuluğuna benzediklerini söylemek olur." Hemen kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Kıskandıkları bir özellik bulurlar ve kimde varsa ondan alırlar. Bu yüzden parça parça görünürler, aynı birisinden kalanları alan korkuluk gibi."

"NE!" Kaşığım ağzıma ulaşmadan bıraktım, içim buz kesmişti.

"Bazıları paramparça görünür, sanki bütün görünmenin ne demek olduğunu bilmiyorlarmış gibi. Yani, gerçekten güçlü bir Ogre'nin kollarını alıp daha ufak bir bedene koyarlar, bu yüzden orantılı görünmezler ya da dişi bir başı bir erkek bedenine... Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yani bana başka varlıklardan vücut parçaları çalıp kendilerine taktıklarını mı söylüyorsun?" diye sorup yulaf ezmesi kâsesini ileri ittirdim. Böyle bir yaratığın buraya geliyor olduğu düşüncesi midemi altüst etmişti.

"Kesinlikle. Seni görmelerini istemiyorum. İsteyecekleri çok fazla şey var: gözlerin, tenin, saçın, kanatların..." dedi ve uzanıp saygıyla kanadımı okşadı.

"Onunla yalnız kalmayacaksın, değil mi?" Korkum sesime işlemişti.

"Bende bir Werree'nin isteyeceği hiçbir şey yok *mo chroí*." Güzel yüzü ofisinin yumuşak ışığında daha bir soluk görünüyordu.

"Güzel bir yüzün var," diye mırıldayıp uzandım ve nazikçe yanağına dokundum.

Onu incelediğimde, ölümsüz teninde kusur olmadığını gördüm. İnsanı *ilk görüşte çekip sonsuza dek tutsak eden bir güzelliği var.*

Dokunuşum onu etkilemiş, gözleri arzuyla kararmıştı. Fısıldadım. "Werree'nin yüzünü almasına izin verme. Yavaş yavaş alışıyorum."

Brennus taş kesildi. "Alamaz ki. Bana dokunmayı denerse kölem olur. Eti benimkine uyum sağlayamaz. Sen hâlâ tanıdığım ve bana dayanabilen tek yaratıksın; sen ve diğeri." Biraz önce ona söylediklerim yüzünden tamamen mutlu görünüyordu.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama 'güzel,'" diye yanıt verip yavaş yavaş öne eğildim ve hafifçe dudaklarını öptüm ve soğuğunu hissettim.

O anda Brennus inleyip bana doğru eğildi ve elini enseme koydu. Diğer eli arkamdan dolanarak beni sandalyemden kaldırıp kucağına aldı. Öpüşmemizi derinleştirip vermeye hazır olduğumdan daha fazlasını istedi. Tam ondan çekilmek üzereydim ki *tık* sesini duydum. Brennus'un benden çekilmesine neden oldu.

Gözlerimi açtığımda gözlerinde şehvet gördüm. "Acıktın mı?" diye fısıldayıp nazikçe burnumu onunkine sürttüm.

Çekici bir gülümsemeyle, "Bu bir teklif mi?" diye sorup yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

Kalp atışlarım ona karşı çekim hissettiğim için hızlanmıştı. "Elbette, yulaf ezmesi fazla fazla kaldı. Çok leziz," diye onunla şakalaşıp başparmağını ısırdım. Parmağımla alt dudağını okşarken ateşle oynadığımın ayırdındaydım.

"Benimle oynama *mo chroí*. Kaybedersin," diye nazikçe beni uyardıktan sonra boynumu koklayıp kalbimin göğsümde delice dans etmesine neden oldu.

"Eğer kuşu öldürürsen elinde boş bir kafes kalır Brennus," diye fısıldarken keskin dişlerinin boynuma değdiğini hissettim.

Baskı bir anlığına arttı ve ben gerildim, onunla savaşıp topladığım kana ulaşmayı denemeye hazırdım. Brennus dudaklarını boynumda tuttu, sanki düşünüyordu. Sonra onları boğazımdan çekip dişlerini geri soktu ve bana gülümsedi ama gülümsemeden çok irkilmeye benziyordu.

"Sen tatlı ve masum bir *aingeal* kılığına bürünmüş karanlık, hain, ufak bir şeysin. Senin hakkında en sevdiğim şeyi söylemek zor," dedi gözleri yumuşarken.

"En çok tatlı halimi seviyorsun, yoksa çoktan beni öldürmüş olurdun." Kucağından kalkıp ofis kapısına doğru giderken beni bırakmak için gönülsüz olduğunu hissettim.

Kıl payı kurtuldum. Bir tuzaktan kaçmışım gibi hissediyordum. Onu rahatlatmayı amaçlamıştım ama sanırım onu ikimizin de niyet ettiğinden daha fazla zorlamıştım. Bir şeyi dış görünüşüne göre kabul etmeyecek kadar akıllıydı. Onu sevdiğimi kanıtlamam gerekiyordu ki anlaşmamızı bozacak kadar rahatlasın. Böyle bir şeyi ona nasıl kanıtlayacağımı hiç bilmiyordum.

Bir iblisi onu sevdiğine nasıl inandırırsın ki? diye merak ederken, kaçmamı izleyen Brennus'un arkamdan hafif hafif gülmesini dinledim.

Çocukları beni koridorda bekler halde bulduğumda Declan'la konuştum. "Brennus'un bu sabah Werreelerle bir toplantısı varmış."

Eion, Lachan'a, "Umarım hatunları bir yere kilitleme emri almışlardır," derken batı kulesine doğru ilerlemeye

başladık. "Hatunlarımı, kafaları hâlâ vücutlarına bağlıyken seviyorum."

Aniden durup Declan'a döndüm. "Peki, bu çok ürkütücüydü," dedim vücudum tir tir titrerken. "Biri Brennus'la kalmalı. Bir Werree'nin Brennus'un kafasını peruk yapmasına izin vermeyeceğim."

"Ne dedi bu şimdi?" diye sordu başını kaşıyan Eion, Lachlan'a.

"Dedim ki biri Brennus'un sırtını kollasın, yoksa burada kalıp Werree'yle tanışmak zorunda kalacağım." Kollarımı önümde çapraz yaptım.

"Ah, hayır. Öyle bir şey yapmayacaksın," dedi Declan sertçe. "Bu ihtiyacımız olan son şey. O şey seni görür de buradan geldiği gibi ayrılırsa şanslı sayılır. Onu öldürmemiz gerekir ve büyük ihtimalle bize Serafim hakkında bilgi vermeye geldiği için bu hiç yardımcı olmaz."

"Eion," dedim ama onun aklı karışık yüz ifadesine baktığımda fikrimi değiştirdim. "Faolan, lütfen Brennus'la kal, en azından Finn buraya gelene dek. Tek başına kalmasını istemiyorum. Lütfen?"

"Onun için endişeleniyorsun," dedi Declan nazikçe.

"Hayır. Saçmalama. Kendimi koruyorum. Büyülü peri anlaşması, hatırladın mı?" diye sorarken kızardığımı hissettim.

Declan gülümseyip, "Yalancı," diyerek beni suçladı.

"Fay... Yalnızca onunla kal," diye yalvarıp elimi nazikçe Faolan'ın omzuna koydum.

Tık. Faolan'ın dişleri ağzından çıktı. "Lanet olsun," dedi Declan'a bakarak.

Declan kaşlarını çatıp başını salladı. "Eh, kal bari. Belki gelmeden önce beslenirsin," dedikten sonra bana bakıp suçlayarak parmağını salladı. "Sen! Çocuklara dokunma. Çok baştan çıkarıcısın."

"Özür dilerim." İrkilip pişmanlık duyarak elimi Faolan'dan çektim. "Teşekkür ederim Fay."

Koridorda Declan, Eion ve Lachlan'la beraber yürürken, Brennus'un ofisini terk ettiğimden beri takip edildiğim hissini üzerimden atamıyordum. Her şey aynıydı. Kuleye giderken birkaç Gancanagh'ın yanından geçmiştik ve hepsi kenara çekilip yanlarından geçmemize izin vermişti ama kollarımdaki diken diken tüyler bir türlü inmemişti. Sanki takip ediliyordum.

Declan batı kulesinin kapılarının açılmasını sağlayan kelimeleri söylerken onun yanında bekledim. Gözüme kara bir gölge takıldı ve bir anlığına kendi gölgemin bensiz kapıdan geçtiğini gördüğümü sandım. Kimsenin dikkatini çekmemiş gibi duruyordu. Gözlerim fal taşı gibi açılırken ağzım kupkuru oldu. Declan bir adım öne atacakken elimle kolunu tutarak önümüzdeki yere girmesini engelledim.

Gözleri gözlerimle buluşana dek yüzünde sinir ifadesi vardı. Kekeledim. "Ben... Lanet olsun, iPod'umu odamda unuttum. Onsuz çalışamam. Gidip onu almamız gerek Deck." Elim kolunda mengene gibiydi.

Onu kapının girişine çektim. Eion'un girdiğini görünce diğer elimle ona uzanıp onu Lachlan'a doğru çektim. Declan'ın dişleri hemen çıktı, ona ima ettiğim şeyi anlamıştı. Eion ve Lachlan onu takip etti ve hepimiz gardımızı alarak kapılardan geri çekildik.

Uzaktan gelen çığlığa benzer bir sinyal öttüğünde, kulemin içini saran, karanlık gibi görünen gölgeler topluca öne atılmaya başladı. Artık gölgeleri yerdeki ve duvarlardaki saklandıkları yerlerden görebiliyordum.

Declan, "Werreeler," diye mırıldanınca vücudumdan bir titreme geçti, hâlâ onlardan geri geri kaçıyorduk.

Telaş içinde onlara, "Onları ne öldürür Deck?" diye fısıldadım.

"Böylesine paramparça oldukları için onlara ancak büyü zarar verir," dedikten sonra geri geri kaçarken üzerime atlamalarını engellemek için önüme geçti.

Kara, bükülen şekiller iki yanımızdaki duvarlardaki koyu bordo goblenlerin üzerinden hızla geçiyorlardı. Karanlık vücutların ilerleyişini tavana kadar takip ettim, üç tanesi ya üzerimizden geçmeyi ya arkamıza geçmeyi ya da tavandan üzerimize atlamayı planlıyordu.

Gölgelerin iki tanesi Lachlan'ın üzerine atladı ama Lachlan'ın ellerinden yanan bir ışık patlayıp onları yakınca düştüler. Ateşe benzemiyordu; ısı vermeyen büyülü bir ışık gibiydi. Ancak etkisi onları durdurup yerde kıvrandıracak kadar etkiliydi.

Birkaç tane, yüzü olmayan korkunç Werree önümüzdeki kapı girişinin içinde durdu. Okçular gibi ayaklarını sabitleyip karşımızda pozisyona geçerek karanlık, siyah ve tehlikeli okları olan yaylarını bize çevirdiler. Silahlar onların birer uzantıları gibi görünüyordu, çünkü "özlerinden" oluşmuştular.

Declan hemen büyülü kelimeler fısıldayıp Werree ile aramıza bir bariyer dikti ama Lachlan ve Eion önümüzdekilerle savaşmak için kendi büyülerini kullanıyorlardı, bu yüzden Declan onları bariyerin içine alamamıştı. Declan son anda onları uyarmayı denedi.

"Oklar!" diye haykırdı.

Kara gölgelerden oluşan oklar havada usul usul ilerleyip Lanchlan'ı göğsünden vurdu ve öne sendelemesine neden oldu. Eion hemen yere düşen Lachlan'm yanına gitti. Onu omuzlarından tutup geri çekti, biz de bu sırada geri geri gidiyorduk. Lachlan'ın çenesi ıstırapla kasılırken göğsündeki okun sapını tutmayı denedi ancak parmaklarının arasından gece göğü gibi kaydı.

Ayaklarım altımda dondu ve çekilmeyi kestim. Lachlan'ın sırtı acıyla kıvrılırken kolu okları çıkarmaya yardım etmesi için Eion'a uzanmıştı. Eion onu geri çekilip bize yine ok fırlatmayı deneyen korkunç okçulardan korumaya çalışıyordu.

Odadan kendime enerji çekerken Werree'nin enerji için benimle savaştığını hissettim. Büyü yapmamı engellemeye çalışıyorlardı ama odaklandıkça daha fazla enerji içime doluyordu. Sanki onların yerine bana gelmek istiyordu.

"Arkama geç Deck," dedim nefes nefese. İçime çektiğim enerjinin yoğunluğu beni yakıyordu.

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak. Ama sonra kendime doğru çektiğim enerjinin değiştiğini hissettiğinde arkama geçti.

Bir büyü yaratacak zamanım olmadığı için, aklıma bir fikir geldiğinde ona tutundum. Kısık bir sesle şarkıyı söyledim. "Yağ satarım... Bal satarım... Onlar ölmüş... Hepsi kül olmuş..."

Oyun şarkısını söylemeyi bitirdiğimde enerjiyi aynı Brennus'un bana öğrettiği gibi açıp vücudumdan dışarı saldım. Kıpraşan bir akım içimden çıkıp patlayarak önümdeki Werreelere çarptı. Hatları bulanıp daha da koyulaşarak kapkara oldu. Gölgelerin vücutları yavaş yavaş küle dönüşürken koridorda ıssız bir rüzgâr esip kurbanlarımın kalıntılarını süpürerek her şeyi onlarla kapladı.

Büyünün kaçırdığı Werreeler taş kesildi. Birinden az öncekiyle aynı türde bir çığlık yükseldi. Bu çekilme sinyaliydi. Tavandaki gölgeler bizimle beraber kuzey kulesine doğru ilerliyordu sinsice.

Başka bir büyü denemek için gözlerimi kapattığımda keskin, delici bir acı yan tarafımda kıvrılarak beni durdurdu. Aşağıya baktığımda, vurulduğuma dair karnımdan aşağı akmaya başlayan kandan başka hiçbir şey yoktu.

"Deck?" dedim aklım karışarak, elimi kalçama koyup kanamayı durdurmayı denedim.

Yanımda hırlayıp kanımı kokladığında yüzünden bir özlem ifadesi geçti. Diğer yanımda Lachlan'ı tutan Eion elime yayılmış, sıktığım parmaklarımın arasından sızan kanı görünce donup kaldı.

"Brennus... yaralandı," diye fısıldadım.

Bir başka kesin acı omzuma yayılıp tişörtümde kırmızı bir noktanın oluşmasına neden olduğunda ıstırap içinde öne eğildim.

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Declan, sonra ağzını ve burnunu eliyle kapatıp emretti. "Kulene git. İçeri girdiğinde kapıyı mühürle ve iyileşene kadar saklanacak bir yer bul. Eion'la beraber kalan birkaç Werree'yle ilgilenip Brennus'u bulacağız. Kendi kendine oraya gidebilir misin?" Açık yaralarımdan akan kanın kokusunu engellemeyi deniyordu hâlâ.

Başımla onayladıktan sonra harekete geçip batı kulesine doğru sendelemeye başladım. Eion beni kedinin fareyi izlediği gibi izliyordu. Düşmanımın biraz önce bize saldırdığı yere doğru ilerlerken arkama kısa aralıklarla bakıp bana saldıracak Werree olmadığını kontrol ediyordum. Ayrıca Eion'u da gözümün önünde tutmam gerekiyordu, çünkü gitmeme izin vermekte sorun yaşıyordu.

Eion ellerini yumruk yapmış, Lachlan'ın gömleğine çapa gibi tutunuyordu. Yaralı arkadaşının yanında çömelmiş halde kalıp kendisinden titrek bacaklarla kaçan yemeği takip etmemek için harcadığı çaba yüzünden nefes nefese kalmıştı.

Olduğu yerde kalma savaşını kaybedip ayağa kalktı ve avcılara özgü o zarafetle bana doğru gelmeye başladı. Korku yüzünden yüzümdeki tüm kan çekilirken kuleme giden kapının yanındaki duvara yaslandım. Olduğum

yerde donup kalmış, büyü yapmayı mı, yoksa savaşmayı mı denesem bilemiyordum.

O benim arkadaşım, onu incitmek istemiyorum, diye düşündüm acizce.

Kuleme giden kapının arasından sıcak bir el uzandığında irkildim. Beni zorlanmadan içeri, sıkı bir kucağa çektikten sonra kapıyı hızla Eion'un üzerine kapattı.

Reed kulağımın yanındaki saça yumuşakça fısıldadı. "Tuttum seni aşkım. Buradayım."

BÖLÜM 18

meleğim

"Zee kapıyı engelle. Russell, Zee'ye yardım et ve sonra yukarıya, Evie'nin kulesine gel," diye emir yağdırdı Reed. Koluyla aşağıya uzanıp ayaklarımı yerden keserek beni göğsüne yasladı. Artık hareket edemiyordum, çünkü Reed buradaydı ve anlaşma yüzünden kendi içime çekilmiştim. "Buradaki diğer Werreeleri hallettik aşkım," dedi Reed. Yanağımı öptüğünde inanılmaz kokusu etrafa yayılmıştı.

Büyü olmadan bunu nasıl yaptığını merak etmiştim ama ona soramazdım. Kendi bedenime hapsolmuş, hareketsizce Reed'in kollarının arasında yatıyordum.

Reed'in güçlü kanatları zeminden yükseldiğinde, bizi üzerine melek kanatları oyulmuş kapılara uçurdu, benim kule odalarıma. İttirerek kapıları açtıktan sonra Zee ve Russell'ın bizi içeri takip etmesi için girişi açık bıraktı. Bizi yine havaya kaldırdığında nereye gideceğini biliyor gibi görünüyordu. Arşivimin en son seviyesine, yatak odama gitti. Sahanlığa kolayca indikten sonra yatağa yürüdü ve beni yavaşça üzerine bıraktı.

Üzerimdeki tişörtü yırtarak kanayan yaraları ortaya çıkardı, sanki biri beni kasaturayla bıçaklamış gibi hissediyordum. Altımdaki çarşafı çekip şeritlere böldü ve birini sıkıca belime bağladı. Sonra omzumu bağladı ama bence gerektiğinden daha çok sıkmıştı. Zihnimde çığlık attım ama çıt çıkaramamıştım.

Reed, "Bu kanamayı durdurur. Şimdi iyileşirsin," diye mırıldandı ve battaniyeyi üzerime örttü.

Artık hava almak için mücadele veriyordum. Büyüyle bıçaklanmanın verdiği acı Reed, Russell ve Zee için duyduğum korkuyla karşılaştırılamazdı. *Burada ne yapıyorlar? Werree ya da Gancanagh bize saldırmadan önce buradan gitmeleri gerekiyor.*

"KIZIL!" diye bağırdı Russell, merdivenlerden odama çıktığı için biraz nefes nefese kalmıştı.

Başım merdivenlerden başka yöne dönük olduğu için onu görememiştim ama sesini duymak hissettiğim acının birazını azaltmış ve yerini endişeye bırakmıştı.

Russell, Reed'e, "Nasıl durumu?" diye sorarken onu görebileyim diye önümde diz çökmüştü.

Güzel kahverengi gözleri görebildiğim kadarıyla endişeli görünüyordu ama saçları uzayıp gözlerine geldiği için pek emin olamamıştım. Saçlarını geriye tarayıp kestirmesini söylemek istedim.

Reed onu da görebilmem için gelip Russell'ın yanında diz çöktü. Güzel yüzlerine bakarken kollarımı etraflarına dolayıp ikisine de onları çok özlediğimi ve sevdiğimi söylemek istedim ama bunu yapamadım.

"O ucube Gancanagh'ın onu ısırmasına izin vermeliydik. Sonra onu öldürüp onu buradan götürürdük," dedi Russell Reed'e.

Reed hızla konuştu. "Bunu düşündüm ama Evie yaralı. Zaten kan kaybetti ve Gancanagh onun kalan kanını çabucak çeker diye bu riske girmek istemedim. O, Evie'nin özel korumalarından biri. Bu seçkin, yani harika bir dövüşçü demek. Daha zayıf, yakın zamanda dönüştürülmüş bir Gancanagh seçmeliyiz. Onu alıp birkaç gün aç bırakırsak dediğimiz herkesi ısırır, yasaklı kraliçesini bile. Sonra Evie'yi gerçekten incitemeden önce onu geri çekip yok

etmek kolay olur ama bunu Evie'ye kan bulma garantimiz olduğunda yapmamız gerek ki kaçarken onu koruyabilelim."

"Anladım, sen onlara dokunamazsın ve o kokuşmuş piçi benim halledemeyeceğimi düşünüyorsun," dedi Russell sert sert bakıp tercüme ederek.

Ne Russell ne de Reed Gancanagh dokunuşundan sakınmak için koruyucu zırh giyiyordu. Sanki habersiz yakalanmışlardı ve giyinememişlerdi.

"Zee, geliyorlar mı?" diye sordu Reed aşağıda bir yerlerde olan Zephyr'e.

"Henüz değil," diye yanıt verdi Zephyr, sesi kulağa sakin geliyordu. "Batı kulesinin koridoruna girdiklerinde sana haber veririm."

"Sence şimdi yapabilir misin Russell?" diye sordu Reed. "Hızlı olman gerek. Fazla zamanımız olduğundan kuşkuluyum. Brennus, Evie'nin kanadığını biliyor ve adamlarından önce kendisinin gelmesi gerektiğinin bilincinde."

"Evet, hazırım," dedi Russell. Önüme oturup gözlerini kapattı.

Russell'ın yüzündeki endişenin yok olup sakin görünmesini izledim sessizce. Aniden altın rengi, parlak bir Russell vücudundan dışarı çıkıp bana döndü. Russell'ın görüntüsü aklıma girdiğinde sesini kulağımda ve aklımın içinde duydum. "Ah Kızıl... Reed, ağrı kesiciye ihtiyacı var ve kolundaki bandajı gevşetebilir misin? Dolaşımını engelliyorsun." Sesi stereo geliyor gibiydi.

Reed hemen kolumdaki bağları gevşetti. "Özür dilerim aşkım. Daha iyi oldu mu?"

Evet, Teşekkür ederim, diye düşündüm.

"Teşekkür etti," dedi Russell, Reed'e.

Beni duyabiliyorsun Russell! diye düşündüğümde sevinç içime dalga dalga doldu.

"Evet, seni duyabiliyorum," dedi Russell yüksek sesle ve irkildi. "Hissettiklerini de hissediyorum."

Peki. Beynim allak bullak olmuş, başımdan geçenleri ona anlatmaya nereden başlayacağımı çözmeye çalışıyordu. Olanların görüntüleri hızla aklımdan geçmeye başladı: Molly ve Finn, Brennus ve salonda toplanan Gancanaghlar, şarkı söyleyen silahların olduğu Gancanagh arşiv odası, Casimir'le buluşmam ve benim için pazarlık yapmayı denemesi, Brennus'un kolları arasındayken Russell'ın kopyasının gelişi, bu sabah Reed'le yatağımda yatmak, Brennus'la kahvaltı ve sonra Werree saldırısı. Görüntüler birbiri ardına aklımda akıyordu ve bu Russell'ı kötü etkilemişti. Rengi atmış ve şoka uğramış görünüyordu.

"Beni öldürüyorsun Kızıl, yavaşla..." diye mırıldandı acı çeken Russell.

"Ne oldu?" diye telaş içinde sordu Reed.

Russell başını salladı. "Yarısını bile öğrenmek istemezsin Reed," dedi kaşlarını çatarak. "Casimir'i tanıyor musun?"

Reed hırladı. Bana, "Buraya mı geldi? Burada olduğundan haberdar mı?" diye sordu, elini alnıma koyup saçımı geri taradı. Yeşil gözlerinden ıstırap çektiği okunuyordu ve olanları açıklamam gerektiğini anladım.

Russell'a şöyle dedim: *Pazarlık etmek için buraya geldi ama Brennus ona satılık olmadığımı söyledi, bir bedelim yokmuş. Casimir beni vermesi için onu uyardı. Werreeleri onun gönderdiğinden neredeyse eminim. Brennus'a bilgi vermek için geliyorlardı ama bunun yerine saldırdılar. Brennus, Casimir'in beni almak için her şeyi yapacağını ya da Sürgün meleklere bir tehdit oluşturmayayım diye beni öldüreceğini düşünüyor. Ama neden beni tehdit olarak algıladıklarını bulamadık.* Sonra Russell'ın düşündüklerimi kelimesi kelimesine Reed'e söylemesini dinledim.

Reed düşüncelere dalıp kaşlarını çattı. "Werreelerin geldiğini bu sabah gördük, Russell'ın sana kopyasını göndermesi için hazırlanıyorduk. Zee ve Russell'la beraber etten elbiselerini dışarıda çıkarmalarını izledik. Bunu sadece saldırmayı planladıklarında yapıyorlar. Elbiseleri olmadan uzun süre kalamıyorlar ama onları bıraktıklarında daha çevikler."

Büyü olmadan onları nasıl öldürdünüz?

"Kulesindekileri nasıl öldürdüğümüzü merak ediyor," dedi Russell.

"Güneş ışığı onları öldürür. Bu yüzden şafak sökmeden önce geldiler, etten elbiseleri olmadan güneşe çıkamazlar," diye açıkladı Reed. Kotunun cebinden bir ayna çıkarıp yüzüme doğru çevirip ışık tuttu. "Onları gördüğümüzde zırh giyecek zamanımız kalmamıştı. Şansımıza güvenmek zorunda kaldık."

Bu çok aptalca. Bir daha asla şansınıza güvenmeyin.

"Sana aptal dedi," dedi Russell sırıtarak.

"Gelen var," dedi Zee aşağıdan. "Şimdi batı kulesine girdiler."

"Tamam Zee," dedi Reed omzunun üstünden. "Russell'ı alıp git. Ben bir dakika içinde peşinizden geliyorum."

"Seni seviyorum Kızıl," dedi Russell yüksek sesle ve bu aklımda da yankılandı.

Seni seviyorum Russell, diye düşündüm çaresizce. *Lütfen Reed'e onu sevdiğimi söyle... ve Zee'ye, Buns'a ve Brownie'ye.* Derken aklım Russell'a asla yüksek sesle söylemeyeceğim şeyleri söylüyordu. Bunları söylemenin doğru olmadığını biliyordum... Çaresiz, yalvaran şeylerdi. Ona benimle kalması için yalvardım, Reed'in benimle kalmasını sağlaması için. Gidip beni onlarla yalnız bırakmaması için. Ona Brennus'un kazanmasından ve Casimir'in benim için gelmesinden ne kadar çok korktuğumu söyledim. Ve sonra

en kötüsü oldu; ruhum onunla konuşup benimle kalması, beni sevip asla bırakmaması için yalvardı.

Bir anda Russell'la bağlantım kesildi ve gözlerini açtı. Gözlerinin içinde gördüğüm acı çok derindi. Kısa mesafeden birbirimize bakarken, daha önce gördüğüm her şeyden daha büyüktü.

Zephyr sahanlığa indi ve yanıma gelip diz çöktü. Şefkatle yanağımı öptükten sonra geri çekilip gözlerimin içine bakıp konuştu. "Seni özledim Evie. Senin için geri geleceğim, sana yemin ederim. Biraz daha dayan. Cesur ol. Buns seni sevdiğini ve yakında görüşüz dediğini söylememi istedi. Brownie de."

Zephyr ayağa kalkıp buradan uçup gitmek için Russell'a döndü. Russell, Zee'den bir adım geri kaçtı. Zee onu almaya çalıştığında kolunu sertçe geri çekti.

"Hayır, burada kalıyorum," dedi Russell kaşlarını çatarak. Zephyr yine ona uzandığında onu ittirdi. Russell Zephyr'e sert sert bakarken kanatları sırtından çıkmıştı.

"Aptallaşma Russell, burada kalamazsın," dedi Zephyr sakin bir tavırla, sanki bir çocukla konuşuyordu.

"Bana ihtiyacı var! Onu burada bırakamam! Kalıyorum," dedi çaresizce. Kolunu yine Zephyr'den çekti ve ona kaşlarını çattı. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz! Korkuyor. Onun canını yakıp onu mahvedecekler!" diyerek karşı çıkıp Zee onu tutup götüremesin diye geri geri kaçtı.

Zephyr kaşlarını çattı. "Başka seçeneğimiz yok Russell. Eğer kalırsak bizi öldürürler. Gancanagh tarafından ele geçirilemem. Eğer beni dönüştürürlerse ölümcül bir canavar olurum. Bunun olmamasını sağlamak benim görevim ve senin bir canavara dönüştürülmediğinden emin olmak da öyle. Bu yüzden gitmeliyiz. Beni mecbur bırakma," dedi alçak bir sesle.

"ONU BURADA TEK BAŞINA BIRAKMIYORUM!" diye haykırdı Russell, öfkeyle bana doğru bir parmağını sallıyordu.

Gözlerimden kaçan yaşlar yanaklarımdan aşağıya aktı. Russell'a bunu yapmak istememiştim. Düşündüklerimi duyamaması için nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum. Kalması için ona yalvarmak işkenceden aşağı kalmıyordu. Brennus gelmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Eğer kalırsa, şüphesiz ki Brennus onu bu sefer öldürürdü. Eğer eline geçirebilirse, belki Zephyr'le Reed'i de.

Biri aşağıdaki kapılara sertçe vurduğunda çıkan ses beni korkuttu. Zamanları dolmuştu. Şimdi gitmeleri gerekiyordu.

"Özür dilerim Russell," diye mırıldandıktan sonra Zephyr sertçe yumruk attı yüzüne. Russell bilincini kaybedip öne doğru düştüğünde onu kollarıyla yakaladı. Zee, Reed'e döndü ve tehditkâr bir sesle konuştu. "Hemen peşimde ol. Beni senin için gelmeye mecbur bırakma."

Reed başıyla onayladı. Zephyr havalanıp tavan penceresine doğru uçarken kollarının arasında Russell vardı. Dışarı çıkmak için Zephyr ve Russell'ın kırdığı cam üzerimize döküldü.

Diz çöken Reed yine gözlerimin içine baktı ve fısıldadı. "Seni izliyor olacağım. Anlaşmayı bozmak için bir planımız var," dedi aşağıdaki kapılardan yüksek sesle bir çarpışma geldiğinde. "Senin için biraz hayvan kanını içeri sokmaya çalışacağım. Planımızı uygulamaya sokamadan ısırılırsan diye hemen ulaşabileceğin, saklayacak yerler bulmalısın. Seni almasına izin vermeyeceğim. Sen benimsin. Biz biriz. Seni seviyorum Evie," diye dudaklarıma nefesini verdi ve sonra ağzıyla nazikçe dudaklarıma dokundu.

Geri çekilirken gözlerimin içine baktı. Gittiğinde hatırlamak için yüzünün her detayını incelemeye çalıştım.

"Benimkine değen vücudunu özledim. Uyurken boynumda nefesini hissetmeyi... Sesinin tonunu özledim. Sana ihtiyacım var. Birazdan gitmem gerek ama senin için döneceğim. Sana söz veririm. Sonra sana bu dünyada güzelliğin var olduğunu göstereceğim, sadece kederle dolu bir geleceğin olmadığını... Sana söz, bunu yapacağım." Yanağımı avucunun içinde tuttuğunda kalbim göğsümde sıkıştı.

"Gitmeden önce bekçinle konuşacağım. Benim için endişelenme. Asla bana dokunmasına izin vermem," dedi bana güvence vererek.

HAYIR! diye haykırdım aklımdan. *Bu çılgınca!* diye düşündüm ama elimden burada kâğıt ağırlığı gibi yatmaktan başka bir şey gelmiyordu.

PAT! Kulemin kapıları çarparak açıldığında nefesim kesilmişti.

Brennus arşivimin girişinden, "GENEVIEVE!" diye seslendi. Endişeliydi.

"Hâlâ iyileşiyor. Kardeşinle beraber aşağıda kalsanız iyi olur," diyerek sakin sakin yanıt verdi Reed. Odamdaki balkon tırabzanında dikiliyordu.

Brennus'un ses tonu sarsılmamıştı, zarif bir ev sahibiydi. "Bak Finn, bu o *aingeal.* Onu buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum ama hazır buraya gelmişken neden doğru düzgün tanışmak için aşağıya gelmiyorsun."

"Çok istesem de şimdilik reddetmek zorundayım Brennus. Evie'nin anlaşması yürürlükte olmadığında, daha iyi tanışabileceğimizi umuyorum. O zaman partine habersiz geleceğim."

"Hiç gerek yok, sana davetiye gönderirim." Sesi daha yakından geliyordu, sanki odada ilerlemişti ve ilk katın balkonunda dikiliyordu.

"Davetiyelerinden birkaçını aldım. Pek heyecan verici değillerdi."

"Elçileri öldürdüğünü fark ettim," dediğinde Brennus'un Reed'i öldürmesi için Gancanagh gönderdiğini anlamaya başladım. "Partilerime daha çok gelmek isteyeceğini umuyordum. Çin'de verdiğimden sonra reddedeceğinden korkuyordum," dedi Brennus sesinde gülümsemeyle.

"Werree'nin sana özel verdiği partiye gelmeden yapamadım. Casimir tarafından mı karşılandı tüm bunlar?" diye sordu Reed duygusuzca.

"Şu anda bu sorunun üzerinde çalışıyoruz," Sesi daha da yakından geliyordu. "Beni bıçaklayan Werree bana her şeyi anlatmak istiyor ama henüz bundan haberdar değil. Çocuklar şimdi ona bunu hatırlatmakla meşgul. Onlara tenine dokunmamalarını söyledim ki istediğim her şeyi öğrenmeden önce acısından biraz daha zevk alabilsin."

"Ortak bir düşmanımız var gibi görünüyor Brennus," diye mırıldandı Reed.

"Doğru." Sesi epey yakından geliyordu artık.

Kalbim göğüs duvarlarımı dövüyordu. *Brennus'un kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vererek ne yaptığını sanıyor?*

"Eğer konu Casimir ise, bize ihtiyacın var. Bize sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle," dedi Reed.

Brennus, Reed'in önündeki tırabzandan yükselip havada durdu. Hâlâ siyah takım elbisesini giyiyordu ve saçı bile bozulmamıştı. Brennus, Reed'i umursamadan soğukkanlılıkla karşımızda uçtu. Sonra gözlerimiz buluştu. Yatakta oturmayı bile başaramadığımdan, Reed'i Brennus'un büyüsünden ya da gözlerindeki kötülükten korumaktan acizdim.

"Senin yardımına ihtiyacım olduğunu nereden çıkardın *aingeal*?" Odadaki enerji değişiyor, cızırdayan dalgalar halinde Brennus'a çekiliyordu.

"Meleğimdeki bıçak yaraları," diye cevap verdi Reed sırtını bana dönerek, artık Brennus'la aramda dikiliyordu.

Reed'in sonraki hareketinin ne olacağını kestiremiyordum. Brennus'un bize doğru haylaz haylaz kayışmı izlerken sakin ve odaklanmış görünüyordu. Öbür yanda ben ciğerlerimin acıyla sıkıştığını hissedebiliyordum.

"O senin değil. Onu elinde tutacak kadar güçlü değildin," dedi candan bir fenalıkla.

"Anlaşmayı boz da kime gideceğini görelim. Sahip olduğunu sandığın kraliçe benim... Hep de benim olacak."

Brennus gülümsedi. "Eğer seninse, o zaman yanında götürmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Ah... Doğru... Alamazsın, çünkü kendini bana verdi. Bana birkaç ay daha ver ve onu özgür bırakayım. O zaman haklı mısın görürüz." Biraz bile üzgün görünmüyordu.

"Birkaç ay içinde tüm perilerin toza dönüşmüş olacak," dedi Reed sakin sakin. "Casimir konusunda yardımımıza ihtiyacın var. Evie bizimle nasıl iletişime geçeceğini biliyor. Teklifi kabul et, yaptığı anlaşmayla son buluyor."

Brennus yine gülümsedi ve hemen ardından bir şeyler fısıldamaya başladı. Sonra sahadaki bir atıcı gibi hızla kolunu geriye çekti, sanki Reed'e kurşun kadar hızlı bir şey fırlatacaktı. Kalbim bir an için atmayı reddetti ama Reed ikisinin arasında ortaya çıkan kocaman, gri Gargoyle için tepki bile vermedi. Keskin, beyaz, uzun dişlerinden salya akarken içimi titreten korkutucu bir çığlık attı.

Yarasaya benzeyen kanatlarından çıkan rüzgâr saçımı yüzümden kısa esintilerle geri iterken ayaklarının pençeleri Reed'in vücudunu yakalamak için uzandı. Gargoyle'un kanatları aynı anda Reed'in etrafına dolanıp onu görüşümden sakındı.

Gargoyle'un pullu eti Reed'in üzerinden mum gibi eriyip zararsızca damlarken, yaratığın altından hafif, neşeli

bir erkek kıkırtısı geldi. Reed'in, Brennus'un büyüsünden zarar görmediğini anladığımda yine ufak ufak nefes alabilmiştim ama artık hasta hissediyordum. İlk kez bıçaklandığımdan daha kötüydüm.

"Brennus, peri büyüsünün meleklerin üzerinde işe yaramadığını bile bile neden yapıyorsun?" diye sordu Reed, şaşkındı. "Bu yüzden bizi Safira'ya dondurttun, çünkü kendin yapamıyorsun. Ancak büyülerini seviyorum, hani Evie'yi almaları için şatoya adamlarını gönderdiğinde kullandığın şu büyüyü. Geldiğinizde kokunuzu alamamak çok hoştu."

"Bir şey değişti mi diye görmek zorundaydım. Son zamanlarda işler sizin için pek iyi gitmiyor. Gözden düştünüz mü ya da yerinizi alması gereken yeni bir tür mü var diye merak içindeydim." Brennus konuşmayı bitirip Reed'den bana baktı. "Ama insan teknolojisi varken sizi öldürmek için büyüye ihtiyacımız yok. Roketatarlar, *aingeal* kovanları için mükemmel. Ayrıca, hâlâ dokunuşumla başa çıkamıyorsunuz."

Brennus'un büyüsü meleklerde işe yaramıyor! *Bana bunu hiç söylemedi! Ama diğer varlıklarda çok güzel işe yarıyor. Werree ve İfritlerde. Ama büyüsü Reed'in üzerinde etkili değilse, o zaman Casimir'de de etkili olmayabilir.* Saldırıya her zamankinden daha açık hissediyordum.

Bu, Sürgün Serafimlerin dokunulmak dışında Gancanaghlardan korkacak bir şeyi yok demekti, bu kötüydü ama bununla savaşma yolları vardı. Reed'in Gancanaghlarla savaşırken ne kadar hızlı olduğunu hatırladım, Sürgün meleklerin de en az o kadar iyi olduklarına kuşkum yoktu.

"Melezimiz üzerinde büyüm çok etkili ama," dedi Brennus bana doğru başıyla onaylayarak. "Anlaşma seninle konuşmasına bile izin vermiyor. Öğrendiği büyü

sizlerde işe yarayacak mı, merak ediyorum. Sadece alçak enerjiyi değil, saf enerjiyi de kontrol edebiliyor. Bildiklerimi ona öğrettiğimde sizin türünüze yapabildiklerini görmek çok ilginç olacak." O günün gelmesi için sabırsızmış gibi görünüyordu.

Buz gibi bir sesle, "Onu düşmanlarının üzerine salmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Reed.

"Onu kendi düşmanlarının üzerine salmayı planlıyoruz." Sahanlığa yaklaşırken Reed'e de yaklaşıyordu. "Çok kudretli olacak. Dünyayı hükmü altına alabilir."

"Bunu istediğini mi sanıyorsun?"

"Güvende olmak istiyor. Bu onu güvende yapacak."

"Hayır, bu onu ele geçirilmeye daha değer bir hedef yapacak sadece."

"Zaten öyle... Yoksa burada olmazdın," diye cevabı yapıştır Brennus, odamın sahanlığına çıkıp Reed'in ondan uzaklaşmasına neden oldu.

"Bu dediklerin Evie'de olmasa da burada olurdum. Buradayım, çünkü gülümsediğinde sanki Cennet açılıp üzerime ışıldıyor. Buradayım, çünkü beni çekinceler olmadan seviyor. Kendini tutmayıp her şeyi bana, kâinatta benim gibi kimse yokmuş gibi veriyor. Kendisinin eşsiz olduğunun farkında bile değil," diyerek açıklarken, Reed kaçarak kenara hareket etti ve Brennus ileri yürüyerek yatağımın ucuna geldi.

Brennus, Reed'le arama girmeyi başarmıştı. Reed benden uzaklaşmaya mecbur kaldığında kalbim buruldu.

Reed onu sıkıyormuş gibi esneyen Brennus battaniyeyi etrafıma güzelce örttü. "İlk aşk öyledir," dedi bıkkın bıkkın. "Ama sonra olgunlaşıp daha derin aşkı bulursun, sadece senin için yaratılmış, seni asla unutmayacak olanı. İlk aşkını. Bununla avunabilirsin *aingeal*. Gitsen iyi olur. Onunla konuşmak istiyorum ve sen buradayken bunu yapamam."

"Kanımda dolaşıyor. Onun için savaşmayı asla kesmeyeceğim," diye söz verdi Reed ama sesi artık acı çeker gibiydi. Brennus'un bana dokunmasını engelleyemediği için işkence çekiyordu.

"O zaman birbirimizi yine göreceğiz." Sesi kulağa daha zayıf gelmişti.

Brennus yanıma oturup nazikçe beni kollarının arasına aldı. Reed hırladı ama bize doğru gelmedi. Eğer Brennus'u incitirse, beni de inciteceği bilgisiyle savaşıyordu.

"Reed," dedi Zephyr arkasından. Tavan penceresinden geri gelmiş olmalıydı. "Gitme vakti," diye emretti sesinde otoriteyle. Açık kahverengi kanatları balkonumdaki tırabzanın hemen ilerisinde düzenli biçimde çırpıyordu.

Reed yine hırladı. *Tık.* Brennus'un dişleri çıktı ve Reed'le Zephyr'in sonraki hareketini bekledi.

"REED!" diye bağırdı Zephyr. Ses yüzünden için için irkildim, çünkü istediği zaman Zee korkunç oluyordu.

Reed o anda bana fısıldayabilecek kadar kendini toparladı. "Geri geleceğim. Söz veririm Evie." Havaya sıçrayınca, Zephyr hemen arkasından takip edip Reed'in, fikrini değiştirerek geri dönmediğinden emin oldu.

Reed gittiği an derin bir nefes aldım ve sonra karnım ve omzumdaki keskin acı bana kanayan tek şeyin yüreğim olmadığını hatırlattı.

Brennus saçıma doğru, "Ah, Genevieve... Özür dilerim güzelim, gerçekten," diye fısıldadı, beni kendisine biraz daha çekti. "Bu hiç olmamalıydı. Tüm işaretleri kaçırdım. Kibirli ve düşüncesizdim. Uzun zamandır kimse bana saldırmadı. Werreelere karşı gerekli önlemleri almadım," diye kabul edip saçımı okşadı. Beni soğuk göğsüne yaslayıp yastıklarımın üzerine uzandı. "Faolan'ı bana göndermeseydin..." demeye başladı ama sustu.

Soğuk göğsü sızlayan omzuma iyi gelmişti, bu yüzden ona biraz daha yaklaştım. "Bundan sonra özel korumalara ihtiyacın var Brenn. Kesinlikle Eion'u alabilirsin ama Faolan'ı geri istiyorum," diye fısıldadım. "Lachlan nasıl?" diye sordum nazikçe. Mürekkebe benzeyen kara oklarla dolu göğsünü hatırlamıştım.

"Lachlan öldü... Kurtaramadık." Bana daha sıkı sarıldı.

"Ne?" diye fısıldadım. Boğazım o kadar düğümlenmişti ki yine nefes almak için savaşmak zorunda kaldım.

Tepkim beni şoke etmişti. Benim bekçim olsa da Lachlan arkadaşım olmayı başarmıştı. Öfke ve acı aynı anda içimi doldurduğunda mırıldadım. "Casimir'i öldüreceğim, sana söz veririm. Lachlan'ın intikamını alacağız." Gözyaşlarım yine yanaklarımdan akmış, Brennus'un ceketini ıslatmıştı.

"*Mo chroí*, düş gibisin. Gerçek olduğuna inanamıyorum," diyerek saçıma soluyor ve beni rahatlatmak için sırtımı okşuyordu.

"Brenn," dedi Finn nazik bir sesle. Karşımızdaki sahanlıkta duruyordu. "İyileşmen için beslenmen gerek. Sen bununla ilgilenirken ben Genevieve'le kalacağım. Çocukların hiçbiri buraya gelmeyecek. Declan ve Molly kapıyı koruyor. Şimdilik her şey yolunda."

"İyileşene kadar onun yanından ayrılmıyorum." Taş kesildim. İlk kez onun da benim kadar yaralı olduğunu fark etmiştim. Takım elbisesinin altına uzandığımda gömleğine geçen soğuk kanının ıslaklığını hissettim.

"Brenn, biraz önce on-on beş tane Werree'yi kâğıt bebeklermiş gibi yok etti. Endişelenmen gereken son şey Genevieve'i korumak. Neyse, sen iyileşene kadar o da iyileşemez, hatırladın mı?" diye sordu Finn. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. "Senin kadar soluk görünmeye başladı. Kötüleşmeden önce bir şey yapman gerek."

"O zaman buraya bir hatun getir. Onu yalnız bırakmıyorum," dedi Brennus yüzümü inceleyip. "Acele et."

"Tamam," dedi Finn. Ağlarken yanağımı Brennus'a yaslamamı izledi. Kapıdaki Declan'a işaret ettikten sonra bana dönüp konuştu. "Yakında her şey düzelecek Genevieve. Brennus beslendiğinde acın azalacak."

"Hayır, düzelmeyecek. Lachlan'ı öldürdüler," diye fısıldadım. Gözyaşlarımm arkadaşım için döküldüğünü anlayınca bakışları şaşkın bir hal aldı. Başımı Brennus'un göğsünde çevirip bir hıçkırığı yutmaya çalıştım. Yüzümü Brennus'un ceketine sürüp gözyaşlarımı sildim. "Bundan sonra gümüş kuralı uyguluyoruz: Onlar bizi öldürmeden biz hepsini öldürüyoruz."

"Başka hiçbir şey beni daha mutlu edemez *mo chroí*," diyerek saçımın üzerine soludu Brennus.

"Casimir'in deliğini bulmamız gerek," dedim. Kan kaybettiğim için yorgun hissediyordum.

"Yakında seni arayıp bulur," dedi Finn. "Başarılı olamadığı için yine denemesi gerek."

Gözlerimi kapattığımda aklımda Casimir'in yüzünü görmüştüm. Halsiz ve aklı karışık hissediyordum. Sanki akıntıya kapılmıştım ve evimin güvenliğinden uzaklaşıyordum. Artık beni tutacak bir şey yoktu.

Duama yanıt verir gibi fısıldadı Brennus. "Bana tutun. Buradayım." Parmağıyla yanağımı okşadı ve karnımla omzumdaki acı şiddetli ile donuk arasında gidip gelirken beni tuttu.

"Kim bu aşkım?" Yatak odamın merdiveninden gelen suçlayıcı kadın sesi sessizliği bölmüştü.

Birazcık gözlerimi açıp başımı kaldırmayı denedim ama etraf bulanıklaştı, bu yüzden kendimi nazikçe geri bıraktım.

Yatağa doğru yürüyen yarı giyinik zarif kadın, "Neden elleri senin üzerinde? Benim olduğundan habersiz mi?" diye sordu.

Brennus uzanıp yanağına dokunduğunda kadın saldırgan tavrını kesti. Yüzünde aptal bir gülümseme vardı.

"Seni özledim aşkım," diye soludu. Ağzını öpmek için öne eğildiğinde uzun, siyah saçları Brennus'un göğsünde olduğum için üzerime döküldü. "Bu sabahtan beri benimle sevişmedin. Nerede saklanıyordun?"

Başım dönüyordu. *Cehennem bu olmalı,* diye düşünürken Brennus yanındaki kıza dişlerini batırdı.

Mutlulukla nefesini verdikten sonra Brennus'un kolları arasından hareketsizce yere düşmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Brennus bana biraz daha sarılıp konuştu. "Artık her şey daha iyi olacak Genevieve. Dinlen *mo shíorghrá.*" Bulanık aklım son kelimelerine sımsıkı tutundu, çünkü artık ne demek olduklarını biliyordum. Biraz önce, "dinlen sonsuz aşkım" demişti ve boyun eğmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

BÖLÜM 19

on dokuz

Brennus'un odasında uyandım ama penceredeki ışıktan zamanı söylemek imkânsızdı, çünkü genellikle hep griydi. Parmaklarım battaniyenin üzerinde dolaştığında yanımda bir vücudun soğukluk yaydığını hissettim. Yaşadıklarım belli belirsiz anılar olarak geri geldi. Hafifçe nefesim kesildiğinde oturmaya çalışırken Molly battaniyenin üstünde bacaklarını üst üste atmıştı.

Gözlerime bakıp gülümseyen Molly magazin dergisini indirdi. "Nasıl hissediyorsun? Şeftalili *schnapss* içtiğimiz zamandan daha mı iyi, daha mı kötü?" diye sordu. Yüzümü incelerken endişeli görünüyordu.

"Şey... Emin değilim. Bir dakika." Yine hareket ettiğimde kaskatı hissediyordum. Omzum hâlâ acıyordu ama önceki kadar kötü değildi. Karnım da daha iyiydi ama hâlâ sancılıydı. "Daha iyi," diye yanıt verip kendimi oturur pozisyona getirdim.

"Yemekhane tepsisiyle buzda kaydığımız zamandan daha mı iyi, daha mı kötü?"

"Kötü," diye karar verdim, lisedeki yaramazlıklarımızı hatırlayıp irkildim.

"Tepsilerden daha mı kötü? Çok fena, çünkü tepsiler berbattı. Benimki nasıl ortadan ikiye ayrılmıştı, hatırlıyor musun? Sanırım hâlâ bacağımda bir parça var." Bacağını

kaldırıp dizine çıkan çorabı bakabileyim diye aşağıya indirdi. Üzerinde seksi ve asi görünen pilili bir etek, ikinci bir deri gibi oturan bir üst ve dize kadar uzanan çoraplarla *Dr Martens* marka botlar vardı.

Artık teni kusursuz görünüyordu, sanki hayatı boyunca dizini çizmemişti hiç. "Hepsi kafanda Molly." Soluk teninde sorunlu hiçbir şey görmüyordum. "Eee, herkes nerede?" diye sordum, çünkü etraf morg kadar sessizdi.

"Eaves, bütün ev tamamen kapatılıp kilitlenmiş durumda. Havaalanı güvenliğinden daha kötü burası. Yemin ederim, ne zaman yanına gelmeye çalışsam, terörist gibi hissediyorum. Finn babam gibi davranıyor. İzni olmadan bir yere gidemiyorum ve ne zaman bir yere gitsem, yanımda beş ya da altı Gancanagh daha oluyor. Çok berbat," diye şikâyet ettikten sonra somurtup kollarını önünde çapraz yaptı.

"Dünyama hoş geldin," diye mırıldadım.

"Evet ya! Cezalandırılmışız gibi. *Canlı* olsam daha fazla eğlenirdim," diye sızlandığında gülümsememeye çalıştım. "Hey! Bilmiyorsun, değil mi? Senin için sakladım, çünkü çok komik! Brennus gördüğünde neredeyse aklını kaçırıyordu. Sanırım yeni arkadaşlarından hoşlandım Eaves! Şuna baksana!"

Molly yataktan hızla kalkıp yatak odasının kapısına gitti. Biri geliyor mu diye kontrol etmek için kapıyı araladı. Usulca kapıyı kapattıktan sonra dolabıma giderek içinden varaklı bir çerçeve çıkardı. Çerçeveyi döndürdüğünde tanrıça portremi tutan çerçeve olduğunu fark ettim.

Biri içindeki portreyi kesip Delt toplu fotoğrafının yerine bıraktığımız gülümseyen suratla değiştirmişti. Gülümseyen surat bize orta parmağını kaldırmıştı ve altında "İYİ GÜNLER" yazıyordu. Onun altında da cüretkâr kırmızı bir rujla Buns'ın yazdığı notu gördüm: *Seni Seviyoruz Tatlım. Yakında Görüşürüz.*

Gözlerim yaşarırken aniden kahkaha attım. "Mükemmel," diye mırıldadım. "Buns ve Brownie. Çok iyi espri anlayışları vardır."

"Ya, kesinlikle biraz kleptomanlar, çünkü arşivindeki tüm fotoğraflarını çalmışlar. Sabotaj düzenlemişler," dedikten sonra pis pis sırıttı; karmaşanın tadını çıkarıyordu.

"Evet, bu onların işi." Yüzümdeki gülümsemeyi saklayamamıştım. "Ne kadar zamandır uyuyorum?" Saçımdaki düğümleri çözmek için parmaklarımı saçımdan geçirdim. Pencereye baktığımda yine yağmur yağdığını ve gri olduğunu gördüm.

"Emin değilim. Neredeyse bir gündür. Brennus'u kıl payı kaçırdın. Neredeyse hep seninleydi ama sorunlarla ilgilenmesi gerekiyordu. Bilirsin, şeytani bir imparator olmak zor; herkes dikkatini çekmek istiyor. Bir de planların hepsini değiştirmesi gerek. Sana kocaman bir doğum günü partisi vermek için her şeyi hazırlamıştık ama herkes taşınmak için eşyalarını topluyor. Bu yüzden hediyeni sana şimdi versem de olur." Kucağıma ufak, paketlenmiş bir hediye fırlattı. Boş boş ona bakıp kucağımda durmasına izin verdim.

"Ne?"

"Mutlu yıllar Eaves," diyen Molly sırıttı. Yatağımın ayak ucundaki direklerden birine sarılırken beni izliyordu.

"Taşınıyor muyuz?" Verdiği en önemli bilgiye saldırmıştım.

Molly başıyla onayladı. "Evet, yakında. Sanırım Lachlan'a saygı töreni düzenleyeceğiz ve ardından gidiyoruz," dedi öylece. Hediyesini açtığımı görmek için bekliyordu.

"Lachlan," deyip nefesimi verirken göğsündeki oklarla yere düştüğünü hatırladım. Hemen gözlerim yaşardı.

Molly omuz silkti. "Onun için bir tür cenaze düzenliyorlar. Finn'in bana anlattığına göre, Arthur dönemindekilere ya da Vikinglere yapılanlara benziyor. Bir cenaze ateşi yakacaklar. Peri ayini."

"Ne zaman?"

"Bugün, gitmeden önce. İyi misin? Yine rengin attı. Yiyecek bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu endişeli görünerek.

"Hayır, iyiyim ben," diye yalan söyledim ufacık bir gülümsemeyle.

Molly, "Açmayacak mısın?" diyerek beni teşvik etti, yatakta donup kaldığımı görmüştü. "On dokuz. İddiaya varım, bir yıl önce kendini burada hayal edemezdin." Ellerini uzatıp avuçlarını kaldırdı. "On dokuz. Orta Çağ'dan kalma bir kale. Ölümsüz arkadaşlar..."

Güçsüzce, "Hı, öyle. Ne sürpriz, değil mi?" deyip duygusuz bir şekilde gümüş kâğıdı açtım.

Paketi açtıktan sonra içindeki kutunun ufak kapağını kaldırdım. Mendili kenara itip yine gözyaşlarımı bastırdım. Nazikçe platin çerçeveye oturtulmuş, kalkan şeklindeki kan kırmızısı mücevhere dokundum parmak uçlarımla. Kırmızı elmasın yanına geçen Noel Reed'e verdiğim, dayımın sınıf yüzüğü takılmıştı. "Nasıl?" diye sordum nefesim kesilerek.

"Her şeyini getirdiler. Odandaki eşyaları incelerken bundum onları. Brennus'un sana vermeyeceğinden korkuyordum, çünkü kolyeyi Reed'in verdiği bariz. Büyük bir servet değerinde; kendine alacağın bir şey değil. Ve sonra geçen sene Noel'de sana dayının yüzüğünü göndermiştim, hatırladın mı? Bana vermek istediğin biri olduğunu söylemiştin. İkiyle ikiyi toplayınca dört," dedi ve gülümsedi.

"Anlamıyorum. Senin..." Sustum.

Molly'nin kaşlarından biri kalktı. "Benim onlardan biri olduğumu düşünüyordun. Şey, hem öyleyim hem değilim. Bir peri değilim, bu beni... daha bir vampir yapıyor, çünkü eskiden peri değil insandım. Vampirler hakkında ne düşündüklerine tanık oldun," dedi gözlerini devirerek. "Ama ben Finn'in vampiri olduğum için bana evcil bir hayvanmışım gibi davranıyorlar. Eşitleri değilmişim gibi."

"Yani, eğer onlardan biri değilsen, istediğini yapmakta özgür olduğunu mu söylüyorsun?" Gözlerindeki o ışıltıyı yakalamıştım.

"Doğru." Aynı bir Gancanagh'a benziyordu. "Tekim ben, insan ve Gancanagh. İşaret verdiğin anda kurtulmanı sağlarım."

"Ne?" Bir anda tüm nefesimi vermiştim.

"Beni duydun. Açıklama mı istiyorsun?" diye sahte bir fenalıkla sordu ve tık sesiyle dişlerinin çıkmasına izin verdi. "Çok leziz bir genç kız gibi görünüyorsun. Ufacık bir yudumdan fazla almayacağıma söz veririm."

"Anlaşmayı bozarsan seni öldürürler Molly," diye fısıldadım, onun için korkmuştum. Kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için kapıya baktım.

"Deneyecekler tabii," diye yanıtladı dürüstçe. Dişlerini geri çekerken bana Gancanaghların kibrine eşlik eden yılışık gülümsemesini fırlattı.

"Olmaz," dedim başımı sallayarak. "Bunu neden yapasın ki?" Bunu yüksek sesle tartıştığımız için bile korkuyordum. Eğer biri onu duyarsa işi biterdi.

"Neredeyse ölüyordun, gerçekten. Ölümsüz ve mutsuz değil, ölü ve gömülü olacaktın," diye fısıldadı. "Vurulan sen değildin bile. Brennus'tu. Kendini buna karşı nasıl savunabilirsin ki? Finn, Sürgün meleğin sen ya da Brennus için geri geleceğini söyledi ama bir önemi yok. Birinizi vurursa ikiniz de düşeceksiniz. Sadece sana daha iyi bir

olasılık vermek istedim. Finn başa çıkabileceklerini düşünüyor ama o Werreeleri gördüm." Titredi. Biraz dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bana yardım edemezsin," dedim hediyesini avucumun içinde tutarken. "Ama teklif ettiğini asla unutmayacağım." Battaniyenin altından yatağın ayak ucuna emekleyip Molly'ye sarıldım. "Hediyeni de öyle."

"Benim ailemsin sen," diye fısıldadı Molly ve başımla onayladım. Boğazıma yumru oturduğu için yanıt bile verememiştim. "Sen ve Finn."

"Seni seviyorum... Vampir olsan bile," diye fısıldadım.

Molly şakama hafifçe güldü. "Ve ben de seni seviyorum, melez olsan bile."

"Lachlan'ın cenazesi ne zaman?" Geri çekildim ama gözyaşlarım yüzünden görmekte zorluk çekiyordum.

"Yakında. Gitmeyi düşünüyor musun? Herkes yaraların yüzünden katılamayacağını düşünüyor. İyileşmen ne kadar da uzun sürüyormuş," diye şaka yaptı.

"Eh, öyle. İyileşmeden önce Brennus'un iyileşmesini bekledim. Ancak önümdeki kadar hızlı ilerleyebilirim. Cenaze-övgü şeyine katılmam gerek. Benim... özel korumamdı... arkadaşım." Boğazımda sızlayan yumruyu yutkundum.

"Peki. Seninle gelirim. Hazırlan, burada buluşuruz. Üzerine bir şey al. Kanatlarına uyması için onları ayarladım. Uçurumların yanında olacak. Hâlâ üşüyorsun, değil mi?"

Başımla onaylayıp, "Ya sen?" diye sordum.

"Pek değil," dedi başını sallayarak. "Resmi kıyafet?"

"Kot ve spor ayakkabı giymeyeceklerine bahse varım." Kaleye geldiğimden beri Gancanaghları sadece özel yapım takım elbiselerle ya da zarif kıyafetlerle görmüştüm.

Michigan'da daha normal giyinmişlerdi ama bunun araya karışmak için olduğunu düşünüyordum.

"Ben olsaydım, sana verdiğim hediyeyi takmazdım Eaves," diye uyarıp kapıya yürüdü. "Aklını kaçırabilir."

"Cidden mi?" diye alay ettiğimde kıkırdayarak Brennus'un odasından çıktı.

Dolabıma gidip üzerimi kapatacak ipek bir sabahlık buldum. Molly'nin bana verdiği kolye ve yüzüğü ayakkabılarımdan birine sokuşturdum. Koridora çıkan kapıya gittiğimde Declan ve az tanıdığım birkaç Gancanagh'ı beni dışarıda bekler buldum.

Çok fazla olduklarını görünce şaşırdım; kendimi toparlamaya çalışırken Declan'a dönüp konuştum. "Yardımına ihtiyacım var Deck."

Gözlerinde şaşkınlıkla Faolan'a baktı ve sonra kendini yaslandığı duvardan çekti. Kapıyı onun için genişçe açıp oturma odama girmesine izin verdim. Kapıyı açık bırakıp birbirine bakan sandalyelere oturduk.

"Lachlan'ın cenazesine gitmem lazım ama ne giymem gerektiğini ya da onu onurlandırmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye açıkladım. "Bana yardım edebilir misin?"

"Neden?" diye sordu şaşkın gözükerek.

"Çünkü o benim arkadaşımdı... Çünkü ölmesi benim suçum." Gözümden bir damla yaş aktığında bakışlarımı çevirdim. Dişlerimi sıkıp yine ağlamamak için çok çabaladım.

"Bu senin hatan değil ki. Bizi geri çeken sendin. Sen anlamasaydın, hepimiz o kapıdan içeri girerdik," dedi nazik bir sesle.

"Benim için gelmişlerdi," deyip gözlerinin içine baktım.

"Ve sen de icaplarına baktın, değil mi?" dedi hayranlık ve saygıyla bana bakarak.

"Baktım," dediğimde gülümsedi. "Ee, bana yardım edecek misin?" diye sordum yine.

"Edeceğim. Sen git duş al ve düzgün bir elbise giy. Sonra benimle burada buluş. Seni hazırlayacağım. Sana biraz yemek de söyleyeceğim. Hâlâ solgun görünüyorsun."

"Konuşana da bakın," diyerek şaka yaptım ama yorgundum, sonra dediğini yaparak sandalyeden kalktım.

Duş aldıktan sonra kanatlarımın dışarı çıkmasına izin veren şık, siyah bir elbise giydim. Dolaptan uyumlu bir trençkot seçtikten sonra fevri bir düşünceyle Molly'nin bana verdiği kolyeyi ve yüzüğü alıp montumun cebine koydum.

Montumu oturma odasındaki sandalyenin sırtına koyduktan sonra yine Declan'a bakan sandalyeye oturdum. Yanımızdaki sehpaya kınaya benzer, siyah renkli, yoğun kıvamlı bir sıvının olduğu bir kâse koymuştu. Kâsenin yanında ahşap, kaleme benzer aletler duruyordu.

Kalemi alan Declan konuştu. "Bu Lachlan'ın hayatının, ölümünün, Gancanagh olarak yeniden doğuşunun ve son savaşının hikâyesi." Declan kalemi kullanarak yüzüme çizgiler çizmeye başladı, ara sıra kalemi kâseye batırmak için duruyordu. "Bunu ölen savaşçının eşine, annesine veya kız kardeşlerine yaparız, böylece gözyaşları bu hayattaki acıyı siler ve sonraki hayatıyla yüzleşmesi için onu arındırır."

"Bu bir peri geleneği o zaman, Gancanagh değil?"

"Öyle," diyerek yanıtladıktan sonra çizmeye devam etti. Bense yaptıklarını mahvetmemek için ağlamamaya çalışıyordum.

Tüm sembolleri çizmesi uzun sürmüştü. İşi biten Declan yaptığını görmem için bir aynayı kaldırıp tuttu. Yüzüm iç içe geçen hatlarla ve runik yazılara benzeyen sembollerle dolu karmaşık bir labirente benziyordu. Pagan ve diğer

dünyaya ait görünüyordum. Çizgiler boynumdan aşağıya inerek ellerime ve kollarıma ulaşıyordu.

"Hazır mıyız?" diye sordu Declan bana ve başımla onaylayıp benim için gelen yemeğin son lokmasını yutkundum. "O zaman aşağıda bekleyelim. Uçuruma topluca ilerleyeceğiz."

"Molly'ye onu bekleyeceğimi söylemiştim."

"Onu alması için birini gönderirim."

Koridora çıktığımızda Declan çocuklardan biriyle kısık sesle konuştu. Diğerleri bana uzaylıymışım gibi bakıyordu. Birazcık kıpırdandıktan sonra onları saydım. Gördüğüm kadarıyla on beş taneydiler. Bazılarını tanıyordum: Torin, Goban, Ninian, Faolan, Lonan, Alastar ve Cavan.

"Faolan." Gözlerinin içine bakıp öyle kalmaya çalıştım. "Teşekkür ederim," dedim neredeyse fısıldayarak. Brennus, onun Werree'ye karşı yardım edip ikimizin de hayatını kurtardığını söylemişti.

Faolan başıyla onayladı, memnun görünüyordu.

"Eion nerede?" diye sordum Declan'a, onu görememiştim.

"Bundan sonra Brennus'u koruyacak," diye yanıtladı kabaca, sanki bu değişimden memnundu. "Gitmemiz gerek."

Gancanaghların ortasına girdikten sonra Declan'ı girişe doğru takip ettim. Dışarı çıktığımda hava yanaklarımda sert ve nemliydi. Montu üzerime geçirip kemerini sıktıktan sonra Molly yanıma gelip kulağıma fısıldadı. "Dövmelerin güzelmiş melez."

"Kıskandın mı vampir?" dedim hafifçe gülümseyerek ve kıkırtısını bastırmaya çalışmasını işittim.

"Hey, salondan geçerken senin için bunu aldım. Bu sabah teslim edildi," deyip bana başka bir tane paketlenmiş kutu uzattı.

"Nedir bu?" Üzerinde kanatlarıma benzeyen bir kurdele olan ufak, kan kırmızısı kutuya baktım.

Omuz silkti. "Başka bir doğum günü hediyesi. Kontrol ettiler. Tik tak etmiyor," dedi sırıtarak.

"Kimden gelmiş?" diye mırıldadım.

Molly kaşlarını çattı. "Bilmem. Belki içinde bir kart vardır ama senin için olduğuna eminim. Kanatlara bak. Açsana."

Kutudaki kurdeleyi çözüp kapağını kaldırdım. İçinde geniş, altın rengi bir pudralık vardı. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başlarken elimde soğuk hediyeyi tutuyordum. Pudralığın kapağında zümrütten yapılmış melek kanatları vardı. Olağanüstü ve inanılmaz derecede şeytaniydi. Bir Truva atı.

"Ah, makyaj. Epey güzel," dedi Molly hediyeyi görünce. Kutuyu benden aldığında pudralığı elimde tutup duygusuzca onu inceliyordum. "Bir kart göremedim. Büyük ihtimalle Brennus'tandır. Belki de kutuya geri koymalıyız, sana kendisi vermek ister."

"Brennus'tan değil," dedikten sonra pudralığı montumun cebine koydum ve tüm kanımın çekildiğini hissettim. "Makyaj malzemesi değil, bir ayna."

"Ya, şıkmış," deyip dalgın dalgın gülümsedi, kutuyu bırakmak için bir yer arıyordu. Kocaman Gargoyle'un arkasına bırakıverdi.

Ellerimi ceplerime soktuğumda meleklerden gelen hediyeleri hissettim. Sağ elimde Reed'den gelen kolyem varken, sol elimde Casimir'den gelen yumuşak yüzeyli, altın pudralığı hissedebiliyordum. Pudralık, kapağını açtığımda beni ona bağlayacak ve içinden geçip bana gelmesini sağlayacaktı.

"*Mo chroí,*" diyerek nefesini verdi Brennus ve yerimde sıçradım.

Ona bakmak için döndüğümde, kalbim korkudan başka bir nedenle göğsümde atmaya başladı. Brennus, Olimpos'tan inip varlığıyla bizi şereflendiren solgun bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu. Başında defne yapraklarına benzeyen bir taç vardı. Siyah saçlarının üzerindeki altın rengi göz alıcıydı. Uzanıp dokunmak istememe neden olmuştu.

Sesinde endişeyle, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Dinleniyor olman gerekiyordu. Yukarıda görüşürüz."

Beni içeri götürmeye çalışırken geri çekilerek, "Hayır," dedim. "Gidip Lachlan'a veda etmem gerek. Lütfen?" Buna neredeyse ihtiyacım vardı. Ona neden benim için önemli olduğunu bile söyleyemezdim. Duygularım karman çormandı ve gergindim. Yıpranmıştım. Sanırım bunu fark etti, çünkü beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"Hikâyesini üzerinde taşıyarak Lachlan'a büyük bir şeref veriyorsun. Kraliçesi olduğun için onun yasını tutman büyük bir saygının işareti," dedi Brennus kanatlarımın altından sırtımı okşayarak. Yine gözyaşlarımı yutmak zorunda kaldığım için bana söylediklerini başımla onayladım.

"Uçurumlara benimle yürür müsün?" diye sordu ve yine başımla onayladım. Yüzüne baktığımda ışık yayan gülümsemesini gördüğüme şaşırmıştım. Tamamen mutlu görünüyordu ve bu aklımı karıştırmıştı, çünkü bir cenazede yürüyorduk.

Brennus'un kolu sırtımda sıkılaştığında denizle birleşen uçuruma yürüyorduk beraberce. Etrafım Gancanaghlarla çevrilmişti; bizden saygı gösterecek kadar uzakta yürüyorlardı ama güvende olmamız için bir bariyer oluşturmuşlardı. Makineli tüfek ve roketatar taşıyan Gancanaghlar çeşitli aralıklarla uçurumlara giden yola yerleştirilmişlerdi; bana ve beni koruyan herkese karşı ciddi tehditler olduğu gerçeğinin üzerine basıyorlardı.

Uçurumlara yaklaşırken Lachlan'a ilk bakışımı attım. Taşlardan yapılma bir sunakta yatıyordu. Ona eski zamandan kalma gümüş bir vücut zırhı giydirmişlerdi ve elinde arşiv odasında onunla beraber tuttuğum elmas uçlu mızrağı tutuyordu. Boğazım hemen sıkışırken gözlerimden yaşlar aktı.

Brennus'un sırtımdaki kolu sıkılaştı. "Güzel öldü *mo chroí*. O bir savaşçı ve savaşarak öldü. Hepimiz bunu istiyoruz," dedi beni yan tarafına çekerken.

Orada yatanın dayım değil de Lachlan olduğunun ayırdındaydım ama o anda aklıma dayımın görüntüleri ve çektiği acı girdi. *Alfred onu nasıl öldürdü? Yavaş mıydı? Çelimsiz insan bedeniyle karşı koymaya çalışmış mıydı?* diye aklım bana sorarken yaşanmış olabilecek işkence görüntülerini görüyordum.

Taşın yakınlarında durduk. Brennus beni bırakıp taşın başına geçti. Başka bir dilde konuşmaya başlamıştı; daha önce konuştuklarını duyduğum herhangi bir şeyden farklı bir dildi. Peri lisanı olmalıydı. Kulağa yumuşak ve hafif gelmişti, taşın üzerinden nazikçe akan suya benziyordu. Ama sesi zor duyuyordum, çünkü aklım çok uzaklarda, dayımın öldüğü gecedeydi.

Alfred tek başına mı gitmişti, yoksa dayıma işkence etmesi için yanında birilerini mi götürmüştü? Onu ne*den öldürdüğünü söylemiş miydi? Benim yüzümden olduğunu? Benim yüzümden, benim yerime öldüğünü biliyor muydu? İmdat diye, birisinin onu kurtarması için haykırmış mıydı?* diye merak ederken çenemin kıvrımından damlayan yaşların pek farkında değildim.

Aklımdan geçenler, dayımın ölmüş olabileceği iğrenç yollar, başımın zonklayıp midemin bulanmasına neden oluyordu. Onu kaybetmenin verdiği ıstırap bıçaklanmanın yaşattığı acıdan daha kötüydü. Dökülen gözyaşlarını silmek için titreyen elimi kaldırdım.

Lachlan'a tekrar baktığımda, onun kanının da benim ellerime bulaşmış olduğunu biliyordum. Casimir, Werreeleri ve Alfred'i benim için göndermişti. İçimdeki bir şeyler yozlaşmıştı, sanki artık kalbimle ruhum arasında bir gölge oturuyordu. Karanlık bir yerdi, özlem ve ihtiyaçla dolu, intikamla yanıp tutuşan bir yer. Casimir'in bir gram merhamet görmeden acıyla kavrulmasını görmek istiyordum.

Brennus konuşmayı bitirdiğinde, kalabalığa Finn hitap etti. Konuşması fazla sürmedi. Bitirdiğinde, yanında duran Molly'nin yanındaki Faolan'a baktı ve Faolan konuştu. Kayanın etrafındaki tören devam etti, sırayla her Gancanagh konuşmuştu. Brennus'un yanında dikilirken diğerlerinden kopuk hissediyordum. Ne dediklerini anlamıyordum, çünkü hâlâ anlamadığım bir dilde konuşuyorlardı.

Bir süre sonra yanımda duran Declan konuşmasını bitirdi ve herkes gözlerini üzerime dikti. Brennus kulağımın yanına eğilip, "Devam etmeden önce burada toplananlara bir şey söylemek ister misin?" diye sordu.

Bir an sessiz kalıp Lachlan'ın yüzüne baktığımda arşivdeki halini, kâğıt oynayıp yüzümü ifadesiz tutarak nasıl hile yapacağımı öğrettiğini hatırladım. Bize ilk kez rüzgârı kontrol etmek için büyü yaptığında ailesinin yaşadığı yerdeki kapıları yerinden sökmesini anlatışını... Bana bir probleme çeşitli açılardan bakmayı öğrettiği strateji toplantılarını... Yanımda durup beni başkalarının uzuvlarını alan acımasız gölge yaratıklardan korumayı deneyişini... Ölmüştü ve geri gelmeyecekti.

Hâlâ gözlerimden akmakta olan yaşları silip yumuşak bir sesle konuştum. "Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyorum. Bilinmez bir yola tek başına gitmek mi, yoksa sevdiklerinin gidişini arkada kalıp seyretmek mi? Arkada kalan bizler, böyle bir yaranın asla iyileşmeyeceğinin bilincindeyiz. Durmadan kanamaya devam edip içinizde yanacak." İçim bir acıyla buruldu, dayımı düşünüyordum.

"Yerine başkasını koyamayacağımız birini kaybettik. Lachlan gibi başka birisi yok. O eşsiz... orijinaldi. Sonraki durağı neresi olursa olsun, umarım yanında onu eve götürecek biri olur," diye fısıldadım. Yine boğazımın tıkandığını hissetmiştim.

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Bizler gitmesine izin vermeye zorlandık, için için kanamaya... Bunun bedelini istiyorum... Cezasının acıyla ödenmesini istiyorum... İntikam istiyorum ve alacağım. Sana söz veririm Lachlan," diyerek bitirdim.

Tık, tık, tık, tık, tık, tık... İntikam çağrım çocuklarda ilkel bir tepki doğurmuştu. Kendi intikam arzumda kaybolduğum için onları umursamamıştım. Lachlan'ın yanına gidip tuttuğu mızrağa dokundum. Silah nazik bir ninni söylemeye başladı. Uçurumların altında dalgalanan deniz yüzünden bastırılıyordu ama ben ve Lachlan'a yakın olanlar duymuştu. Birkaç saniye sonra elimi geri çekip onu bıraktım. Lachlan'a arkamı dönüp Brennus'un yanına gittim. Gözleri nazikçe bakıyordu; sanki ona inanılmaz bir hediye vermiştim.

Brennus beni kucaklayıp başını eğdi ve kulağımın yanına fısıldadı. "Gerçekten de bir kraliçesin."

Elimi göğsüne koydum ve ona bakmak için başımı oynatıp fısıldadım. "Bana Casimir'i getirirsen, ne istersen o olurum."

Gözleri arzuyla parlarken cevap verdi. "İşte bu ilginç bir teklif."

Finn o anda boğazını temizledi ve Brennus'un yavaş yavaş kendini toparlamasına neden oldu. Brennus gönülsüzce beni bırakıp taşa gitti ve elini Lachlan'ın başına koydu. Gözlerini kapadığında havadaki enerji ona doğru hareket etmeye başladı. Brennus anlamadığım sözler fısıldadıktan sonra Lachlan'dan birkaç adım uzaklaştı. Lachlan'ın etra-

fında yeşil bir ateş yanarak zırhının iki yanını yalayan alevler havaya öbek öbek dumanın yükselmesine neden oldu. Nefes aldığımda hava yanık şeker gibi kokuyordu.

Lachlan'ın yanan cesedine sırtımı dönüp uçurumun kenarına ve altındaki denize doğru tek başıma yürüdüm. Burası taşlıktı ve yosunla kaplıydı. Uçurumun kenarına ulaştığımda, içimde kanatların çırpındığını hissettim. Olduğum yerde taş kesilip derin bir nefes aldım ve burnumdaki yanık kokusunu temizledim. İleri bir adım daha attığımda çırpınışlar arttı. Bacaklarım ağırlaşıp denize doğru bir adım atmamı zor hale getirdi.

Reed buralarda bir yerlerde, diye tahmin yürütürken kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Sonraki adımı atmak imkânsızdı. Bataklıkta koşmaya çalışmaya benziyordu. Uzanıp keskin kenarlı kayalardan birine tutunup kendimi ileriye çektim. Reed uçurumun altındaki resiflerden birinde saklanıyor olmalıydı. Bağırıp burada olduğunu bildiğimi söylemek istedim ama yapamadım. Kendimi uçurumun kenarına çekerken güçlükle hareket edebiliyordum.

Artık içimdeki kelebekler deli gibi çırpınıyordu ve burada, hâlâ hayatta olduğu güvencesiyle beni rahatlatıyorlardı. Etrafım bulanıklaşmaya başladı. Biraz önce net bir şekilde çizilmiş olan hatları göremiyordum. Doğru ve yanlış artık bana mantıklı gelmiyordu. Artık kötülüğün tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Siyahla beyaza alışkındım ben ama artık her şey grinin tonlarına bürünmüştü. Olmak istediğim yerden çok uzaktım. Reed'e muhtaçtım. Beni bu kötülüğün kenarından çekip almasına ihtiyacım vardı, çünkü bir kez düşersem geri dönüş olmayacaktı.

Nefesimi verip adını söylemeyi denedim ve karşılık olarak fısıldadığını duydum. "Buradayım." Gözlerimi kapatıp ruhumla kalbimin arasındaki karanlık ve kanayan yere dokunan sesinin tadını çıkardım.

Brennus konuştuğunda etrafımda buz gibi bir hava esti. "Eve dönme zamanımız geldi. Yorgun görünüyorsun; dinlenmeye ihtiyacın var."

Ellerimi ceplerime sokup içlerinde bulunan hediyelere sımsıkı tutundum. "Eğer atlarsam beni yakalar mısın?" diye sordum karşımdaki denize bakarken. Sonraki nefesimde hem Reed'in hem de Brennus'un yanıtını duydum. "Yakalarım."

Reed'in yanıtı öyle kısıktı ki Brennus'un onu duyabileceğini sanmıyordum. Yüreğimi kendisine çekiyordu. Reed'le olmayı çok istiyordum ama bunun asla olmayacağına inanmaya başlamıştım. *Artık gitmem gerek, yoksa elimde sadece bu kavuran intikam hissi kalacak.*

Denize doğru ilerledim, Reed'e doğru. Atlayamadan Brennus beni arkamdan tuttu.

Kollarının arasında hareket edip Casimir'in hediyesini alması için uzattım. "O zaman bu bizim için."

"Nedir bu?" diye sordu Brennus. Pudralığı elimden alıp parmaklarını metal kapağın üzerine işlenmiş kan kırmızı mücevherlerin üzerinde gezdirdi.

"İntikam," diye solurken Brennus'un yeşil gözlerine baktım ve içlerinde bana duyduğu şehveti gördüm. Diğer elimdeki kolyenin düşmesine izin verdim ve aşağıdaki denize düşmeden önce Reed'in yakalamasını umdum.

BÖLÜM 20

Hediyeler

Ona verdiğim parlak metal pudralığı tuttuğunda Brennus'un gözlerinde merak okunuyordu. Çevirip inceledi. Casimir'den geldiğini anlamam için tutmama gerek yoktu. Kapağı süsleyen kanatlar bir şekilde ellerimle ayaklarımın dermanını kesiyordu, aynı Casimir'le tanıştığımda onun yaptığı gibi.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu Brennus.

"Bence Casimir gönderdi." Bu kadar sakin konuştuğuma şaşırdım. "Sakın açma. Çok zeki bir tuzak," diye onu uyardım.

Kelebekler hâlâ karnımda çırpınıyor ve Reed'in varlığını işaret ediyordu ama burada olduğundan tamamen emin olamıyordum. Yani mantığım hâlâ büyülü anlaşmanın sınırları içinde hareket etmeme izin veriyordu. Burada olması ve biraz önce bıraktığım kolyeyi yakalamış olması için dua ettim. Brennus'la konuşmamı da dinliyor olmasını umuyordum.

"Bu tuzak nasıl işliyor?" diye sordu Brennus kolu koruyucu biçimde etrafıma dolanırken.

"Bir portal, yani iki yer arasındaki bağlantı. Bu aynanın bir eşi var ve ikisi de açıldığında bir koridor gibi birbirlerine bağlanıyorlar, böylece bir meleğin ya da diğer varlığın şekil değiştirip koridordan diğer tarafa geçmesini sağlıyor," diye açıkladım.

"Bunun Casimir'den geldiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu kesinleştirmek için.

"Metal olması bence iyi, yoksa çürümüş lahana gibi kokardı." Kısaca Brennus'a önceki doğum günümde bana Alfred tarafından hediye edilen portalı bilmeden nasıl açtığımı anlattım. İçinden çıkan ve beni boğmaya çalışan gölge adamı açıkladım. "Casimir, Alfred'in bunu zaten denediğinden haberdar olmamalı. İhtiyarın yeni hilelere ihtiyacı var."

"Bu tuzak mükemmel, çünkü daha önce hiç duymadım." Gözleri sevgiyle yüzümde dolaştığında korkunç bir harabe gibi göründüğümü fark ettim. Büyük ihtimalle her yanıma bulaşıp Lachlan ve dayıma yas tutarken ağladığım için akmış kara dövmelerle kaplıydı. Çekingen hissederek yanağıma dokundum ve çektiğimde parmaklarımda siyah boyayı gördüm.

"Sanırım meleklere has. Kaçış yollarını herkese yaymıyorlar. Öğrenmem için bir tanesini açmam gerekti." Gözlerimi kaçırdım, çünkü Brennus yoğun kara saçının üstündeki defne tacıyla çok yakışıklı görünüyordu. Kanatlarım biraz kıpırdadı ve Brennus'tan yer gök inleten bir kahkaha kaçtı.

"Seni arzuluyorum *mo chroí*," dedi derin sesi ve sahiplenici gülümsemesiyle. "Ne kadar çok olduğundan haberin yok, değil mi? Bana şu an olduğundan daha güzel gözükmemiştin hiç. Vücudu tören çizgileriyle bezenmiş bir peri gibi, uzun zaman önceki delikanlı zamanlarıma ait görünüyorsun. Senin için o zaman da savaşırdım. Bu ya da diğer dünyada. Burayı beraberce Cennet yapabiliriz."

"Casimir bu hayalle tam aramızda dikiliyor," dedim konuya dikkat çekerek, Brennus'a karşı çok güçlü bir çekim hissediyordum. Ona karşı duyduğum arzu her geçen gün artıyordu. "Benim için geri gelecek."

Brennus pudralığı kaldırdı. "Bununla ona mesaj göndermek için bir sürü yol var. Hadi, eve gidip keşfedelim," dedi beni uçurumdan ve meleğimden ayırarak.

Eve dönerken Brennus'a yaslandım. Pudralıktan bahsetmedik. Hâlâ korkunç bir kaza geçirmişim gibi hissediyordum. Her yanım ağrıyordu, sarsılmıştım ve saldırının korkunç sonuçları içimi keder ve *ıstırapla* dondurup bırakmıştı.

Brennus beni *sımsıkı tutup rahatlatmayı denedi ve beni şaşırtarak bunu başardı. Eve girdiğimizd*e Finn'in yanında durup konuştu. "Genevieve'e epey ilginç bir şey gelmiş. Birkaç dakika sonra ofisimde olabilir misin? Seninle konuşmak istiyorum."

Finn başıyla onayladıktan sonra bana baktı. Konuştuğunda gözleri yumuşadı. "Harika görünüyorsun Genevieve. Aynı bir peri gibi."

"Teşekkürler Finn," dedim aksanını kullanarak. *Gülümsedim. "Aklına kazı, çünkü şimdi gidip bir duş alacağım."*

"Bugün bizi onurlandırdın," diyerek yanıtladı Finn. İltifatı yüzünden kızarıp başımı eğdiğimde gülümsedi.

"Çok alışma," diye tavsiyede bulunduğumda gülümseyip başını salladığını gördüm.

"Seni yukarı götüreceğim *mo chroí*," dedi Brennus, beni merdivenlere doğru götürdü. Korumalarım da bizi takip etti. Declan odamı kontrol ettikten sonra bana göz kırpıp koridorda beklemeye gitti.

Yalnız *kaldığımızda Brennus konuştu. "Şimdi git ve duşunu al. İşin bittiğinde seninle bir şey konuşmak istiyorum."*

Nereye taşındığımızı bana söyleyebileceğini düşünüp duşu çabuk almaya çalıştım. Kınayı vücudumdan çıkarmak düşündüğümden uzun sürdü. Hafif çizgiler kaldı ama pes edip ipek bornozu üzerime geçirdikten sonra saçımı kuruttum. Yorgun hissediyordum. Üzerime tayt ve kanatlarıma uygun kolsuz bir tişört geçirdim.

Oturma odasına geri gittiğimde, Brennus'un sandalyesine bakan kanepeye oturdum. "Benimle konuşmak istemiştin?" diye sordum hemen başlamayınca.

"İstiyorum," dedi Brennus yüzümü inceleyerek. "Sadece sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Nedir?" Ciddi yüz ifadesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı.

"Sana yazdığım notu hatırlıyor musun? Hani Çin'de?"

"Evet."

"O mektupta sana bir söz verdim. Bunu sana şimdi vermek istiyorum ama iyi bir şey mi, *kötü* mü bilmiyorum. Doğum günü hediyenin bir parçası olmasını istemiştim."

Anılarımı inceleyip bana ne sözü verdiğini hatırlamaya çalıştım. Aklımdaki zayıf bir yankı olan mektubun üzerinden geçtim: *Yüreğinin en derinlerinde sakladığın ihtiyaçları, hepsini biliyorum. En çok bir aile istiyorsun. Sana o aileyi vereceğim. Başka şeyler de istiyorsun, diğerlerine anlatmadığın şeyler. Asla. Sana söz veriyorum, senin babanı bulacağım. Baban hakkında araştırma yapıp onu arıyorum. Eğer buradaysa, onu bulacağım.*

"Babamı buldun." Aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlanmıştım.

"Hem buldum hem bulmadım. Kim olduğunu bildiğime inanıyorum ama şu anda nerede olduğuna dair bir fikrim yok."

"Kim peki?" diye sordum minik bir sesle. Brennus'un gözlerine bakamıyordum.

"Adı Tau." Başım aniden kalktı.

"Şaka mı bu?" diye sordum doğum sertifikamı düşünürken. Babamın belirtildiği yerde sadece bir T harfi vardı. Hep belgeyi boş bırakmamak için yaptıklarını düşünmüştüm. Ama bir isimdi. "Bir babam var," diyerek nefesimi verdim. Yine yüzüne baktığımda Brennus bana gülümse-

di. "Onun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum, ona doğru eğilip yüzünü inceledim.

"Biliyorum. Epey ünlü."

Aklıma yüzlerce soru geliyordu ama bir tanesi karnıma yumruk atılmış gibi bana çarptı. "Kötü tarafta mı?" diye sordum kendimi durduramadan.

"Kime sorduğuna bağlı ama hayır. İlahi bir melek. Bunu demek istedin, değil mi?" Elim ayağım kesilmiş halde başımla onayladım. Uzun süre aklının bir köşesinde en kötü ihtimal olarak düşündüğün şeyin sadece bir ihtimal olduğunu öğrendiğinde gelen rahatlamayı hissettim.

"İlahi bir melek," diye fısıldadım. "Bana ondan bahsedebilir misin?" Karakterine ufak bir bakış atabilmeyi, gizli hazineymiş gibi içimde tutabileceğim bir bilgi kırıntısını istiyordum.

Gülümseyip konuştu. "Elbette kendisi bir Serafim. Bazı kahramanlıkları iyi bilinir. Seçkin biri. Tau bir komutan."

"Cesur mu?"

"Şöyle anlatayım: Cennet'teki ve Sheol'daki Serafimler arasında bir barış görüşmesi olduğunda, Sürgün meleklerle konuşmaya Sheol'a Tau gider. Yalnız başına." Vücudumdaki tüm tüyler bir anda diken diken oldu. Düşmanla konuşmak için cehenneme tek başına gidebilmesini sağlayan cesaret çeşidini hayal ettim. "Artık tüm o cesaretini nereden aldığını biliyoruz."

Çok sinirlenmiştim. "Evet, annemle dayımdan," diye karşılık verdim. Öfkenin nereden geldiğini bilmiyordum ama epey şiddetliydi.

"Şu anda sana pek hediye gibi görünmediğinin farkındayım ama bu arzuladığın bir şeydi. Öyle çok ihtiyaç duyuyordun ki kanındaydı," dedi yumuşak bir sesle. "Saklayamadın."

Brennus'u soru yağmuruna tutup Tau hakkında bulduklarını öğrenmeye çalıştım. Bana anlatabildiği tek şey Tau'nun önderliğinde Sürgün meleklerle yapılan savaşlardı. Neden annemi hamile bıraktığını ya da neden kalıp beni büyütmeye yardım etmediğini açıklamıyordu. Melez olduğumun neden bana söylenmediğini de bilmiyordu.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor Brennus?" Yolumu kaybetmiş ve çaresiz hissediyordum. "Benden ne istediklerini bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Senden ne istediklerinin bir önemi yok," diye cevap verip yanıma oturdu. Beni kendisine çektikten sonra nazikçe sırtımı okşarken başımın göğsünde durmasına izin verdi. "Onlara ne vereceğin önemli. Bizim korumamıza sahipsin. Sen kraliçesin." Söylediği bir şey yine içimdeki o karanlık yere dokunmuş, daha az kanayıp daha az acımasını, biraz daha az yalnız hissetmemi sağlamıştı.

"Bazen Brennus, tam da duymaya ihtiyacım olan şeyi söylüyorsun," diye fısıldadım boynuna doğru.

Kolları etrafımda sıkılaştı ve işte o anda kendimi güvende hissediyordum. "Sen yokken bu kadar uzun süre nasıl yaşadım bilmiyorum *mo chroí*," dedi.

"Hediyem için teşekkür ederim Brennus," diye mırıldadım. Mahcup hissettim, çünkü ben ona hiçbir şey vermemiştim. Burada tutsağı olduğumu biliyordum ama artık her şey karmakarışıktı. Brennus ete bürünmüş bir cazibeydi. Tutkuyla istediğim şeyleri bulup bana veriyordu. Bu güçlü bir ilaçtı. Beni tanımadığında ona direnmek kolaydı ama artık tanıdığı için her şey çok zorlaşmıştı. O gücü geri kazanmak için bir şey yapmam gerekiyordu, yoksa elimden kayıp gidecekti.

"Benim de sana bir hediyem var Brennus," dedim ondan uzaklaşarak.

Şaşkın göründü. "Öyle mi?"

"Evet. Sen burada bekle, gidip alacağım," dedim ve kanepeden kalktım. Odamızdaki banyoya gittim. İçinde kanımın bulunduğu büyük parfüm şişelerinden birini aldıktan sonra oturma odasına geri döndüm.

"Bu nedir?" diye sordu Brennus ona uzattığımda, elimden almasını bekliyordum.

"Sigorta poliçem," diye yanıtladığımda soğuk eli elime değmiş ve şık şişeyi almıştı. Kapağını açıp burnuna gördü ve yavaşça kokladı. Dişleri hemen güçlü bir *tık* sesiyle çıkıverdi.

"Bu... Bana kanını mı veriyorsun?" diye sordu ihtiraslı bir bakışla.

"Sana güveniyorum. Bu kanı ısırılmanın verdiği acıyı durdurmak için içmeyi planlıyordum. Kanımla istediğini yap. Tek isteğim, sana olan güvenime ihanet etmemen." Şişenin ağzını kapatırken gözlerinin kararışını izledim.

"Öldüğümden beri kimsenin bana bir şey vermediğini biliyor musun?" diye sorduktan sonra tutmam için elini uzattı. Yine yanına oturdum. "Sahip olduğum her şeyi kazanmak için savaşmam gerekti."

"Güvenimi de kazanman gerekti," dedim ve kahkaha attığını duydum.

"Öyle ve bu yaptığım en zor şeydi," diye kabul edip gülümsedi. Neşeliyken dişleri o kadar da ürkütücü gelmiyordu.

"Artık senin olduğuna göre, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum yorgun hissederek. Başımı omzuna yasladım.

"Kaybetmemeye çalışacağım," diye mırıldadıktan sonra saçlarımı öptü.

Yorgunluktan esniyordum. "Güzel." Sonraki nefesimi çekerken Brennus beni kollarının arasına alıp benimle beraber yavaşça yatak odasına yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum biraz tedirgin olarak.

"Seni yatağa götürüyorum. Bir dakika içinde sızacakmış gibi görünüyorsun. Bu akşam gideriz diyordum ama sen iyileşene kadar, birkaç gün ertelememiz gerekecek. Canlıların bu kadar kırılgan olduğunu unutup duruyorum," dedi şaka yaparak.

Ben de ona, "Ölümsüz olmanın daha cazip görünmesini sağlamaya mı çalışıyorsun?" diye sataştım.

"Hayır. Artık yeni bir planım var," dedi boynumu öpmeden önce.

"Ya? Neymiş bu yeni plan?" Öpücüğü yüzünden kalbim hızla atmaya başlamıştı.

"Eski plan seni bizden biri, bir ölümsüz yapmak için geçecek zamana odaklanmıştı," diye kabul edip beni kocaman yatağa yatırdı. Battaniyeyle üzerimi örttükten sonra yanıma oturup büyük ihtimalle korkumu yansıtan gözlerimin içine baktı. "Yeni plan asla ölümsüz olmamana odaklanmış durumda."

"Yeni planını sevdim," diye fısıldadım. Eski planını zaten biliyor olsam da kulaklarımla işitmek beni korkutmuştu. Parmaklarıyla yanağıma dokundu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kederle ve nazikçe beni öptü. Geri çekilip yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Finn'le pudralığı konuşacağız. Sen dinlendikten sonra seni bilgilendiririz. Doğum günün kutlu olsun, tatlı *aingeal*'ım."

"Teşekkürler," dedim uykulu uykulu. Kapının kapandığını duyduktan sonra yatağa biraz daha sokuldum.

Uykuyla uyanıklık arasındaki alacakaranlıkta birinin bana fısıldadığını duydum. "Kızıl."

Gözlerimi açtığımda Russell'ın çikolata rengi gözlerine baktığımı fark ettim. "Russell," diye mırıldandım. Biri gelecek mi diye görmek için hemen kapıya baktım. Onun burada olduğunu kimsenin fark etmediğine emin olduğum-

da, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyorsun Kızıl?" diye sordu Russell soruma yanıt vermeden. "Casimir sana o portallardan birini gönderdi ama sen gidip vampirlere verdin?" Yanıma oturup kınayan bir bakış attı ve bana başını salladı.

"Gitmen gerek Russell," dedim kendimi oturur pozisyona getirerek.

Endişeyle kaşlarını çattı. "Teknik olarak burada değilim zaten. Bu sadece bir kopya. Planın nedir? O portalı açıp Casimir'in sana gelmesini sağlamak mı?"

"Büyük ihtimalle öyle, bilmem. Henüz konuşmadık." Uyanmak için yüzümü ovaladım.

Şüpheli bir ifadeyle, "Artık karar vermene izin mi veriyorlar?" diye sordu.

"Strateji konuşuyoruz," dedim gizemli davranarak, çünkü bir nedenden ötürü, burada işlerin nasıl yürüdüğünü ona söylememem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Biliyor musun, eskiden akıllı olduğunu sanırdım ama fikrimi değiştirmeye kararlısın, ha? Bu şeyler senin arkadaşın değil, onlar canavar. Senin ailen biziz, onlar değil," diye tutkuyla fısıldayıp yatak odamın kapısını işaret etti. "O uzun, kara ve kokuşmuş herif olmasa, belki de sadece akşam yemekleri için bir atıştırmalık olursun."

Hakaret ettiği için kaşlarımı çattım. "Onların beni ne olarak düşündüğünü senden daha iyi biliyorum," dedim suratımı asarak, Russell'ın bana dediklerinden hoşlanmamıştım.

"Belki de algın biraz tutarsızdır, çünkü bana küçük kraliçeleri oluyormuşsun gibi geldi," dedi beni izleyerek. "Houghton'u hiç hatırlıyor musun Kızıl? Neredeyse öldürene kadar sana işkence etti. Seni bulduğumda zor konuşuyordun. Hayatımızı kurtarmak için ondan kaçtığımızı hatırlıyor musun?"

"Peki, sen onun hayatımızı kurtardığını hatırlıyor musun?" diye karşılık verdim azarlayan bir fısıltıyla. Öfke yüzünden kızardığımı hissediyordum. "Valentine'in bizi parçalamasına izin vermedi."

"Seninle onun hakkında tartışmıyorum. Gelip seni buradan götüreceğiz. Yeni arkadaşlarından birini aldık. Zephyr ile Reed onu yakaladı ve bana epey acıkmaya başlamış gibi göründü. Zee seni ısırdığından emin olmak istiyor, böylece uzun süre 'koma kız' kalmayacaksın," deyip tepkimi bekledi.

"Ne zaman gelip beni almayı planlıyorsunuz?"

"Neden? Yeni kankalarına mı söyleyeceksin?"

"Hayır!" diye fısıldadım savunmaya geçerek. "Sadece... henüz gidebilir miyim emin değilim," deyip başka yere baktım.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" Gerçekten üzüldüğünde hep yaptığı gibi elini saçından geçirdi. "Burada kalmıyorsun! Seni almaya geliyoruz. Sana söylememiz gerekmiyordu. Bu seni rahatlatmak içindi, ikna etmek değil."

"Anlamıyorsun Russell. Eğer kalmama izin verirsen, o zaman Casimir'i öldürebilir miyim onu öğreneceğim. Portaldan haberim olduğunu bilmiyor. Geçen seferki gibi masum ve aptal olmamı bekleyecek," diye açıklayıp mantığı görmesini sağladım. "Bunu burada yapmayı tercih ederim. Gancanaghlar stratejide harika. Casimir'in işini bitirebiliriz."

"Biliyor musun, Zee'ye stratejileri hakkında söylediklerinden bahsederdim ama yaşamayı seviyorum." Şaşkın görünüyordu. "Kızıl, şimdi beni güzelce dinle. Günlerdir güvenliklerinin içine sızıp duruyoruz. Her yerde kocaman delikler var. Bizim kadar hızlı değiller ve büyüleri meleklere işlemiyor. Tek avantajları tenleri ve bizim onların arkasını kolluyor oluşumuz. Zee ve Reed bu yuvayı izlemeye

gönderilen Sürgün melekleri hallediyor. Buranın yakınlarında toplanmış, taşınmanızı bekleyen Sürgünleri de hallettiler. Reed neredeyse hiç uyumuyor. Sadece çalışıyor." Yüreğim sızladı.

Bu durum onu ne hale getiriyor? diye merak ettim uyuşmuş halde.

"Eğer şimdi sizinle gelirsem, Casimir beni takip eder." Kalmak istesem de gitmek istesem de suçluluk duyuyordum.

"Güzel. Onun için hazır olacağız."

"Hayır Russell, anlamıyorsun. Eğer beni alırsanız, Casimir'i ele geçirme şansımızı kaybedeceğiz. Eğer meleklerin yanında olursam, Casimir pudralığı bildiğimi varsayacak, çünkü Güç melekleri beni uyaracaktır. Gancanaghlarla olduğum sürece bilmediğimi düşünüp planına devam edecek. Eğer beni şimdi götürürsen şansımızı kaybederiz." Russell'ın tereddüt ettiğini gördüğüm için bu fırsatın üzerine gittim. "Bu Casimir için kişisel. Neden olduğunu bilmiyorum ama benim için kendisi gelecek. Belki babamı, Tau'yu tanıyordur." Casimir'in onu tanıdığını ve geçmişleri olabileceğini düşündüm.

"O kokuşmuş iblis babanı mı buldu?" diye sordu Russell açıklık getirmek için.

"Adı Tau."

"Bir dakika... Bunu meleklere söyleyeceğim. Geliyorum," dedi üzgün üzgün.

"Yanındalar mı?" Yüzümün kızardığını hissettim, çünkü bir nedenden ötürü bu konuşmanın Russell'la aramda geçtiğini sanmıştım. Reed'in onun yanında olduğunu bildiğim için kıvrılıp kendi içime hapsoldum, yine komaya girmiş gibiydim.

"Off Kızıl," dedi Russell yanımdan, yine hareketsiz olduğumu görmüştü. Kopyası bana doğru gelip tekrar konuşabilelim diye vücuduma girdi.

Bu anlaşmadan nefret ediyorum Kızıl. Russell'ın sesi kafamın içinden geliyordu.

Tereciye tere satıyorsun Russell. Bir de ben ne çekiyorum onu düşün.

Kızıl, burada uyumana izin vermiyorlar mı? Yorgunluktan ve açlıktan ölüyorsun. Yemek yemen gerek. Böyle nasıl yaşayabiliyorsun? Cheeseburger falan söyle lütfen!

Hemen rahatladım ve gülmek istedim. *Geldiğinde uyumaya çalışıyordum.*

Peki, şey aspirin falan iste, çünkü hâlâ canın yanıyor, dedi endişeli bir sesle. *Bir saniye, Buns bana bir şey söylüyor.* Bekledim, Buns'la konuşmasını bölmesin diye aklımdan geçen soruları susturmaya çalıştım ama düşünmemeye çalışmak zordu. *Tamam, Buns babanın Cennet'te rockstar kadar ünlü olduğunu söyledi; epey gösterişli bir soydan geliyorsun Kızıl.*

Bir şekilde onu kahraman olarak görmekte zorlanıyorum Russell. Öfkeliydim ve acı çekiyordum. *Uzun süre boyunca olduğum kişi için utanç duymama neden oldu.* Bütün bunlarla bir başıma bıraktı beni.

Ah Kızıl, çok kızgınsın! Alfred gibi Sürgün bir ucube olmadığı için mutlu olursun sandım.

Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum. Burada değil sonuçta, değil mi?

Tamam, az bekle. Zee ve Reed'e, Casimir'i vampirlerle tuzağa düşürmek istediğini anlatıyorum, dedi Russell dalgın dalgın. *Reed şimdi bardağını kırdı... Biraz aklını kaçırdı sanki... Bayağı... Sakinleş oğlum, ben senin tarafındayım Reed... Tamam, tamam! Şey... Kızıl, Reed olmaz dedi.*

İçim endişeyle dolmuştu. *Bu benim görevim Russell. Zee'yle konuş. Beni anlayacaktır. Bunu yapabilirim. Yoluma çıkmayı kesin.*

Yoluna çıkmak mı? *Bana bunu dememiş ol!* dedi sesinde hayret nidasıyla. *Son kez buraya geldiğimde, kalmam ve seni*

burada yalnız bırakmamam için yalvarıyordun. Reed haklı. Şöyle diyor: *"Arı kovanına çomak sokup olacakları görmek için orada kalmazsın."*

Casimir'i yakalayacağım, dedim öfkeyle, kalbimle ruhum arasındaki o karanlık yer öfkeyle dolup beni ele geçirdi. *Alfred'i bana gönderdiğinde dayımı* öldürdü, GERÇEK babamı. *O benim ve Gancanaghlar bana yardım edecek. Anladın mı? Bu şeytani S*ürgün pisliklerden bıktım. Etrafta dolaşıp beni ve ailemi öldürmekle tehdit ediyorlar. Ve ben de Reed ve Zee'nin arkasında saklanacak mıyım? Casimir bana başka ne gönderecek? İfrit ordusu mu? Bunu halledene kadar gelip beni almayı aklınızdan bile geçirmeyin Russell. Şimdi, kafamdan çık, dedikten sonra Russell'ın kopyasını içimden çıkardım. Tamamen öfkeli ve bitkin hissediyordum.

Russell'la bağlantım koptuğunda odamdaki kopyası da yok oldu. Kocaman bir suçluluk hissinin bana çarpması yaklaşık bir dakika sürdü. Yastığı kendime çekip sıkıca kucakladım ve yine ağlamamaya çalıştım. Ağlamaktan bıkıp usanmıştım.

Yavaş yavaş rahatladım. Uyumuş olmalıydım, çünkü ardından hissettiğim ilk şey etrafıma dolanmış kollar ve sıcak bir göğüstü. Düşünmeden arkamı döndüğümde meleğimin sıcacık ve mükemmel dudaklarını buldum. İçimde saklı tuttuğum tüm özlemle onu derin derin öptüm. Ne yazık ki bilincimin tamamen açılması uzun sürmedi ve büyülü anlaşma yeniden etkisini gösterdiğinde kendi içime çekildim.

Reed hafif bir sesle inleyip hem öpüşmemizin verdiği mutluluğu hem de kesmenin bıraktığı hayal kırıklığını ifade etti. Alnını benimkine yaslayıp bana daha sıkı sarıldı.

Aklımı kaçırmış olmalıyım. Ondan bir saniye bile ayrı kalmanın nasıl da imkânsız olduğunu düşündüm. "Bunu özlüyorum Evie. Senin tepkine ne kadar ihtiyaç duyduğuma

dair bir fikrin yok, herhangi bir tepki..." diye mırıldadı, sesindeki ıstırabı gizlemeyi deniyordu. "Endişelenme, buraya seni yanımda götürmek için gelmedim. Sadece buraya gelip bana geri dönmene ihtiyacım olduğunu söylemeliydim," diyerek yanağıma soludu. Kokusu içimde hoş şeyler yapıyordu. "Sen olmadan sadece idare edebiliyorum. Sesini duyamamak, gülümsemeni görememek, dokunuşunu hissedememek canımı yakıyor.

"Görev duygusunu anlıyorum; bana mantıklı gelen tek şey o. Sana yaptıkları için Casimir'i öldürmeyi denemen gerektiğini hissediyorsun. Kırk sekiz saatin var," diye fısıldadı, gözlerimin içine bakıyordu. "Ne yapacaksan bu süre zarfında olmalı, çünkü sana sadece bu kadar verebilirim. Bu kadar. Daha fazla sensiz kalamam. Buns ve Zee razı olup içgüdülerine güvenmem gerektiğini düşünüyor. Şu anda seni alıp götürmememin tek sebebi bu. Bana, eğer sana karşı bu kadar zorba olmasaydım, kiliseye tek başına gitmek yerine bize geleceğini söylediler," dedi yüzünde ıstırap dolu bir ifadeyle. Ona bunları yaşattığım için suçluluk hissiyle boğulmama neden olmuştu.

"Değişmeye çalışıyorum ama her durumun kontrolünü elimde tutmaya alışkın olduğumu anlaman gerek. Sana doğru geldiğini gördüğüm her tehditten seni koruyamamak benim için çok zor, neredeyse imkânsız," dedi soğuk bir kahkahayla. "Söz konusu sen olunca her şey çok büyük bir risk. Onunla burada bir dakika daha kalman düşüncesi... beni acılara boğuyor. Eğer her şey son bulmadan sana bir şey olursa..." Sustu ve çenesi sımsıkı oldu. Kanadıyla vücudumu koruyucu bir şekilde sardı.

"Yapman gereken bir işin olduğunu biliyorum; bir görevin var ama hâlâ yolun başındasm ve çok kırılgansın," dedi Reed boynumu öpüp beni kendisine çekerken. Yanaklarım kızarırken kalbim küt küt atıyordu. "Söz konusu Casimir

olunca, hareketlerini iyi düşün. Benden daha yaşlı. Bu yaşa riske girerek gelmedi. Fakat kibirli ve bunun onun için kişisel olduğuna inandığını söyledin. Russell bana Casimir'le olan görüşmeni anlattı. Kafanın içinde görmüş ve haklı olduğunu düşünüyor. Casimir'i sarsmışsın.

"Bundan sonra yakında olacağım. Ara ara beni hissedebilirsin. Zee ve Dominion'dan bazı melekler de burada: Preben, Sorin ve Elan'ın dışında birkaç tane daha. Gelen Sürgün melekleri hallediyoruz ama sen tuzağını Casimir'e salar salmaz misilleme olacaktır. Bunu bekleme. Planını tamamladığında gelip seni buradan alacağım. Senin de tanık olduğun gibi Sürgünlerin, Gancanaghlara bağlılığı olmayan bir sürü yandaşı var." Eğilip büyüyle bıçaklandığım omuzu öptü. "Brennus sana çok odaklanıyor. Bu onu olacaklara karşı kör etti." Esir edici biçimde kanadımı okşayıp beni kendisine karşı güçsüz bırakıyordu.

"Gancanaghları koruyorduk. Seninle Brennus arasındaki büyülü anlaşma bozulduğunda bu bitecek. Sonra onu öyle derine gömeceğim ki Sheol'un çığlıkları onun üstünde atılacak."

İçimden keskin bir titreme geçti. Bunu istemem gerekirdi; Brennus'un acı çekmesini istemem gerekirdi ama istemiyordum. İstesem de istemesem de kanımdaydı ve onun ıstırap çektiği düşüncesi bana ıstırap veriyordu. Seçim yoktu. Reed'le olmam gerekiyordu. İstediğim, ihtiyacım olan oydu ama Brennus...

"Sana geyik kanı getirdim, yatağının altında duruyor. Eğer ısırılırsan, eğer seni dönüştürürlerse..." diye fısıldadı sıktığı dişlerinin arasından, beni neredeyse canımı yakacak kadar çok sıktı. "O zaman beni bul... Güzel bir ilk yemek olurum. Kollarının arasında ölme düşüncesi bana cennet gibi geliyor." Boğazıma canımı yakacak kadar büyük bir yumru oturdu, neler çektiğini işitiyordum. Beni nazikçe öpüp bıraktı.

Reed yataktan kalkıp odamdaki ufak masayı işaret etti. "Russell bana aç olduğunu söyledi, bu yüzden sana yiyecek bir şey getirdim." Bocalar göründü, bana bakıp ellerini yumruk yaptı. İlk defa, ona verdiğim yüzüğün parmağında olduğunu gördüm. Bugün onun için bıraktığımda yakalamıştı. "Kırk sekiz saat Evie... Seni seviyorum," diye fısıldayıp bir anda yok oldu.

Yatakta oturdum. Geri gelip beni de alsın diye adını haykırmak istiyordum. Bu deliceydi. Ben delirmiştim. İntikam Reed ka*dar önemli değil,* diye düşündüm ve alnımı büktüğüm dizlerime yasladım. Bu intikamdan çok daha fazlasıydı. Bu sevdiğim başka birini daha öldüremeden Casimir'i yok etmekti.

Yataktan kalkıp masaya yürüdüm ve kutuyu açtım. Peynirli makarnanın enfes kokusu beni etkisi altına aldı. Bir kutu Twinkies de masanın üzerinde duruyordu. Makarnayı bırakıp bir Twinkie aldım. Açıp ısırırken ağlamamayı denedim.

BÖLÜM 21

plan içinde plan

"Bence benim planım en güzeli. Kontrol onlardaymış gibi görünüyor. Ayrıca, kim onun çıplak vücuduna dayanabilir ki?" diye sordu Eion masanın karşısından. Eli beni gösteriyordu. "Aynaya girip portaldan geçmek için birbirleriyle savaşırlar."

"Pudralığı anadan doğma açmıyorum Eion," dedim ona gözlerimi devirerek. "Çıplakken nasıl dövüşeceğim?"

"Bilmem ama izlemesi ilginç olurdu," deyip kurt gibi sırıttı.

Brennus, "Belki de gerçekten çıplak olman gerekmez... Çıplak kopyan da iş görür," dedi dalgın bir sesle.

"Siz beni çıplak görmek istiyorsunuz sadece," dedim şüphelenerek, pis pis sırıtmalarını izledim.

Şövalye Barı görmeye alışkın olduğumdan daha kalabalıktı. Brennus, Finn, Declan, Eion ve Faolan'la beraber Goban, Lonan, Ninian, Alastar ve Torin kilisede birleştirdiğimiz masada oturuyordu. Yeni yüzlere rağmen bir yüzün eksik olduğundan epey haberdardım: Lachlan.

"Ben Genevieve'in bir kopyasını kullanalım diyorum hâlâ," dedi Declan.

"Çıplak?" diye sordu Eion; Declan'ın ona kaşlarını çatmasını seyrettim.

"Çıplak değil, sadece kopyalarından biri. Böylece o bir yerde güvendeyken Sheol Parlakları'nı hallederiz," dedi Declan. Eion bana bakmıştı ve kaşlarımı çattığımı gördü.

"Yeteneksiz değilim Deck. Bunu yapabilirim," dedim kızarak. "Casimir geldiğinde orada olmak istiyorum." *Neden öldüğünü bilmesini istiyorum; bu benim için de kişisel.*

Declan çekinerek gülümsedi bana. "Yetenekli olduğuna dair bir kuşkum yok. Werreelere sor da bunu yanıtlasınlar ama yine de hoşuma gitmiyor. Burada *aingeal*'lardan bahsediyoruz. Werreelerden değil, eski ve kadim *aingellar*'dan. Vücudun demirden ve kalbin de çelikten yapılmış olsa, yine endişelenirdim," dedi Declan. Kâğıttan yapılmışım gibi bakıyordu bana. "Bu oyun değil kızım. Bunlar kötülüğün vücut bulmuş hali," dedikten sonra başını salladı.

"Teşekkürler Deck ama botumu ayağıma daha yeni geçirdim, neye basacağım beni pek endişelendirmiyor,» dediğimde çocukların kahkahalarını bastırmaya çalıştığını duydum.

"Bizim gibi konuşmaya başladın," dedi Finn. Başını sallayıp bana göz kırptı.

"Eion'un planını düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor *mo chroí*," dedi Brennus. Bizi Casimir'in gönderdiği pudralığı nasıl kullanacağımız konusuna geri çekti. "Seni saf ve korumasız gösteriyor. Karşı koyamadıkları iki şey. Bu benim en sevdiğim tuzağım: şehvet. Arzu ağına yakalanmak," dedi tutku dolu bir sesle. "Üstelik yer ufak ve samimi. Casimir'in doğasına uygun... Şehvetli ve erotik..." dedi Brennus beni izlerken. Biraz kıvrandım ve yanaklarım kızardı.

Bıkkın bıkkın alnımı ovaladım. "Savaş odasında açamaz mıyız? Geldiklerinde de onlara mutfak lavabosu fırlatırız?" diye mırıldandım. Dediklerim yüzünden hepsinin aklı karışmıştı, çünkü bazen her şeyi kelimesi kelimesine anlıyorlardı.

"Ne... Büyülenmiş otomatik tüfeklerimiz ve füze rampalarımız varken neden onlara lavabo fırlatıyoruz?" diye sordu şaşkın Ninian. "Faolan, ona cephaneliği gösterdin sanıyordum. Ona elli kalibrelik zırh deliciyi söküp takmayı öğrettiğini söyledin. Neden lavabodan bahsediyor?" diye sorup parmağını suçlayarak Faolan'a salladı.

"PEKİ!" dedim ve kavga etmeye başlamasınlar diye iki elimi kaldırdım. "Eion'un dediğini yapacağız ama 'çıplaklık illüzyonu' olmalı ve hemen yapacağız, bu akşam. Casimir'in, hediyesini neden açmadığımdan şüphelenmesini istemiyorum. Ne kadar erken, o kadar iyi." Zamanım tükeniyordu. Reed kırk sekiz saat vermişti ve birkaçı geçmişti bile.

"Plan bu o zaman?" diye onaylamam için sordu Brennus. Başımla evet işareti yaptım ve yol haritam olduğu için korkunun içime işlemeye başladığını hissettim. Başarmanın mı, yoksa kaybetmenin mi beni daha çok ürküttüğünü bilmiyordum. Kaybetmek Casimir'in hayatta kalıp arkadaşlarımı ve beni avlaması anlamına geliyordu. Başarmak ise beni gerçek bir katil yapacaktı. Bir kez avımı takip etmeye başladığımda, geri dönemezdim. Artık saklanıyor olmayacaktım. Avlanıyor olacaktım.

"Birkaç saatlik gün ışığı kaldı. Karanlık çöktüğünde harekete geçeceğiz," dedi Brennus yüzlerimizi inceleyip. Diğerleri yerlerinden kalkarken gözleri üzerimdeydi. "Gidin ve beslenin. İşiniz bittiğinde kuzey kulesinde buluşuruz." Oturduğum yerde kalışımı izliyordu.

"Onlarla gitmiyor musun?" diye sordum tedirgin hissederek. Yerimden kalktım ve sandalyeyi yerine ittirdikten sonra kapıya ilerledim.

"Şimdi değil." Yavaşça gülümseyip beni takip etti. "Dikkatinin dağılmasına ihtiyacın var. Çok gerginsin. Ya rahatlarsın ya da Casimir bir şeyler döndüğünü anlar. Vücut

dilin ona bilmek istediği her şeyi anlatır. Portalı açtığında, seni izlediğini bilmediğine onu inandırman gerek."

"Bunu nasıl yapabilirim ki?" diye sorup yüzüne bakmak için döndüm. Bana sırıtarak elimi tuttu ve dudağına götürdü. Şövalye Barı'nın kapısına yaslanıp dudağımı ısırdım. Elimi geri çekmek istiyordum ama bu onu kızdırırdı.

"Seni," avucumu öptü, "rahatlatmanın," bileğimi öptü, "birkaç yolunu biliyorum," dedi ve dirsek kıvrımındaki hassas teni öptü.

"Ya," diye nefesimi verdim, vücudum Brennus'un dokunuşuna tepki veriyordu. "Büyürken bir futbol antrenörüm vardı; hep, *güçlü yanınıza oynayın*, derdi." Brennus sözlerimi göz ardı edip beni kollarının arasına aldı ve dudaklarımızı hafifçe dokundurarak beni öptü.

"Dur," diye mırıldandım soluk soluğa, beni öpmesini engellemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Bana söz verip de hâlâ vermediğin bir şey var..." Ağzından uzaklaştığımda seksi gülümsemesini gördüm. Tek kaşı ilgisini çekmişim gibi kalktı.

"Sana söz verip de neyi vermemişim?" diye sorarken bir tutam saçımla oynuyordu. Vücutlarımızın arasındaki soğuk havanın bana okşar gibi dokunduğunu hissettim.

"Bana verdiğin silahı nasıl kullanacağımı göstermedin." Arşivde bana hediye ettiği baltadan bahsediyordum.

Başını sallayıp gözlerini kapattı. Yüzündeki gülümseme biraz düştü. "Benimle şimdi mi dövüşmek istiyorsun?" diye sorunca şeytani bir gülümseme eşliğinde başımı evet anlamında salladığımı gördü.

"Evet, bir şeyler kırmam gerek ve sen narin, ufak bir çiçek gibi görünüyorsun. Öyle de kokuyorsun," diye sataştım ona ve etrafındaki havayı koklayıp onu başka yöne ilerletmeye çalıştım. "Belki de Finn'den bana göstermesini istemeliyim," deyip onu taklit ederek tek kaşımı kaldırdım.

Odadaki enerjinin değiştiğini hissettim. Bu beni aniden yerden çıkıp etrafımızı çevreleyen dikenli gül çalılarına hazırlamalıydı. Korkup Brennus'a yanaştım, gülüp kollarını belime doladı. "Çiçekler bile ölümcül olabilir *mo chroí*," dedi Brennus, uzanıp yaprakların arasından koyu kırmızı bir gül kopardı. Çiçeği yanağıma tutup yapraklarıyla baştan çıkararak yanağımı okşadı. "Beni sevdiğini söyle." Gülü aşağıya indirip sapındaki dikeni tehditkârca boynumda dolaştırdı ama canım yanmıyordu.

"Neden?" Huzursuz ve köşeye sıkışmış hissediyordum ama bunun altında tehlikenin verdiği heyecan içimde uyuşturucu gibi dolanıyordu.

"Çünkü söylemeni istiyorum," derken yaprakları köprücük kemiğimde gezdiriyordu. "İhtiyacım var."

"Senin bir şeye ihtiyacın yok Brennus. Yüzyıllar boyunca bunu herkese kanıtladın." Arzusuna direniyordum ama içimdeki bir şey pes etmek ve ona istediğini vermek istiyordu. İstediği her şeyi.

"Söyle..." diye fısıldadı, kulağımın yanına eğildiğinde kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Brennus," diye iç çekip umursamaz olmayı denedim ama kalbimin göğsümde küt küt attığını hissediyordum.

"Neden bana söylemiyorsun?" Ağzı ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. "Beni sevdiğini biliyorum. Şu an bana bakarken bunu hissedebiliyorum. Gözlerinin beni nasıl takip ettiğini görüyorum."

"Belki de odadaki korkutucu canavarı üzmemeye çalışıyorumdur," deyip çiçeği elinden aldım ve parmak uçlarımla nazikçe yapraklarına dokundum.

"Yalan söylüyorsun. Neden?" Gözlerime bakmak için çenemi kaldırdı.

"Güney kulesine git. Hatunlar sıraya girip sana seni ne kadar çok sevdiklerini söylerler." Sesimdeki kıskançlık yüzünden şaşkın ve sıkkın hissettim.

"Bu anlamsız Genevieve. O zehir ve arzu." Gözlerindeki karanlık büyüyordu. Başparmağıyla çenemi okşadıktan sonra kıskançlığım bakışlarını yumuşatmış ve memnun görünmesini sağlamıştı.

"Seni sevmek istemiyorum," diye fısıldadım dürüstçe. Çenemi çekip aşağı baktım ve elimdeki çiçeği ezdiğimi gördüm.

"Bu sevdiğin gerçeğini değiştirmiyor," dedi cazibeli bir gülümsemeyle.

"Senin için hissettiklerimi nasıl anlatabilirim Brennus?" diye sorup başımı salladım, içimdeki şiddetli acıyı hissettim. "Bu daha önce hissettiğim bir sevgi değil. Her ne ise, acıtıyor. Eğer bu sevgiyse, o zaman seni bizim gibi yaratıkların sevmesi gerektiği gibi seviyorum; gizli saklı ve gönülsüzce, kalbimle ruhumun arasındaki karanlık gölgede."

"Böyle başlıyor işte *mo chroí*. Mağaralardayken bende de böyle başladı." Kolları yine etrafıma dolandı. "Bu yok etmeyi istediğin türde bir sevgi, ancak izin verdiğinde hayal edebileceğinden çok daha büyük, çok daha güçlü olabilir."

"Büyümesini istemiyorum," deyip yine gözlerimi kaçırdım. "Sadece canımı yakıyor."

"Direnirsen yakar," diyerek yanağıma soludu. "O acıdaki zevki sana öğretmeme izin ver," dedi kollarımı okşayarak. "Sadece benim için haykırdığını duymama izin ver."

"Brennus," dedim bıkkın bıkkın. "Zevk istemiyorum. Bir şeyi parçalamak istiyorum," dedim içimdeki duygu karmaşasından sıkılarak. İçimden bir titreme geçti, bu düşünceyi takip etmeye karar verirsem onu durduramayacağımdan korkuyordum.

"Öğrenecek o kadar çok şeyin var ki," diyen Brennus inledi. "Yakında, sana bahsettiğim şeyleri göstereceğim."

"Göstermek söylemekten daha mı kolay?" diye sordum

kederle. Başımı kaldırıp ona baktım, ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.

"Öyle," diye kabul etti gönülsüz bir gülümsemeyle. "Sadece ölümsüz olduğunu ve sana öğretmek istediğim şeyler için vakit olduğunu hatırlamam gerek." Gözlerimi kaçırdım ve bu konuda haklı olmayabileceğini göstermemeye çalıştım.

"Senden öğrenmeye ihtiyaç duymadığı bazı şeyler var," dedi Russell. Gül çalılarının arasında hayalet gibi dolanıyordu. "Güller mi?" deyip suratını astı. "Bu sence de biraz klişe değil mi? O daha çok bir cennet kuşu; egzotik ve beklenmedik."

"Russell!" dedim nefesim kesilerek. Yanaklarım kızarırken konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ediyordum. Bunun kopya olduğunu biliyordum ama kokusunu alabiliyordum ve ukala sırıtışını gördüğümde "oyun yüzünü" takındığını anlamıştım. Ona koşmak istemiştim ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Eğer ona bir şey öğretmek istiyorsan, güney kulesine gidin. Ama neden orada dönenleri öğrenmesini istemediğini anlayabiliyorum," dedi Russell ama gözleri bendeydi. İyi olduğumdan emin oluyordu ve endişesi kendimi toparlamama yardım etmişti. "Görmen lazım Kızıl, aynı bir striptiz kulübüne benziyor ama para yok... Ah, bir de tüm kadınlar dişlenmiş ve kanıyor."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. *Neden insanları öldürdüklerini unutup duruyorum?* diye kendi kendime merak ettim. Yine doğruyla yanlış, hareket edip karmakarışık olmuştu.

"Diğeri. Seni öldürmem gerektiğini biliyordum ama belki sahip olduğundan daha mantıklısındır demiştim," diye yorumda bulundu Brennus. Eliyle ensesini ovuşturup omuz silkti, sanki önemsizdi. "Seni öncelik yapmanın vakti geldi. Böyle olacağını bilmeliydim."

"Ben de oda kokusuyla gelmem gerektiğini bilmeliydim ama bak halimize, yine beraberiz." Russell, Şövalye Barı'na ve güzel, güllü pencerelere baktı.

Brennus beni yine kollarının arasına alıp kendisine çekti. Boynumu kokladıktan sonra Russell'la konuştu. "Gerçekten burada değilsin, değil mi? Eğer öyle olsaydı, şu anda pek konuşacağını sanmıyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz. Yani ona söyleyeceklerini söyle. Seni alakadar etmeyen planlarımız var."

"Seni görmeye geldim vampir," diye küçümseyerek yanıt verdi Russell. Brennus'un parmaklarının kolumu nazikçe okşayışını ve soğuk dokunuşu yüzünden titreyişimi izliyordu. "Hindistan'daki yerine Sürgün melekler sızdı. Oraya gidiyordunuz, değil mi?" diye sordu Russell bilmiş bir tavırla.

Brennus durup kaşlarını çattı. "Neden bana bunu söylüyorsun?" Beni bırakmamıştı ama artık boynumu da öpmüyordu.

"Çünkü kızım elinde." Brennus'un bana dokunmasını izlerken ellerini yumruk yapmıştı.

"O senin kızın değil."

"Hayır, o senin kızın değil sapık. Rol yapıyorsun. İyiymişsin, ailesiymişsin gibi davranıyorsun ama bir vampirden farklı değilsin ve onun uyanıp bunu görmesi gerek." Bana dönen Russell bağırdı. "Uyansana Kızıl!" Sesindeki öfke irkilmeme neden oldu.

"Zaten uyanık. Ondan ne istiyorsun? Senin için kendisini öldürmesini istiyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Brennus. Dişleri çıkmıştı ve beni bırakıp avcılara özgü o zarif güçle Russell'a doğru yürüyor, onun canını yakmak için bir yol arıyordu. "Zaten bunu denedi, hatırlasana. Senin için öldüğünü mü görmek istiyorsun? Seninle kalamaz. Onu öldürteceksin ya da daha kötüsü olacak."

"Yoo, bunu sen yapacaksın. Sürgünler bu yerin her tarafını sardı, hepinizi izliyorlar."

"Bu şaşırtıcı değil. Yani bizim için onları mı öldürüyorsunuz?" Brennus, Russell'ın etrafında dönmeyi kesti ve gelip karşısında dikildi. "Onu koruyabiliriz. Bizim için yapmanıza gerek yok."

"Şimdi uyanma sırası sende Drakula," dedi sıktığı dişlerinin arasından Russell. "Onu istiyorlar."

"O zaman gelip onu almalarına izin ver. Sadece sizin eğlenmenize gerek yok." Russell'ın etrafındaki havayı kokluyordu. Russell'ın kopyasının tüm özelliklerini not edip bir zayıflık arıyordu.

"Evie piyon değil," dedi tehditkârca Russell, Brennus'a doğru eğildi.

"Bunu yanındaki *aingel*'lara söyle. Sürgünlerle olan savaşı alevlendirmek için onu kullanmaktan çekinmezler," dedi dudaklarında alaycı kıvrımla, gülümseyip Russell'a keskin dişlerini gösterdi.

"Hatan var. Yine bizimle olduğunda onu koruyacağız," diye tutkuyla karşı çıktı Russell.

"Onu almayı denerseniz benden saklanamazsınız," dedi çok sakin bir tavırla.

"Kim saklanıyor ki? Artık saklanmamıza gerek yok. Dominion'a gittiğinde bunu halletti. Aslında siz de yardım ettiniz," dedi ukala bir gülümsemeyle. Kollarını önünde çapraz yaptığında, yüzünde son derece tatminkâr bir bakış vardı. "Dominion'u paramparça ettiğinde, Reed'in istediklerini kabul etmek zorunda kaldılar; bir melek ordusu. Artık Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu düşünüyorlar... Yani, teşekkürler."

"Buraya beni onu size vermeye ikna etmek için geldin," dedi Brennus hayrete kapılarak.

"Yok, aptal değilim. Asla onu kendi rızanla bırakmayacağının farkındayım," dedi kederle. "Buraya Sürgün meleklerle ilgili olarak tam bir aptal gibi davranma demeye geldim. Onun hayatını riske atma. Casimir tek başına alt edilemeyecek kadar güçlü. Eğer söz konusu Evie'nin hayatıysa, sana yardım edeceğiz."

"Yani sen zeytin dalısın?" diye sordu şüpheli bir bakışla Brennus.

"Hayır, eğer Kızıl'ın başına bir şey gelirse kıçını tekmeleyecek kişiyim. Parmağını Brennus'un yüzüne doğrulttu.

"Planı olan biri gibi duruyorsun," diye yorumda bulundu Brennus, Russell'ın kopyasının bu kadar yakınında olması onu irkiltmemişti. "Kaçırdığınız o askerin gerçekten onu ısıracağına bu kadar çok mu güveniyorsunuz?" diye sordu imalı bir bakışla. "Bu planı gerçekten bir daha düşünmeniz gerek. Leif bunu yaptığı an, son anlarından biri olacağını biliyor. Onu ya siz ya biz öldüreceğiz. Isırmayı reddedebilir. O zaman ne yapacaksın? Kızı bana geri mi getireceksin?" diye sordu kaşını kaldırıp.

Russell'ın gözleri birazcık büyüdüğünde Brennus'un planlarından haberdar olmasının onu şaşırttığını anlamıştım. Göz ucuyla bana bakıp acaba planı söyledim mi diye merak etti. Bana güvensizliği göğsüme bıçak saplamıştı. "Onu ısıracak, çünkü yaptığında onu çabuk öldüreceğimizi biliyor. Ama tek gereken şey onu görmesi, tadına bakmak için bize yalvarıyor olacak. Haklı olduğumu biliyorsun," dedi ve yine Brennus'a baktı. "Bunu yapmamanın ona nasıl bir işkence olacağını biliyorsun, çünkü ona Evie'den bahsettiğimde yüzüne oturan ifade, mağaralarda onu elinden aldığımda senin yüzündeki ifadeyle aynı: saf ıstırap."

"Bunun için hâlâ sana borçluyum," dedi çenesini sıkarak.

"Hadi, gel de bul beni o zaman. Neyi bekliyorsun? Hepiniz beni önemsiz görüyorsunuz ve neden böyle olduğunu anlayamıyorum. Onun ne kadar güçlü olduğunu görüyorsunuz. Ben aynı onun gibiyim ve yakında en kötü kâbusun olacağım." Brennus kaşlarını çatarken o sırıtıyordu.

Brennus'un yüzü birkaç saniye sonra normale döndü ve dişlerini geri çekti. Russell'ın sırıtışını taklit ediyordu. "Neden senden hoşlandığını anladım. Gerçekten komiksin ama burada değilken sert olmak kolay. Bir dahaki sefere benimle konuştuğunda, geçen seferki gibi kendin gel. Öyle daha çok saygı görürsün," dedi sabırla. "Hoşça kal diğeri."

Brennus parmağını kaldırıp Russell'ın kopyasına dokundu ve bir anda ortadan yok olmasını sağladı. Brennus bir anlığına parmağına baktıktan sonra gülümsedi ve bana döndü. Russell gittiği için duygularımı belli etmemek tüm gücümü sınamıştı. Kalmayı tercih ettiğimi biliyordum ama bu karar beni kâbus gibi takip ediyordu.

"Eh, tarzı güzel. Bu kopyalardan hoşlanıyorum. Büyüyle benzer bir şey yapabilir miyim diye merak ediyorum..." Biraz önce olanlar yüzünden mutlu görünüyordu.

"Burada oldukları için kızgın değil misin?" diye sordum şok içinde. Brennus neşeli görünüyor ve Reed'in Russell'ı neden gönderdiğini anlamaya çalışıyordu.

"Sürpriz olmadı. Zaman zaman buraya gelip seni kontrol ettiklerini biliyorum."

"Eğer ihtiyaç olursa, yardım etmelerine izin verecek misin?" Gül çalılarını büyüyle yok ederken koluma girmesine izin verdim.

"Zarar görmeni engellemek için her şeyi yaparım," dedi ve beni Şövalye Barı'ndan dışarı çıkardı. "Ama bir gün, bu can simidine ihtiyacın olmayacak, çünkü çok güçlü olacaksın. O zaman ne yapacaksın?" diye sordu biz kuzey kulesine doğru koridorda ağır ağır yürürken.

Uzun uzun nefesimi verdim, o günün geleceğine inanasım hiç gelmiyordu. "Bilmem. Her an korkuyla yaşamaya o kadar alıştım ki bu duygu giderse ne yaparım bir fikrim yok."

"Korkunu iyi saklıyorsun." Kaşlarını çatıp kolumu sıktı.

"Öyle mi?" diye sordum yüzümü ekşiterek.

"Öyle. Senin hakkında en sevdiğim şeylerden biri. Bu ve korkudan ölsen de yine de harekete geçebilmen," dedi gülümseyip. "Neredeyse sadece çıplak ellerinle bir İfrit'le yüzleştin. Böyle bir cesaret öğrenilmez. Ya içinde vardır ya da yoktur."

"Senin hakkında en çok neyi seviyorum, biliyor musun?" diye sordum, başını sallarken gözlerine bir ışıltının girdiğini gördüm.

"Bana olan biteni sanki eşitmişiz, ortakmışız gibi anlatmanı seviyorum. Strateji toplantılarına beni de davet edip sanki olanları halledemeyecek kadar güçsüzmüşüm gibi beni dışarıda bırakmamanı."

"Biz ortağız. Benim kraliçemsin." Yanaklarım, hem bu unvandan utandığımdan hem de beni göreve katkıda bulunup karar verebilecek biri olarak gördüğü için onur duymamdan dolayı kızardı.

Kuzey kulesine yaklaşırken bir çift Gancanagh Brennus'a yaklaştı. Birinin Cavan olduğunu fark ettim. Bana kaçamak bir bakış attıktan sonra Brennus'a doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. "Hatunlar" dediğini duydum. Brennus ters ters ona baktıktan sonra bana baktı. "*Mo chroí*, kuzey kulesine gitmeden önce ilgilenmem gereken bir şey var. Ben meşgulken Cavan'la kalmanı istiyorum. Şuradaki kemerde bekleyin. Hemen dönerim."

Brennus beni pencerenin altında ufak bir sedir olan kemere götürdü. "Ne oldu?" diye sordum.

"Baş ağrısı dışında bir şey değil güzelim. Fazla sür-

mez," diye yanıt verdikten sonra yanağımı öptü. Ardından Cavan'la konuştu. "Burada kalacak. Ben dönene kadar yanına kimse yaklaşmasın." Cavan başıyla onayladı ve Brennus hemen ortadan yok oldu.

Koridora dönüp kemerin önünde iler geri yürümeye başladım, neler döndüğünü merak ediyordum. Cavan uzun koridorun aşağısına gidip orayı korurken tanımadığım Gancanagh diğer ucu koruyordu. Cavan'ın tarafına yaklaşan sesler duyduğum için döndüğümde, üç genç kadının bana doğru gelmesini engellediğini gördüm.

Cavan'a uzanan kadınlar baştan çıkarıcı seslerle ona sordu. "Kralım nerede? Brennus nerede? Onu istiyorum... Uzun zaman oldu." Etrafta ipek sabahlıklarla sersem sersem yürüyorlardı.

"Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz. Güney kulesine geri dönün. Onu orada bulacaksınız," dedi Cavan azarlayan bir sesle, hepsinin yanaklarına dokunup güney kulesine geri göndermeyi denedi. Cavan'ın genç kadınları benden uzaklaştırmasını izlerken için için titredim.

Diğer tarafa baktım ve diğer Gancanagh'ın da aynı sorunla yüzleştiğini gördüm. Bir kadın sürüsü Brennus'u aramak için koridordan geçmeye çalışıyordu. Onları gördüğümde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Onlardan biri mi oluyorum?* diye merak ettim. *Olduğu şeye gözlerimi mi kapattım?* Tam bu düşünce bana çarpmıştı ki karnımdaki kıpırtılar aklımdaki her şeyi hemen ele geçirdi.

Kara zırha bürünmüş kollar etrafıma dolanıp beni zeminden kaldırdı ve her iki uçtaki Gancanagh'tan bizi saklayan kemere geri çekti. Dönüp Reed'i gördüğümde nefesim kesildi. Kollarımı güçsüzce Reed'in boynuna dolamayı ve tamamen hareketsiz kalmadan önce onu öpmeyi başardım. Kömür grisi kanatları etrafını çevreleyip kâinattaki en güçlü varlık gibi görünmesini sağlıyordu.

Kollarım boynundan aşağıya düştü ama Reed beni sımsıkı tutuyordu. Kulağımın yanma fısıldadı. "İnsanların kuleyi terk etmesi için ikna gücümü kullandım. Seni görebilmek için dikkatlerini dağıtmaya ihtiyacım vardı. Fazla vaktimiz yok, çünkü etkim Gancanagh bağımlılığı karşısında pek uzun sürmüyor. Kadınlar yine dokunulmak isteyecekler ve dokunulduklarında her emre uyacaklar," dedi kanadımı okşarken.

"Sana önemli bir şey söylemem gerek. Sürgün melekler yakındalar ve sayıları daha önce hiç görülmemiş derecede fazla. Çoğunlukla Sürgün Başmelekler ve Güçler ama birkaç Serafim de var. Organize olmuşlar. Birkaç gün içinde saldırmaya hazırlandıklarına inanıyoruz. Bu olmadan önce seni buradan götürmem lazım. Planının akşam karanlığı çökünce uygulamaya sokulacağını biliyoruz," dedi hızla bana bilgi vererek. "Hemen ardından ayrılmaya hazırlan."

"Portalm iki taraflı çalıştığını bildiğinden emin olmam gerekiyordu. Hiçbir nedenden ötürü, Casimir'in sana verdiği portala girme. Eğer Casimir içine geri girmeyi başarırsa, onu takip etme. Ciddiyim Evie. Gitmesine izin ver yoksa seni Sheol'a çekebilir..." Reed'in ses tonu sertti ama devam etmedi lafına. Tutkuyla bana sarıldıktan sonra beni öptü.

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi dudaklarıma doğru. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. "Korumak ve yok etmek için yaratıldın. Sana bunu yapmanda yardım etmek istiyorum," diye ekledi, sonra gözlerini açtı ve mükemmelliği gördüm. "Sadece dikkatli ol. Önemli olan tek şeyin sen olduğunu hatırla lütfen. İhtiyacın olursa, orada olacağım. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kalbim acıyla buruldu, çünkü beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Asla. Sadece onu kaybetme riskine girmek istemiyordum. *Gancanaghların* benimle beraber Casimir'i

yok etmesini istiyorum, böylece Reed güvende olacak ve onu tehdit eden bir şey kalmayacak, diye düşündüm. Bu benim planımdı. Eğer yardım etmeye niyetliyse o zaman Gancanagh ve Sürgün melekler yüzünden tehdit altında olacaktı.

Reed alnını alnıma koyup fısıldadı. "Beni bir daha gördüğünde eve gidiyor olacağız. Görevin bitmemiş bile olsa. Sonra kalbinden geçen her şeyi söyleyebilirsin. Ben de içimdeki sevgiyi sana göstereceğim. O zamana dek Evie, Tanrı yolunu açık etsin."

Brennus koridorun ucundan Cavan'a emir verdi. Ses yüzünden gerilen Reed beni nazikçe sedire bıraktı. Parmaklarıyla parmaklarıma sadece uçları değene kadar dokundu ve sonra bir anda gitti.

"Genevieve?" diye sordu Brennus kemerin girişinden. "İyi misin?" Halsizce ayağa kalktığımı görmüştü. Yanıma gelip dirseğimi tuttu ve beni kuzey kulesine doğru götürdü.

"Elbette." Ona gülümsemekte zorlanıyordum yalnızca. "Sorunu hallettin mi?" diye sordum dikkatini dağıtmak için.

"Hallettim," dedi somurtarak. "Sürgünü halleder hallet-mez buradan gidiyoruz. Buranın kusurları var. Düşmanlarımız bize saldırmak istemediği için hâlâ üstünlüğümüzü koruyoruz ama bu yakında değişecek," dedi biz merdivenlerden yukarı çıkarken. "Finn'le konuştum, gerekli ayarlamalarla ilgileniyor. Daha sıcak bir iklime ne dersin?" diye sorduğunda başımla onayladım, içimdeki endişeyi göstermemeye çalışıyordum.

Ya bir şey olursa ve melekler yine beni kaybederse?

"Bu, oradaki yerlilerin arasına karışmanı zorlaştırmayacak mı?" diye şakacı bir gülümsemeyle sorup parmağımla kolunun soğuk tenine dokundum. "Sana sprey bronzlaştırıcı almamız gerekebilir."

Sırıttı. "Her şeyin bir çözümü var. Gözümü tüm bu olasılıklara açıyorsun." Koridorda yürürken yüzümü daha iyi görebilmek için uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ölmenin verdiği boşluğun hepsini dolduruyorsun *mo chroí*. Gerçek ölüm olasılığı seni kaybetmenin yanında önemsiz kalıyor. Benim için önemli olan tek şey sensin ve bana karşı boş olmadığını biliyorum."

Sözleri yüzünden nefes almak zorlaşmıştı. Söylediklerine karşı çıkıp gerçek oluşlarından kaçmak istiyordum. Odamıza vardığımızda kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girince ardımızdan sıkıca kapattı. Beni kollarının arasına alıp hiç hazırlıklı olmadığım bir şehvetle öptü ve kucağına alıp yatağa götürdü.

Beni yatağa bıraktıktan sonra peşimden geldi. "Bekle," dedim yüzümü çevirerek. Tişörtümü kaldırdığını hissettiğimde onu yavaşlatmaya çalıştım. Soğuk elleri tutkuyla kaburgalarımın üzerinde dolaşıp beni titretti.

"Hayır." Yüzümü ondan kaçırıp beni öpmesini kesme denemelerimi göz ardı etti. Biraz aşağıya kayıp boynumu öpmeye devam etti, beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu.

"Hazır değilim..." dedim ama tişörtümü yırtıp içimdeki seksi iç çamaşırları ortaya çıkardığında nefesim kesildi.

"Hazırsın. Saldığın feromonları koklaman lazım. Uyuşturucu gibi. Beni mest ediyor. Beni nasıl etkilediğine dair bir fikrin yok. Neredeyse seni tatmak gibi," diye konuştu tenime doğru. Bu feromonların sebebinin Reed olduğuna dair bir fikri yoktu.

"Ama yapamam..." dedim inleyerek. Aramıza biraz mesafe sokmak için ellerimi göğsüne koydum.

"Seçim hakkın yok," dedi seksi bir gülümsemeyle, elleri vücudumda dolaşırken beni öpüyordu. "Benim tutsağımsın."

"Ortağın olduğumu sanıyordum," diye soludum, sanki bu aramızdaki ufak bir sırdı.

"O da," dedi alçak sesle dudaklarıma. "Fakat nasıl ben senin tutsağımsan, sen de benimsin."

"Ya." Bu söylediğine inandım. O bir şekilde benim tutsağımdı ve bunu hep biliyordum. "Ama bana iyi gelmiyorsun."

"Hadi ama, yapmaman gereken ama yine de yaptığın bir şey olmadı mı hiç?" dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Elleri beni ezberlermiş gibi hatlarımın üzerinde dolaştı. "Artık tek değilsin, sen bu ailenin bir parçasısın. İkimiz hayal edebildiğin her şeyden daha güçlü olacağız." Saçımı yüzümden geri çekerken gözlerinde büyüyen karanlığı gördüm. "Beni kanında hissedemiyor musun?" dedi boynuma doğru. Soğuk dudakları benimle oynayıp nabzımın o dudakların altında daha hızlı atmasını sağlamaya çalışıyordu. "Seni kemiklerimde hissediyorum. İçindeki masumiyete muhtacım. O masumiyetin ötesinde yatanları sana öğretmek için onu senden almak istiyorum. Seni seviyorum *mo chroí*," diyerek fısıldadı. "Seni hep seveceğim."

Kalbim göğsümde her an yırtılacakmış gibi küt küt atıyordu. Ne onu sevmek ne de onun beni sevmesini istiyordum. Onun için karmaşık duygular hissettiğim için gözlerim yaşardı. Bana yük oluyorlardı. Benim için Alfred'i öldürdüğünde, arkadaşlarımı İfrit'ten kurtardığında, beni Casimir'den koruyup babam hakkında bildiklerini anlattığında aramızda bir bağ oluşmuştu. Ama Reed için hissettiklerim bunların hepsini önemsiz gösteriyordu.

"Onu asla unutmayacağım," diye fısıldadım, onu kendimden uzaklaştırdığımda Brennus'un acısını hissettim. "Ona aidim." Dişleri *tık* sesiyle çıkarken Brennus'un gözlerindeki öfkeyi ve hayal kırıklığını izledim.

Bana doğru eğilip kolumu canımı neredeyse acıtacak kadar sertçe tutarken, ne yapmayı planladığını bilmediğim için ellerim titriyordu.

"Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın ve yakında sen de bunu öğreneceksin. Tüm hayallerini şimdi paramparça edip sana neden bahsettiğimi göstermem gerekir ama senin bana gelip benden seni sevmemi istemeni istiyorum. Bunu bekleyeceğim. Daha fazla bekletme beni," dedikten sonra dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu ve beni bıraktı. Dirseklerimden güç alarak kalktığımda içim rahatlamayla dolarken yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Brennus'un kapıya yürüyüşünü seyrederken sordum. "Ya senden beni sevmeni asla istemezsem?" Soruma yanıt vermeyeceğini düşündüm ama sonra kapıda durdu.

Bana bakmadan kısık bir sesle konuştu. "O zaman seni yalvartırım."

BÖLÜM 22

pudralık

Kapağını kaldırıp açtığımda pudralık içindeki havayı saldı hafifçe. Banyoda yürürken onu yanımda götürdüm ve yüz hatlarımı yansıtmasına izin verdikten sonra bornozumun koyu kırmızı ipeğini göstermek için alçalttım. Pudralığı devasa küvetin kenarına koyduktan sonra bornozumun kemerini açıp yavaşça üzerimden çıkardım. Kumaş aynanın önüne ipek bir kum tepesi gibi döküldü. Küvetteki şık, altın musluktan akan sıcak suya parmaklarımla dokundum. Nazikçe suya girdim.

Beyaz köpükler tenimi gıdıklayıp dudaklarımdan erotik bir gülümseme çalarken suyun sıcaklığı yüzümün kızarmasına neden oldu.

Küvetin kenarına sırtımı dayayıp aynayı aldım ve saçımdaki tokaları kontrol edip hepsi yerli yerinde mi diye kontrol ettim. Saçlarımın düşüp çıplak omuzlarımı yalayan sulara değmesini istemiyordum.

Kocaman küvetin kenarına eğilip pudralığı taş merdivenlerin yanındaki mermer fayanslı rafa koydum. Gözlerimi kapatıp kendi kendime bir melodi tutturdum. Kelebeklerin verandanın lambası etrafında uçarken çıkardıkları sesin benzerini duyduğumda küt küt atan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım.

Gözlerimi yavaş yavaş açarken yüzümü ifadesiz tutmaya çok çabaladım. Odanın etrafına baktığımda tüm duvarların ve zeminin çeşit çeşit böcekle dolu olduğunu gördüm. Cırcır böcekleri, çekirgeler ve kın kanatlılar aceleci hareketler ve uzattıkları antenleriyle fayansın orada duran kolumun yanına sürünüyorlardı. Sanki karnıma yumruk yemişim gibi nazikçe nefesimi verdiğimde kanatlarım sırtımdan çıktı. Küvetten dışarıya su yağarak böceklerin bazılarını yere düşürdü. Böcekler hemen havaya sıçrayıp ışığı kapatarak bulanık kara bulutlar oluşturdu.

Huniden akan su gibi dönerken tüm böcekler türlerine göre ayrıldı ve birleşip melek hatları oluşturdu. Cırcır böceklerinin kara bulutundan ters ters bakan, güvercin grisi kanatlı bir Güç meleği çıktı.

Çekirgeler ve kın kanatlılara da benzer şeyler oluyordu. İçlerinden Başmeleklerin beyaz kanatlarına sahip inanılmaz derecede güçlü varlıklar çıkıyordu. Beni sakin suyun içinde yatarken gören bir Başmeleğin kanatları açıldı ve lambayı arkasına alıp odadaki tüm ışığı kapattı. Yavaş yavaş büyüyen kusursuz gülümsemesi kalbimi küt küt attırırken korkunun gözlerime ulaşmaması için çaba harcadım.

Beklediğim kötü koku düşündüğüm kadar şiddetli değildi. Hâlâ berbat kokuyorlardı ama öğürmeme neden olacak kadar değildi.

Sheol'dan uzak kalıyor olmalılar, diye düşündüm hayrete kapılarak, çünkü bu, portal cehenneme gitmiyor demekti. Belki de bunun bir tuzak olduğundan korkmuşlardı ve bizim çukurlarına davetsizce ulaşmamızı istemiyorlardı.

Çekirgeler zemine döküldüğünde ve birbirine sürünmeye başlayıp karmaşık şekillere büründüğünde, öldürme yollarından başka bir şey düşünemedim. Sonra dönüp duran kaostan Casimir'in yüzü çıktı. Mükemmel hatları aklındakileri hiç göstermiyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda, önündeki Başmelek gibi, kırmızı kanatları tamamen açılarak bana vahşi gücünü gösterdi. Yanaklarım biraz daha kızardı, kanatlarıyla bana ne söylediğini bilmesem de iyi olmadığını anlamıştım. Hissettiğim korku sudan dışarı zıplayıp kapıya koşmamı istiyordu. Korkudan bacaklarımın dermanının kesilmesi biraz iyi olmuştu, çünkü bu içgüdü büyük ihtimalle beni öldürtürdü.

"Çekirgeler... sana uymuş Casimir," dedim alçak bir sesle, ilgisizce küvetin kenarına yaslandım. "Bana biraz vebayı anımsatıyorsun. Daha az tiksinç şeyler denemeniz şart ama. Ateş böcekleri gibi. Cırcır böcekleri güzel. Bazıları şans getirdiğine inanır," diye ekleyip gözlerini benden ayırmayan ürkütücü Güç meleğine baktım. "Ama senin durumuna bakarsak uğursuzluk getiriyor demek zorundayım Güç. Bu arada, şekil değiştirdiğinde zırhını nasıl üzerinde tuttuğunu öğrenmekten çok hoşlanırım. Her seferinde çıplak kalıyorum. Uygunsuz oluyor."

"Ne tarafa kaçacağını bulmak için bizi oyalama şeklin bu mu?" diye sordu nazik bir sesle Casimir. Onu en son gördüğümden daha tatmin olmuş görünüyordu.

"Ne tarafa kaçacağımı biliyorum Casimir," deyip yan tarafıma yaslandım ve kollarımı küvetin kenarına koydum. "Peki ya sen?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum, çünkü kalbim ritmini attırmakta ısrar ediyordu.

"Gidin ve getirin," dedi Casimir, banyonun ortasında dikildiği yerden neredeyse kıpırdamıyordu. Bir anda Başmelekler harekete geçmiş, yatak odama bağlı banyo kapısından dışarı çıkmışlardı.

Küvete yavaşça yaklaşan Casimir çömeldi ve gözlerimin içine baktı. Kolumdaki su damlalarından birine dokunarak ıslak yolu aşağıya doğru takip etti. Sonra mücevhere

benzeyen kahverengi gözleriyle gözlerime bakıp beni inceledi.

"Ne arıyorsun?" diye sordum. Casimir'in gözlerinin yine hareket edip suyun örtmediği her yanıma dokunmasını izlerken kıpırdamadım bile.

"Kimi demen gerekir." Beni düzeltirken uzanıp haylaz haylaz saçıma dokundu. Göz bebekleri büyüdü ve saçımdan tokayı çekip parmaklarının arasından düşmesine izin verdi.

Bu canavar tarafından düzeltildiğim için yine yüzümün kızardığını hissettim ama oyununu bozmadım. "Kimi arıyorsun?"

"Efendini."

"Benim efendim yok."

"Çok fazla efendin var. Bunu senin için düzeltmeye geldim." Gözleri, düşündüklerimi ele vermesin diye zar zor hareketsiz tuttuğum kanatlarıma gitti.

"Yani buraya bana yardım etmek için mi geldin?" diye sordum soğukkanlı bir tavırla ve sözlerimin nasıl da dudaklarını yukarıya kıvırdığını gördüm. Vicdansız bir melekle yüzleşmenin zor olacağını biliyordum ama nefesini yanağımda hissetmek beni dehşete düşürüyordu.

"Kurtarılmaya değer misin, yoksa kefaret bulamayacak kadar kirlendin mi diye görmeye geldim." Sanki iki seçeneğin de onun için önemi yoktu. Ama kusursuz altın renkli teni beni incelemeye başladığından beri kızarıyordu.

Dudaklarıma bir gülümsemenin yerleşmesine izin verdim. "Kelime tercihin epey... ilginç," diye mırıldayıp çenemi kollarımın üzerine yasladım. "O zaman karar nedir, şef? Değer miyim?" diye sordum, yanıtını beklerken nefesimi tutmamaya çalışıyordum.

"Bu kadar kolay değil," deyip beni inceledi. "Geldiğimizde korkmayarak biraz saygı kazandın ama bu ufak bir zafer."

"Testleri sorun etmem," dedim üstünkörü. Bu meleklerin güçten başka bir şeye saygı duymadıklarını iyi biliyordum. Korktuğumu göstermek, onlara beni öldürün diye yalvarmakla aynı şeydi. "Hayatımın içinden sonsuz bir dizi gibi geçip gidiyorlar."

"Öyle, bir sorunla karşılaştığında başarı gösteriyorsun," diyerek kabul etti Casimir. "Çok güzel, cilveli, çok uyumlu, yeni bir şeysin. Bizim türümüzdeki vurdumduymazlık sende yok. Öldürürken bir şey hissetmeyeceğine inanmıyorum," dedi beni çok iyi tanır gibi.

"Seni öldürdüğümde, bunun beni uykusuz bırakacağını sanmam," dedim gülümseyerek. Bu yaratıkların hoşlandığı arsızlığı vermeye çalışıyordum.

Dediklerim Casimir'i cidden eğlendirmişti, çünkü yüzüne bir gülümseme oturdu. "Bunu senden duymak bana epey safça geldi. Ancak yerde sürünürken asil görünmek çok zordur. Değersiz bir ırka av oldun. Sana yolunun yanlış olduğunu göstermeye geldim. Bizler yalvarmayız. Bizler diğerlerinin bizi köpekleri yapmalarına izin vermeyiz."

"*Biz* diye bir şey yok Casimir. Sizler ve ben varız. Neden sizden biri olduğumu ima ettin ki?" diye sordum ve konuşmamızı dinleyen Güç meleğinin hafif hafif güldüğünü duydum, sanki dediklerim onu eğlendirmişti. Gözlerimi yüzüne diktiğimde bana bir öpücük atıp sulu sulu gülümsedi. Onun bana dokunduğunu düşündüğümde içimi endişe kapladı. Ufak bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken ona yüzümü ekşittim ve Casimir'e baktım.

"Eğer bizden biri olmana izin verirsek kendini şanslı saymalısın. Serafimler, diğerinin onları kontrol etmesine izin vermez demek istemiştim sadece," diye açıkladı sabırla.

"Ee, benden ne istiyorsun Casimir? Arkadaşlarımın seni gücendirdiğini öğrenmemi sağlamaktan başka," dedim duygusuzca. Bunun hayatım boyunca sorduğum en önemli soru olduğunu gizlemeye çalışıyordum.

"Burada bir ders var Genevieve. Bilginin bedeli ağırdır. Yanıtları olan kişi hep değerlidir. Değerli olanı, istediğim her şey verilmediği takdirde takas etmem."

"Neymiş o?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Sensin," diye yanıtladı kollarımdaki tüm tüyleri diken diken ederek.

"Ne? Bana Alfred gibi ruhumu istediğini söyleme sakın. Çalıntı bir ruhla Cennet'e girmene izin vereceklerini mi sanıyorsun gerçekten?" diye sorup sanki delirmiş gibi tavana ve ardından da güzel yüzüne baktım.

"Neden ikinci sınıf vatandaş olarak görüldüğüm o yere gitmeyi, benden daha değersiz varlıklara hizmetkâr olmayı istediğimi sanıyorsun?" Mantığımı değerlendiriyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi.

"Eğer hedefin Cennet değilse, ne o zaman?" diye sorup küvetteki köpükleri elime alıp onlarla oynadım. Sözlerinin beni huzursuz ettiğini saklamaya çalışıyordum ama yüzümdeki tüm kan çekildiği için bunu biliyorlardı zaten.

"İlahi meleklerin seni neden istediğini sanıyorsun?"

"Benden hoşlanıyorlar." Omuz silkip aptal taklidi yaptım. Gerçek yanıt beni bir silah olarak gördükleriydi; Sürgünü av yapacak kadar güçlü bir silah.

"Elbette hoşlanıyorlar," diye yanıt verdi yüzünü ifadesiz tutarak. "Ama neden?"

"Şey, komiğim," dedim ve Casimir'in arkasındaki Güç meleğinin kahkaha attığını duydum, bu yüzden ona başımla "gördün mü işte" hareketi yaptım.

"Hayır, yanıt vermekten kaçıyorsun. Eğer öğrenmek istemiyorsan, o zaman sorma," dedi sakin bir suratla.

"Ben yeni favori silahlarıyım," deyip yüzüne baktım ve gözlerinin azıcık yumuşadığını gördüm.

"Kesinlikle," dedi fısıldayarak. "Ama onlara neysen bize de o olduğuna dikkat ettin mi? Biz aynıyız; Sürgün ve İlahi. Fizyolojimiz değişmiyor. Hepimiz meleğiz."

"Yani bu beni herkesin elinde bir silah yapıyor," diye fikir yürüttüm. "Eğer tetiği çekebiliyorsan, o zaman silahın benim."

Omuz silkti. "Bundan çok daha fazlası var ama basitçe anlatmak gerekiyorsa eğer, bu tanımı kabul ediyorum. Konu sen olduğunda olasılıkları keşfedeceğim. Ucu bucağı yok. Eğer İlahi melekleri bize getirebilirsen, o zaman avantaj bizim olur. Eğer sana bizim hikâyemizi gösterebilirsek, çünkü her zaman madalyonun öbür yüzü vardır, belki bizim bakış açımızdan bakabilirsin. Eğer bakamazsan, belki İlahiler bakar. Anlıyor musun? Sen yeni bir ırksın. Senin amacın ne? Hepimizin yerini mi alacaksın? İlahi melekler bu konuda ne hissedecek? Memnun olacaklarını mı sanıyorsun?" İçimin titremesine engel olamadım.

Eğer Sürgünler beni İlahi meleklere düşman olarak gösterebilirse, o zaman belki yandaş olabilirler. Düşmanımın düşmanı benim *dostumdur. Kulağa saçma geliyor ama* İfritlerin *taraf değiştirmesiyle gerçekleşmişti bu. Onların dünyasında sürekli oluyor,* diye düşündüm içim buz keserek.

"Artık en değerli varlık onlar olmadığında, insanlar ne yapacaklar? Eğer yerleri senin tarafından alınırsa?" diyerek devam etti, varsayımlarının beni etkilemesinden hoşlanmıştı. "Neye inanırsan inan, bu kâinatta tek başınasın. Türünün tek yaşayan örneğisin."

Ama değilim... Russell var. Düşüncelerimi Casimir'den saklamayı denedim. *Eğer Russell'ı* öğrenirse, ona ne yapar? Tüm dermanım kesildi ve Russell'ı ondan saklamak için gözlerimi kaçırdım.

"Tanrı'nın bir uyarısı olduğumu mu sanıyorsun? Bir tehdit?" diye fısıldadım gizemli bir sesle, kimsenin dinlemediğini sandığımda kullandığım türden bir tondu. Etrafımdaki sudan ciddiyetle yüzümü kaldırıp Casimir'in yüzüne baktım. Kaldırdığı mükemmel kaşı yumuşadı.

"Cazibelisin," dedi sesinde hayranlıkla. "Çok baştan çıkarıcı bir varlık. Seni bir dişi yapmak çok zekice. Eğer erkek olsaydın, bu kadar uzun süre hayatta kalmazdın," dedi şüphe duymaksızın.

"Çok şanslıyım," diye ağzımda geveledim, bir şey hissedemiyordum.

"Tehditler iki taraflı çalışır Genevieve. Yakında çok tehlikeli olacaksm. Cennet'teki her şeye rakip olabilirsin... her şeye," dedi kısık bir sesle, tepkimi bekliyordu.

Donup kaldım. "Şimdi aptal aptal konuşmaya başladın." Korkuyla boğazımın sıkıştığını hissettim.

"Öyle mi?" diye sordu gözlerini kocaman açarak. "Hiçbirimizde olmayan silahların var. Güçlü olacağını tahmin ediyorduk ama senin bu potansiyeli keşfetmeye başladığını görmek... baştan çıkarıcı."

Biri Brennus'un canını sıkacak bir şey söylediğinde yaptığı gibi esnedim. "Güç çok abartılıyor. Şöyle bir söz var, bilir misin? 'Büyük başın derdi büyük olur?' Böyle bir güç arzulamıyorum. Çok yorucu."

"Başkalarının kaprisleriyle uğraşıp hayatta kalmak yorucu değil mi?"

"Onları yönetmeye çalışmaya tercih ederim," dedim dürüstçe.

"Tehlikeli," diye fısıldayıp bana ilk gerçek gülümsemesini gösterdi.

Yakışıklı yüzü ve güzel altın rengi saçlarıyla inanılmaz derecede yakışıklıydı ama sorun bunun sadece bir görünüş olmasıydı. Banyonun kapısına bakan Güç ile Melek lisanında konuştuğunda Güç omuz silkip yüzünde kurtlara özgü bir sırıtışla bana yaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum sakin sakin ama midem altüst olmuştu.

"Gitmeye hazırız," dedi Casimir, ayağa kalkıp tepem de heykel gibi durdu. "Altair portaldan geçmene yardım edecek."

"Başmelekleri Brennus'u bulması için gönderdiğini sanıyordum," dedim gözlerinin kararmasını izlerken.

"Onu bize getirecekler. Anlaşmayı bozmanın onun için en iyisi olacağını görmesini sağlayacağız. Eğer görmezse, o zaman hissedecek. Eğer o yola başvurmamız gerekirse canın acıyabilir ama güçlüklere kolay uyum sağlıyorsun." Sanki çekeceğim acı önemsizdi.

"Yani kurtarılmaya değer olduğuma mı karar kıldın?" diye sorup ellerimi suyun üzerine çıkardım, böylece içeri uzanıp beni çekmek zorunda kalmayacaktı. "Kıyafet değiştirir gibi fikir değiştiriyorsun."

"Nasıl?" diye sordu ve Altair yanıtımı duymak için küvetin yanında durdu.

"Gönderdiğin Werree beni öldürmeye çalıştı."

"Evet ve sen neredeyse hepsini öldürdün," dedi gözlerinde parıltıyla. "Tek bir dileğim olsaydı, senin gibi birini bulmak için kullanırdım."

"Eğer bozuk para olsaydın, seni dilek dilemeden kuyuya atardım."

"Düzeltiyorum: Seni bulmak için kullanırdım," dedi o alışıldık, kınayan yüz ifadesi olmadan.

"Biraz önce söylediğim mi hoşuna gitti?" diye sordum bıkkın bıkkın. Başımı salladım şaşkınlıkla. "Sizi *hiç* anlamıyorum."

"Kimse onlarla senin konuştuğun gibi konuşmuyor," dedi Altair sırıtarak.

"Neyle? Ağzımla mı?" diye sordum alay ederek.

"Sözünü esirgemeden, korkusuzca. Eğer konuşurlarsa, konuşma yetenekleri nadiren ellerinde kalıyor," dedi Altair. Küvetten çıkmama yardım edebilmek için bana elini

uzattı. Gözleri karardı, belki de sudan çıkarken çıplak olmamı bekliyordu.

"Onu öldürmeyi planlıyorken, ondan neden korkayım Altair?" diye sordum elini göz ardı ederken.

"Seni Gancanaghlardan kurtaracakken neden böyle bir şeyi yapmak isteyesin? Efendin olacağım..." diye konuşmaya başladı Casimir.

Lafını kestim. "Beni kölen yapmana izin vereceğimi nereden çıkardın?" Kibri yüzünden sinirlenmiştim.

"Beni nasıl durduracaksın?"

"Canını çok yakarak," dediğimde sözlerimin onu nasıl etkilediğini gördüm. Yüzündeki can sıkıntısı gitmişti.

"Rehberliğimi neden başındaki beladan daha iğrenç buluyorsun?"

"Benden bir şey çaldın."

"Bende sana ait bir şey yok." Şaşkınlığını güzelce kaş çatarak gösteriyordu.

"Kalbimin bir parçasını çaldın." Boğazım sıkışmıştı. "Alfred'i gönderdin ve o da dayımı öldürdü."

"Seni büyüten insandan mı bahsediyorsun?" Kızarmış, intikam arzumdan hoşlanmıştı.

"Evet," diyerek başımla onaylarken hissettiğim kini yüzümden uzak tutma savaşını kaybetmiştim.

"Ama sadece insandı. Hepsi eninde sonunda ölüyor. Bazıları diğerlerinden daha çok acı çekerek, bunu kabul ediyorum. 'Herkes Cennet'e gitmek ister ama kimse ölmek istemez.' Onu senin için Cennet'e gönderdiğimizi düşünebilirsin. Artık nerede olduğunu biliyorsun."

"Joe Louis demişti bunu," dedim Detroitli ünlü boksörden yaptığı alıntıyı tanıyarak.

"Evet, biliyorum. Ödevlerinden birinde okumuştum," deyip kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Uğursuz ucube, diye düşündüm buz keserek.

"Joe başka bir şey daha demişti." Sudayken ayağıma bir şey sürtündü. "'Herkes yenilmesi gerektiğini öğrenmek zorunda.' Belki senin zamanın da gelmiştir Casimir. Belki yakındır."

"Ah Genevieve... Sana yerini bildirmekten hoşlanacağım. Bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm duygular hissederek beklediğim bir şey bu gerçekten." Karanlık ses tonu meleksi gülümsemesinin tam tersiydi.

"Yerim neresiymiş peki?" diye sordum iğrenerek.

"Benim altım." Bunu mecazi anlamda kullanmadığını biliyordum. Sözleri, korkunun kanımda buz gibi dolaşmasına neden oldu ama beni korkuttuğunu görmesine izin veremezdim.

"Altair, ona yardım etmeyi planlıyor musun?" diye sordum yüzündeki arzuyu saklayamayan Güç meleğine dönerek. "İhtiyacı olacak."

Casimir neşeyle kahkaha attığında hem Altair hem ben taş kesildik. Etkileyici, derin ve... içten bir gülümsemeydi. Altair'in yüzündeki şok ifadesi Casimir'in kahkaha attığını ilk kez duyduğunu anlamamı sağladı.

Casimir sırıttı. "Aklımı karıştırıp duruyorsun. Seninle ne yapacağıma karar veremiyorum. Sana özünün vahşi yanını mı göstersem, seni olduğun şeyin ilkel seviyelerine mi düşürsem?" diye sordu kaşını zarifçe kaldırarak. "Sayende yükselebilirim. Ama ilk önce seni evcilleştirmem gerek, çünkü şu anda güzel bir yüz karasısın. Sadece bana boyun eğmeni sağlayacağım." Gözleri sinsi sinsi kısıldı.

"Altair, hep böyle mi konuşur?" diye sorup yine yüzümü ekşittim. "Kelime seçimlerine bayılıyorum gerçi. 'Güzel yüz karası.' Sanki kendisi bu tanımlamanın vücut bulmuş hali değilmiş gibi."

Altair bana gülümsedi. "Seni asla elinde tutamayacak, Serafim," diyerek neredeyse şevkle yanıtladı, yine bana elini uzattı. "Diğer Serafimler seni gördükleri zaman senin için savaşacaklar. Sen..." Casimir'den alçak ama dehşet verici bir hırlama yükseldiğinde, Altair'in cümlesi yarım kaldı.

Bu olurken, Brennus'un eli banyo suyundan çıkıp Altair'in elini kavradı. Yavaş yavaş sudan çıkarak ıslak yüzünü, Sürgünün solan yüz ifadesinin birkaç santim ötesine getirdi.

Su çenesinden çıplak göğsüne akarken benimle konuştu. "Zaten ölü olduğum için nefes almaya ihtiyacımın olmaması iyi bir şey *mo chroí*. Tüm gece konuşmayı mı planlıyordun?" Artık yüzünde sersem bir ifade olan Altair'e değil, Casimir'e bakıyordu. Brennus'un yüzü öfkeyle kararardı. "Öldür onu," diye emretti Altair'e. Altair hemen dikilip Casimir'e döndü ve bir soyguncunun silahlarını çekişi gibi kalçasındaki kınlarından keskin hançerler çıkardığını gördüm.

Altair, Casimir'e saldırdığında, Casimir'in hareket ettiğini güçlükle seçebildim. Casimir, onun bileğini tutup kırılana kadar büktüğünde, elindeki silahı beceriyle döndürdü. Saldırının kuvvetini uzun hançeri onun zırhına sokmak için kullandı. Sonra Casimir hançeri yukarı doğru çekip Güç meleğini kesti ve bedeninin içindekilerin fayans zemine dökülmesine izin verdi. Casimir beklemeden Güç meleğinin kafasını tutup kesti.

Kan kokusu havaya yayılıp Altair kafası kesik şekilde dizlerinin üzerine düştüğünde şoke olmuştum. O anda, planı bilmekle uygulamanın çok farklı şeyler olduğunu anladım. Altair'in vahşice öldüğünü görmek beni bir saniye için tereddüde düşürdü. Kendime geldiğimde, ellerimi sudan kaldırıp ıslak ve hazır olan tam otomatik, büyülenmiş makineli tüfeği küvetten çıkardım.

Tüfeği omzuma koyup Casimir'e yönelttim ve tetiği çektim. Kurşun yağmuru ona doğru ilerledi. İlk kurşun baldırını delip kanını banyonun duvarına sıçrattığında, dudaklarıma ufak bir gülümseme oturdu.

Sonraki an, Casimir çekirge sürüsüne dönüştüğünde gülümsemem düştü.

"Hayır," diye fısıldadım kurşunlarımın parçaları arasından kaydığını gördüğümde.

Silahımı suya atıp küvetten çıktım. Vücudumu saran elbisemden yere su damlarken, uçuşan böceklere doğru koştum. Böcekleri ellerimle öldürmeye çalıştığımda, Casimir'in melek hatlarını oluşturan çekirgeler tarafından geri fırlatıldım. Makyaj masasına çarpıp parfüm şişelerini devirdim ve aynayı iri parçalara ayırdım.

Bir an şaşkınlık içinde olduğum yerde kaldım. Yüzlerce ufacık, kâğıt gibi kanatların çırpışı duyabildiğim tek şeydi. Sonra çekirgeler kulakları sağır eden, böceklere özgür bir çığlık attı. Istırap içinde kulaklarımı kapattım. Ses bana yaz gecelerinde böceklerin çıkardığı sesi anımsatmıştı ama bu daha yüksekti.

Bir elimi kulağımdan çekip aynanın uzun ve keskin parçalarından birini alarak ayağa kalktım. Küvete baktığımda, Brennus'un eğilip güçlü sesi kesmek için elleriyle kulaklarını kapattığını gördüm. Yanına baktığımda, portalın hâlâ açık bir şekilde küvetin kenarında olduğunu gördüm.

"LANET OLSUN!" diye haykırıp çekirge sürüsünün, aptalca davranarak açık unuttuğum portala uçmasını seyrettim.

Son çekirge portala vardığında ses hemen kesildi. Daha dik durdum ama sinirden bağırmak istiyordum. Cam parçasının elimden kaymasına izin verdim. Yere düştüğünde çınlayarak parçalandı.

Brennus küvetten çıktı ve nefes almamı yavaşlatmak için eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuşumu, solgun yüzümü izledi.

Başarısız oldum, diye düşündüm ıstırap içinde.

"Bu onu öldürmek için elimize geçen tek fırsat olmayacak *mo chroí,*" dedi Brennus, beni teselli etmeye çalışıyordu. "Ondan öyle hemen kurtulamayacağız."

"Biliyorum," dedim nefes nefese. "Ama bu elimize geçen en iyi fırsat olabilirdi."

"İstediğin yanıtları alabildin mi?" diye sordu yüzümdeki acıyı görüp.

Omuz silktim. "Belki... Bilmiyorum. Tam bir yalancı ve güzel kandırıyor, yani... Bilmiyorum."

Banyonun kapısı açıldı ve Declan, beraberin itaatkârca onu takip eden iki Başmelekle içeri girdi. "Kaçmış," diyerek durumu özetledi. Etrafa bakındığında Altair'i yerde gördü. Hafifçe onun parçalanmış vücudunu dürtüp meleğin öldüğünden emin oldu. "Geri gelecek," dedi Declan bana güvence vererek, sanki biraz önce evcil hayvanımı kaybetmiştim. "Belki yardım edebilirim." Başmeleklere dönüp emretti. "Casimir'i yok edip cesedini bana getirin."

Bir anda melekler kın kanatlılara ve çekirgelere dönüştü. Ben nefesimi verene kadar geçen süre içinde pudralığın içine girdiler.

Sesimde umutla, "İşe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum Declan'a.

Omuz silkti. "Sanmıyorum ama denemeye değer."

Kendimi dik pozisyona getirdikten sonra tam Declan'a böyle durumlarda yanıtlarını allayıp pullaması gerektiğini söyleyecektim ki havada bir şeyler değişmeye başladı. İlk başta hafifti, etrafımdaki hava biraz hareketlenmişti. Bir saniye sonra yerdeki kırık cam parçaları dans edip hareketlenirken saçımdaki tokalardan çıkan saçım pudralığa

doğru çekildi. Bundan bir an sonra ayaklarım altımdan çekildiğinde lavabonun yanındaki musluğa tutundum.

Banyodaki her şey raflardan düşerek açık pudralığa doğru gidiyordu. Sanki bir kara delik açılmıştı ve odanın içindeki her şeyi kendisine çekiyordu. Tüm parfüm şişeleri, ona doğru giderken şekillerini kaybedip suya bırakılmış gıda boyası gibi dalgalandıktan sonra portala giriyorlardı.

Parmaklarım musluğun pürüzsüz yüzeyinde kayarken başımı çevirip tutunabileceğim başka bir şey var mı diye bakındım. Declan da benzer durumdaydı. Tuttuğu kapı kolu onu kendisine çeken girdabın gücü yüzünden bükülmüştü.

"Hey!" dedi Eion kapının oradan. Kolundan tutup onu kendisine çekti.

Ellerimden biri kaydığında yüzüm portala döndü. Brennus küvetin kenarını tutuyordu. Eğer tutunmayı bırakırsa ikimiz de ölecektik. Eğer onu ellerine geçirirlerse öldürürlerdi ve ben de ölürdüm. Ona kurşun sıktığım için Casimir beni hayatta tutma fikrinden caymış olabilirdi.

Ateşin Brennus'a meleklere zarar verdiği kadar zarar vermediğini bildiğim için odadaki enerjinin birazını içime çekmeyi denedim. Musluğun metali ben tutunmaya çalıştıkça elimi kesip kanatmaya başlamıştı. Çaresizlik içinde, odadaki girdabın çıkardığı kuvvetli rüzgâr yüzünden duyulamayacak sözleri söyledim. "Düştüm sana tutsak... Oldum yalanlarına âşık... Kavur beni ateşinle yak."

Ateş alev aldıktan sonra hızla dönüp kıvrılarak kuyruklu yıldız gibi portala gitti. Cehennem ateşi portala girdikten bir saniye sonra rüzgâr aniden kesildi. Yere düşüp hareket etmeden orada yattım, nefes nefese kalmıştım.

Brennus açık pudralığı alıp sert bir yüz ifadesiyle kapattı. Onu Declan'a fırlattığında durmayıp beni yerden alarak soğuk göğsüne yasladı. "Bizi kendilerine çekebileceklerinden bahsetmemiştin," dedi Brennus kollarını biraz sıkarak.

"Özür dilerim. Ben de yeniyim. Öğrenme süreci epey acımasız," diye mırıldandığımda kollarında titremeye başlamıştım.

"Öyle," diyerek bana katılan Brennus'un yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Declan, bu portallardan bir çift istiyorum. Neler bulabileceğimize bak," diye emretti. Beni yatak odasına götürüp havluyla sardıktan sonra rahat koltuklardan birine oturttu. "Hemen üstünü değiştirmen gerek. Gidiyoruz."

Ben başımı kaldırıp Brennus'a bakarken Finn aniden yatak odasının kapısında belirdi. "Sürgünler yakında. Yanlarında Kevevler var," dedi gergin bir sesle.

"Başka yandaşları var mı?" diye sordu hemen Brennus. Gözlerini benden ayırmadan havlunun üzerinden okşayarak beni ısıtmaya çalışıyordu, çünkü hâlâ titriyordum. Vücudunun soğukluğu havludan bana geçtiği için pek yardımcı olmuyordu. Brennus bunu fark etti ve pes etti. Dolabıma gidip pratik kıyafetler çıkardı; insanın üzerine oturan kot ve tişörtle dizlerimin üzerine çıkan deri botlar. Bana doğru gelip elindekileri kucağıma bıraktı. Sandalyeden kalkıp sırtımı onlara döndüm ve hemen üstümü değiştirdim, çünkü şu anda beni yalnız bırakmayacakları açıktı.

Finn, Brennus'u bilgilendirmeye devam etti. "Sürgünler İnikwilerle yine birleşmiş olabilir; ne kadar güvenilmez olduklarını bilirsin."

Sırtımdan aşağıya bir irkilme indi. Üstümü giyinmeyi bitirdikten sonra elimi uzatarak Brennus'un koluna yapıştım. Sesimde hafif bir titremeyle sordum. "İnikwi? O da nedir? Ne yaparlar? Onları nasıl öldürüyorsun? Kevev nedir? Vahşiler mi?"

Brennus gözlerimi inceledi. "Şşş *mo chroí*, her şey yoluna girecek," dedi nazik bir sesle.

"Brennus, biri bana ne zaman 'her şey yoluna girecek' dese, bunun anlamı kesinlikle öldük demek oluyor," deyip cevaplar için yüzünü aradım.

"Kesinlikle ölmedik; sadece tamamen güvende değiliz," dedi kolayca.

Gözlerimi kısarak, "Kevev nedir?" diye sordum tehditkârca. Bana böyle şeyler denmesinden nefret ediyordum.

"Mm, şey gibi," dedi yukarı bakıp uygun bir tarif ararken. "Finn, Ogrelere benziyorlar mı sence? Elbette onlar kadar büyük değiller ya da pis kokmuyorlar..." derken susup Finn'e baktı.

"Benziyorlar," diyerek başını hafifçe sallayıp ona katıldı Finn. "İkisinin de etleri gri renkli ve genel olarak aynı boyutlardalar. İnsan görünümlü lateks tenlerini giydiklerinde bana neyi hatırlatıyorlar, biliyor musun?" diye sordu Finn sohbet ederek.

"Neyi?" dedi Brennus.

Finn parmağını Brennus'a salladı. "Hani şu ringe çıkıp zıplayan adamları, dövüş gecesi dedikleri şeyde gördüklerimizi," dedi keyifsizce.

Brennus yüzünü ekşitmişti. "Ya, gerçekten dövüşmüyorlardı bile!" dedi tiksinerek. "Tam bir vakit kaybıydı. Kopan kollar yoktu, kan da öyle pek..." Boğazımı temizlediğimi duyduğunda konuşmayı kesti. "Kadın kıyafetleri giyiyorlardı..." diye ekledi anı onu rahatsız ediyormuşçasına.

"Şey gibi mi görünüyorlar... Profesyonel güreşçi?" dediğimde ikisi de parmaklarını bana sallayıp başlarıyla onayladılar. "Başka özel yetenekleri var mı?" diye sordum hızla.

"Kas gücüyle ünlüler, büyüleri yok ama nefeslerinden uzak dur," dedi Brennus.

"Neden? Kurbanlarını etkileri altına mı alıyor?" Bu yorumun ne manaya gelebileceğini düşünüyordum.

"Yok, leş gibi," diyerek omuz silkti.

"İnikwi nedir?" diye sordum telaş içinde, sıradaki bilinmeze geçmiştim.

Finn kaşlarını çattı. "Eskiden insandılar ama ruhları zayıftı, bu yüzden iblisler tarafından ele geçirildiler."

"Gölge adamlardan mı bahsediyorsun?" diye sorduğumda Finn kaşını kaldırdı. "Bilirsin, Sheol'dan iblis ruhu gelir ve insan vücudunu işgal eder. Onlara gölge adamlar diyorum," diye açıkladım.

"Biz o insanlara 'ele geçirilmiş' diyoruz Genevieve," dedi Finn başını sallayıp. "Bu farklı. İnsan vücuduna giren şey hiçbir zaman insan değildi; ruhu olmadı hiç. Bu gerçek bir iblis ve insanın içine girmesi için vücudun illa canlı olması gerekmiyor; bazen cesetleri de kullanırlar," deyip gözlerimin fal taşı gibi açılmasını seyretti. "Onlar için 'tamamen yanlış' terimini kullanabilirsin."

Ağzım aniden kurumuş olduğu için konuştuğumda sesim biraz tiz çıkmıştı. "Güçlüler mi?"

"Öyleler," dedi Finn tereddüt etmeden. "Çok güçlüler ve bir takım olarak hareket edip avlarını sürü halinde avlarlar. Eğer bir tane gördüysen, o zaman görmediğin başkaları da vardır."

"Onları ne öldürür?" dedim nefesim kesilerek.

"Kalplerini sökersen ölürler ama iblisin kalbi olmalı, insanın değil. Bundan başka bir şey yaparsan, seni öldürmek için geri gelirler. Bu yüzden güvenilmezler. Öldüklerini sanırsın ama aslında içine girdikleri insan ölmüştür sadece. Kesin olarak öldüklerinden emin olman gerek. Büyü işe yarar. Kalbin atmasını kesecek kadar güçlü bir büyüye ihtiyacın var sadece. Zırhlarını delmek için çok güçlü olman gerek."

"Bu kadar mı?" Bu yeni tehditle mücadele edebilmek için bana söyleyecekleri başka bir şey var mı diye ağızlarını aradım.

Brennus, "Tatları berbat," diye eklediğinde rengim attı.

"Bu bilgi fazla kaçtı Brenn," deyip botlarımı giydim ve fermuarlarını çektim.

"Bu aslında iyi bir haber," dedi Brennus ben ayağa kalkarken. "Casimir bize Kevev ya da İnikwilerle saldırırsa, bu onlara ihtiyacı var demek. Kesin bir zafer için yeterli Sürgün yok demek. Görünüşe göre arkadaşların yeterli sayıda Sürgünün Casimir'e ulaşmadığından emin oluyormuş. Destek kuvvetlerinden yoksun kalmış. Eğer Casimir biraz önce olanlara tepki verirse, duygusallaşıp Serafimlerin keskin zekâsını kaybederse, o zaman bize açık kapı bırakmış olur. Ama artık burada kalmak istemiyorum. Seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor ki üstünlüğümüzü koruyalım."

Brennus elini sırtıma koyup beni kapıya yönlendirdi. Finn eşlik etmek için diğer yanıma geçti. Koridora geçtiğimizde, bir sürü Gancanagh bizi bekliyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Gerçekten gitmeye hazır olduğumuzu anlamıştım.

Tam Brennus bana yanıt verecekti ki dışarıdan haykırışlar geldi. Savaş çığlıkları, ıstırap inlemeleri ve makineli silahların sesleri birbirine karışıyordu. Metalin metale vuruş sesi ve kaos sakinliği parçalıyordu. Çevremdekiler oldukları yerde taş kesilip Reed'le Çin'de geçirdiğim geceyi bana ürkütücü biçimde anımsatan sesleri dinlediler.

Brennus oturma odasındaki pencereye gittiğinde onu takip ettim. Dışarı bakarken sırtımdan aşağıya bir titreme indi. Ninjalar gibi kara kara zırhlar giymiş melekler dışarıda grup grup uçuyordu. Bahçedeki Gancanaghlara doğru dalan melekler kurbanlarının ayaklarını yerden kesip onları

paramparça ediyor ve aşağıdaki Gancanaghların üzerine bu parçaları yağmur gibi yağdırıyorlardı. Ama yaptıkları tek şey bu değildi. Kocaman, gri bedenlerden parça parça sarkan lateks ete bakılırsa, Kevevleri de öldürüyorlardı.

Korksam da onları hayran hayran izliyordum. Bir melek diğer meleğe havada saldırıp ikisi güçlü bir gürültüyle binanın yanına çarptığında irkildim. Güçlü kanatları dikildiğim pencere pervazının yanında çırparken bir melek diğer meleğin kafasını durmaksızın duvara vuruyordu. Tavandan sıva dökülmeye başladığında Brennus'un kolu beni korumak için etrafıma dolandı.

"Sürgün ve İlahi bunlar," diye fısıldadım. Korkudan nefesim kesilmişti, çünkü Reed ve Zephyr de şüpheniz dışarıda bir yerdeydi. Casimir'in beni ele geçirmediğinden emin olmak için kendi ordularını getirmişlerdi.

Hissizce etrafa bakındığım için, Brennus'un elimi tutarak beni pencereden uzaklaştırdığını ve onu koridora doğru takip etmem için nazikçe çektiğini bile fark edememiştim.

"Senin için kurallarını değiştirdiler *mo chroí*. İlahi melekler, şeytani varlıklar arasında yapıldığını varsaydıkları bir savaşa asla dahil olmamıştı," dedi Brennus. Bu bilgi yüzünden biraz huzursuz göründü.

Yavaş adımlarla merdivenlere ulaşıp aşağıya inmeyi başardık. Ana salondan geçerken tepemizdeki cam tavan kırıldığında, üzerimize çok sayıda keskin cam parçası ve melek yağdı.

"Onları oyalayın," diye emretti Brennus adamlarına. Çevremdekilerin yarısı ayrılırken biz kalenin içinden batı kulesine doğru ilerlemeye devam ettik.

"Bu kalenin altında tüneller var *mo chroí*. Onlardan birinden çıktıktan sonra haberleri bile olmadan gitmiş olacağız," diyerek Brennus bana güvence verdi. Sanki bu her gün oluyordu.

"Bir silah işime yarardı Brenn," dedim Gancanaghlara silah dağıtıldığını gördüğümde, bu sırada kuzey koridorundaki kontrol noktasını geçiyorduk.

"Ne istersin?" diye sordu yüzümü inceleyip.

"Bir tabanca," diye yanıtladım.

Brennus başıyla onayladıktan sonra çocuklardan birinden bir silah ve kılıf aldı. Sonra kaburgamın yanında durması için takmama yardım etti.

"Başka?" Gülümsememeye çalışır gibi görünüyordu.

"Hançer."

Hemen her Gancanagh almam için bana bıçaklarını uzattı. Brennus'unkini seçtim, çünkü daha önce işime yaramıştı. Onunla Keegan'ı öldürmüştüm. Silahın kabzasını tuttuğumda, bıçaktaki ürkütücü gücü hissettim. Dikkatlice botumun içine ittirdim.

"Hazır mısın?" diye sordu savaş sesleri bize doğru yaklaşırken.

İçim adrenalinle dolmuştu, çünkü ne tarafa gideceğimi bilmiyordum: Savaşa mı gitmeliydim, yoksa ondan kaçmalı mıydım? *Reed buradan gidip savaştan uzaklaşmamı mı istiyor, yoksa bana ulaşabilmesi için yakınlaşmamı mı?* diye merak ettim aklım karışarak.

"Tüneller nerede?" diye sorup Brennus'un elini tutarak onu koridorda takip ettim.

"Kilisede bir tane var, Şövalye Barı'nda," dedi bana gülümseyerek.

Şapele girip güllü pencerenin hemen altında duran sıra sıra zırhlara yürüdük. Bir zırh kenara ittirildiğinde, dönerek aşağıya inen bir merdiven ortaya çıktı. Brennus bana "önce kadınlar" işareti yaptı. Merdivene adım attığımda benzerlik bana Houghton'da bulunan mağaralardaki işkence merdivenlerini anımsatmıştı.

Aşağıdan gelen nemli ve tuzlu hava ilk basamakta durup sormama neden oldu. "Burası denize mi gidiyor?"

Brennus'un yanıtını duymadım, çünkü silahın ateşlenmesiyle gelen acı sesini engellemişti. Tek bir kurşun baldırımı delerek geçtiğinde, bacağımın altımda kıvrılmasına neden olmuştu. Ben birkaç basamaktan daha fazla düşemeden önce Casimir beni karanlık merdivende yakaladı. Ben ıstırap içinde haykırırken Casimir kulağımın yanında fısıldadı. "Acıyormuş, değil mi?"

BÖLÜM 23

okyanus

Denize çıkan ve uzayıp giden dik merdivenden aşağıya düşmeyeyim diye Casimir'in göğsüne tutundum. Baldırımdaki keskin acı yüzünden gözlerimi kapattım. Kurşun içinden geçip gitmişti ama kasa saplanmış gibi acıyordu. Ufak nefesler alıp verirken gözlerim yaşardı ve dişlerimi gıcırdatıp bayılmamaya çalıştım.

Konuştuğunda Casimir'in sesi soğuktu, "Bu uyarıydı melez. Bana yaptığını sana yaparım, iki kat fazlasını." Casimir yine silahını ateşledi ve çok yakınından diğer baldırımı da vurdu.

Beni kendisine bastırdığında neredeyse nefes alma yeteneğimi kaybediyordum. Artık kendi kendime ayakta duramıyordum ve acı dayanılmazdı. Onu koruyayım diye beni döndürdü ve beni merdivenin zirvesinden birkaç basamak aşağıya çekip Şövalye Barı'na girdi.

Casimir beni merdivenin ötesine çekti ve adamları onun arkasında durup odada pozisyon aldı. Yanında en azından on beş melek vardı; hepsi Gancanagh dokunuşundan korunmak için baştan ayağa zırh giyinmişti. Onlar da bir süredir Sheol'dan uzak durmuş olmalıydılar, çünkü kokuları çok mide bulandırmıyordu. Öbür türlü onları görmeden önce kokularını alırdım. Silahlarını Gancanaghlara çevirdiler, Gancanaghlar sayıca azdı.

Brennus benim gibi iki baldırından kanıyor olmasına rağmen tek başına ayakta duruyordu. Beni Casimir'in kolları arasında solgun ve yenik gördüğünde, Brennus'un gözlerine şiddetli bir acı oturdu. Ona baktım, artık olacakları durdurmasının bir yolu olmadığını biliyordum.

Casimir, Brennus'a hitap etti. "İninize bayıldım. Aşağısı bir labirent gibi; tüneller ve mağaralar denize gidiyor. İleride lazım olursa diye söylüyorum, eğer uçabiliyorsan buraya girmek çok da zor değil."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlarım Casimir," dedi Brennus yavaşça.

Sesi sıkılmış gelen Casimir konuyu açtı. "Ne istediğimi biliyorsun. Anlaşmayı boz, yoksa ikiniz de ölürsünüz."

Odadaki Gancanaghlar Casimir'e tehditkârca hırladı ama göz ardı edildiler. Brennus elini kaldırıp ona saldırmalarını istemediğini işaret etti.

"Gerçek ölümden daha kötü şeyler vardır Casimir," diye karşılık verdi Brennus. Gözlerindeki acıyı saklıyordu.

"Evet, öyle ve ben hepsini biliyorum," diye kabul etti Casimir, sonra başımı nazikçe öpüp saçımı okşadı. "Onu bana ver ki sana bunları göstermek zorunda kalmayayım."

"Bu kararı ben veremem," dedi yüzümü izlerken.

"Pardon?" Sıkılmış değil de şaşkındı.

"Bu onun kararı." Gözlerimin içine baktığında aklımın karışık olduğunu gördü.

"Senin kaderini onun çizmesine izin mi vereceksin?" Sanki söylenileni anlamıyordu. "Onun için ölmeye hazır mısın?"

"Öyleyim ama ben zaten ölüyüm... Bu sadece sonum olacak." Gözlerini üzerimden ayırmamıştı. "Eğer seninle gelmeyeceğine karar verirse, sen ne yaparsan yap gelmiyor demektir."

Gözlerimden yaşlar akarken alt dudağım titriyordu. Brennus'un, Casimir'e ne söylediğini anlamıştım. Eğer burada ölmek, Casimir'in kölesi olmaktan daha iyi bir seçenekse, Brennus anlaşmayı bozmayacak ve Casimir'i ikimizi de öldürmeye zorlayacaktı. Köle olmayayım diye benimle, benim için ölecekti.

"Çok güçlüsün," diyerek kulağımın yanına fısıldadı Casimir, sonra yüksek sesle konuştu. "O şüphesiz öyle ya da böyle geri gelecekken senin geri gelmeyeceğinin farkında mısın Brennus?"

"Bunu senden daha iyi biliyorum." Bu bilgi onu etkilememişti. "Önemi yok. Gitmeden önce işimi bitireceğini biliyorum. Seni avlamayı asla bırakmayacağım için beni burada bırakamazsın. Tüm gücümü seni bulup paramparça etmek için kullanacağım. Bu işine gelmez, değil mi?" Yanıta ihtiyacı yoktu.

"Beni çok kötü gösteriyorsun," diye karşılık verdi Casimir, yine sıkılmıştı. "Tek istediğim melez. Bunu efsanevi bir savaş haline getirmen gerekmiyor. Asla senin olmadı. Hep bizimdi."

"O benim," diye öfkeyle karşılık verdi.

"Onu alıp... canım istediğinde işkence edebilirim, dolayısıyla da sana." Bir bıçak çıkarıp boynuma tuttu; yavaşça aşağıya çektiğinde etimde ince ve yüzeysel bir kesik bırakmıştı. Dudaklarımı kapatıp ses çıkarmamayı denedim. "Ama o zaman haykırışlarını duyamam ve bu tüm eğlenceyi kaçırır. Anlaşma hâlâ geçerli olduğu için tepki bile veremez."

Eli yüzümün önünden geçtiğinde, iyileşmekte olan yanık izleri gördüm. Geçitten ona fırlattığım ateşten hoşlanmamış olmalıydı. Bunun ne manaya geldiğini anladığımda put kesildim.

Büyüm onda işe yarıyor. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Declan, Casimir bu konuyu çözmeden kraliçenle gitmeye kalkarsa, öldüğümden emin ol. Ona işkence etmesini kabul edemeyiz," dedi bana bakarak.

Ciddi görünen Declan zorla, "Olurum," dedi. Bu olursa, ikimizi de öldürmüş olacağını biliyordu. "En sonunda anladım. İkisi de kızım, ikisi de."

Bana ne söylediğini anlamam bir saniye sürdü. Bir keresinde bana tüm o cesur ve aptalca şeyleri bana yaptıranın saflık mı, yoksa cesaret mi olduğuna karar veremediğini söylemişti. Sanırım ikisi olduğuna karar vermişti.

Casimir beni yanındaki meleğe verdi ve bıçağı kınına geri koydu. "Yani, Genevieve'i itiraz etmeden benimle gelmesinin herkesin yararına olduğuna ikna etmem mi gerekiyor?" Odanın mimarisi dışında bir şey düşünmüyormuş gibi sakin sakin tavana baktı. "Onun yufka yüreğini düşünürsek, bu pek zor bir görev olmamalı."

Bir anda Casimir silahını çekip Finn'e doğrulttu. Birkaç kez tetiği çekip kurşunları Finn'in göğsüne gönderdi. Finn bir adım geri atıp yüzünü ekşitti ama düşmedi. Bu gerçekten güçlü ve çoğunlukla ölü olduğu gerçeğini vurgulamıştı. Brennus da ayakta kalmayı başardı, daha önce olduğundan daha solgun görünüyordu.

"Sonraki kafasına gidiyor melez," dedi Casimir bana hakaret edercesine. Silahına bir tane daha şarjör taktı. Kanayan Finn'i görmemek için gözlerimi kapattım.

"Anlaşmayı bozmanı istiyorum Brennus," diye fısıldadım.

Gözlerimi açtığımda ıstırabın Brennus'un yüzünü sertleştirdiğini gördüm. Gözleri bir kardeşine bir bana bakıyordu. Ne yaptığımı biliyordu. Finn'in canını bağışlaması için Casimir'in kölesi olmayı kabul ediyordum.

"Bu yaratıklara karşı olan hislerin iğrenç," dedi Casimir sert bir bakışla, sanki beni aşağılık buluyordu. "Sana yanlış efendiye sadık olma konusunda bir ders vermek için hepsini öldürmem gerekir ama buradaki pis koku, mümkün olduğunda çabuk gitmek istememe neden oluyor. Brennus, kız kararını verdi. Zincirlerini bırak artık."

Açıklık getirmek için Brennus, "Kararın bu mu?" diye sordu bana.

Gözlerim korkudan yaşarmıştı, bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordum. Çok acımasız olacaktı. Casimir intikam istiyordu ve bunu istediği gibi almak için sonsuza kadar vakti vardı. Sertçe yutkunup başımla onayladım.

"O zaman seni serbest bırakıyorum. Seni seviyorum *mo chroí*, sonsuza dek," dedi Brennus ellerini yumruk yaparak. Sanki odadaki tek varlık bendim.

Yanaklarım ıslak, fısıldadım. "Hoşça kal Brennus."

Casimir hırladı. "Bundan sonra sadece benimle konuşacaksın," deyip yine beni tuttu ve sertçe salladı.

Brennus ve odadaki diğer Gancanaghlar tehditkârca hırlamaya başladı. Eğer Finn kolunu tutmasaydı, sanırım Brennus, Casimir'e saldırmak üzereydi. Finn, Brennus'a kaşlarını çattı. "Bundan kurtulma şansı var Brenn. Ondan bu fırsatı esirgeme."

Brennus durduğunda, yüzünden daha önce hiç görmediğim bir acı geçti. Eliyle ağzını silip biraz sakinleşti. Sonra yine gözlerimin içine bakıp odadan kendine enerji çekmeye ve bir şeyler fısıldamaya başladı. Aslında ne dediğini dinlememiştim, çünkü Brennus kendisine enerji toplarken ondan biraz çalmaya bakıyordum. Casimir'in ne yaptığımı bilmemesini, eğer odadaki enerjiyi hissedebiliyorsa, bunu Brennus'un yaptığını sanmasını umuyordum.

Enerjisini aldığımı fark edince Brennus bana garip bir bakış attı. Etrafımızdaki hava çatırdarken içimde bir şeyler

hareket edip rahatladı. Sanki ağır bir yük vücudumu terk etmişti. Artık ne Brennus'a ne de Gancanghlara bağlıydım

Enerji çekmeye devam ederken içimde yanışını hissettim. "Şiir sever misin Casimir?" diye sordum nefes nefese. Elimden geldiğince çok enerji tutuyordum.

"Pardon?" diye sordu zarif bir ilgisizlikle.

"Sana özel bir şey yaratıyorum. Bak, şöyle: *Keşke deniz olsaydım, seni yutabilen. İçimde boğulsaydın. Çek ıslak ateşi içine. Korkuyu yaşa. Öl yavaş yavaş. Hiç ağlama. Okyanusu dökerim yollarına. Seni öfkesiyle vahşice süpürsün diye.*" Topladığım enerjiyi salmadan önce sesim gerildi. Kaleyi sarsıp titrettiğini hissettim.

"Ne yaptın sen?" diye hırladı Casimir. Vahşi bir güçle kolumu tutuyordu.

Yerden gelen bir gürültü beni cevap vermekten kurtardı. Tuzlu su arkamızdaki merdivenlerden yükselip su topu gibi vurdu bizi. Denizden gelen beyaz su dalgası odayı doldurduğunda beni Casimir'den kopardı. Sonraki an burgacın altına süpürüldüm. Nefesimi tutarken, hareket eden akıntıda çırpınıyordum çaresizce. Suyun altında dönen masalara, sandalyelere, zırhlara, meleklere, Gancanaghlara ve diğer yıkıntılara çarpıp duruyordum.

Güllü vitray pencereye vardığımda ona doğru gittim. Renkli camları yumrukladım; ciğerlerim oksijen yoksunluğundan yanarken ellerimin altındaki cam kırıldı. Şövalye Barı'nın penceresinden çaydanlıktan akan çay misali döküldüm ve sertçe zemine düştüm. Su pencereden akmaya devam ederken ben de sürünerek kaçmaya çalıştım.

Etrafımda bir savaş daha gerçekleşiyordu. Melekler, Gancanaghlar ve daha önce hiç görmediğim yaratıklar birbirine saldırıp dövüşüyorlardı. Atılan havan topları yüzünden yer sarsılıyor, vücut ve pislik parçaları etrafa saçılıyordu. Bir çift şık erkek ayakkabısı önümde durdu-

ğunda başımı kaldırdım. Büyük ihtimalle gömüldüğü takım elbisesini giyen, insana benzeyen bir şeklin karşımda dikildiğini görünce nefesim kesildi. Bembeyaz gözlerinde katarakta benzer bir tabaka oluşmuştu ve bana bakıyordu. "İnikwi," diye fısıldayıp titredim ve etrafıma baktığımda birkaç tanesinin beni çevrelediğini gördüm.

İnikwiler birbirleriyle derin sesler çıkararak gırtlaktan konuşuyordu, sanki boğazları suyla doluydu.

Ürkütücü yarı ölü şey uzanıp tişörtümün önünü tutarak beni kaldırdığında titriyor ve inliyordum.

Ağzının köşelerindeki kara küfler kırışırken, içinden gri bir dil çıkıp yanağımı yaladı. Midem çenemle beraber kasılırken irkilip yüzümü çevirmeye çalıştım. Elinde sallanırken, arkamdan Casimir'in İnikwilerin genizden gelen diliyle konuştuğunu duydum.

Beni tutan, tamamen yanlış o şeyden kaçmak için kıvranmamı seyrederek, "Seninle oynamalarına izin vermem gerekir melez. Belki sonra," dedi Casimir.

"Yüzmek hoşuna gitmedi mi?" diye sordum. Her zaman göründüğünden biraz daha kibirli görünüyordu. Ama ıslak ve üzerinden sular damlıyor bile olsa, her zamankinden daha güzel görünmeyi başarmıştı. Denizden çıkan ıslak, genç bir sörfçü gibiydi.

Ben Casimir'in hareket ettiğini göremeden beni karnımdan yumrukladı ve vücudumdaki tüm havanın dışarı çıkmasına neden oldu. Nefes almak için çabalarken, Casimir'e verildiğimi hissettim. "Ne oldu? Söyleyecek başka sözün yok mu?" diye sordu Casimir beni sıkıca kendi vücuduna bastırarak. Casimir'in birkaç adamı güllü pencereden düştü; hepsi en az onun kadar sinirlenmiş görünüyordu. Casimir onlara emirler haykırdı. "Gancanaghların liderini bulun. Onu istiyorum. Geri kalanını öldürün, kardeşi hariç. Ona Brennus'un önünde işkence edeceğim. Bu ilginç olabilir."

Brennus ve Finn için yaptığı planları duyunca titredim. Melekler başlarıyla onayladıktan sonra gergin gergin kilisenin güllü penceresine baktılar. Bu kadar az sayıda kalmışken bu görevi nasıl tamamlayacaklarını düşünüyorlardı büyük ihtimalle.

Casimir emirlerine uyacaklar mı görmek için beklemeden kollarında beni tutarak döndü ve doğaüstü bir hızla, tüm araçları barındıran binaya gitti. Can yakacak kadar sinirli olsam da başımı omzuna yasladım. Garaja girdiğimizde Casimir yarış arabalarına benzeyen, kapıları yana değil de yukarı doğru açılan bir araba seçti. Anahtarlar üzerindeydi. Sanırım Gancanaghlar kimsenin onlardan bir şey çalacak kadar aptal olabileceğine inanmıyordu. Sürücü kapısını açan Casimir uzanıp beni yolcu koltuğuna bıraktı. Sonra arabaya binip motoru çalıştırdı. Bana döndü ve silahımı alıp pencereden dışarı fırlattı. Uzanıp benim için emniyet kemerimi taktı.

Güçlü ve manikürlü tırnakları olan parmaklarla Casimir çenemi tutup yüzümü onunkine çevirdi. "Eğer bir şey denersen bıçağımı alır, seni koltuğa saplarım. Anlıyor musun?" Başımla onaylarken yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Arabayı garajdan çıkardıktan sonra gazı kökleyip evden dışarı götüren kıvrımlı yolda hızla ilerledi. "Nereye gidiyoruz?" diye ufak bir sesle sordum. Eğer planını bilirsem bir kaçış stratejisi bulabilirim diye umuyordum.

"Sadece yolun sonuna. Adamlarım ve Sheol'a giden bir portal bizi bekliyor." Safram boğazıma yükseldiğinde, onu daha evvel vurduğum baldırını ovalıyordu. Canını yakıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Ya şimdi dövüşeceğim ya da ölüden beter olacağım, diye düşünürken elimi Brennus'un verdiği bıçağı sakladığım botuma doğru indirdim yavaş yavaş.

Casimir'in profilini izlerken, sürücü tarafından bir hareket gözümün ucuna takıldı. Koyu gri renkli bir füze arabaya doğru geliyordu. Bize varmadan hemen önce kapı koluna tutunarak destek aldım.

Çarpışma yüzünden araç kendi etrafında birkaç kez dönerken saldırının gücü bizi başka yöne fırlattı. Araba yan tarafının üzerinde durduğunda, yere bakan kapının üzerinde yattım. Hem başım dönüyor hem de midem bulanıyordu. Acıyla inlerken penceremi örten çimenlere baktım.

Arabanın arkasına bir şey sıçradığında hareket ettik. Keskin bir metal inlemesi eşliğinde Casimir'in kapısı bir anda menteşelerinden sökülüp fırlatıldı. Araba düzeltilmiş gibi yere düştü ve dört tekerleğinin üzerinde durdu. Araba hâlâ sallanırken bir el uzanıp Casimir'i boynundan tutarak arabadan dışarı çıkardı.

Kömür grisi kanatlar arabanın yanında açıldığında zar zor nefes almaya çalışıyordum. Başka sesler de vardı ama bana pek anlaşılır gelmiyordu. Sanki biri çığlık atıyordu. Canı yanan biri haykırıyordu.

Paramparça olmuş ön camdan dışarı sersem sersem bakıp dururken arabanın üstüne pat sesiyle bir kol düştüğünde gözlerimi kırptım. Kanlı ve paramparçaydı; kaslar ve kıkırdaklar içinden dökülüyordu. Başka bir şey daha düştü. Bir kulak?

Görüşüm dalgalandı ve her şeyi çift görmeye başladım. Elimi kapının çerçevesinde gezdirdiğimde parmak uçlarım yumuşak kapı koluna değdi, güçsüzce çektim ama açılmadı. Koluma başımdan kan damladığında yukarı uzanıp dokundum ama kırılma sesi dikkatimi dağıttı. Arabanın dışında Casimir'in kanatları şiddetle bedeninden koparılıyordu.

Biraz daha soldum ve biraz sonra daha da kötü olacağımı hissettim. Elim ağzıma gittiğinde, epey kaslı, Ogre'ye

benzer bir yaratığın arabaya doğru sallana sallana geldiğini gördüm. Kevev'in tam arkasında üç İnikwi hızla ilerleyerek bana ilk ulaşan olmak için Kevev'in önüne geçti.

Hayvanlar gibi koşuyorlar, köpekler *gibi,* diye düşündüm. Koşmak için elleri ve ayaklarını kullanıyor ama insan gibi görünüyorlardı. Korkuyla mızırdanıp emniyet kemerimi açmak için titreyen ellerimle uzandım. Sıcak ve kanla kaplı bir el, ellerimi tutup beni kısıtladı.

"Her şey iyi olacak aşkım. Şimdi gidiyoruz," dedi Reed nazik bir sesle, mükemmel yeşil gözleriyle bana baktı.

Sürücü koltuğuna oturup hasarlı arabayı çalıştırdı. Araba aynı garajdaki gibi hırıldadı. Reed öne eğilip ön camdan kurtulduktan sonra içe göçmüş tavanı ittirmek için ellerini kullandı. Arabayı döndürdüğünde kaportadaki kulak ve kol yere düştü. Kaleye doğru gidiyorduk. Aklım karıştığı için başımı güçsüzce koltuğa yasladım. Aklım neler döndüğünü kavrayamıyordu.

Buraya nasıl geldi? Neden beni Brennus'un evine geri götürüyor? diye merak ederken, deli gibi hızlı giden arabanın dışındaki görüntüler şimşek gibi geçiyordu.

"Dayan aşkım," dedi Reed. Arabanın üstünde bir şey güm ettiğinde beni rahatlatmaya çalışmıştı.

Reed otomatik bir silah çıkarıp tek elle başımızın üstüne kaldırdı. Arabanın çatısına kurşun yağdırıp delikler açarken kalenin önündeki daire şeklindeki yolun ve yeni kesilmiş çimenlerin içinden geçti. Bagajın oradan başka bir güm sesi geldi. Bir melek arabamızı Fred Çakmaktaş tarzıyla durdurmaya çalışıyordu. Ayaklarıyla yerden güç almıştı.

Sonra açık kahverengi kanatlar arabamızı tutan meleği kapattı, çünkü Zephyr ona dalıp Sürgün meleği kılıcıyla delmişti. Arabanın arkası tekrar yere dokunduğunda biraz sağa sola savrulmuştuk ama Reed arabayı kontrol altına alabilmişti.

"Teşekkürler Zee," dedi Reed kısık sesle ve dikiz aynasına baktı.

Cam olmadığı için arabanın önünden tuzlu rüzgâr içeri hücum ederken dayanıklı tekerlekler çimenleri yiyip bitiriyordu. Yine her şeyi çift görmeye başladığımda hızla yaklaşan uçurum aklımda kırmızı bayrakların yükselmesine neden oldu.

Yine Reed'e bakmak için başımı çevirdiğimde, fısıltıdan biraz yüksek sesle konuştum. "Uçurum Reed."

Reed'in gözleri kocaman açıldı ve şaşkın şaşkın bana bakıp, "Evie?" dedi.

Elimi kaldırıp hızla gelen uçurumu gösterdim. "Dursana Reed!" dedim çatlak bir sesle. Aklım dönüp duruyordu. *Neden önümüzdeki denizi görmüyor?* diye düşündüm başım dönerken, gerçeklikle bağlarım kopuyordu. *Belki bunlar gerçek değil...*

Reed elini yanağıma koyup, "Anlaşmayı bozdu mu?" diye sordu. Bizi dünyanın sonu gibi görünen yere hızla götürdüğünü pek umursamıyordu. "Özgür müsün?"

Yavaşça başımla onaylayıp gözlerimi kocaman gökyüzündeki harika yıldızlardan ayırmadım. "Casimir beni öldürmesin diye gitmeme izin verdi," dedim titrek bir sesle. Elini tutmak için uzandım.

Ben parmaklarımızı birleştirirken Reed beni izledi. Yüzü mutlulukla aydınlanıp bakışları yumuşarken bana Melek lisanında bir şeyler söyledi. Endişelerimi unutmama ve bir anda kaderimin kontrolünü ona vermeme neden oldu.

Arabanın üzerine inip tavana tutunan İnikwi'nin çürümüş eti kapımın camında leke bırakmıştı. Birkaç tane daha güm sesi geldiğinde, sürüsünün ona katıldığını anladım. "Endişelenme Evie. Bir planım var," dedi Reed. Zırhına uzanıp içinden parlak bir şey çıkardı.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Araba denize düşmeye başladığında Reed elindeki pudralığı açtı. Arabanın içi burgaca dönüp karmakarışık olduğunda her şey şeklini kaybedip bükülmeye, esnemeye başladı. Soluyacak hava kalmamıştı. Güçlü bir mıknatısa çekilen metal gibi hissediyordum, tükenmiştim.

Yere, dizlerimin ve ellerimin üzerinde indim. Nefes alabileceğim an alamamıştım, çünkü yediğim her şeyi önüme kusuyordum. Reed sırtı bana dönük dikilmiş, portaldan bizimle gelen dört İnikwi'yle karşılaşıyordu. Boğuk seslerle birbirleriyle konuştular.

"Aşkım, hareket edebilir misin?" diye sordu bana bakmadan Reed. Kendimi ayağa kaldırdım ama yine düşmemek için duvara yaslanmak zorunda kaldım. Kurşun yaraları ayakta durmama yetecek kadar iyileşmişti ama bacaklarım hâlâ acıyordu.

"Evet," diye yanıt verip sersem halde etrafa baktım ve bir yer altı tünelinde olduğumuzu fark ettim. Ben trenin istasyona vardığını belirten metal sürtünme sesini idrak ederken vagonlar yanımdan geçiyor, kuru hava eserek saçımı yüzümden geriye üflüyordu.

"Metroya bin Evie," diyerek nazikçe beni yönlendirdi Reed. Zırhının kalça kısmına eklenmiş kılıflardan bıçaklarını çekti.

"Şey... Peki," diye mırıldayıp kendimi beyaz fayanslı duvardan ittirdim ve vagonun kapısının açıldığı yolcu bekleme alanına zar zor ilerledim. Bardan çıkmış da eve gidiyormuş gibi görünen yirmili yaşlardaki birkaç delikanlı dışında vagon neredeyse boş sayılırdı. Ağır İngiliz aksanları yüzünden ne söylediklerini pek anlayamıyordum.

Açık kapının yanındaki direğe tutunup Reed'e bakmak için döndüm. Bir İnikwi ölmüş, akçaağaç şurubu yoğunluğundaki gümüş rengi bir öbeğin içinde yatıyordu. Vago-

nun diğer ucundan kahkahalar ve alaycı sözler bana doğru gelmekteydi. İş hayatına yeni atılmış beyaz yakalılar burada nelerin döndüğünden habersizdi. Vagonun kapıları kapanmadan önce Reed yanıma geldi, beni kendisine çekip kapılar kapandığı için ileri yürüdü. Bir İnikwi yüzünü vagon kapısının camına bastırdığında cam buharlandı. Pis, gece mavisi bir ceket, küflü bir kırmızı kravat ve leş gibi bir gömlek giyiyordu. Teni ölü gibi solgundu ve saçının bittiği yerlerde kara kara küfler vardı. Koyu saçı birbirine yapışıp kalmıştı. İnikwi *bu cesedi kazıp da mı çıkarmış?* Yolcu bekleme alanındaki hırlayan yaratığın ötesine baktığımda, üç İnikwi cesedinin yerde ölmüş halde durduğunu gördüm.

Metro duraktan uzaklaşmaya başlayıp yavaş yavaş hız kazandı. Gözlerim treni takip eden İnikwi'deydi. Hissettiğim korku göğsümü sıkıştırırken yer altındaki yol boyunca sütunların arasından geçerek koşarken vagonumuzu inceliyordu. İnikwi'nin insana benzeyen vücudu dört uzvunun üzerine düştüğünde metro hızlanmıştı, sonra İnikwi arkamızdaki vagonun çatısına zıpladı.

Titrerken Reed'e göz ucuyla baktım ve yüzünde tepkisiz bir ifade olduğunu gördüm. "Buns ve Brownie'ye, 'Portalı güvenli bir yerde açık bırakın,' dediğimde tam olarak ne demek istediğimi söylememi hatırlat bana," diye mırıldandı kederli bir sesle, sonra trenin içine bakıp ne kadar savunulabilir, onu ölçtü.

Sarhoş bir insan vagonun diğer ucundan, "HEY! MELEKLER! Kostüm partisi nerede?" diye seslendi. İçkinin indirimli olduğu saatlerde içmeye başlamış ve mekân kapanana dek devam etmiş gibi görünüyordu. Yorumu kankalarını güldürürken oturdukları yerden bizim hakkımızda tartışmaya başladılar.

"Ölüm melekleri..." diye kısık sesle söylendi Reed. "Hemen dönerim aşkım," dedi endişeli bir sesle, trenin arkasına

doğru bakıyordu. İnikwi bizimkine bağlı diğer vagona pencereden tırmanıyordu. "Burada otur," dedi Reed ve trene girdiğimiz kapıya bakan koltuğa itti beni. "Ah," dedi sanki aklına aniden gelmiş gibi. "Buns, portaldan çıktıktan sonra bunu sana vermemi istedi."

Bana zırhının içinden çıkardığı bir zarf verdikten sonra arkasını dönüp diğer vagona doğru yürüdü. Zarfı açtığımda içinden bir kutu nane şekeri çıktı. Sersem sersem iki tane alıp ağzıma attım ve koltuğumda öylece oturup gerçeküstülük hissini üzerimden atmaya çalıştım. Aylarca Gancanaghlar, Sürgün melekler, büyü ve korkunç yaratıkların olduğu peri topraklarında yaşamıştım. Vahşi şeylerin kraliçesiydim. Ama bir anda "gerçek dünyaya" fırlatılmıştım ve artık burası bana fantastik, gerçek dışı geliyordu.

Diğer vagona baktığımda, Reed'in İnikwi'nin ayaklarını yerden kesip onu plastik koltukların üzerine fırlattığını gördüm. Bakışlarımı diğer tarafa çevirdiğimde, insanların beni tartışıp diğer vagonda dövülen İnikwi'yi fark bile etmediklerini gördüm. *Hep iki dünyanın arasında mı sıkışıp kalacağım?* diye merak ettim dalgın dalgın.

Metro sıradaki durağa vardığında Reed geldi. Önümde çömelerek nazikçe yüzüme dokunup başımdaki kesikleri inceledi. Elleri daha sonra vücudumun üzerinde dolaşıp kırık kemik ya da zedelenme var mı diye baktı. Elleri baldırımın üzerindeki yaralara geldiğinde irkilip hızla nefesimi içime çektim.

Reed'in gözleri kısıldı. "Vurulmuşsun," dedi çenesini sıkarak. Çok tehditkâr görünüyordu.

Başımla onayladım. "Zaten intikamımı aldın," diye fısıldadım bakışlarındaki öfkeyi görünce. "Casimir..." dedikten sonra sustum. Reed'in ellerinde nasıl paramparça olduğu aniden aklıma geldi.

Reed çömeldiği yerden kalkarak vagonumuzdaki insanlara doğru yürüdü. İkna gücü olan sesini kullanıp onlara sonraki durakta inmelerini söyledi. Bir de bu trende gördükleri her şeyi unutmalarını ekledi. Yine benim yanıma gelip zırhını çıkardı ve o güzel, çıplak göğsünü gözler önüne serdi.

Metro başka bir durakta durduğunda herkes vagondan indi ve bizi yalnız bıraktı. Reed kapıya doğru gidip kabloları yerinden söktü ki kapılar bozulup otomatik olarak açılmasın. Sonra duvardan bir çift tutacak kopardı ve vagonun iki yanındaki kapıları kilitlemek için kullandı. Sonra zırhının geri kalanını çıkardı. Üzerinde sadece eşofman altı vardı. Önümde diz çöküp pantolonumun bacaklarını yırttı ve baldırlarımda iyileşmekte olan yaraları ortaya çıkardı. Zırhını oluşturan kumaşı yırtarak şerit haline getirdi ve iki baldırımın etrafına sıkıca bağladı. İşini bitirdiğinde başını eğdi ve yere baktı.

"Özür dilerim. Lütfen beni affet," dedi içten bir pişmanlıkla. Başını dizlerimin üzerine hafifçe yasladı.

"Ne?" Güçlükle tuttuğum gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. Parmaklarını yumuşak saçından geçirdiğinde kalbim göğsümde sızlayarak sıkıştı.

"Seni koruyacağıma yemin ettim," dedi acı acı. Sonra başını kaldırıp güzel yeşil gözlerinde ıstırapla bana baktı.

"Ve korudun. Casimir beni cehenneme götüremedi, çünkü oradaydın. Her şeyi doğru yaptın, her şeyi. Yaptıklarımdan sonra hâlâ benim için savaştığın için sana öyle minnettarım ki," diye fısıldadım, artık ağlıyordum.

"Evie, sen benim *aspire*'msın, tek aşkım. Anlamıyor musun? Sadece sen varsın," dedi yemin edercesine. Uzanıp yanağımı avuçladı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Sen olmadan tam olamam." Diğer elini kalbinin üstüne damgalanmış kanatların üzerine götürdü. "Senden başka

kimseyi sevmeyeceğim," diye söz verdi milyarlarca yılın getirmiş olduğu kesinlikle.

"Seni seviyorum... Özür dilerim..." Boğazım hissettiğim duygularla alev alev olduğu için devam edemedim.

"Evie," diye fısıldadı. Benimle beraber çektiği şeyler için olan pişmanlığımı ve ıstırabımı görmüştü. Dizlerinin üzerinden kalkıp bana doğru uzandı ve beni yerimden kaldırdı, sonra oturup beni kucağına aldı. Beni göğsüne bastırırken yatıştırıcı biçimde kanatlarımı okşayıp Melek lisanında bir şeyler söyledi. Metronun karanlık tünellerini verilen reklamların ışıkları aydınlatıyordu.

Reed'i dinlediğimde sakinleştim ve metronun sarsıntısı da beni farklı bir şekilde yatıştırdı. "Ne dedin?" diye sordum daha iyi hissettiğimde.

"Seni bana geri verdiği için Tanrı'ya şükrediyordum," dedikten sonra bana daha sıkı sarıldı.

Başımı Reed'in göğsüne yasladığımda, ona yakın olmanın duyularıma bir saldırı olduğunu fark ettim. Sesi, en sevdiğim şarkının muhteşem ilk notalarını duymak gibiydi; aklım heyecanlanırken vücudum yumuşak notaların kaynağına daha da yakınlaşmayı arzuluyordu. Parmaklarımın dokunduğu güçlü göğsü yanaklarımı şehvetle kızartıyordu. "Nefes al," dedi kulağıma. Sıcak nefesi bir kelimeyle, vücuduma kimsenin yapamadığı şeyleri yapıyordu.

Kesik kesik nefes alırken başımı göğsünden kaldırdım ve gözlerindeki arzuyu gördüm. Yanağı nazikçe bana dönerek erkeksi teninin erotik hatlarıyla yüzümü okşadı. Okşayışı üzerine nefesimi verirken parmaklarım istemsizce göğsünde kıvrıldı. Elimden geldiğince ona tutunmaya çalışıyordum. Yanağım yine hareket ettiğinde dudaklarımı yavaşça tenine döndürdüm. Yumuşakça onu öpüp gözlerimi kapattım. Reed çekinerek yüzünü çevirdi ve beni öptü.

Gerçek olmadığımdan korkar gibiydi. Kolları beni öyle bir kendisine çekti ki sanki karşı çıksam da beni burada tutacaktı. Karşı çıkmam imkânsızdı.

Uzanıp kollarımı boynuna doladım ve öpüşmemizi derinleştirirken vücudumu ona bastırdım. Reed hafifçe inledi. Bir anda kanatlarım açılıp güçlü bir şak sesiyle etrafımızı kapladı.

"Evie," diye inledi Reed, tutkuyla beni öperken dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı. "Bu..." dedi ama devam etmedi. Elini uzatıp kanadıma dokundu.

"Ne?" diye fısıldadım ağzına doğru. Reed'in her okşayışıyla içimdeki vahşiliğin büyüdüğünü hissediyordum.

"Öyle seksi ki," diye fısıldayıp nazikçe kanadımı okşadı.

"Seni özledim..." diye fısıldadım kulağına. Kolları etrafıma sıkıca dolandığında canım yandı. "Ah..." diye fısıldadığımda hemen kollarını gevşetti. Reed yanımızdaki koltuğa uzanıp çıplak elleriyle onu yerinden kopardı.

"Senin için yanıp kavruldum," dedi boynumu koklarken.

Bir sonraki istasyona girdiğimizde metro yavaşlamaya başladı. Reed'i öpmeye devam ederken vagonumuzun kapılarının biri tarafından gıcırdayarak açıldığını ve şakıyan bir sesin konuştuğunu duydum. "Iıı, tatlım, sizin durak burasıydı ama kötü bir zamansa sizinle sonrakinde buluşabiliriz."

BÖLÜM 24

ada

"O iyi mi?" diye sordu Buns. Reed ben kollarının arasındayken ayağa kalkıp trenin kapılarına yürüdü. Buns ve Brownie endişeli görünürken bir yer altı platformuna çıktık. "Tatlım, yaralı mısın?" diye sordu Buns bana. Elini nazikçe koluma koydu, başımla sorusuna yanıt verdiğimde gözleri yaşardı.

"Diğer şeyler haricinde vuruldu," dedi Reed alçak bir sesle, beni kendine yakın tutuyordu.

"*Koma kız* değil!" dedi Buns, hem şaşkın hem aklı karışık görünüyordu.

"Değil, anlaşma bozulmuş," dedi Reed nazikçe kanadımı okşayıp.

Gözlerim Buns'ın yanında duran Brownie'ye kaydığında, gözlerinin yaşardığını gördüm. "Teşekkür ederim Evie," dedi Brownie güçlükle konuşarak. Onu Valentine'den kurtarmak için Brennus'la yaptığım anlaşmadan bahsediyordu.

Yine başımla onayladım, şu anda yaşadıklarım hakkında konuşacak yeteneğim yoktu. Ben hâlâ Reed'in kucağındayken, Brownie gelip bana sarıldı. Harika kokuyordu; kakao yağı gibi. İki kızın da kulaklarının arkasına sıkıştırılmış egzotik çiçekler vardı. Aslında ikisi de kasım ayının başında, Londra Metrosu'nda dolaşmak için uygun

kıyafetler giymiyordu. Giyinmiş demek bile doğru sayılmazdı. Buns'ın üzerinde çiçek desenli, ipli bir bikini üstü ve uyumlu pareo vardı. Brownie de açık sarı bikini üstü, uyumlu pareo ve sandal giyiyordu.

"İşte," dedi Buns. Reed'in koluna nazikçe dokunup onu harekete geçirdi. "Artık gitmemiz gerekiyor. Yakında güvenlik kameralarını çalıştırırlar; insanları korkutmak istemeyiz."

Brownie çekilip elleriyle gözyaşlarını sildikten sonra sordu. "Portalla sorun yaşadınız mı?"

"Londra Metrosu mu Brownie?" diye şüpheyle sordu Reed. Etrafa bakınıp yer kararlarını derinlemesine inceledi. "Burada size 'güvenli' gelen nedir?"

"Sürgün yok mu?" diye sordu Brownie, sanki bu hileli bir soru olmalıymış gibi. "Buns'la ikimiz harika bir fikir olduğunu düşündük, çünkü melekler kullanmıyor. Metrodan daha hızlı uçabilecekken insanlarla bir trene sıkışıp kalmak pek hoş değil. Artı, bizi takip eden Dominion Güçlerinden kaçmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin," diyerek devam etti Brownie. "Birkaç Ölüm meleği arkadaşla iç çamaşırı alışverişine çıkmamız gerekti. Biz arkadan çıkarken arkadaşlarımız yeni sezonun ürünlerini dükkânın girişindeki camın önünde denedi."

"Ve bu işe mi yaradı?" Sanki inanmakta güçlük çekiyordu.

"Bazı Güçlerin, şirin çamaşırlardan çok yaramaz olanlardan haz aldığını söyleyelim sadece," dedi Brownie.

Buns şakıyarak araya girdi. "Ve sizin geldiğiniz istasyonun üzerindeki turnikelerde dikkat dağıtmamız gerekti ki geldiğinizde durakta kimse olmasın."

"Ne yaptınız?" diye merak içinde sordu Reed.

"Şey, bir tür göbek dansıydı, değil mi Brownie?" Ondan yardım istiyordu.

"Yani," diyerek katıldı Brownie.

"Ölüm meleği arkadaşlarımız hâlâ terminalin girişleri üzerinde çalışıyor ama tüm gece burada kalamayız," diyerek devam etti Buns ve Reed'i istasyonun sonuna doğru ittirdi. Önümüze geçip kadınlar tuvaletinin kapısını açarak girmemizi işaret etti.

Aklım karışmış halde kaşlarımı çattım. Buradan gidip sıcak bir yere girmek istiyordum. Tercihim, bu kadar korkunç hissetmeyene dek iyice gömülebileceğim bir yataktı. Floresan ışıklandırmalı tavana ve tuvalet içindeki kapılara bakıp konuştum. "Ben iyiyim Buns, burada benim için durmamıza gerek yok." Güçsüz bir bilek hareketiyle tuvaletleri gösterdim.

Buns ve Brownie sırıttı. "Tatlım bu aklımızdan bile geçmedi. Bu bizi Zee'nin adasına götürecek." Buns gülümseyip ortasında devasa bir inci bulunan oniks bir pudralık çıkardı, aynı gece göğüne benziyordu. Yüzümdeki renk solarken karnım altüst oldu, portaldan buraya gelmenin anısı hâlâ aklımdaydı. Reed'in kollarında hareket edip bundan kurtulmanın bir yolunu aradım.

Kaşlarımı endişeyle birleştirdim. "Şey, sorun yok Buns," dedim ağzım kupkuru. "Sanırım artık yürüyebilirim. Bir taksi tutarız ya da burada kullandıkları şu iki katlı kırmızı otobüslere bineriz? Daha önce Londra'ya gelmemiştim. Kışın ortasında olmalı... Büyülü."

"Şu anda Londra çok tehlikeli aşkım," dedi Reed kulağımın yanına. "Herkes seni arıyordur. Takip edilmediğimizden emin olmak için adaya gitmeden önce bir durağa ihtiyacımız vardı."

Herkes beni arıyor ve eğer Brennus kaçtıysa, en kararlıları o olacaktır. Eğer hayatta kaldıysa, diye fısıldadı aklım ve bir an nefes alamadım. Ben gittikten sonra Sürgünler onu ele geçirmiş olabilirdi. İçim buz keserken Sürgün meleklerin

ailemin bir üyesine işkence ettiğini düşündüm. Ailemin bir... Aklım karışmıştı ve bu beni yoruyor, üzüyor ve bitkin bırakıyordu. Başımı Reed'in göğsüne bıraktım. Hiçbir şeyi aklımda oturtamamıştım. Bir parçam hâlâ peri dünyasında kaybolmuş, nefes almaya çalışıyordu.

Hâlâ ellerinde tuttukları o parçamı nasıl kurtaracağım?

"Tatlım?" dedi endişelenen Buns.

Reed gözlerime bakabilmek için yüzümü kendisine çevirdi. "Ben buradayım Evie," dedi seksi sesini kullanarak. "Akım değişiyor... Hissedebiliyor musun? Seni bana geri getiriyor. O umuda tutun aşkım. Sakın bırakma," dedi ne derse yapmak istediğim o ihtiraslı sesiyle.

Başımla onaylayıp mükemmel yüzüne bakarken Buns portalı açtı.

Kimsenin almaması gereken şekillere bölünüp kıvrılırken portalın içine hızla çekildim. Beni diğer tarafta tükürdüğünde, devasa bir kurt tarafından yarı yarıya sindirilmiş gibi hissediyordum.

Güneş ışığı bana bir örs gibi çarptı. Yüzüme doğru öyle parlıyordu ki dönüp kusma ihtiyacı için minnettar kalmıştım neredeyse. Yumuşacık ve bembeyaz kum ellerimle dizlerimin altında yastık olurken mis kokulu sıcak bir rüzgâr eserek mide bulantımı dindirmeye yardımcı oldu.

"Zamanla alışıyorsun tatlım," dedi Buns. Ben öğürürken Reed sırtımı ovalıyordu.

"Hiç almayayım," diye söylendim konuşabildiğimde. "Bir daha bunu asla yapmayalım."

Gözlerimi açtığımda Zephyr'in adasına ilk bakışımı attım. Epey uzaktaki bir tepenin üzerinde kocaman bir çiftlik evi vardı ve geniş bir düzlüğü kaplamıştı. Sahile, gördüğüm en mavi sulara bakıyordu. Ayaklar üzerinde yerden yükseğe inşa edilmiş, sazlık çatılı, tik ağacından güzel bungalovlar gür palmiyelerin arasında sahil boyunca dağınık

biçimde duruyorlardı. Reed beni kumun üzerinden aldığı gibi doğaüstü bir hızla en yakındaki bungalova koştu; verandası ve tik ağacından mobilyaları vardı.

Reed tahta verandadan geçip kepenkleri indirilmiş kapıları açtı ki okyanustan gelen esinti bizimle beraber içeri girsin. Sonra hemen sola döndü. Yatak odasına girdiğimizde, yatağın bembeyaz çarşaflarla örtülü olduğunu gördüm. Üzerinde büyük, süslü yastıklarla tepesinde cibinlik vardı. Reed beni yatağa bıraktıktan sonra pencerelerdeki panjurları kapatıp odanın ışığını kesti. Başımı kaldırıp tavana baktığımda, sivrilen tavanın ortasındaki tik ağacından yapılmış fanın tembel tembel döndüğünü gördüm.

Buns üstünde bir sürahi buzlu su ve yumuşak sandviç olan ilkel bir tahta tepsiyle girdi odaya. Tepsiyi komodinin üzerine bırakıp zarif bir bardağa su koyup bana uzattı. "İç bunu. Susuz kalmış gibi görünüyorsun," dedi rahatlatan bir sesle. Yatağın kenarına oturup benim için beklerken kendimi yastıklara doğru ittirdim. "Sence miden aspirin alır mı?" diye sordu Buns. Yavaş yavaş başımı sallayıp suyu yutmaya çalıştım.

"Neredeyiz?" diye sordum Brownie yatağımda otururken.

"Güney Pasifik, Tahiti'nin yakınlarında," dedi Brownie. Reed'in diğer yanıma gelip oturduktan sonra baldırlarımdaki bezleri açışını izledi. Çıkardığında bakmamıştım ama bana tekrar bakmadan önce Brownie'nin biraz rengi atmıştı.

"Burada öğle vakti gibi görünüyor," dedim. Reed yine bacağımı incelemeye başladığı için başka bir şey düşünmeye çalışıyordum. Travma yüzünden vücudum hâlâ titrediği için üşümüş gibi görünmeme neden oluyordu.

"Sanırım olduğun yerle arasında on saat kadar bir fark var tatlım," dedi Buns, dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yapıyordu. "Burası korunuyor. Güvenli," diyerek

ekledi. Yüzümü ifadesiz tutup bu dünyanın, benim için güvenli olması için çok ufak olduğu gerçeğini ele vermemeye çalıştım.

Bunların hepsinin hayal olduğu hissini saklamaya çalışıp gözlerime varmayan bir gülümsemeyle sordum. "Bu tür *jet lag*'e ne diyorsunuz?"

"Atlayış yorgunluğu," dedi Reed. " Ayrıca yükseliş bulantın da var," dedi nazikçe.

"Kulağa çok ciddi geliyor," diye mırıldandım, ona gerçekten gülümsediğimde gözlerinde bir şey parlamıştı.

"Pek değil." Bir an durup ne yaptığını unutmuş gibi önüne baktı.

Buns bardağı elimden aldıktan sonra Brownie'yle havadan sudan konuşup adada yapılabilecek şeyleri listelediler. Yelken açabilir, şnorkelle yüzebilir, tüple dalabilir, yürüyüş yapabilir ve ata binebilirdim. Sanki Sürgünler, Gancanaghlar, Werreeler ve İfritler, İnikwiler ve Kevevlerden saklanmıyor da tatil yapıyorduk.

Sessiz kalıp başımla onayladım, ne soru soruyor ne de dediklerine yorum yapıyordum. Arkama yaslandığımda Reed yaralarımı gazlı bezle yeniden sarmayı bitirmiş, uçlarını tutturuyordu.

"Bir şeyler yiyebileceğini düşünüyor musun?" diye umutla sordu Reed ama başımı salladım. Gözlerimin kapandığını hissediyordum.

"Tatlım, biz Brownie'yle gidip diğer portalın başında bekleyeceğiz," dedi Buns. Durup Reed'e baktı. Aralarında bir tür sözsüz konuşma geçmişti. Kaşımı soru sorarak kaldırıp yüzlerine baktım.

"Hiçbir bilgi gizli kalmayacak Buns, aynı anlaştığımız gibi. Biz bir takımız. Kimse dışarıda bırakılmayacak," dedi Reed ciddi ciddi ve ben Buns'ın başıyla onaylayışını izledim.

Buns gülümsedi. "Russell ve Zee'nin Operasyon Koltuk Altı'ndan dönmesini bekliyoruz."

"Operasyon U-KEV dediğimizi sanıyordum; Uluslararası Kokuşmuş Ev," dedi gözlerini deviren Brownie.

"Yok ya, Koltuk Altı olduğundan eminim," diyerek yanıtladı Buns. "Neyse, yakında burada olurlar. Plan uygulandı. Evie'nin sende olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu Buns. Reed başıyla onaylarken beni izliyordu. "Güzel, o zaman geliyorlar."

"Russell da mı oradaydı?" diye sorarken üzerime aniden ter basmıştı.

"Evet," dedi Buns, "uğurlu beyzbol sopasını da yanına aldı. Vuruşunu geliştirebilecek mi diye bakacakmış." Onlara kaşlarımı çatarken aklımda bana verdikleri söz vardı. Onu kanlı bir savaşa egzersiz yapması için göndermek yerine koruyacaklarını söylemişlerdi.

"Russell gerçekten güçlü," dedi yüzümü gören Brownie. "Daha önce hiç görmediğimiz gibi güç kazanıyor Evie. Russell aynı... Süper evrimleşiyor ve yapabildiği bazı şeyler inanılmaz. Buns'la ikimizin toplamından daha güçlü ve şeklini aklına gelen her şeye değiştirebiliyor," dedi sesinde hayranlıkla.

"Bukalemun gibi uyum da sağlayabiliyor ve insan dünyasını tamamen anlıyor olması Güçlerin aklını karıştırıyor. Hepsi yanında kalıp onu incelemek istiyor, çünkü onlar için tahmin edilemez, anlaşılamaz," diye ekledi Buns.

"Kesinlikle *bromance** Evie," diyen Brownie gülümsedi. "Güçler, Russell'ı çok havalı buluyorlar. Onunla takılıp ona benzemeye çalışıyorlar."

"Öyle, kesinlikle çok kıyakçı," diyerek katıldı Buns, hızla başıyla onaylamıştı.

---

* Erkek arkadaşlar arasındaki aşırı yakınlığı tarif eden terim.

"Hangi dili konuşuyorsunuz?" diye sordu huysuzlanan Reed.

"Kıyakçı cesur demek," diye açıkladım dalgın dalgın. "Örneğin sen kıyakçısın Reed."

Brownie başıyla onayladı. "Preben, onu çözmek istiyormuş gibi gittiği her yere takip ediyor," dedi Brownie.

"Tatlım, Preben onu takip ediyor, çünkü neredeyse her zaman Russell'lasın ve Preben gözlerini senden alamıyor," dedi gülümseyen Buns.

Brownie kızarıp gözlerini devirdi. "Kapa çeneni Buns, saçmalıyorsun."

"Ah hadi hadi, seni çoook istiyor," diye ona sataştı. "Hangisi onu daha çok üzecek merak ediyorum: Dominion'un elinden kaçmamız mı, yoksa nerede olduğunu bilmediği gerçeği mi?"

"Dominion'dan kurtulduk mu?" diye sordum.

"Şimdilik Evie," dedi Reed. "İçlerinden birkaçına güveniyoruz. Preben, Sorin ve Elan'a ama Dominion Russell'ı gerçekten istiyor. Onları engelleyebildik ama bu Preben'in yardımıyla oldu, bir koza ihtiyacımız var. Eğer nerede olduğunu bilmezlerse, bu olabilir. Bizimle masaya oturmalarını ve bazı şartları kabul etmelerini sağlayabiliriz, böylelikle onu ellerine geçirip silah olarak kullanamazlar."

Yavaş yavaş başımı sallamaya başlayıp bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştım. "Dominion Sürgün meleklerin Russell'ı ele geçirmelerini istemiyor ve Russell'ın, kendisine bağlanarak Dominion'u durduracak kimsesi yok," diye mırıldadım. Ne Brownie'nin ne de Buns'ın, Dominion'a baş tutacak rütbeleri vardı. Ölüm meleklerinin Güç meleği ordusuna karşı zafer kazanacak nüfuzu yoktu.

"Üzgünüm aşkım, ben zaten birine bağlandım, bu yüzden onu böyle korumamız gerekecek," dedi Reed ve bana şımarık bir gülümseme fırlattı.

Buns alnımı öptükten sonra yataktan kalktı. "Sana anlatmamız gereken çok şey var ama ilk önce biraz uyuman gerek."

"Uyumak istemiyorum Buns," deyip elini tuttum.

"İyileşmen gerek ve bu dinlenmeden olmaz. Ayrıca Güçler, Gancanaghlar ve Sürgünler hakkında seni fena sorguya tutacaklar. Casimir planının nasıl gittiğini merak ediyorlar," dedi Buns. Baldırlarımdaki kurşunların kanıtladığı gibi epey başarısız olduğunu bilmiyordu. "Zee'nin ağzından çıkan tek şey..." derken rengimin attığını gördüğü için sustu.

"Harika," diye mırıldadım, son birkaç ay içinde başımdan geçen hiçbir şeyi onlara anlatmak istemiyordum. *Hiçbir şeyi.*

"Russell ve Zee buraya varır varmaz size haber veririz," dedi kapıya doğru giden Buns.

"Teşekkür ederim," dedi Reed ama biraz önce dedikleri yüzünden hâlâ donakalmıştım.

"Sonra konuşuruz Evie," dedi Brownie kısık bir sesle. Nazikçe ayağımı sıktıktan sonra odadan çıkıp sahile giden Buns'ı takip etti.

Giderlerken kapıdan içeri giren esinti çok hafif gelmişti. Gancanaghlarla yaşamanın bir etkisi olan ve artık beni rahatsız etmeyen o tatlı koku yoktu. Gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım. Yatak yine hareket ettiğinde Reed yanımdaki yastığa yaslandı. Ona doğru döndüm ve başımı omzuna koyup ona sokuldum. Kokusu, rüzgârın içeri taşıdığı tropik çiçeklerin kokusundan bile daha güzeldi.

"Bunu arzulayarak çok gün geçirdim Reed," diye fısıldadım, yüzüme odaklanmış gözlerinin içine bakıyordum. "Seninle aynı yatakta yatıp tepki verebilmeyi. Ama neredeyse gerçek olmadığından korkuyorum."

"Gerçek olmalı, çünkü en sonunda nefes alabiliyorum," dedi Reed yumuşak bir sesle, uzanıp saçıma dokundu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum yüzünü incelerken.

"Bugün mü? Arabada? Seni hissettim. Kelebekler beni sana getirdi. Onları hissetmedin mi?" diye sordu yeşil gözlerinde endişeyle.

"Ben..." Sustum. Duyduğunda gözlerindeki kara ıstırabı görmek istemediğim için ona Brennus'un evinde olanlardan bahsetmek istemiyordum. Başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım.

"Böyle yapma," dedi Reed yüzünü ekşiterek. Nazikçe çenemi kaldırıp yine gözlerimin içine baktı. "Benden bir şeyler gizleme. Başına gelen ve bilmediğim o kadar çok şey var ki. İçinde göremediğim kırık parçalar var ve bilmem gerekiyor." Gönülsüzce yine gözlerine baktım. "Neden beni hissedemedin?" diye sordu nazikçe.

"Bana... bana vurdu," diye kısık bir sesle kabul edip ağlamamak için dudağımı ısırdım. Gözlerimin dolmasını istemiyordum artık.

Yine başımı eğmeyi dedim. İçimde dönüp duran tüm o vahşi duyguları hissediyordum; suçluluğu, öfkeyi, acıyı, korkuyu ve ıstırabı. Reed gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi.

"Kim vurdu sana? Casimir mi?" Sesi sakin sayılırdı ama çektiği acıyı gözlerinde gördüm.

Yine başımla onayladım.

"Nerene vurdu?" diye sordu vücudumu inceleyip.

Boğazım düğüm düğüm olmuştu, bu yüzden elini tutup karnıma götürdüm.

"Burası mı?" diye fısıldadı, eli nazikçe karnımda dolaştı. "Hâlâ acıyor mu?" diye sordu kaşlarını kaldırıp.

Nazikçe tişörtümü kaldırıp Casimir'den arda kalan kocaman, sararmış morluğu ortaya çıkardı. Ne diyeceğimi

bilmediğim için omuz silktim. Bu vurulmak ya da büyüyle bıçaklamak gibi değildi; daha az acıyordu ama daha... kişiseldi. Yumruklanmak... mahremdi.

"Kendimi dışarıdan koruyamadığımda, içeriden nasıl koruyabileceğimi bana öğretir misin?" diye fısıldayıp sesimi düzgün tutmaya çalıştım.

"Evie," diye inledi acı çeken Reed. Öne eğilip mükemmel dudaklarıyla mor karnımı nazikçe öptü. "Biri canını yaktığında hiçbir şey hissetmemeyi öğrenmeni istemiyorum. Canını tekrar yakmaya çalışan birine hiç merhamet göstermeyeceğim."

"Özür dilerim Reed," diye fısıldadım, ona bu kadar çile çektirdiğim için çok üzülüyordum.

Parmaklarımı saçından geçirirken karnıma yağdırdığı duygusal öpücüklerin ne kadar acı dolu olduğunu hissettim.

Vücudu donup kaldı ve tenimi gıdıklayan nefesi içimin zevkle titremesine neden oldu. "Ne için?" diye sordu kısık bir sesle.

"Sana ne yapacağımı söylemediğim için..." Gittiğim için özür dileyemezdim. Bunu yapmam gerekiyordu ama gitmeden önce ona her şeyi anlatmam gerekirdi. Phaedrus'tan duymaması gerekirdi.

Yine ellerini sıktı ve yanağını karnımdan çekti. "Yapmana asla izin vermezdim," dedi dürüstçe.

"Biliyorum," diye fısıldadığımda sesim gergindi.

"Hiç..." Sesi kesildi.

"Hiç ne?" diye sorup başımızın üzerinde yavaş yavaş dönen tavan pervanesine baktım.

"Nefes almak hiç bu kadar zor olmamıştı. Neler olduğunu öğrendiğimde... Brennus'un elinde olduğunu ve anlaşmanın koşullarını..." Yine susmuştu; sesi çektiği acılarla doluydu.

Gözlerimi kapattığımda kenarlarından yaşların aktığını hissettim. "Özür dilerim," dedim gene. O ânın verdiği ıstırabı gözlerinden okuyordum.

"Brownie ve Russell'ı kurtarmak için oraya bir başına gitmeyi tek seçeneğin olarak görmeni istememiştim." Sesi çok gergindi ve kendini suçluyordu. "Bana söyleyemeyeceğini hissettiğin yetmezmiş gibi, bir de elinde kurnaz aklından başka bir şey olmadan bir canavarla yüzleşmene neden oldum."

"Sanki beni burada esir almışsın gibi konuşuyorsun. Bunu yapmam gerekiyordu... Benim görevimdi. Çok geç olmadan gitmem gerekiyordu," diye açıkladım çaresiz hissederek.

"Seni kaybetmeme çok az kalmıştı... yine," dedi Reed gerilerek. "Yaşadıklarından hayatta kalamayacağından emin olduğum anlar geçirdim."

"Benimleydin... kanımda. Her zaman seninle beraber olabilmek için savaşacağım," diye fısıldadım.

"Değişebileceğimi sanmıyorum Evie. Her zaman seni korumak için en iyisini yapmaya ihtiyaç duyacağım," diye kabul edip başını karnımdan kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Tamam," dedim kısık bir sesle, parmağımla yanağına dokundum. "Bununla başa çıkabilirim."

"Ne?" diye sordu yüz ifadesi biraz yumuşarken.

"Seni olduğun gibi kabul edeceğim. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Sana muhtacım ben." Öne doğru eğilip yanağını öptüm. "Seni istiyorum," diye fısıldayıp dudaklarımı diğer yanağına götürdükten sonra öptüm. "Sadece seni," diyerek soludum. Şefkatle, nazikçe dudaklarını öptüm. "Reed," diye soludum. Dudaklarının kıpırdadığını hissettiğimde, çektiğim acıya rağmen onu istedim.

Adımı dua edercesine söyleyip beni kendisine çekti. Yastıklara geri yatıp başımın omzunda durmasına izin verdi.

"Gözlerimi kapatmak istemiyorum," diye kabul edip Reed'in yanına sokundum. Vücudunun sıcaklığı yüzünden uyumamaya çalışıyordum.

"Şşş, buradayım meleğim," diye fısıldayıp nazikçe saçımı okşadı. Yumuşak sesiyle Melek lisanında konuşarak beni uyuttu.



Uyandığımda gözlerim odanın karanlığına alıştı. Yüzüstü yatarken boynuma uzanıp ovaladım, çünkü saatlerce aynı pozisyonda uyuduğum için tutulmuştu. Yatağın üzerinde oturduğumda, çarşaflar kaydı ve aynı kıyafetleri giymediğimi fark ettim. Onun gibi koktuğu için, şüphesiz Reed'e ait beyaz bir tişört giyiyordum.

Etrafa bakındığımda her şey sus pustu. Gelen tek ses sahile nazikçe vuran suyun sesiydi. Yataktan kalkıp dikkatlice koridora gittim. Bungalovun ufak mutfağından loş bir ışık geliyordu ama boştu.

İçim titredi, çünkü burada yalnız olmak çok garip gelmişti. Aylar boyunca korumalar ve Gancanaghlar hep yanımda olmuştu. Brennus'un evindeki odamda olsam bile, asla tamamen yalnız hissetmemiştim.

Yanlış bir şeyler olmalı, diye düşündüm emin adımlarla bungalovun önüne hareket ederken.

Kapılar ardına kadar açık olduğu için tehdit var mı diye kolayca sahili taradım. Hiç bulamadım ama Reed suyun kenarındaki kumların üzerinde tek başınaydı. Sırtının üzerine yatmış ve kollarını başının arkasına koymuş halde gökyüzüne bakarken tamamen insan gibi görünüyordu. Seksi vücudunda sadece bol bir kargo şort olduğunu görünce gülümsedim.

Çıt çıkarmadan ona doğru hareket ettim ve ben ona yaklaşırken o da ses çıkarmadı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek kalan birkaç santimi emekleyerek kat ettim ve dudaklarını benimkilerle örterek manzarasını ele geçirdim. Bir an gerildikten sonra rahatlayıp beni derin derin öptü.

Bir saniye sonra sırtımın üzerinde yatıyordum ve başımı kaldırıp baktığımda Reed'in gözleri aylardır görmediğim yoğun tutkuyla dumanlandı.

"Selam," diye fısıldadım ve baldırlarımdan yukarı cüretkârca kıvrılan tişörtün üzerinde gezinen gözlerindeki yırtıcı parıltıyı gördüm.

"Uyanmışsın." Boynuma doğru konuşurken kulağımın yanını kokluyordu.

Sonra bir anda, kanatlarım sırtımdan çıktığında bir yırtılma sesi duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü hareket edersem çırılçıplak kalacağımı biliyordum. Kanatlarım kendi akılları varmış gibi açılmıştı.

"Kanatlarım sana bir şey söyledi, değil mi?" diye sordum yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi görünce.

"Öyle," diye cevap verdi Reed, çok mutlu görünüyordu.

"Ne dediler?" Bunun biraz utanç verici olacağını bildiğim için yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Beni seksi buluyorsun." Bunun her saniyesinden zevk aldığı son derece barizdi.

"Hepsi bu mu?" Yavaş yavaş başını salladığında yüzümün biraz daha kızardığını hissettim, gözlerinde tutkulu bir ateş büyüyordu. Gözleri ağır ağır vücudumu süzdüğünde, yüzümdeki sıcaklık tüm vücuduma yayıldı.

"Ayrıca, 'Seni benden alıkoyacak her şeyle savaşırım,' dediler," diye fısıldadı. Parmağı tişörtümün yakasında dolaşıyordu.

"Ya," dedim ve ben nefesimi verirken Reed'in parmağı yırtılmış yakayı aşağı çekerek kalbime doğru iniyordu. "Hepsi bu mu?"

"Pek sayılmaz." Göğsümde kendi kanatlarını gördüğünde sahiplenici bir şekilde gülümsedi.

"Daha fazlası da mı var?" dedim yüksek sesle. Tatlı ifadesine tutsak olmuştum.

"Hı hı," diye mırıldanıp dudaklarını kalbimin üzerindeki kızarmış tene, bağlılığımızın sembolüne götürüp öptü.

Sırtım dokunuşuna tepki vererek biraz büküldü. "Bu akşam çeneleri pek düşük," diye yanıt verdim fısıldayarak, zevkle alt dudağımı ısırırken Reed'in alçak sesle kahkaha attığını duydum.

"Öyle," diyerek kabul etti, başıyla onaylayıp yine gözlerimin içine baktı. "Ayrıca epey sahipleniciler, çünkü onlara ait olduğumu söylediler. 'Benim' dediler."

"Ee, çok da akıllılarmış, değil mi?" deyip ona gülümsedim. İçinden mutluluğun yayıldığını hissedebiliyordum.

"Muhteşemler." Başını eğdi ve beni derin derin öptü.

Dudakları boynuma indiğinde sordum. "Peki, şimdi senin kanatların ne dedi?"

"'Seni seviyorum Evie. Sadece seni... Tek seni,' dediler."

"Böyle mi dediler?" İçim ısınırken tamamen mutlu hissediyordum.

"Evet," dedi alev alev yanan bir gülümsemeyle. Sesinden, tepkimin onu eğlendirdiği belliydi.

"Onların dillerini de öğrenmem gerekiyor." Tişörtüm biraz daha aşağıya kaydı. "Ben de seni seviyorum Reed," diye fısıldayıp ardından kaşlarımı çattım. "Keşke..." derken hafif sakallı çenesiyle hassas tenimi okşadığında sustum. Nefesimi verdim, beni öpmesini izlerken gözlerim kapanıyordu.

"Keşke?" diye fısıldarken elleri vücudumun aşağılarına yol aldı.

"Keşke başka sözlerim olsaydı... Senin için hissettiklerimi anlatmak için seni seviyorum lafı çok yetersiz kalıyor."

Bir anda Reed beni kumdan almış, göğsünde sımsıkı tutuyordu. Kollarının arasında beni tutarken emin adımlarla bungalova gitti.

"O zaman göster bana Evie," dedi Reed kulağıma doğru. Kollarım boynuna dolandığında tişörtüm yere düştü ve arkamızdaki sahilde kaldı.

BÖLÜM 25

hoşça kal persephone

Tak... Tak... Golf sopasının topa vuruşunun tanıdık sesi beni gördüğüm huzursuz edici rüyadan uyandırdı. Yatakta dönüp tavanda yavaş yavaş dönen pervaneye baktığımda aklı karışık hissediyordum.

Tahrik edici dudaklar omuz kıvrımımı öpüp yan tarafıma bakmama neden oldu. Reed başını kaldırıp bana baktığında koyu gri gözlerindeki bakışlar tatminkârdan endişeye döndü. "Kâbus mu görüyordun?" diye sordu alçak bir sesle. Kahverengi saçları zarif bir karmaşa halinde tek kaşının üzerine dökülmüştü.

Uzanıp saçını geri taradığımda ne kadar ipeksi olduğunu hissetmiştim. Sonra odaya bakındığımda, ben dehşet içinde boğulduktan sonra böyle sakin olması aklımı karıştırmıştı. Parmaklarıyla yanağıma dokunup nazikçe saçımı kokladı.

"Daha fazla kâbus görmeyeceğimi sanmıştım," dedim gözlerimi ovalayarak. "Çin'den beri görmemiştim."

Reed kaşlarını çattı, sanki bunu yeni öğreniyordu. "Biraz önce gördüğün kâbusu hatırlıyor musun?" diye sordu kolumu nazikçe okşarken.

"Biraz... Gerçekten soğuktu... Buz gibi ve ufukta bir fırtına kopuyordu... dışarıda," diye açıkladım, uyuşuk bir halde dışarıdaki denizi işaret ettim.

"Burası soğuk olmuyor aşkım," dedi aklı karışan Reed.

Tak. Dışarıda bir tane daha golf topuna vurulmuştu.

Russell kahkaha attıktan sonra konuştu. "Ahh Zee, böyle sert vurmaya devam edersen birini öldüreceksin. ÖZÜR DİLERİM BUNS! SANA YENİSİNİ ALIR! Ne yaptığına baksana Zee... O çok sevdiği şeyi kırdın."

"O neydi ki?" diye mırıldandı Zee.

"Bilmem ve sakın ona sorma... Sadece özür dile ve gidip aynısından satın al," dedi içten kahkahalar atan Russell.

"Ne olduğunu bilmezken bunu nasıl yapacağım?" diye sordu Zee. Russell'ın tavsiyesi yüzünden sesi bıkkın geliyordu.

"Ona nereden aldığını sor," diyerek tavsiye verdi. Sesi neşeyle doluydu.

"Ona neden para veremiyorum?" dedi Zee, sanki Russell'ın mantığını sorguluyordu.

"Verebilirsin ama sana para ne için derse yakalanırsın ve ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye durumu açıkça belirtti.

Gülümseyerek Reed'e döndüğümde hâlâ endişeli olduğunu gördüm. "Rüyan hakkında başka bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu. Yastıklara yaslanıp düşündükten sonra başımı salladım.

Reed bir parça saçı kulağımın arkasına sıkıştırdığında aniden söyleyiverdim. "Yaklaşıyor."

"Ne yaklaşıyor?" diye sordu sakin bir sesle.

"Fırtına..." dedikten sonra sustum.

"Fırtına nerede olduğumuzu biliyor mu?" Bir tutam saçımı parmağında çevirdi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Bir süredir görmüyordum... Onların yanındayken işe yaramıyordu," diye kabul ettikten sonra başımı kaldırıp Reed'e baktım.

"Artık yarıyor," dedi tarafsızca.

"Brennus onların yanında güvende olduğum için kâbus görmediğimi söylemişti," dedim battaniyemin köşesiyle oynarken.

"Bu ilginç bir teori." Hâlâ yüzünden bir şey okunmuyordu. "Sen ne düşünüyorsun peki?" diye sorduğunda yeşil gözleri beni inceliyordu.

"Cennet'in yanlış oyunculara elini göstermediğini," dediğimde utanç duyuyordum ama ne için olduğundan emin değildim.

Cevap verirken gözleri yumuşamıştı. "Sen asla yanlış oyuncu olmadın Evie. Aç mısın? Herkes uyanmanı bekliyordu. Kahvaltı masasını sahile kurduk."

Başımla onayladım, bir şey yemem gerektiğini pekâlâ biliyordum.

"Buns ve Brownie sana yeni kıyafetler aldı. Duş aldıktan sonra bizimle suyun yanında buluşur musun?" Parmakları nazikçe saçımda dolanıyordu.

"Evet." Gülümseyip kendimi toparlamaya çalıştım.

Yine arkadaşlarımı görmek istiyordum ama ail... Gancanaghlar hakkında konuşmaya hazır mıydım bilmiyordum. Yüreğim sızladı. *Hepsi öldü mü?* diye merak ettim keder içinde. *Zephyr ve Dominon ordusu ben gittikten sonra onları öldürdü mü? Yoksa Sürgün melekler tarafından mı yapıldı bu?* Reed'in hatırına yüzümde tutmaya çalıştığım gülümsememi kaybediyordum.

"Banyo burası," dedi Reed, yataktan kalkıp bana keten bir sabahlık uzattı. Üstüme geçirdikten sonra elini tutup banyoya yürüdüm. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım," dedikten sonra dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu.

Hemen duş alıp saçlarımı taradım ve atkuyruğu yaptım. Yatak odasına gittiğimde, genellikle bikiniler ve bunlara uyumlu bağlamalı etekler buldum. Dolapta birkaç el-

bise vardı ama resmiydiler. Siyah bir bikini ve uyumlu bir etek seçtim, büyük ihtimalle parlak güneş ışığında dikkat çekeceklerdi. Ayağıma parmak arası sandaletler geçirdikten sonra yatak odasmdan çıkıp sahile yol aldım.

Bembeyaz bir çadır kumun üzerine inşa edilmişti. İçinde kocaman ahşap yemek masaları ve masaların etrafında rahat, hasır sandalyeler vardı. Çadıra doğru yürürken Russell arkasını dönüp onlara doğru gitmemi izledi. Üzerinde bir şort vardı ve bir süredir adadaymış gibi gözüküyordu, çünkü teni bronzdu. Kahverengi saçı da daha açıktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Russell. Çardağın tırabzanına yaslandı ve her hareketimi izledi. Bir yabancıymışım gibi beni izledikleri için huzursuz hissedip kızardım.

Buns ve Brownie çadırın gölgesinden çıkıp hemen bana doğru geldiler ve beni grup kucaklamasıyla sardılar. "Tatlım, nasıl hissediyorsun?" diye sordu Buns bacaklarımı inceleyip. Vurulduğuma dair tek kanıt olan morlukları eteğimin altında kaldığı için görememişlerdi.

"Çok daha iyi," diyerek dürüstçe yanıtladım ve onlarla beraber çadıra doğru yürüdüm.

Kemerli çadıra giden ahşap döşemelere ulaştığımızda, gelişimi izleyen Zephyr'in önünde durdum.

"Kanatlarımı çıkarabilir miyim?" diye sordum ona. Yanında tuhaf hissetmemek için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum.

Russell'ın giydiğine benzer bir şort vardı üzerinde ve saçı hatırladığımdan uzundu. Bu onu biraz olgun göstermişti ama çekiciliğinden bir şey kaybetmemişti.

"Evet," deyip bana gülümsedi. "Şu an hafta içi sadece biz varız. Adanın diğer tarafından botla buraya gelen insan çalışanlarım var. Malzemeleri ve temizlikçileri getiriyorlar. Birkaç gün içinde gelecekler, sana söylerim."

Başımla onaylayıp tepemizdeki gökyüzüyle aynı renkteki mavi gözlerine baktım. Zephyr uzanıp bana sarıldı ve ayaklarımı yerden kesti. "Bundan sonra," dedi, "içimizden birisi 'arkamda kal' dediğinde bunu yapmanı istiyorum. Ayrıca sen tek başına bir İfrit'le yüzleşmeye gitmek için çok genç olduğunu bilmiyor musun?" Sesi gerilmişti. Daha önce onu hiç böyle duymamıştım.

"Çok üzgünüm Zee," diye fısıldayıp ben de ona sımsıkı sarıldım.

"Ol zaten," diye azarladı beni sert bir sesle. "Neredeyse Phaedrus'u öldürüyordum..."

"Ne?" dedim nefesim kesilerek. Parmaklarım sırtında kıvrılmıştı.

"Seni orada tek başına bıraktı," dedi tehditkâr bir sesle. "Minnacıksın... O kiliseye bir başına yürüdüğünü düşündükçe..." deyip sustu.

"Buna mecburdu Zee." Kavgalı olmalarına sebep olduğum için üzülmüştüm. "Benim görevimdi."

"Ona zarar vermedim," dedi ters ters. "Bizi kiliseye götürdü. Russell ve Brownie'yi bulduğumuzda hepimiz anladık. Eğer zamanında oraya gitmeseydin, artık bizimle olmazlardı. Ama haberim olsaydı, oraya seninle gelirdim," diye ekledikten sonra gözlerimin içine bakabilmek için eğildi ve beni ayaklarımın üzerinde bıraktı.

"Tek kişilik bir görevdi Zee." Onunla tartışmak istemiyordum ama herkes için en iyisi neyse onu yaptığımı görmesini istiyordum.

Homurdandı. "Yine de bundan hoşlanmak zorunda değilim. Safira tarafından dondurulduğumuz ândan, Reed'in seni Casimir'in arabasında bulduğu âna kadar her detayı duymak istiyorum."

Rengimin attığını hissettiğimde alnıma titreyen bir el kaldırdım. Russell bunu görmüş olmalı, çünkü öne çıkıp

kolunu kolumun altından geçirip belime doladı.

"Hadi ama Zee, bekle biraz," dedi Russell. Beni masaya götürüp bir sandalye çekti. Yumuşak yastığın üzerine oturduğumda geldiğini bildiğim sorgulamadan beni kurtardığı için Russell'a minnettardım.

"En son ne zaman bir şey yedin Kızıl?" diye sordu Russell. Yanıt olarak omuz silktim.

"Dün akşam biraz peynir ekmek yedi," diye yardım etti Reed ve önüme pankek, tost, soslu çörek ve meyveyle dolu bir tabak koydu. Tabağa bakıp bir kişi bunların hepsini nasıl yiyebilir diye merak ettim.

"Başlasan iyi olur, çünkü bitmeden bir yere gitmene izin vermiyoruz," dedi Russell. Bana bir çatal uzattı; ciddiydi. Yanımdaki sandalyeyi koca cüssesiyle kaplıyordu. Reed diğer yanıma oturup bardağıma su boşalttı.

Ben bir süre ara vermeden yemek yerken, Zephyr ve Russell, Reed'e işlerini bitirdikleri Sürgünlerin sayılarını ve son bilinen yerlerini anlatıyordu.

"Hâlâ plana sadık mısın?" diye sordu Zephyr düz bir yüz ifadesiyle Reed'e.

"Evet, Evie hakkında her şeyi bilebilecek tek meleği bulmayı denemeliyiz," dedi Reed ciddi bir sesle.

Çiğnemeyi kesip sertçe yutkundum. "Benim hakkımda sizden daha fazla şeyi kim bilebilir?" Düşünürken kaşlarımı çattım.

"Tau," dedi Reed nazik bir sesle. "Eğer babansa..."

"Vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Eğer umurunda olsaydım, beni bulup yardım ederdi zaten ya da en azından merhaba demek için gelirdi," diyerek elimden geldiğinde tepkisizce yanıtladım ama ağzım kurumuştu.

"Şimdi yardımcı olabilir," dedi Reed. Masada duran elini elimi tutmak için hareket ettirdi.

"Casimir'le konuştum," dedim. Onları bana karşı tamamen kayıtsız kalan meleği bulmaktan vazgeçirmeyi deniyordum. "Bana bir şeyler anlattı; ne kadarına güvenebiliriz bilmiyorum ama Tau'nun bize söyleyeceklerinden daha bilgilendirici olabilir." Hemencecik portalın içine kaçmadan önce Casimir'le yaptığım konuşmayı aktardım.

Casimir'in beni tüm meleklere bir "uyarı" olarak nitelendirdiğini söylediğimde Zephyr ve Reed bakıştılar. Hem melekleri hem de insanları yerlerinden edecek bir tehdit olduğum gerçeğine pek inanmış görünmediler. Yüzlerinin ifadesizleştiğini gördüğümde durdum. "Haklı olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Hayır," dedi hemen Reed. "Bence hepsi yanlış ama diğerleri böyle düşünmeyebilir. Eğer Sürgünler, diğer melekleri senin varoluş amacının bu olduğuna inandırabilirlerse başımıza bela alabiliriz. Bu gerçek amacını ortaya çıkarmayı daha önemli kılıyor," deyip bana temin eden bir gülümsemeyle baktı.

"Tuzağın çok baştan çıkarıcıydı," diyerek bana iltifat etti Zephyr, gözlerinde hayranlık vardı. "Casimir kendini böyle riske atar mı emin olamamıştım ama büyük ihtimalle sen yalnız başına ve savunmasız olduğun için kendisine engel olamadı."

"Eion'un fikriydi," dedim iltifatını üstlenmeyerek. "Portalı kapatamayarak acemice bir hata yaptım."

"Tam da bu yüzden seni oradan en başında çıkarmamıza izin vermeliydin," diye yanımdan konuştu Russell. Casimir'i tuzağa düşürüp öldürmeyi elime yüzüme bulaştırdığımı duyunca rengi atmıştı. "Sürgünler seni öldürmek istiyordu Kızıl. Seninle konuştuktan sonra Casimir fikrini değiştirdiği için şanslısın. Eğer sana ateş açarak gelseydi, şimdiye çoktan ölmüş olurdun."

"Bu rolü oynamaya devam edecek misin Russell?" diye kısık sesle sordum ona. Yine çatalımı alıp bir parça mangoya sapladıktan sonra ağzıma attım.

Russell'ın gözleri kısıldı. "Ne rolüymüş bu?"

"Kötü polis." Ben mangoyu yerken arkasına yaslanıp beni incelemesini izledim.

"Eh, Reed çoktan 'iyi polis' rolünü kaptı. Birinin sana açık açık söylemesi gerekiyordu." Bir bardak portakal suyunu alıp yudumladı. "Seni Gancanaghlara kaybediyorduk. Onlar çok zeki yaratıklar. Çekici. Sana kalenin yarısını bile göstermediklerine bahse varım," diyerek bana meydan okudu.

"Hayır, bahse varım göstermemişlerdir," diyerek nazikçe kabul ettim. Beni ve onları böyle ölçüp biçtiği için mahcup hissediyordum.

"Böyle davranmak onun için de kolay değildi Evie," dedi kısık sesle Brownie, masanın karşısında oturuyordu. "İyi adam olmak Russell için daha kolay olurdu ama bu sana yardımcı olmazdı."

Endişelenmiş halde cevap verdim. "Orada kalmak da kolay değildi. Tutsak kaldığım süre boyunca nasıl davrandığım hakkında bana biraz müsamaha gösterebilirsiniz."

"Kimse seni yargılamıyor," dedi kaşlarını çatan Russell. "Onlara karşı neden bu kadar korumacısın, onu anlamaya çalışıyoruz sadece."

"Onlara karşı korumacı değilim," deyip başımı tabağımdan kaldırmadım.

"Peki, o zaman bize iç işleyişlerini anlat. Brennus'tan sonra komuta kimde? Özel korumalarının adlarını ver..." Ona bakmadığımda sustu. "Hâlâ etkileri altındasın, değil mi?" diye sordu acı acı. Yanıta ihtiyacı yoktu.

"Russell, Valentine'le yaşadıkların gibi değildi. Ne bana işkence ettiler ne de zarar verdiler. Bana büyü yapmayı ve

kendimi savunma yollarını öğrettiler..." dedikten sonra susup yüzüne baktım

"Beynini yıkadılar. Onların tarafından bakabilesin ve kendini düşünemeyesin diye bunu yaptılar, çünkü eğer düşünseydin, kadınları bir fabrika gibi öldürdüklerini görürdün."

"Onları öldürdünüz mü?" diye sordum. Yine başım eğikti ve yüzüne bakamıyordum.

"Neden?" diye sordu beni incelerken.

"ÖLDÜRDÜNÜZ MÜ?" diye bağırdım, ne düşündüğü umurumda değildi.

Üzgün bir gülümsemeyle bana bakıp konuştu. "Hayır... Onlara ne oldu bilmiyoruz. Sürgünler tarafından öldürülmüş olabilirler. Casimir'in ordusunu öldürmeye ve seni kurtarmaya odaklanmıştım. Reed seni bulmada başı çekiyordu... birbirinize olan çekiminiz yüzünden. Hâlâ Gancanagh'ı, Leif'i elimizde tutuyorduk. Plan, seni buraya getirip anlaşma bozulsun diye seni ısırmasını sağlamaktı."

"Leif nerede?" diye sordum. Hâlâ onu esir tuttukları için kötü hissetmiştim.

"Öldü," dedi tepkimi izleyen Russell. "Şey, zaten ölüydü tabii ama sonuyla karşılaştı diyebiliriz. Brennus'a anlaşmayı nasıl bozdurdun?"

"Kalenin altındaki tünellerden kaçacaktık ama Casimir bizi bekliyordu. Beni vurdu ve eğer Brennus gitmeme izin vermeseydi beni öldürecekti."

"Yani kendi hayatını kurtarmak için anlaşmayı bozdu," dedi kaşlarını çatan Russell.

"Hayır," dedikten sonra yine Russell'a baktım. "Beni elinde tutmak için ölürdü. Seçimi bana bıraktı. Her türlü öleceğini biliyordu. Casimir onu hayatta bırakmayacak kadar akıllıydı."

"Yani Casimir, Brennus'u öldürdü mü?" diye sordu Reed diğer yanımdan.

"Hayır," dedim uyuşmuş bir şekilde. "Brennus anlaşmayı bozmak için büyü kullandığında, enerjisinin birazını çalıp okyanusu çağırdım. Kilisenin penceresinden su girdiğinde Casimir'den koptum."

Masadaki her göz fal taşı gibi açıldı. "O sen miydin?" diye fısıldadı Zephyr.

"Evet Zee, ben ve berbat şiir denemem." Ne demek istediğimi anlamadığını iyi biliyordum.

"Kalenin altındaki mağaralara giren akımı gördük. Kocamandı," dedi Zephyr, sesi hayran gelmişti. "Başka ne yapabilirsin?"

"Bilmem... İhtiyacıma göre değişir..." deyip sustum. "Onu tuzağa düşürme planımızda açtığımız portala bizi çekmesin diye Casimir'i durdurmam gerekti, bu yüzden ateş yarattım. Sanırım onu yaktı... Beni almaya çalıştığında elinde yanık izleri vardı. Belki de büyüm onun üzerinde işe yarıyordur diye düşündüm."

"Büyün Serafimler üzerinde işe mi yarıyor? Meleklerde?" diye sordu Zephyr, sandalyesinden kalkıp etrafa bakındı. "Bana gösterebilir misin?"

"Büyüm senin üzerinde etkili mi, onu mu görmek istiyorsun?" diye sordum ve gülümsemesi büyüdü.

"Evet," dedi beklentiyle Zephyr.

"Her zaman nasıl bir sonuç alacağımı bilmiyorum ama Zee. Az bir enerjiyi kendime çektiğimde, çevremdeki tüm enerjiyi kullandığımdan farklı bir sonuç alıyorum bazen," diye açıkladım gergin gergin. "Sana zarar vermek istemiyorum. Sandalyene otur. Aklımdaki bir şeyi deneyeceğim."

Zephyr yerine oturduğunda çatalımı masaya bırakarak sandalyemi geri ittirdim. Russell'm yanında ayağa kalktığımda bana sordu. "Ne yapacaksın?"

"Ay." Ne dediğimi anlamak isterken kaşlarını kaldırdığında, kendime az bir enerji çekip fısıldadım. "Yakalasana ayı... Yüksel yukarı... Nazikçe süzül hiç çekmeden acı... Sür tatlı tatlı saltanatını."

Enerjiyi bıraktığımda içimden dışarı çıktı ve masanın etrafındaki meleklere uzandı. Sandalyelerinden yükselmeye başladılar. Sıfır yerçekimindeymişler gibi nazikçe masanın üzerine yükselip çatının tavanına doğru süzüldüler. Buns, kafası çatının tentesine çarptığında kıkırdadı.

"Yavaş yavaş in... Hoşça kal ay... Kimse zarar görmesin... Yaşanmasın bir olay." Yavaş yavaş enerjiyi kendime çektim ve herkes nazikçe koltuklarına indi.

Yine masaya oturduğumda hepsinin şaşkın yüzlerini gördüm. Zephyr'in Reed'e bakıp o erkek telepati şeyini yaptığını gördüm. Sanki sessizce sorulmuş bir soruya yanıt veren Reed "hayır" anlamında başını salladı. Zephyr sonra Russell'a dönüp sordu. "Evie'nin kullandığı enerjiyi hissettin mi?"

"Hissetmez olur muyum?" diye cevap verdi Russell çarpık bir gülümsemeyle. "Devrilmiş elektrik hattının yanında dikilmek gibiydi. Kokusunu alıp havada cızırdadığını hissedebiliyordum. Siz hissedemiyor musunuz?"

"Hayır. Bizim büyümüz yok, bu yüzden fark etmek zor," diyerek kabul etti Zephyr. "Eğer sen hissedebiliyorsan, belki Evie nasıl kontrol edebileceğini sana öğretebilir. Senin de yapabilmen gerek. Evie sana büyü öğretir ve sen de onun kopyaları üzerinde çalışırsın."

"Tatlım, Russell'ın kopyaları bir harika! Onları Phaedrus'la geliştirmek için çok çalıştı," dedi Buns. Russell'a gülümsedi. "Brownie'yle onun için endişelendik. O kadar çok çalışıyordu ki başı ağrıyor, burnu kanıyordu ama bu seninle iletişim kurmasının tek yolu olduğu için onu yavaşlamaya ikna edemedik."

"O kadar kötü değildi," dedi Russell endişelerinden kaçmaya çalışarak. Bana bakmıyordu ama nasıl olduğunu biliyordum. Kopyamı ilk kontrol etmeye çalıştığımda nasıl olduğunu hatırlıyordum ve o benden çok ama çok daha iyi yapmıştı. İçim yine suçluluk hissiyle doldu. Beni geri alabilmek için kendini öldürüyordu.

"Nasıldı Evie? Onlarla yaşamak?" diye sordu dikkatimi kendisine çeken Brownie. Üzgün görünüyordu. Yine tüm gözler bana döndü ve ben de çatalımı alıp tabağımdaki yemeklerle oynadım.

Omuz silkip başımı kaldırdım. Sorudan kaçmak istiyordum ama herkesin yanıtımı beklediğini gördüm. "İlk başta dehşet vericiydi," diye kabul ettiğimde sesimin titrediğini duydum. "Her an korkuyordum. Başlangıçta odamda kaldım. Odamdan çıktıktan sonra her şey öyle gerçeküstüydü ki... Tamamen garip. Şeytani bir peri masalının plastik versiyonu gibiydi." Boğazım gerildiği için bir yudum su içtim. "Ama sonra onların peri masalında kaybolmaya başladım ve her şey bana gerçek gelmeye başladı. Çekimleri beni onlara doğru itiyordu ve eskiden olduğum kişiye tutunmak neredeyse imkânsız oldu. Onlardan uzaklaşamıyordum. Kaçamıyordum. Olmamı istedikleri kişi olmak daha kolaydı. Onların dünyasındaki rolümü kabullenmek, sürekli korkmaktan kurtarıyordu beni. Bir süre sonra artık rol yapmam bile gerekmedi... Onlardan biri olabilirdim." Masadaki herkese ihanet etmişim gibi hissediyordum.

"Çok özür dilerim Evie," dedi Brownie. Masadan kalktı ve bir anda yok oldu.

"Brownie?" diye sordum, çünkü anlattıklarıma verdiği tepki beni şaşırtmıştı.

Russell sandalyesinden kalkıp eliyle Buns'ı durdurdu. Kalkacak gibi görünen Buns'ı eliyle engelleyerek, "Ben giderim," dedi. Russell eğilip kulağımın yanına fısıldadı.

"Konuşmamız gerek Kızıl." Uyuşmuş bir halde başımla onayladığımda, saçımın üstünü öptü. Sonra bir anda o da gitmişti.

Aklım karışık halde Buns'a baktım. "Sorun yok tatlım," diyerek beni rahatlattı. "Brownie olanlar konusunda sorumlu hissediyor. Russell'la beraber Valentine tarafından esir alınmaları yüzünden."

"Valentine'in geldiğini nasıl görebilirdi ki?" diye sordum. "Acımasız ve becerikliydi..."

"Aynı Brennus gibi," dedi gözlerimin içine bakarak. "Hayatta kaldın Evie. Bizi şaşırtın. Seninle gurur duyuyoruz. Bize geri dönmene yardım etmek istiyoruz sadece. Ne yapmamız gerektiğini söyle, biz de yapalım."

"Zaten yaptınız," dedim yumuşak bir sesle. "Bana neden geri gelmem gerektiğini hiç unutturmadınız. Sizlerin ailem olduğunu unutmama hiç izin vermediniz."

Buns sandalyeden kalkıp masanın etrafında dolaştı ve bana sarıldı. "Evindesin artık. Önemli olan tek şey bu. Bundan sonra iyi olacağız. Gidip Brownie'yle konuşabilir miyim bakacağım."

Buns masadan uzaklaşırken yanımda oturan Reed'e baktım. "Adayı görmek ister misin?" diye sordu bana.

"Evet." Daha fazla soru yanıtlamak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Reed sandalyesinden kalkıp sandalyemi çekti. Kalkmama yardım ettikten sonra konuştu. "Jeep'i alacağız. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Öğlen yemeğine kadar geri döner misiniz?" diye sordu Zephyr, masadan kalkıp golf sopalarını aldı.

"Pek sanmam," diyen Reed, Zephyr'e gülümsedi. Reed iki tane kek alıp peçeteye sardı.

"O zaman sizi beklemeyeceğiz," diyen Zephyr gülümsedi. "Evie, döndüğüne sevindim."

"Ben de," dedim uzanıp nazikçe yanağıma dokunurken.

"Akşam yemeğini kaçırmayı planlıyorsanız, arayın," dedi Zephyr, Reed'e ve elini indirdi.

"Tamamdır," dedi Reed. Zephyr arkasını dönüp tepedeki kocaman, beyaz çiftlik evine doğru ilerledi.

"Neden onlarla beraber çiftlik evinde kalmıyoruz?" diye sordum Reed'e. Bungalovumuzun arkasına giden yolun sonuna dört kapılı bir Jeep park edilmişti.

Reed kapımı açıp arabaya binmeme yardım ettikten sonra doğaüstü bir hızla sürücü tarafına hareket etti. "Bir süre seninle yalnız kalmak istedim." Arabayı çalıştırıp sık ağaçların arasından orman patikasında ilerledi. Gülümseyip kapı koluna tutundum ve Reed'in güzel yüzüne baktım.

"Diğerleri bunu nasıl karşıladı?" diye sorarken gerektiğinden hızlı geçen manzarayı izledim.

"Pek iyi değil ama benim *aspire*'m olduğun için kabul etmek zorunda kaldılar," dedi gözlerinde tatminkâr bakışlarla.

"Yine mi rütbe kartını oynadın?" diye sorduktan sonra elini uzatıp aramızdaki konsolda duran elimi tutmasını seyrettim.

"Seninle yalnız kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparım Evie." Elimi alıp dudaklarına götürdü.

"Sana hiç teşekkür etmedim Reed," diye fısıldadım kalbimin sıkıştığını hissederek.

"Teşekkür mü? Ne için?"

"Benim ve dayımın intikamını aldığın için." Bakışlarının meraktan anlayışa geçişini seyrettim. "Casimir'e yaptıkların için."

"Çok çabuk bitti Evie." Kaşlarını çatarken dudaklarının kenarları biraz düşmüştü. "Çok merhamet gördü. Yeterince işkence çekmedi."

"Beni kölesi yapma niyetindeydi." Eğer Reed orada olmasaydı, şu anda büyük olasılıkla Sheol'da olacağım için içim donmuştu.

"Bu olmayacak. Kimse seni bir daha kölesi yapmasın diye savaşacağım," dedi çenesi gerilerek.

Elini bıraktıktan sonra uzanıp yanağına dokundum. Bir anlığına gözlerini kapatıp dokunuşun tadını çıkardı. "Teşekkür ederim," dedim. Hâlâ sözlerimin demek istediklerim için kifayetsiz olduğunu hissediyordum.

"Bana asla teşekkür etmen gerekmiyor Evie," dedi Reed şehvetli bakarak. "Görevim bu benim. Sen benim görevimsin."

Araba sık ağaçların arasından bir açıklığa çıktı. Şelaleyi göremeden kükreyişini duymuştum. Kaya çıkıntısının etrafından dolandığımızda, başımızın üzerinde akan suyun gücü ve görkemi yüzünden neredeyse nefesim kesildi. Arabayı suyun kenarına park eden Reed dışarı çıktı. Gelip kapımı açtı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ve arabanın arkasından sırt çantasını alıp bana verdikten sonra beni kollarının arasına çekti. Kanatlarının sırtından çıktığını gördüğümde için için heyecanlanmama neden oldular. Yerden yükselirken Reed kulağıma fısıldadı. "Islanmaya hazırlan."

Şelaleye doğru uçarken yüzümü ekşittim. Şelalenin arkasındaki uçuruma çarpacağımızı düşündüğüm için gözlerimi kapattım ama bunun yerine, şarıl şarıl akan suyun içinden geçerek arkasındaki gizli mağaraya çıktık. Yüzeyi yumuşak taşlar, suyun yönü değişmeden önce buradan aktığını gösteriyordu. Akan suyun içinden geçen ışık kaya duvarlardaki kristalleşmiş kuvarslara yansıyordu. Reed'le üzerime düşen parlak noktalar bizi pulların üzerinde yuvarlanmışız gibi gösteriyordu.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordum. Hayranlık içinde etrafa bakıyordum.

"Sen yokken uyumakta zorlandım," dedi sırt çantasını elimden alarak. "Durmadan çalışmak istedim ama Buns arada sırada adaya gelip dinlenmemde ısrarcı oldu. Russell ve Phaedrus seni bulmaya çalışıyordu. Uzun süre seni nereye götürdüklerini bilemedik."

Kaşlarını çatıp çantadan geneli kuru sayılabilecek bir battaniye çıkarıp yere serdi. "Ufacık bir şey ama istediğini yaptırmayı biliyor şu Buns." Reed başını kaldırıp bana gülümsedi. Gülümsemesinin güzelliği yüreğimi sıkıştırmıştı. "Ama buraya geldiğimde, her yatmamda birkaç dakikadan fazla uyuyamadığım için etrafta dolaştım. Burada olmadığını biliyordum ama yine de seni arayıp durdum," dedi sesinde acıyla.

Ona doğru gittim ve uzanıp yüzünü avuçladıktan sonra kendime çektim. Dudaklarımızı birleştirdiğimde kollarının etrafıma dolandığını hissettim. "Seni bulamadım Evie," diye dudaklarıma fısıldadı.

"Buradayım ben," dedim fısıldayarak. İpleri açtığında kıyafetlerimin düştüğünü hissettim. Birlikte battaniyede yatarken vücudum onunkini kapattı, dökülen suyun sesi etrafımızda yankılanıyordu. Ona kalbimdekileri gösterirken birbirimize uyumumuz mükemmeldi. Tüm o acı ve pişmanlık eriyip giderken sadece bizdik.

Daha sonra Reed'in kolları arasında yatıp yanağımı göğsüne koydum ve parmağımla mükemmel karnına şekiller çizdim. Reed'in parmakları sırtımda ileri geri gidip geliyordu. Bir an için parmağı durdu ve sonra biraz daha aşağıya indi. "Seni... Seni incitti mi?"

Reed'in bana ne sorduğunu anladığımda parmağım teninde durdu ve gözlerimi kapattım. "Hayır," dedim ve başımı kaldırıp biraz önce paylaştığımız tutku yüzünden

kararmış gözlerine baktım. "Beni... Beni pek çok kez öptü ve ben de onu," diye kabul ettim son sözlerde boğularak. "Bir planım vardı. Duştayken kendi kanımı toplamıştım. Kendimi kesip parfüm şişelerinde saklıyordum. Yeterince topladığımda beni ısırmasını sağlayabilir miyim, görmeyi denedim. Arzu ve kan arzusu birleşik onlarda. Biraz zorlarsam kontrolünü kaybedebileceğini düşündüm." İçim utançla dolduğunda yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Reed çıt çıkarmadığı için devam ettim. "Beni istiyordu. Ona tepki vermem için baskı yapmaya başladığı noktaya gelmişti. Ama benim ona gerçekten gitmemi istiyordu. Beni sevmesini istememi," diye açıkladım ve Reed'in yüzünü ifadesiz tutmakta zorlanmasını izledim. "Kadınlar kendilerini ona fırlattığı için, beni zorlamak ona iğrenç geliyordu. Beni baştan çıkarmayı tercih etti."

"Yani... ikiniz hiç..." dedi elleri etrafımda sıkılaşarak.

"Hayır, sadece ismen kraliçesiydim," diye sormadığı soruyu yanıtladım ve Reed'in gözlerini kapatmasını izledim.

"Evie, sana hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap dediğimde... gerçekten ne gerekiyorsa yap demek istemiştim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Eğer ondan kaçmak ve ruhunu korumak için yalan söylemen, hile yapman, çalman ya da onu baştan çıkarman gerekiyorsa, o zaman bununla yaşayabilirdim, sadece yine yanımda olman için."

"Şey, bunların çoğunu yaptım zaten, sadece onunla yatmadım," dediğimde yüz ifadesinin gerginden mutluya döndüğünü gördüm.

"Ama seni ısırdı... Onun için bir şeyler hissetmiş olmalısın," dedi Reed mutlu ancak aklı karışık görünerek.

"Hislerim vardı," diye kabul edip Brennus'a olan çekimimi anlatmayı denedim. "Cazibeli ve karışık biri. Yanımdayken gözüm başka bir şeyi zor görüyor. Ama onun

için hissettiklerim... senin kanımda olmanla karşılaştırınca soluk," deyip kulak memesini ısırmak için eğildim. "Benim meleğimsin sen. Sana hiç kimseye ihtiyacım olmadığı kadar ihtiyacım var."

"Kalmak istediğinde seni kaybettiğimi düşündüm." Beni kollarının arasına alıp oturduktan sonra yüzlerimiz birbirine baksın diye beni döndürdü.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," dedim elimi göğsüne bastırıp ona sarılırken. "Sizi tehlikeye atmak istemedim. Eğer beni Sürgünlere karşı Gancanaghlar savunursa, o zaman seni koruyacağımı düşündüm." Hırladığını duyduğumda geri çekilip öfke dolu yüzüne baktım.

"Evie, beni koruma ihtiyacın hakkında konuşmamız gerek," diye başladı ama ağzını ağzımla kapatıp onu baştan çıkarıcı şekilde öptüm ve kollarımı boynuna doladım.

"Şimdi konuşmasak," diye fısıldayıp ona doğru hareket ettim ve hemen tepki verdiğini hissettim.

Günün çoğunu orada geçirip zaman kavramımızı yitirdik. Mağaradaki ışık azalmaya başladığında karnım yüksek sesle guruldadı ve Reed'in dudaklarımda gülümsediğini hissettim.

"Acıktın mı?" diye fısıldadı.

"Açlıktan ölüyorum. O keklerden biraz daha var mı?"

"Yok. Hepsini bir saat önce yedin," dedi neredeyse kalbimi durduran bir gülümsemeyle. Reed battaniyeden kalkıp kıyafetlerimi topladı ve onları bana verdi. "Zaten dönmemiz gerek. Buns bu akşam sahilde mangal planlıyordu. Eğer seni geri götürmezsem kalbi kırılabilir." Siyah bikiniyi ve eteği giymemi izledi. "Evie, öyle güzelsin ki."

İçim zevkle doldu. "Sadece sen bana bakınca güzel hissediyorum," dedim dürüstçe. Yanağımı göğsüne koyup benimle bir atan kalbini dinledim. "Buradan çıkmama yardım etmen gerekecek. Henüz pek iyi uçamıyorum."

"Phaedrus bana uçtuğunu söylemişti," dedi ayaklarımı yerden kesip beni kucağında tutarken. "Yanında olmak isterdim," dedi üzgün bir sesle.

"Kaçırmış olman daha iyi oldu." Balkondan atladığımı ve Declan'ın peşimden gelişini hatırladım. "Göründüğünden daha zor."

"Kanatların büyüdüğünde kolaylaşacak. Hazır mısın?" Başımla onayladığımda önümüzde akan suya doğru uçtu. Biz istikrarla yere doğru süzülürken, kanatları etrafımızda hareket ediyordu.

"Phaedrus nerede?" diye sordum beni arabanın yanına bıraktığında. Yolcu koltuğuna bindiğimde Reed kapımı kapattı.

"Hâlâ Dominion'la." Arabayı çalıştırıp sahile doğru ilerledi.

Yüzüne bakarak, "Ona planınızdan bahsetmediniz mi?" diye sordum.

Direksiyondaki elleri kasıldı. "Hayır."

"Neden?"

"Seninle yaptığı planları bize anlatmadı, bu yüzden biz de kendimizinkini anlatmadık."

"REED!" dedim bıkkınlık içinde. "Bu adil değil! Onu ben zorladım. Bir görevi vardı ve bunu tamamladı. Onu nasıl böyle dışarıda bırakabildin?"

"Sen nasıl *beni* dışarıda bırakabildin?" diye sordu ufak bir sesle, aniden frene basıp arabayı durdurdu. "Bana asla gitmeyeceğine söz verdin ama gittin."

"Teknik olarak seni terk etmedim. Gancanaghlardan kaçtığımda hemen geri dönmedim sadece," diye mantık yürütüp güçsüz savunmam yüzünden yüzünün kararmasını izledim.

"Doğru, haklısın. Teknik olarak varlığımı yok saydın," diye kabul etti ve araba baş döndüren bir hızla öne atıldı-

ğında kapı koluna tutunmak zorunda kaldım.

"Bir... Bir karar vermem gerekiyordu. Pişman olmayacağım bir karar," dedim arabanın tekerleri toprağı deşip etrafa dağıtırken. Penceremden hızla geçen ağaçları izliyordum. "Valentine beni istiyordu, onları değil. Dikkatli davranma vakti geçmişte kalmıştı." Araba biraz sağa sola sallandığında gözlerimi kapatmak istedim.

"*Seni* istedim ben," diye karşılık verdi tehditkâr görünerek.

"Çaresizdim. Ölüyorlardı Reed. Valentine bana onları nasıl öldüreceğini söyleyip duruyordu. Eğer ona gidersem onları bırakacağına söz verdi," dedim kalbim endişe yüzünden küt küt atarken. "Valentine durmayacaktı. Hepsini öldürdükten sonra beni... ve seni bulacaktı. Bununla yaşayamazdım. Bir şey yapabileceğimi bilirken yaşamaya devam edemezdim!"

Reed ayağını gazdan biraz kaldırdı ve araba yavaşlamaya başladı. Hissettiğim duygular yüzünden titreyen kısık sesimle konuştum. "Seni incittiğimi biliyorum Reed. Lütfen affet beni."

"Birine karşı hiç böyle hissetmemiştim Evie," dedi bana bakmadan. "İçimde bu acının olduğunu bilmiyordum ama var ve seni geri aldığımda gider sandım." Bana bakarken aklı karışık görünüyordu. "Yaptığının gerekli olduğunu biliyorum. Seni bağışlamamı istemene gerek yok," dedi ciddi ciddi.

"Reed, bazen aklının doğru kabul ettiğini kalbine inandırmak imkânsızdır." Ağaçlarla çevrili yolda arabayı yavaşça sürerken koltuğumdan kalkıp kucağına emekledim. "Nerede bu acı?" diye sordum ona. Onun çektiği acıya kalbimin tepki verdiğini hissettim.

Elimi alıp göğsüne, kalbinin üstüne koydu. Kanatlarımın olduğu yere şefkatle dokunurken gözlerim yaşardı.

Dudaklarımı göğsüne bastırıp nazikçe tenini öptüm ve kalbine doğru fısıldadım. "Özür dilerim. Seni seviyorum ve bizi ayırmaya çalışan kimseye merhamet etmeyeceğim. Etmeyeceğim... Yemin ederim."

Arabayı durduran Reed tutkuyla beni öptü ve beni kaldırarak bungalovumuza doğru taşıdı. Kollarımı boynuna dolarken onu öptüm. Ondan başka hiçbir şeyi gözüm görmüyordu. Girişe giden köşeyi döndüğümüzde Zephyr seslendi. "Geri gelmişsiniz!"

Dudaklarını benden ayıran Reed, "Hayır," dedi.

Reed bungalovun kapısını tekmeleyip açtıktan sonra beni taşıyarak yatak odasına ilerledi. Ayağını kullanarak yatak odasının kapısını arkamızdan kapattı ve amacı belli emin adımlarla yatağımıza yürüdü.

BÖLÜM 26

Karanlık

Kapımın çalmasıyla gördüğüm rüyadan uyandım. Gözlerimi açtığımda, bungalova şöyle bir göz gezdirdim ve tamamen mahvolduğunu gördüm. Hemen yanaklarım kızardı. Dün şelaleye yaptığımız ziyaretten döndükten sonra Reed'le pek dikkatli davranmamıştık. Yastıklara sırtımı vererek oturduğumda yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Etrafıma bakındım ve odada da yalnız olduğumu gördüm. Elbette Reed parçalanmış şifoniyerin altında değilse ama bundan kuşkuluydum.

Kapı bir kez daha çalındı. "Ih, bir saniye," diye bağırdım, etrafıma çarşafı dolayıp yataktan sendeleyerek çıktım. Dikkatlice yerdeki kırık dökük şeylerin etrafından dolanıp kapıda durdum. "Kim o?"

"Benim," dedi Russell. Dudağımı ısırıp omuzumun üstünden harabe olmuş odaya baktım ve sonra utanç içinde başımı kaldırdım.

Birkaç tane özenle seçilmiş kelime fısıldadıktan sonra konuştum. "Hı. Evet?" dedim kapıya doğru, çarşafı etrafıma sıkıca dolayıp parmaklarımı karmakarışık yatak saçlarımdan geçirdim.

Kapıyı birkaç santim açıp çekinerek ona baktım ve mırıldadım. "Selam."

"Selam," diyen Russell sırıttı. İttirerek kapıyı açtı ve odaya girerken bir adım geri kaçmama neden oldu.

"Hiç rahatsız olma, buyur," dedim sesimde sinirle. Domates gibi kızardığımı hissettim.

"Aman Tanrım! Burada ne oldu?" Yüzü neredeyse benimki kadar kızarmıştı.

"Hiç... Ee, ne oldu?" diye sordum hemen.

"Strateji toplantısı, katılmak isteyebilirsin. Güvenliği tartışacağız..." dedikten sonra sustu ve lambanın üzerine fırlatılmış siyah bikini üstümü aldı.

Üstten geriye ne kalmışsa elinden alıp arkama sakladım ve diğer elimde Russell'ın kolunu tuttum. "Teşekkürler Russ," dedim onu kapıya götürmeye çalışarak ama Brownie haklıydı. Feci güçlüydü ve artık onu yerinden kıpırdatamıyordum.

"Bu oda bana neyi hatırlattı biliyor musun?" Önce etrafa, sonra da yüzüme baktı. Omuz silktim, bir taşın altında saklanmak istiyordum. "Atina'yı. Seferden döndüğümde odamızı gerçekten..."

Sözünü kestim. "O hayatta kız mıydım, erkek mi?" Onu hikâyeye devam etmekten alıkoymak istiyordum.

"Kesinlikle kız, Kızıl," derken sırıttı. "Ufak çığlıklar atardın, ne zaman sana..."

"Tamam! Toplantı nerede olacak Russell?" Şu andaki halimden daha fazla kızaramazmışım gibi hissediyordum.

Utandığımı gören Russell biraz daha sırıttı. Üstümdeki çarşafın içini görebiliyormuş gibi görünüyordu. "Şu büyük evde." Omuzunun üstünden Zephyr'in çiftlik evinin yönünü işaret etti. "Kahvaltı ediyoruz. Aç olduğuna bahse varım, dün akşamki mangalı da kaçırdın. Ah bir de, Zee yemeği hazırlayıp temizlik yapmak için görevlilerin erkenden geldiğini söylememi istedi, yani insan gibi görünmeye çalış."

"Tamam. Toplantı ne zaman?" Gözleri oraya kaydığı için saçlarımı düzeltmeyi denedim.

"Saçın uzamış," dedi saçımdaki düğümleri çözmemi seyrederken.

"Öyle, kessem iyi olur," dedim dalgın dalgın.

"Hayır, yapma... Yakışmış," dedi nazikçe, gülümsemesi küçülüp yüzü düştü. Maskesini yine takınıp gülümsemeden önce gerçek, çiğ duygularını bir anlığına yakalamıştım.

"Ah, peki." Bana baktığında kalbimin hızla attığını hissettim. Sonra başımı çevirdim. "Duş alsam iyi olur."

"Kahvaltıdan sonra buluşuruz diyordum... sadece ikimiz. Sana... büyü hakkında öğrettikleri her şeyi öğrenmem gerek." Yüzünü ekşitti. "Lanet olsun, büyü kelimesini kullanınca aptal gibi görünüyorum!" Anlayış görmek için bana bakıyordu.

Sırıtıp, "Değil mi ama!" diyerek ona katıldım. "Kendini tam bir salak gibi hissediyorsun!"

"Evet, o ucubelerin hepsiyle savaşıyordum ve yemin ederim ki hepsi şu kafadaydı: *Ruhunu yok edeceğim!*" Kevevlerin derin sesini çıkarırken kambur durdu ve Ogre gibi yumruğunu salladı. "Ben de aynı şöyleydim: *Deديklerinizin kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyor musunuz?*" dedi başını sallayarak.

İçimden kopan kahkahaları tutamadım. Daha fazla gülmeyeyim diye ellerimle yüzümü kapatmam gerekti, çünkü yüzünü gördükçe daha çok gülüyordum.

Kendimi en sonunda kontrol altına aldığımda, gülmekten döktüğüm gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. "Evet, çok manyaklar."

"Kesinlikle Kızıl," diye ufak bir gülümsemeyle bana katıldı. "Ee, bana öğretecek misin büyünü?" Önce tavana, sonra da bana baktı.

"Elbette. Senin dışarıdaki her tehlikeden daha güçlü olmanı istiyorum."

"Ben de seninle kopyaların için çalışacağım. Oradayken hiç üzerlerinde çalıştın mı?"

"Hayır," diye kabul edip yere baktım. "İşe yaramadılar. Onları size gönderemedim ve... onları göndermek özel sayılır. Bu yüzden Gancanaghlara göndermedim. Beni ilk kaçırdığında Brennus'tan kurtulmak için kullandım ama anlaşmadan sonra ben..." Sustum, yine rahatsız olmuştum.

"Evet," dedi Russell ve dediklerimi tamamen anlayabilecek tek kişinin o olduğunu fark ettim. İkimiz aynıydık. Tektik.

Kıpırdandım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü birbirimize söylemediğimiz çok şey vardı ve hepsi aramızda bir duvar gibi duruyordu.

"Ahh Kızıl, bunu yapma," diyerek inledi Russell.

"Neyi?" dedim yüzüne bakarak.

"Kayıp görünüyorsun, çok narin." Onun da aklı karışmıştı.

"Ben iyiyim," dedim gergin bir gülümsemeyle. "Sadece mayın tarlasında yaşamaya alışkın değilim. Bunların hepsinin ne kadar tuhaf olduğunu bilen birinin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Senin yanında rol yapmak zor."

"Senin için imkânsız. Yanımda asla rol yapman gerekmiyor."

"Peki aya ateş etsem?" diye nazikçe sordum ona.

"Hedefi tutturamasan da yine seni severim," dedi kapıya doğru yürürken.

Boğazım düğüm düğüm oldu. "Teşekkür ederim Russell," dedim kapıya ulaşamadan.

"Ne için?" Durmuş ama arkasını dönmemişti.

"Beni bulduğun için."

"Sanırım biraz geç kalmıştım."

"Kalmadın." Aynı şeyden bahsettiğimizden emin değildim.

"Öyle umalım," dedi gergin bir sesle ve bungalovdan çıktı.

Ters dönmüş sandalyeyi yerden alıp parçalanmış masanın yanına koydum. Sonra banyo yolunu temizleyip kapıyı kapattım. Suyu açtıktan sonra çarşafı atıp içeri girdim ve suyun saçımdan akmasına izin verdim. Hızla saçımı şampuanlayıp duruladıktan sonra duştan çıktım.

Kendimi kurularken etrafımda buz gibi bir rüzgâr esti. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken havayı kokladım ama yabancı bir şey yoktu.

Havluyu etrafıma dolayıp buz gibi esen havayı takip ettim. Beni dolaba götürdü. Kapıyı açtığımda elim biraz titriyordu, çünkü içinde korkunç bir yaratığın olmasını bekliyordum. Fakat kıyafetlerimden başka bir şey yoktu.

Giyecek bir şey aradım ve kırmızı bir mayoyla uyumlu bir pareo seçtim. Üstümdekilerle uyumlu sandalet seçerken elim burada gelirken giydiğim botlara değdi. Bir bot diğerinden daha soğuktu. Elime aldıktan sonra içine uzandım ve evinden kaçarken Brennus'un bana verdiği bıçağı çekip çıkardım. Ürkütücü metal elim değer değmez soğukluğunu kaybedip benimle tekrar beraber olduğu için mutluymuş gibi elimde ısındı.

Banyoya giderken bıçağı yanıma aldım ve lavabonun yanına bırakıp kıyafetlerimi giydim. Sonra Reed'in lavabonun altında tuttuğu kara bavulun içini araştırdım. Çeşit çeşit silah vardı. Houghton'daki mağaralardan canlı kurtulursam her daim yanımda bir silah taşıyacağıma dair kendime söz vermiştim. Brennus'un silahını taşımam çok uygundu, çünkü bir silaha ihtiyaç duymama neden olan oydu zaten.

Banyodan çıktığımda nefesim kesildi, iki yanımda ortaya çıkan kollar beni yatak odasınm duvarına tutsak etmişti. Heyecandan içim titrerken Reed vücudunu bana yaslayıp omuzlarıma dökülen saçlarımın kokusunu içine çekti.

"Beni korkuttun," dedim. Yanağı yanağıma değdiğinde kalbim biraz daha hızlı attı.

"Sana sinsice yaklaşamamam gerekirdi," dedi Reed ciddi bir sesle. "Eğer ben birbirimize olan çekimimize rağmen yapabiliyorsam, bu etrafına yeterince dikkat etmiyorsun demektir."

"Etrafım şu an epey karmakarışık." Çıplak göğsüne yaslanırken gülümsüyordum.

"Ben bu karmaşayı halledeceğim, sonra ikimiz tüm yeteneklerini gelişmeye çalışacağız," dedi ağzı benimkinden birkaç santim uzakken.

"Beni eğitmeye başlayacağını mı söyledin?" diye sorup ellerimi omuzlarında gezdirdim.

"Evet," deyip gülümsedi.

"Ama bunu eskiden nadiren yapardın..." Dudaklarımız buluştuğunda sustum.

"Artık daha dayanıklısın," dedi ağzıyla bana sataşırken.

"Ne zaman başlamak istersin?" diye sorduğumda ellerimle geniş sırtını keşfediyordum.

"Kahvaltıdan sonra?"

İnleyip geri çekildim ve gözlerinin içine baktım. "Yapamam. Russell'a onunla çalışacağıma söz verdim. Yapabildiklerimi, büyüyü öğrenmesi gerek. Öğle yemeğinden sonra nasıl olur?"

"Seninle kopyaların üzerinde çalışmayı planlıyor mu?" Ellerini belime bastırdığında içimde bir sıcaklığın titremesine neden oldu.

"Hı, sanırım plan buydu," diye nefesimi verdim, dikkatim dağılmıştı.

"Güzel," diye yanıtlayıp beni kucağına aldı ve arkamızdaki yatağa taşıdı.

"Strateji toplantısı yok muydu?" Önümdeki koyu yeşil

gözlerine bakıp koyu kahverengi saçının mükemmel alnına düşmesini izledim.

"Bizi beklerler," diye yanıtlayıp peşimden yatağa geldi.



Kahvaltıyı bitirdikten sonra gözlerim yanımda oturan Reed'in profiline kayıp durdu. Zephyr'in, sahip oldukları tüm güvenlik önlemlerini anlatmasını dinliyordu. Bu adanın birkaç kilometre yakınında birkaç ada vardı. Çoğunda insanlar yaşıyordu ve aralarında Ölüm melekleri vardı. Buns ve Brownie o melekler arasında bağlantılar kurup buralara gelebilecek şüpheli Sürgün meleklerden ya da başka şeytani yaratıklardan haber alabilecekleri bir ağ yaratıyorlardı.

"Ölüm melekleri yardım mı ediyor?" diye sorguladım. Reed'den Zephyr'e dönmüştüm.

"Daha önce kullanılmamış bir kaynak Evie," diyen Zephyr sırıttı. "Ölüm melekleri kelimenin tam anlamıyla her yerdeler ve İlahi olanları bize yardım etmeyi coşkuyla karşıladılar."

"Tatlım, artık bir sır değilsin ve rockstar gibi bir şeysin," dedi Buns, peygamber çiçeği mavisi gözleri neşeyle parlıyordu. "Senden bahsetmem yeterli oldu. Yardım etme arzuları şaşırtıcıydı gerçekten."

"O kısmı Buns hallediyor," dedi Zephyr ufak bir gülümsemeyle. "Onun sabrı bende yok."

"Hadi ama Zee, çoğu epey tatlı," dedi Buns Zee'yi ikna etmeye çalışarak.

Zephyr yüzünü ekşitti. "Fazla tatlı ve fazla mutlu. Huzursuz edici," dedi ciddi bir sesle.

"Ama kötülüğü bir kilometre öteden tanıyorlar."

"Onların yanında yavru kedi bile şeytani kalır," dedi Zephyr. "Ayrıca bu adayı ve çevredeki adaları korumaları

için Güç meleklerini nöbetçi olarak görevlendirdik. Reed'le benim tanıdığımız güvenilir Güç melekleri. Onları görmeyeceksiniz. Görürseniz, bir sorun var demektir," dedi tepkimi izlerken.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım ki sözlerinin içimi buz gibi yaptığını anlamasın. Bana hâlâ avlandığımı hatırlatmıştı. Bunların hepsini gerçek olarak algılama sorunu yaşıyordum. Her şey uyanmak istemediğim fantastik bir düş gibiydi.

"Yani burada mı kalıyoruz?" diye sordum.

"Şimdilik evet," dedi Zephyr. "Tam yerimizi sadece güvenilir melekler biliyor... Ölüm melekleri bile sadece olduğumuz bölgeyi biliyorlar."

"Bunu takmanı istiyorum Evie," dedi Reed. Cebinden siyah renkli, oval bir oniks kolye çıkardı. Kolye ucu platin bir zincire takılıydı. Oniks ucun ortasmda opal bir hilal vardı.

"Çok güzel," diye mırıldayıp kaldırdım. *Cameo*'ya benziyordu ve madalyon gibi açılıyordu.

"Açma Evie," dedi Reed. Kilidi kaldırmayayım diye ellerimi elleriyle tuttu. "Bu bir portal aşkım." Bana güven verici bir gülümseme fırlattı.

Tüm kanım çekildi, kolyeyi göğsümde tutarken yüzüne baktım. "Nereye gidiyor?"

"Güvenli bir yere. Nereye gittiğini söylememeyi tercih ederim. Böylece benden başka kimse nereye gittiğini söylesinler diye işkence görmez. En sonunda bir portala dayanacak kadar güçlendin. Sana daha önce veremedim, çünkü hayatta kalmana imkân yoktu."

"Peki ya sen?" diye sordum. Bela yüzünü gösterdiğinde onu bırakıp kaçmamı beklediği için biraz paniğe kapılmıştım.

Bileğini kaldırıp bana saatini gösterdi. "Bu portalı tak-

mam biraz güç," diye sırıtarak kabul etti. "Ama beni sana götürecekse, o zaman kabullenmek zorundayım."

Onu anlıyordum. Dövüşten kaçmak istemiyordu ama bileğindeki portalı benim için kullanacaktı. "Seninki benimkiyle aynı yere mi gidiyor?" diye sorup *Blancpain* markaymış gibi görünen saatini inceledim.

"Evet. Bizimki aynı. Zee ile Buns'ın ve Brownie ile Russell'ınki de öyle."

Buns'a baktığımda benimki gibi bir kolyesi olduğunu gördüm ama onunki altın rengi bir güneş şeklindeydi. Brownie'nin bakır bir yıldızı varken Russell ve Zephyr, Reed'inkine benzer saatler takıyorlardı. Russell'a bakıp sordum. "Onların portalları nereye gidiyor?"

"Sana söylememeleri gerekiyor. Eğer onları kullanmamız gerekirse, birbirimizi bulmamız gerekecek," dedi Reed.

"Nasıl?"

"Hepimiz epey yetenekliyiz ve Facebook da bir yere gitmiyor," dedi Reed gülümseyerek.

Gözlerim Russell'a kaydı. Bana göz kırpıp hâlâ Leander Duncan adlı profilini tuttuğunu bilmemi sağladı. Takip etmem için bana bir şey gönderebilirdi ve bir daha birbirimizden ayrılırsak, onu bulabilirdim.

"Eğitim," dedi Zephyr, şeytani bir sırıtışla bana baktı. "Hazır mısın?"

"Iı..." Tereddüt edip hepsinin sırıtan yüzlerine baktım. "Evet."

Zephyr başıyla onayladı. "Güzel. Sabahları Russell'la beraber çalışacaksınız, öğleden sonraysa ikiniz Reed ve benimle olacaksınız."

"Akşam yemeğinden sonra Brownie ve benimle uçuş dersleri var," dedi Buns. "Aynı çim hokeyi gibi olacak ama bu sefer sopalar yok."

"Ve Kappalar da," diye araya girdi Brownie.

"Yoğun gibi geldi," dedim ve tepkisini görmek için Reed'e baktım.

"Öyle," dedi Reed, birlikte geçireceğimiz zamanımızın az olduğunu gördüğü için biraz huysuz görünüyordu.

"Onu Russell'a yetiştirmemiz gerek," dedi Zephyr. Reed'in sesindeki gönülsüzlüğü duymuştu.

Russell'a baktım ve benim için iki pazısını öpüp sırıttığını ve kısık sesle, "İşte ben!" dediğini duydum. Yüzümü ekşittikten sonra ona gülümsedim.

Russell, "Eh, bugünün işini yarına bırakma. Şapkadan tavşan çıkarmaya hazır mısın Kızıl?" diye sordu bana ve şık yemek masasındaki yerinden kalktı.

"Evet. Bunu sahilde ya da en azından evden uzakta yapalım," dedim yerimden kalkarken. Zephyr'in evindeki güzel mobilyalara baktım. "İlk defa büyü yaptığımda Brennus'un evini yakıp kül ediyordum."

"Güzel." Başıyla onayladığında neşeliydi.

Reed yerinden kalkarken elimi tuttu. "Bitirdiğinizde beni bul," dedi ve nazikçe elimi sıktı.

"Tamam," diye kabul edip onu hemen öptüm. Kocaman evden çıkan Russell'ı takip ettim ve ona sordum. "Nereye nasıl gidilir biliyor musun?"

"Evet," deyip gülümsedi ve sağımızı gösterdi. "Bu yol sahilime gidiyor."

"Kendi sahilin mi var?" Bereketli yeşilliğin arasındaki kum yolda yürümeye başladığımızda şaşkındım.

"Zee, adanın kuzey tarafındaki villalardan birinde kalmama izin verdi. Onlarla takılmak istediğim zamanlar için büyük evde bir süitim var ama bazen yalnız kalmam gerekiyor," dedi gülümsemesini kaybeden Russell.

"Neden yalnız kalman gerekiyor?" diye sordum sesinde bir şey duyduğumda.

"Çünkü bir melez olmak bazen berbat," dedi gerilerek.

"Öyle," diye onayladım başımla. "Özellikle bunların bizi nereye götürdüğünü düşünüp sıradaki sapağı döndüğünde seni neyin beklediğini merak ettiğinde."

Russell göz ucuyla bana baktığında dudaklarına gönülsüz bir gülümseme oturdu. "Ya da aniden anılarına gömüldüğünde," diye ekledi.

"Kiliseyi sık sık düşünüyor musun?" Rengimin biraz attığını hissetmiştim.

"Evet, aklım ziyaret etmekten çok hoşlanıyor," diye kabul etti hastalıklı görünerek.

"Ben de," dedim uzanarak elini tuttuğumda. Sıcak parmaklarıyla elimi tuttu. "Ben gittikten sonra ne oldu?"

"Sabah olduğunda Reed ve Zee, Phaedrus'la beraber geldi. Nasıl bu kadar hızlı gelebildiklerini bilmiyorum. Bir süre benimle ve Brownie'yle ilgilendiler ama benim işim bitikti. Artık hiçbir şeyle başa çıkamıyordum, bu yüzden eve döndüm," diye mırıldayıp gözlerini kaçırdı.

"Kuzey Carolina'ya mı?" Alfred bizi öldürmeye çalıştığında ailesi taşınmış olsa da orayı evi saydığını biliyordum.

"Öyle ve oraya vardığım andan itibaren içmeye başladım. Orada geçirdiğim zamanı pek hatırlamıyorum," dedi kuru kuru gülümseyerek. "Birkaç hafta sonra Reed gelip beni buldu. Bana... Bana ihtiyacın olduğunu söyledi... Seni bulamamışlardı ve kopyalarım üzerinde çalışırsam, belki seni bulabilirlerdi."

Russell beni suyun üzerine inşa edilmiş bir bungalovun olduğu uzun rıhtıma götürdü.

"Vay," dedim Reed'le beraber yaşadığımız bungalova benzer bekâr evini gördüğümde. Russell'da kocaman bir düz ekran televizyon, son çıkan bir ses sistemi ve suistimal edilmemiş mobilyalar vardı.

"Al," dedi bana sörf tahtası vererek.

"Bu ne için?" diye sordum tahtayı elimde tutarken, kendisine de bir tane seçti.

"Su yanıp kül olmayacak bir şey."

"İş görür," diye yanıtlayıp sörf tahtasını sahile taşıdım.

"İlkin büyü mü, yoksa kopya mı çalışacağız?" diye sordu Russell ve sonra inledi, çünkü yüksek sesle söylemek çılgınca geliyordu.

"Iı... Bilmem... Sen ne düşünüyorsun?" Birden rahatsız hissetmeye başlamıştım.

"Ah, kesinlikle büyü," dedi kocaman sırıtarak.

Russell tişörtünü çıkarıp kumun üzerine fırlattı. Sörf tahtasını kaptığı gibi suya koştu. Tahtanın üzerine yatıp kollarını kullanarak ilerledi.

"Bu normal değil," diye söylendim ve eteğimi çıkarıp kırmızı mayomla kaldıktan sonra tahtamı aldım. Russell beni suda beklerken derin, temiz suda ilerledim. Tahtamla yanına geldiğimde iki ayağım tahtanın yanından sarkacak şekilde üzerine oturdum.

"Tamam, ee... Ne yapıyoruz?" diye sordu. Ellerini ıslak saçından geçirdiğinde kocaman göğsüne sular damladı.

"Yaklaşabilir misin?" diye sordum biraz kızararak, akıntı tahtalarımızı nazikçe birbirine çarptırıyordu.

"Senin tahtana geçebilirim." Harekete geçip arkama oturmayı başardı. Tahtası yanımızda yüzüyordu. Belimi tutup kulağıma doğru konuştu. "Bu nasıl?"

"İyi," dediğimde beni böyle tutmasının tuhaf gelmesi gerektiğini düşündüm ama öyle gelmiyordu... Doğal geliyordu. "Etrafımızdaki enerjiyi kendime çekmeye başlayacağım. Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Bana gelmek için senden geçtiğinde hissedeceğini umuyorum."

Ses etmeden başıyla onayladı, başlamamı işaret etmişti. Mıknatıs gibi kendime enerji çekmeye başladım. İçim-

de toplandığını hissedebiliyordum; altımızdaki su akıntısı gibi karıncalanıp titriyordu.

"Hissedebiliyorum," diye fısıldadı Russell kulağımın yanına. "Ah, bu biraz yakıyormuş."

Gülümsedim. "Güzel. Birazını tutmayı dene, bana gelmesini engellemeye çalış. Brennus ne yapmasını istediğimi düşünmem gerektiğini söylemişti. Ateş yaratmak gibi. Sonra da isteğimizi gerçekleştirmesi için kelimeler söylememiz gerekiyor. Her şey olabilir ama kafiyeli olmasının büyüyü daha güçlü kıldığını öğrendim. Ne istediğinden emin olduğunda kelimeleri söyle ve sonra enerjiyi salıp içinden akmasına izin ver."

Topladığım enerjinin düğmesine basıp tersine çevirdim. Hafifçe şarkı söylerken akışını ben kontrol ediyordum. "Gülümsemendir ağustos güneşi... Dokunur en derinime ateşi... Sıcağına tutsak... Gözlerindir yakan köz misali... Sarıp sarmalar sevgisi... Düştüm sana tutsak... Oldum yalanlarına âşık... Kavur beni ateşinle yak." Biz sörf tahtası üzerinde otururken, uzattığım elimle ateşi kontrol ederek ateş topunun etrafımızda sokak sanatçılarının yaptığı gibi dönmesini sağladım.

"İnanılmaz!" diye fısıldadı Russell.

"Öyle," dedim biraz gülümseyerek. Alevi etrafımızda dans ettirdikten sonra okyanusa soktum ve suyu buharlaştırıp cız ettirdikten sonra ateş topunun söndüğünü gördüm. "Sen de denemek ister misin?" Arkama dönüp yüzünü görmeyi denedim.

Kolları sımsıkı belime dolanıp beni göğsüne çekti. "Evet. Of, şiir mi uydurmam gerekiyor yani?" Bir gözüyle bana bakarken diğeri tiksintiyle kapalıydı.

"Bana geçmiş hayatlarından birinde şair olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordum onu dirseğimle hafifçe dürterek.

"Ozan sayılır mı?" diye sordu büyüyen bir gülümsemeyle.

"Evet, sayılır."

"O zaman bu sorun olmaz."

"Tamam." Ellerimi kalçamda duran ellerinin üzerine koydum. "Enerji çekmene yardım edeceğim ve sonra büyünü deneyebilirsin." Arkamda başıyla onayladığını hissettiğim için bize doğru enerji çekmeye başladım. Beni yakmaya başladığında, "Tamamdır, şimdi dene," dedim.

Russell şarkı söylemeye başladığında sesi kısık ve kederliydi. "Seni kaybedince öldü güneşim. Karanlıkta tek başıma süründüm. Eğer tek kelime, tek söz edemezsem, o zaman kalbine nasıl tutunurum?"

Sözlerindeki keder bana çarptığında tuttuğum enerjideki kontrolümü kaybettim ve bir anda tüm enerjiyi saldım. Kara kara fırtına bulutları hemen gökyüzünü griye boyayıp üzerimizde toplandı ve birkaç saniye önce parlayan güneşi kapattı. Sanki güneş tutulması olmuştu.

"Iıı... Kızıl..." diye fısıldadı korku ve hayret içinde Russell. Karanlık etrafımızda toplanıyordu. "Biz mi yaptık bunu?"

"Hı hı," dedim fısıldayarak. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Başımız belada, değil mi?"

"Hı hı."

"Herkesi dehşete düşüreceğiz, iyi melekleri bile." Büyük resmi görmeye başlamıştı.

"Evet, düşüreceğiz," dedim başımla onaylayarak. "Özür dilerim Russell, her şey için. Halimiz çok fena! Ne yapmam gerektiğini bile... Kim böyle yaşayabilir ki... Neden..." dedim çatlak bir sesle, etrafımızı saran karanlığa bakarken titremeye başlamıştım.

"Şşşş," dedi Russell bana sıkıca sarılarak. "Bir yol buluruz. Şimdilik ortalarda pek dolanmayız ve sonra da bir şey

buluruz," diyerek beni susturdu ve ben de başımla onayladım. Korku içime işlerken sakin kalmaya çalıştım.

Bu ucuz bir hile değildi. Russell'la ikimiz büyük bir tehdittik ve diğer varlıklar neler yapabildiğimizi keşfettiğinde, bizi silah olarak kullanmamaları ya da yarattığımız korku yüzünden bizi öldürmemeleri için savaşmamız gerekecekti. Bir anda tehlikeliden ölümcüle sınıf atlamıştık.

"Birlikte gerçekten güçlüyüz," dedim alacakaranlık kadar karanlık olan gökyüzüne bakıp. "Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

"Her daim beraber daha güçlü olmuştuk," dedi etrafına bakınıp kollarımı ovalarken. "Buradaki her şeytani ucube neler döndüğünü çakmadan önce bunu düzeltebilir misin?"

"Bilmem..." deyip sustum. Düşünüyordum. "Bana yardım et Russell! Kendine çekebildiğin kadar enerji çek," dedim gözlerimi kapatıp ve enerji toplamaya odaklandım. İçimde yanarken fısıldadım. "Hasret kaldım güneşe, göstersin kendini yine..." Enerjiyi bıraktığımda hemen işe yaradı. Karanlık ve tehditkâr bulutlar yok olup yerlerini yer yer açan güneş ışığına bıraktılar.

Russell konuşurken kolları biraz gevşedi. "Şey... Bu, eğlenmek için babanın arabasının anahtarlarını aşırıp kaza yapmaya benziyor sanki biraz?"

Omzumun üstünden, tamamen aklını kaçırmış gibi ona baktım. "Güneşi yok ettik sayılır Russell."

"Sonuçları umduğumdan biraz daha büyük oldu."

"Cidden mi?" dedim yine omzumun üzerinden bakarak.

"İyi bir şey bu Kızıl," dedi beni teskin ederek. "Hayatta kalmamıza yardım edecek. Eğer ben Valentine'leyken böyle bir şey yapabilseydik o zaman... bir şeyler... İyi bir şey bu. Her gün pratik yapacağız. Yapacağız ki kimse bizi bir daha incitemesin."

"Her zaman benden daha güçlü bir şey olacak."

"Evet ama bizden güçlüsü olmayabilir. Belki, bizim için gelen her şeyi birlikte halledebiliriz. Ne olursa olsun beraber kalmalıyız."

"Evet," diye fısıldadım. Haklı olduğunu biliyordum.

"Ona olan sevginin bizi ayırmasına izin verme. Sana ihtiyacım var."

"Russell..." diye fısıldadım ıstırap içinde.

"Ona karşı neler hissettiğini biliyorum. Hissettim... seninle konuşurken... kopyam vücuduna girdiğinde," derken dümdüz karşıya, uçsuz bucaksız suya bakıyordum. "Ama... ruhunu da duyabiliyordum. Beni de seviyorsun. Sadece... gitme. Birbirimize ihtiyacımız var. Başka bir şey için olmasa bile hayatta kalmak için."

"Beraber kalmamız gerek. Bunu hep hissettim," diyerek onu rahatlattım. "Dünya bizi ezmeye çalışacak Russ."

"Şey, o zaman... asileşmemizin vakti gelmiş, değil mi?" diye sordu bana nazikçe. Sözlerinin kendi büyüsü vardı. Benimle savaşacağını bilmek içime su serpmişti.

Reed'in erkeksi sesi düşüncelerimi böldü. "Işıklarla oynamayı bitirdiniz mi?" diye sordu Reed sakin bir sesle. Başımızın üstünde Zephyr'le beraber uçarken kanatları Russell'la üzerimize hafif bir esintinin esmesine neden oluyordu.

"Şimdilik," dedi Russell. Beni bırakıp kendi sörf tahtasına geçti.

"Bunu hanginiz yaptı?" diye sordu Zephyr sesinde saklayamadığı bir hayranlıkla.

"Russell'ın büyüsüydü ama beraber yaptık. Tek başıma yapamazdım," deyip şaşkın yüzlerine baktım.

"Bu büyüye ne ad veriyorsun Russell?" diye sordu Zephyr.

Russell, "Ben buna bir kutu kıç tekmeleme derim," dedi.

"Pandora'nın kutusu," dedi Reed nazik bir sesle. Yüzündeki ciddi ifadeyle bize baktığında içimi korkuyla titretti.

"Bu da olur," diye fısıldayarak cevap verdim. Gözlerim Reed'le buluştu.

"Sanırım artık bir şansımız var Reed," dedi Zephyr kocaman bir gülümsemeyle.

"Sanırım kazanacağız," diyerek karşılık verdi Reed, sanki rahatlamıştı.

Bir şeyin bizi yok etmesinin zaman meselesi olduğuna mı inanıyor? diye merak ettim. *Acı sona kadar yanımda kalmak tam da onun tarzı olurdu.*

Reed uzanıp beni sörf tahtamdan aldı. Bana sımsıkı sarıldığında üzerimizdeki gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı.

yazar hakkında

İki oğlum ve kocamla beraber Michigan'da yaşıyorum. Ailem kitaplarım konusunda bana çok destek oluyorlar. Yazdığım zamanlarda seçip sipariş edebileyim diye bana hazır yemek menüsünü getirirler sık sık. Karakterlerimden gerçeklermiş gibi bahsettiğimde sabırla beni dinliyorlar. Bir bölümü yazmayı bir dakikaya bitireceğimi söylediğimde bana nadiren gözlerini deviriyorlar ve sonra da montlarını çıkarıyorlar. Saatlerce kendi yarattığım dünyada yaşadıktan sonra dışarı çıktığımda bana hikâyenin nasıl gittiğini sorarlar. Siyah tayt, tişört ve pembe eşofman üstünden oluşan "çalışma üniformamı" kabul etmeyi öğrendiler. Onlara fantastik türü ne zaman açıklamayı denesem kitap kurdu hallerime gülümsüyorlar. Kısacası beni anlıyorlar, yani mükemmeller ve şanslıyım.

Daha fazla bilgi için:
www.amyabartol.weebly.com

• 2012 UTOPYA CON ÖDÜLÜ •

Evie'nin kâbusları yavaş yavaş gerçekleşiyor, çevresindeki tehlike çemberi giderek daralıyor...

Evie gerçekten yalnız kaldığında bir anlığına keder içinde başını öne eğdi. Söylendiği gibi idamına doğru gidiyormuş gibi hissediyordu. İlerlemeye devam ettiğinde taştan bir duvarın üzerinden atlayıp beyaz kır havuçlarıyla bezenmiş bir tarladan geçti. Kâbuslarında gördüğü yel değirmenlerini geçerken kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Fakat tarla, öngörüsünün aksine hoş kokuyordu. Tepeden aşağı, orada olduğunu bildiği kireç badanalı evin ilerisine baktı. Kilise, ahşap duvarlarıyla göğe uzanan kuleleri yüzünden karanlık ve kasvetli görünüyordu. Çatının üstüne gizemli kara bulutlar toplanmıştı, sanki cennet ona yolu gösteriyordu.

Kâbuslarla gerçeklerin giderek birbirine karıştığı bu dünya da Evie gerçekten yolunu bulabilecek miydi?



Çeviren: Merve Özcan

YABANCI

9 786055 016777

27 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com